

ЕРАТРИЛЪР

-ИЯТ

САМУРАЙ

БЕЗПОЩАДЕН И ЕКЗОТИЧЕН ТРИЛЪР ЗА МЪСТ,
ЧЕСТ И ДЪЛГ...

СТИВЪН
ХЪНТЪР

СТИВЪН ХЪНТЪР 47-ИЯТ САМУРАЙ

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Двама доблестни мъже, американец и японец, са врагове на бойното поле по време на Втората световна война.

Но близо шейсет години по-късно съдбата среща техните синове. Филип Яно отчаяно търси помощта на Боб Лий Суогър, за да открие меч на своя баща, използван в паметната битка.

Боб открива оръжието и отлита за Токио. Но вместо историята да приключи тук, Яно и семейството му са зверски убити. Боб се озовава в центъра на поредица от жестоки престъпления и недоумява как един меч предизвиква толкова кръвопролития.

Защото той все още не знае, че държи в ръцете си не обикновено оръжие, а легендарен и безценен самурайски меч, за който си струва да убиваш.

За да разплете загатката, Боб Лий Суогър се впуска в света на самураите, свирепия подземен живот на якудза и неписаните правила на японската култура. И само едно е ясно — парите и властта могат да доведат мъже от различни националности до опасни крайности.

Стивън Хънтър е носител на наградата „Пулицър“ за критика. За романа си авторът е вдъхновен от легендата за 47-те самураи, чиято история се е превърнала в символ на лоялност, храброст и преданост.

С благодарности и уважение към самураите в японското кино:

Масаки Кобаяши, Хидео Гоша, Акира Куросава, Хироши Инагаки, Кенджи Мисуми, Такудзо Танака, Кимийоши Ясуда, Кихачи Окамото, Тадаши Савашима, Тошия Фуджита, Харуки Кадокава, Йоджи Ямада, Кадзуо Куроки, Йоджиро Такита, Рюхей Китакура, Сацуо Ямамото,

а също

Такаши Шимура, Исао Кимура, Тоширо Мифуне, Йошио Инаба, Дайсукэ Като, Миору Чиаки, Сейдзи Миягучи, Тацуя Накадаи, Шинтаро Кацу, Райдзо Ичикава, Томисабуро Уакаяма, Тецура Тамбо, Сони Чибя, Мейко Каджи, Мичио Аратама, Юносукэ Ито, Дацуке Като, Юдзо Каяма, Мачико Кио, Каширо Мацумоту, Акихиро Томикава, Киичи Накаи, Коичи Сата, Ая Уето, Масатоши Нагаса, Миеко Харада, Хитоюки Сандада

и

великия Шинобу Хашимото.

„Спри се, адско куче!“

Макдъф в „Макбет“

1.

ОСТРОВЪТ

Период шова, година двайсета, втори месец, двайсет и първи ден

21 февруари 1945 г.

Около бункера всичко утихна. От тавана се сипеше прах. Характерната миризма на сира, напомняща развалени яйца, бе навсякъде.

— Господин капитан?

Беше един от редниците. Такахаши, Сугита, Кандзаки, Асано, Тогауа, Фукуяма, Абе — кой помнеше имената им? Толкова много имена...

— Господин капитан, обстрелът спря. Това означава ли, че идват?

— Да. Идват.

Офицерът се казваше Хидеки Яно и беше капитан в 145-ти пехотен полк на втори батальон под командването на Ясутаке и Икеда, към 109-та дивизия на Курибаяши.

В бункера беше тясно, миришеше на барут и изпражнения, защото всички войници имаха дизентерия от заразената вода. Беше типично укрепление на императорската армия, ниска бетонна постройка, допълнително подсилена през дългите месеци с дъбови стволове от единствената гора на острова, която вече не съществуваше, и насип от пясък. Имаше три амбразури и зад всяка от тях бе монтирана по една тежка картечница „Тип 96“, обслужвана от мерач и двама пълначи. Обсегът на всяка от тях покриваше стотици метри почти пустинен пейзаж с възвишения от черен пясък и почти никаква растителност. Бункерът бе разделен на три камери, като черупка на наutilus, така че дори една да бъде разрушена, задната можеше веднага да започне да се използва, докато цялото укрепление

се срине. Навсякъде бяха накачени плакати с последните заповеди на генерал Курибаяши — документ, озаглавен „Обет за храбра борба“, обобщаващ задълженията на всеки в Сферата^[1]:

„Преди всичко ние ще браним самоотвержено този остров.

Ще изстрелваме снаряд след снаряд и ще унищожаваме вражеските танкове.

Ще проникнем в тила на врага и ще го унищожим.

С всеки залп безгрешно ще поразяваме враговете.

Дълг на всеки мъж е да убие десет врагове, преди да умре.“

— Страх ме е, господин капитан — призна войникът.

— Мен също — отговори Яно.

Малката империя на капитана се простираше и навън. От двете страни на бункера бяха разположени шест гнезда с по една лека картечница „Намбу“, обслужвани от картечар, пълнач и по един или двама стрелци с автомати. На още по-предна позиция имаше малки окопи, в които чакаха мъчениците, въоръжени с карабини. За тях нямаше шанс да избягат; знаеха, че са обречени. Задачата им бе само да убият своите десет американски войници, преди да умрат. Тяхното положение беше най-тежко. Тук, в бункера, снарядите не можеха да проникнат. Стените бяха от бетон с дебелина метър и двацет и армиран със стоманени пръти. Навън снарядите от вражеската флотилия можеха да разкъсат човек на парченца. Ако попадението е точно, жертвата дори нямаше да разбере какво става.

Сега, след като атаката бе започнала, капитанът се активизира. Отърси се от месеците на затъпяване, отчаянието, отвращението от безобразната храна и постоянната диария, тревогите. Най-послед часът на славата наближаваше.

Само дето славата вече не го блазнеше. Тя бе за глупаците. Капитанът вярваше само в дълга.

Не беше голям оратор, но сега обикаляше позициите, проверяваше дали оръдията са правилно насочени и заредени, дали пълначите са подготвили нови ленти патрони, дали стрелците са готови да избиват американските дяволи.

— Господин капитан.

Едно момче го извика настрана.

— Да?

Как се казваше това хлапе? И неговото име не си спомняше. Всичките бяха добри момчета, от Кагошима — 145-ти полк бе набиран от Кюшу, мястото, славещо се с най-добрите войници в Япония.

— Не ме е страх да умра. Готов съм да умра за императора — заяви младежът.

— Това е наш дълг. Ние с теб сме нищо. Дългът ни е всичко.

Момчето обаче беше разтревожено.

— Страх ме е от огън. Много ме е страх от пламъци. Ще ме застреляте ли, ако се запаля?

Всички се страхуваха от огнехвъргачките. Косматите изроди нямаха чувство за чест. Изтръгваха златните зъби от устите на мъртвите японци, избелваха японски черепи, правеха от тях пепелници и ги изпращаха вкъщи, убиваха не достойно, с куршум или меч (американците мразеха хладното оръжие!), а много често от километри, с големите снаряди от морските оръдия, със самолети, а когато се приближаваха, използваха ужасните маркучи, пръскащи горящ бензин, който те убиваше бавно, сваляйки месото от костите ти. Как би могъл един воин да умре с достойнство, когато гори?

— Или с меч, господин капитан. Умолявам ви. Ако ме запалят, обезглавете ме.

— Как се казваш?

— Судо. Судо от Кюшу.

— Судо от Кюшу, ти няма да умреш в пламъци. Обещавам ти. Ние сме самурай!

Думата „самурай“ още всяваше почит у всеки мъж. Тя бе гордост, чест, саможертва. Беше по-ценна от живота. Към това се стремеше всеки мъж и бе готов да умре за него. Той беше израснал с нея; копнееше за нея и за син, който ще се стреми към този идеал.

— Самурай! — пламенно повтори младежът, вече успокоен, защото вярваше в това.

* * *

На рота „Ейбъл“ се падаше да поведе атаката. Просто беше техен ред. „Чарли“, „Айтем“ и „Хотел“ щяха да осигурят поддържащ огън, обграждане на врага и артилерийско насочване, но на „Ейбъл“ се падаше да нападнат първи. На челната линия. „Винаги верни“ и така нататък.

Имаше обаче един проблем. Всеки ден нещо не беше наред. Днес командващият офицер на „Ейбъл“ нещо се колебаеше. Беше нов в 28-ми и се носеха слухове, че баща му използвал връзките си, за да го включат в командването. Казваше се Кълпепър, бе завършил някой от ония префърцунени колежи и говореше малко като жена. Не беше, да речеш, хомо или нещо такова, но някак си не го биваше за офицер. Беше, така да се каже, прекалено напудрен, от хубаво място, хубава къща, хубаво семейство. Дали щеше да се справи със задачата? Никой не знаеше, но бункерът трябваше да си отиде, иначе батальонът щеше да кисне тук цял ден и големите оръдия на Сурибачи щяха да продължат да обстрелват плажната ивица. Затова полковник Хобс възложи на главния сержант на своя батальон, Ърл Суогър, да отиде с капитан Кълпепър тази сутрин.

— Кълпепър, ще слушаш сержанта. Той е старо куче. Доста е видял. Участвал е в много десанти. Той е най-добрият командир, който имам, ако ме разбираш.

— Тъй вярно, сър.

Полковникът извика Ърл настрана.

— Ърл, ще помагаш на Кълпепър. Не го оставяй да се спече, ръчкай момчетата му. Съжалявам, че ти причинявам това, но някой трябва да поведе тия хлапета и ти си най-добрият под ръка.

— Ще ги вода, сър — отговори Суогър.

Той беше стопроцентов американски морски пехотинец, от главата до петите, висок, жилест мъж с неопределена възраст, което е характерно за много сержанти, ветеран от Канал Тарава и Сайпан, а според злите езици и от Троя, Термопили, Ажинкур и Сома. Говореше се, че никой не можел да стреля с автомат „Томпсън“ по-точно от него. Бил се сражавал с японците в Китай още преди войната.

Суогър бе човек без история. Не говореше за родния си град, не разказваше спомени, нито героични истории от доброто старо време — сякаш не е имал добро старо време. Говореше се, че през последния си отпуск в родината се оженил за някаква мацка, с която се запознал

на едно патриотично събрание във връзка с войната и била красавица, но той никога не показваше снимки и не приказваше за нея. Беше хитър, енергичен, винаги съсредоточен, изглеждаше недосегаем, един от онези професионални войници с блясък в очите, които могат да повдигнат духа на всеки боец или неопитен лейтенант. Бе като бог на войната и дори да беше обречен, не го знаеше, а и не му дремеше особено.

Кълпепър имаше план.

На Суогър това никак не му хареса.

— Моля да ме извините, господин капитан, но това е твърде сложно. Накрая войниците ни ще търчат наоколо, без да знаят какво да правят, а японците ще си седят в бункера и ще стрелят. На ваше място щях да разделя ротата не на отделения, а на взводове, щях да поддържам постоянна стрелба и да изкарам огнехвъргачките отдясно, като се опитам да ги приближа максимално. Огнехвъргачките, сър, това е решението.

— Разбирам — измърмори младежът, блед, слаб, със съсредоточено изражение, опитващ се да мисли твърде много. — Смятам, че нашите хора са способни...

— Сър, когато японците ни видят, ще започне голяма суматоха. Те са корави копеленца и повярвайте ми, знаят какво правят. Ако очаквате войниците да си спомнят последователността от маневри, като се ръководят по ориентири на местността, много се лъжете. Планът трябва да бъде прост, конкретен, логичен и без много за помнене. В противен случай жълтите ще изпозастрелят нашите момчета като жаби върху плосък камък. Най-важното е да приближим проклетите огнехвъргачки максимално. На ваше място бих изпратил най-добрите ни огняри по тази клисура надясно... — Бяха в командния пункт на неколкостотин метра от мястото и гледаха една размазана карта. — ... с един „Браунинг“ и един „Томпсън“ за подкрепление и под командването на най-добрия ви младши командир. Другото отделение ще стои като резерв. В същото време изскачате от базата и откривате стрелба. Създайте работа и на базуките. Амбразури са тесни, но една добре прицелена граната от базука ще постресне жълтурите. Сър, може би ще е най-добре да изпратите мен да командвам отделението с огнехвъргачката.

Полковникът обаче бе предупредил: „Ърл, разбира се, ще иска да е на предната линия. Оставете го само да ви съветва, капитане. Този следобед ми трябва жив.“

— Ама... — опита се да възрази сега младият офицер.

— Сержант Тарски е способен войник — продължи Суогър. — Дайте му няколко души и да настъпят отляво. Ще вдигнат голяма пукотевица, а и момчетата в центъра няма да скучаят. Искам масиран огън за прикритие. Ще изведе отделението с огнехвъргачките отдясно. Японците сигурно са се сврели в закрити окопи, но ще ги открия. Знам какво да търся. С автоматичната пушка ще ги избием, преди да влезем в обсега им. Ще се приближим и ще ги доопечем, после ще подгреем и оная бетонна тенджера.

Кълпепър се подвоуми за минутка и осъзна, че този умен, корав, изперкал от служба селяк от някое забутано, никому неизвестно кътче на края на географията е адски прав, а неговото превзето самочувствие не означава нищо.

— Да действаме тогава, сержант.

* * *

Тежките картечници стреляха с трасиращи куршуми. Ярки бели комети прорязваха мъглата и прахта. През амбразурата вражеските войници не се виждаха, но присъствието им се *чувстваше*, как бавно се разгръщат в този хаос. Куршумите вдигаха облачета черен пясък.

— Там — извика капитанът и посочи.

Картечарят коригира мерника си надясно, цевта се завъртя върху сложния механизъм и оръжието се разтресе, хвърляйки празни гилзи. Трасиращите куршуми пронизаха въздуха и във вонящия на сяра дим за миг се появиха олюляващи се и падащи силуети.

— Господин капитан — извика някой от най-лявата амбразура.

Придържайки меча си, за да не дрънчи, капитанът изтича по свързващия тунел.

— Да?

— Господин капитан, Ямаки каза, че видял движещи се хора отляво. Само ги мярнал, точно срещу нашата позиция.

Помещението бе пълно с барутен дим, щипещ и смрадлив, дразнещ ноздрите и каращ очите да сълзят.

— Огnehвъргачки?

— Не видях, господине.

Е, логично. Американският командир не би изпратил хората си право срещу картечниците. Косматите изроди никога не правеха така; нямаха този кураж и не бяха готови да умрат. Жертваха живота си, ако се налага, но не копнееха да загинат. Славната смърт не означаваше нищо за тях.

Капитанът се опита да обмисли положението.

Щяха да се опитат да заобиколят или отляво, или отдясно. Той би пробвал отляво. Имаше повече прикритие, растителността беше по-гъста и бе по-трудно да се води директен огън, защото ридът беше по-стръмен. Най-голямата опасност бяха гранатите, но американците не се бояха от японските гранати, защото бяха твърде слаби и неточни.

Капитанът се опита да вникне в мислите на противника си. Представяше си белия мъж невъзможно едър, космат, с розова кожа. Може би приличаше на каубой или на призрак, но сигурно разсъждаваше логично. Горчивият опит на японците ги беше научил, че макар да нямат достойнство, американците са интелигентни. Не бяха нито глупаци, нито страхливци и сякаш не спираха да прииждат.

Отляво или отдясно? Той се досети за отговора: отдясно. Щяха да изпратят огnehвъргачките там, защото това бе по-нелогичното решение: имаше твърде малко прикритие, щяха да се натъкнат на окопите, но американците знаеха как да ги преодоляват. Изглеждаше по-опасно, но един умен командир би имал предимство, ако познава терена и действа решително.

— Ще взема мерки. Вие продължавайте да стреляте. Няма да виждате ясни мишени, само силуети. Стреляйте по силуетите. Бъдете самураи.

— Самураи!

Капитанът изтича в централната камера.

— Дайте малкия автомат. Бързо.

Един сержант му донесе автомат „Тип 100“, 8-милиметрово оръжие, чието устройство бе откраднато от германците. Имаше дървен приклад, цев с въздушно охлаждане и хоризонтално закрепващ

се пълнител. Истинско бижу; тези автомати никога не стигаха. „Какво можехме да направим с един милион такива? — замисли се капитанът. — Вече да сме пред Ню Йорк!“ Беше се наложило специално да моли генерал Курибаяши, за да му зачислят един.

Препаса гръден ремък, окичен с гранати и резервни пълнители, и го стегна силно около тялото си. Внимателно откачи меча си и го остави настрана.

— Искам да направим засада на огнехвъргачките. Ще ги пресрещна далеч пред огневата линия. Прикривайте ме.

Обърна се, кимна на един редник, който отключи тежката стоманена врата в задната част на бункера, и изпъзля навън.

* * *

— Как се казваш, момче?

— Макрийди, господин главен сержант.

— Можеш ли да стреляш с туй чудо? — попита Ърл, като посочи осемкилограмовия далекобоен „Браунинг“ в ръцете на войника.

— Тъй вярно, сър.

— Ами ти, синко? Можеш ли да го зареждаш достатъчно бързо?

— Тъй вярно, господин главен сержант — отговори помощникът на Макрийди, опасан с патрондаш, на който висяха пълнители за автоматичната пушка.

— Добре, ето какво ще направим. Аз ще пропъзля до върха на хребета. Ще огледам терена. Където видя покрит окоп, ще стрелям с трасиращ куршум по него. Вие ще ме следвате плътно. Накъдето видиш, че изстрелвам трасиращ, ще изпращаш по пет куршума. Следи трасьорите ми. Те са калибър 45 и не могат да проникнат през гредите, с които жълтурите покриват окопите си, но трийсеткалибрени ще минат, защото се движат с три пъти по-голяма скорост. Приятелят ти ще сменя пълнителите, когато се изпразнят. Той ще ти ги слага. Разбра ли, синко?

— Тъй вярно, господин главен сержант — обади се зареждачът.

— Слушайте сега вие, с огнехвъргачката. Вие ще чакате. Трябва да изчистим, преди да се качите на хълма и да почнете да действате.

Ясно ли е?

От нестройния отряд войници, скупчени в основата на рида, се чу недоволно мърморене, после два гласа неохотно измънкаха:

— Тъй вярно, господин главен сержант.

— Още нещо. Тук, когато се бием с жълтурите, ще ми викате Ърл. Без „господин главен сержант“ и други глупости. Ясно?

След тези думи Ърл се запромъква нагоре по склона. Пълзеше по вулканската пепел и черния пясък, през мъгла от вонящ на сяр прах, който полепваше в носа и по езика му и покриваше с тънък слой цялото му тяло. Притискаше автомата до себе си, сякаш беше жена, чувстваше, че двамата войници го следват плътно, от време на време поглеждаше към японските трасиращи куршуми, арогантно святкащи над главите им. От време на време падаше някоя мина, но в повечето случаи вдигаше само прах и искри, проблясващи толкова за кратко, че човек не можеше да бъде сигурен, дали наистина ги е видял.

Ърл беше щастлив.

Във война той забравяше всичко друго. Покойният му баща вече не му крещеше вбесен, унилата му майка вече не се криеше уплашено, той вече не беше синчето на шерифа, което мнозина мразеха, защото се бояха от баща му; той бе просто главният сержант и се чувстваше щастлив. Сега морската пехота на Съединените щати му беше майка и баща, тя го бе приела, обичаше го, беше го отгледала и направила мъж. Той нямаше да я разочарова и щеше да се бие до смърт за честта ѝ.

Ърл се качи на върха на ниското ридче и надникна отстрани. Пред него се простираше стръмна долчинка от песъчлива почва, опираща в голия склон на по-високо възвишение, рид в подножието на Сурибачи, който се издигаше отзад, закривайки морето. Задачата на батальона беше да заобиколи вулкана, да отреже снабдителните пътища на японците, после постепенно да завземе позициите на минохвъргачките, оръдията, наблюдателните пунктове, окопите и бункерите, разпръснати по неравния терен на острова. Можеше да се направи стъпка по стъпка, в рамките на един дълъг ден.

Клисурата изглеждаше празна, само тясно дърво пресичаше черния пясък, задръстено с туфи и лиани. Тук-там стърчеше по някой евкалиптов храст.

Навремето той би настъпил с хората си и всички щяха да загинат. Но както повечето си колеги, Ърл бе изучил военното изкуство от личен опит.

Заоглежда се за купчини разкривени корени сред тревата и евкалиптите, за струпани туфи, за малки, разкривени дъбове, защото японците умееха да се окопават в тях, да изграждат малки, едноместни укрепления, неуязвими за снарядите, но без път за бягство. Нямаше аварийен изход. Те бяха готови да умрат, за да убиват. За тях „отстъпление“ и „капитулация“ бяха непознати думи.

— Готов ли си, Макрийди?

— Да, Ърл.

— Следи куршумите ми.

Ърл маркира целта — туфа трева върху купчинка черен пясък на трийсетина метра от тях, която изглеждаше твърде подредена, за да бъде естествена. Отдолу, под покривало от клонки се криеше войник. Ърл изстреля четири трасиращи куршума, които оставиха светла неонова диря, забиха се в тревата и вдигнаха облачета черна прах. Бе толкова силен и обигран, че оръжието дори не потрепна в ръката му; той никога не изпращаше 45-калиброви куршуми на халос. Можеше да се състезава по точна стрелба с автомата и веднъж бе натрил носовете на всички офицери на кораба.

До него Макрийди изпрати няколко 30-калиброви в целта; тези куршуми вдигаха гейзери от пръст и сламки, където попаднеха.

— Браво. Изпрати нашия човек право при предците му.

Ърл оглеждаше внимателно. Забелязваше неща, които малцина други биха видели; маркираше с трасьорите, момчетата с автоматичната пушка изпращаха по-мощните 30-калиброви куршуми по целта и след минути теренът изглеждаше чист.

— Сега идва трудната част. Японците са оставили свои хора и по този склон, с лице към своите позиции. Оттук не ги виждаме. Големи хитреци са тия дребосъци. Не воюват от вчера; знаят някой и друг трик.

— Как ще действаме, сержант Ърл?

— Ще търкулнем няколко гранати по склона. Аз ще взема пушката. След като гранатите се взривят, ще изтичам напред. Когато видя окоп, ще стрелям в него. Вие ще се движите по рида и ще ме прикривате с автомата. Ясно ли е?

— Ърл, така ще те убият.

— Няма. Не се е родил още жълтурът, който ще гръмне стария Ърл. Така, искам да сте готови с автомата. Макрийди, демонтирай стойката. Извади гранатите си. Готови?

— Да, господин Ърл.

— Добре, когато кажа, дърпате предпазителите и просто пускате гранатите от другата страна на билото. Ясно?

* * *

Битката бе като буря. Той тичаше през облаци от пара, прах, мъгла от серен дим. Слънцето не се виждаше. Обувките му затъваха в черния пясък. Гърмеше, само че от изстрелите. Склонът беше като жив от куршумите, сякаш някакви животинчета скачаха навсякъде. В ниското се виждаше само прах и стрелкащи се през него силуети; косматите изроди се опитваха да се промъкнат по-близо, да влязат в обсега на гранатометите, криеха се от бялото сияние на трасиращите куршуми, изстреляни от неговите хора.

Той тичаше от окоп на окоп.

— Не спирайте да стреляте. Ще ги отблъснем. Имате ли патрони, вода? Има ли ранени?

Момчетата бяха прекрасни. Всички вярваха в стоте милиона, всички вярваха в дълга към императора, всички вече бяха приели мисълта за смъртта и саможертвата, разбираха и вярваха, че е необходима, и нямаше да побегнат; те бяха най-великите воители на земята. Самураи.

— Там, наляво!

Той посочи и леката картечница се завъртя, един откос разлюля близката растителност и всички успяха да се насладят на рядката възможност да видят поражения враг, чието безжизнено тяло се изтърколи от храстите.

— Търсете мишени, не спирайте да стреляте. Те ще се уморят да умират и скоро ще се оттеглят.

Капитан Яно достигна последното картечно гнездо. Една особеност на релефа бе твърде стръмният склон на последните

няколко метра преди билото; там нямаше как да се изкопаят окопи. Затова нямаше прикритие. Сега трябваше да прекоси тази ивица.

— Капитане, внимавайте!

— Да живее императорът — изкрещя той, сякаш призоваваше по-висша сила.

Дали вярваше в това? Отчасти да. Човек трябваше да се отдаде на това, да приеме смъртта, дори болката и огъня, да приветства страданието, да копнее за вечността. Да мине през огъня, преследвайки дълга и съдбата си.

Но някакъв глас му нашепваше: „Защо?“

Каква загуба!

Тези храбри мъже, които можеха да направят толкова много неща, умираха на този пясъчен рид на остров от сяра, от който нямаше никаква видима полза. За императора? Колцина от тях знаеха; че богоподобният, всезнаещ, всевластен император е сравнително скорошно изобретение и че в продължение на триста години е бил марионетка на Едо, докато в Киото са управлявали по-могъщи, помъдри мъже, които са търпели императора само като удобна илюзия, фигура, около която да организират отвличащи вниманието (и следователно полезни) церемонии.

Знаеше и друго: Япония щеше да загуби войната. Никой от островите нямаше достатъчно добра отбрана. Те умираха за нищо. Би било смешно, ако не беше толкова глупаво. Беше истинска комедия, виц, с който седемте мъже, управляващи страната, да се забавляват на чашка саке.

Но Яно продължаваше да тича.

Показа се на открито за не повече от седем секунди. Американците стреляха бързо и той чу заплашителния шепот на куршумите, прелитащи покрай него. Наоколо от земята се вдигнаха облачета прах, която раздразни носа и гърлото му.

Куршумът, който щеше да го убие още не беше изстрелян.

Залегна зад една могила, задъхано си пое въздух и в този момент чу няколко гърмежа от клисурата.

Надникна зад хълмчето и видя един американец, тичащ надолу по склона с голяма автоматична пушка — имаха толкова много различни видове оръжия! Движеше се бързо и стреляше на откоси в

малките закрити окопи, за чието съществуване знаеше само капитанът, защото лично ги беше проектирал.

Всичко свърши за секунди.

Големият космат изрод изкрещя, махна с ръце и двама войници слязоха от рида, двама други заобиколиха от страни и отрядът се събра по средата на долчинката, подредиха се в колона и командирът им ги поведе напред.

Тогава Яно видя огнехвъргачките.

Двама американци в отряда бяха въоръжени с тях. Единият носеше своята на ремък, беше натоварен с метални бутилки, закрепени на гърба му като раница, толкова пълни със сгъстено гориво, че ходеше приведен под тежестта им; държеше фуниевидна тръба с ръкохватка на пистолет, където се намираше пиротехничната запалка, която при удар освобождаваше запалителната течност. Щяха да се качат по клисурата, да заобиколят отляво и прикривани от другарите си да изгорят картечните гнезда. После щяха да взривят стоманената врата на бункера и да опожарят и него.

Капитанът посегна към гранатите. Бяха абсурдни приспособления, наречени „Тип 97“, ненадеждни и неефективни. Цилиндрични, с набраздявания, които осигуряваха пръскането им на осколки, те бяха снабдени с четири и половина секундни запалки, което означаваше, че се взривяваха или след една, или след шест секунди, ако изобщо гръмнат. За да ги задействаш, трябваше — каква смехория! — първо да издърпаш предпазителя, после да счупиш обвивката на запалката, като я удариш силно по каската си, и накрая да прокараш възпламенителя през детонатора, за да запалиш барутния фитил.

Яно едва не се изсмя.

„Ние сме расата ямато, а не можем да направим достатъчно добра ръчна граната, за да се спасим — шегуваха се момчетата. — Можем да оцелеем от атаките на американците... но от собствените ни гранати?“

Яно се усмихна. Извади предпазителя на първата граната, разби обвивката на запалката, драсна възпламенителя и фитилът запращя. Задържа я за секунда (много опасно!) и я метна зад билото. Повтори процедурата и в същия момент чу експлозията. Може би сподавен вик, заглушен от гърмежа. Не задържа втората граната, следвайки логиката,

че от две поредни едната ще е неизправна. Хвърли я и веднага получи потвърждение, че е постъпил правилно, защото тя се взриви почти без забавяне.

Капитанът надникна над ръба на клисурата.

Всички американци бяха на земята. Едно от момчетата с автоматичната пушка крещеше истерично, лявата му ръка бе цялата в кръв. Двама лежаха безжизнено. Операторът на огнехвъргачката се опитваше да се изправи.

Капитанът го застреля първи. Изпрати няколко 8-милиметрови куршума в главата му, после стреля по помощника му, макар че той изглеждаше мъртъв. Насочи оръжието си към стрелеца с автоматичната пушка, който се опитваше да я вдигне с ранената си ръка, докато зад него помощникът му протягаше ръка към един изпуснат автомат. Капитанът ги довърши с един дълъг откос. После се завъртя към падналия им командир и изстреля няколко куршума по него. Изтича в долчинката до оператора на огнехвъргачката, който, да не повярваш, още дишаше. Стреля в главата му, като се стараеше да не гледа как куршумите обезобразяват младото му лице, но въпреки това изпита срам. С щика си преряза маркуча на огнехвъргачката и хвърли накрайника настрани.

Днес момчетата можеха да не се страхуват, че ще изгорят живи. Завъртя се и се затича към бункера.

* * *

Ърл дойде в съзнание. Не беше мъртъв. Опита се да разгадае какво е станало и накрая реши, че или наблизо е паднала случайна мина, или някой е хвърлил граната. Тръсна глава, опита се да се отърси от болката, но тя не намаля. Хълбокът му пулсираше. Погледна надолу и видя кръв. Манерката му бе пробита на две места, върху месинговата катарама на колана му имаше дълбока бразда, оставена от куршум, друг беше одрал тялото му отстрани и кръвта бавно попиваше в дебелията му бойна куртка. Огледа се.

Мъртви, всички бяха мъртви.

„Мамка му — помисли си. — Най-после срещнах жълтур, умен колкото мен. Дори по-хитър, проклета да е душата му.“

В клисурата беше тихо, макар че наблизо се чуваше стрелба. Японците още държаха бункера; мисията му се беше провалила. Бе причинил смъртта на четирима души от ротата и самият той едва не загина само защото, сега като се замислеше, не беше чул изтракването от възпламенителя на първата граната, която го бе свалила, а сега осъзна, че японецът е хвърлил две.

Огледа се; автоматът бе на няколко метра от него. Вдигна го, издуха пясъка от спусъковия механизъм и освободи предпазителя. Нямаше нужда да проверява зарядната камера, защото винаги го носеше готов за стрелба. Тръгна нагоре по долчинката.

Изкачи се на хребета, огледа се, но не видя нищо. Напред имаше ниско било, върху което се издигаше възвишение от черен пясък, обрасло с проскубана растителност.

Затича се натам, подхлъзна се веднъж, залегна зад възвишението и надникна зад него. На неколкостотин метра напред беше бункерът. Видя три картечни гнезда, укрепени с торби пясък; вътре картечарите и войници с автомати трескаво сменяха пълнител след пълнител, за да не спират огъня. Оръжията тракаха като индустриални машини.

Ърл не се поколеба дори за секунда. Не беше в негов стил. Изненадата бе на негова страна. Достигна първия окоп, преди японците да го усетят. Изстреля дълъг откос, едва удържайки автомата, и ги довърши за секунди.

Някой от втория окоп, на трийсетина метра встрани, се показва и стреля, куршумът издрънча по каската на Ърл и тя падна. Американецът опря автомата на хълбока си и натисна спусъка, улучи японеца, после се втурна към окопа, стреляйки постоянно. Когато го достигна, пълнителят му свърши, затова скочи вътре и използва приклада. Разби лицето на един японец, завъртя се и фрасна друг. Върна се при първия и го довърши с няколко безжалостни удара.

Над него проблесна светлина. От третото картечно гнездо го обстрелваха с трасиращи куршуми. Ърл залегна, извади една граната, издърпа предпазителя и я хвърли. Докато чакаше да избухне, трескаво смени пълнителя. Когато чу експлозията, рязко се изправи и видя трима души с лека картечница да тичат срещу него. Свали ги с един откос. Изтича под дъжда от куршуми до третия окоп (защо никой не го улучи, щеше да се пита до края на живота си) и изпразни пълнителя си в телата на ранените мъже, които се гърчеха вътре. След като

патроните му свършиха, довърши двама ранени с приклада — нелицеприятна, но необходима част от работата.

Изтощен, седна на земята, пое си въздух, наситен с химически изпарения. Видя бункера на няколко метра от себе си и разбра, че трябва да го взриви. Хубаво, но с какво? Вече нямаше гранати, нямаше експлозивни или огнехвъргачка. Обърна трупа на един японец — толкова беше лек! — и намери торбичка с гранати. Знаеше, че японските не струват, но една торба от тях вероятно щяха да свършат работа. Вдигна автомата си и видя защо е засякъл. Затворът бе заседнал на средно положение, защото се беше задръстил от пясък. Цял месец трябваше да го търка, за да го изчисти.

Нямаше значение.

Пое си дълбоко дъх и изтича до бункера, запромъква се с гръб към стената, търкайки фланелката си в бетона. Картечниците тракаха, обстрелваха склона. Ърл стигна до ниша в стената, надникна зад ръба и видя дебела стоманена врата.

Притисна гръба си до стената. Извади една от японските гранати. Със зъби издърпа предпазителя. Удари запалката в стената, чу прашене и от нея заизлиза тънка струйка дим.

Мамка му, страх го хващаше от тези неща.

Пусна я в торбата, хвърли всичко в основата на металната врата и хукна към най-близкото картечно гнездо.

Трябваше да намери оръжие.

* * *

Капитанът влезе в бункера. В мрака за момент почувства облекчение след хаоса на битката. Шумът бе по-слаб, светлината — по-бледа, вонята на сяр се смесваше с други миризми.

Някой го потупа по рамото, някой го прегърна, някой изкрещя радостно.

— Унищожих огнехвъргачките им. Победата е наша. Тази сутрин няма да преминат рида. Самураи!

Върна автомата на сержанта и се оттегли в тесния си ъгъл. Взе меч си — долнокачествено оръжие, вероятно фабрично излято в оръжейната фабрика на флота, фабрично заточено, сглобено на

поточна линия. При все това беше невероятно остър и на два пъти му бяха предлагали да му го купят. Вдъхваше му някакво чувство, което не можеше съвсем да определи.

Яно препаса ножницата, извади меча и го постави пред себе си.

Чувстваше, че е изпълнил дълга си. Никой нямаше да умре в пламъци. Щяха да загинат достойно.

Взе калиграфска четчица и я натопа в туш. Замисли се за владетеля Асано в секундите, преди да отнеме собственоръчно живота си през 1702 г., подтикнат от напрежение, толкова голямо, че човек не можеше да си го представи.

Асано бе написал:

*„Бих искал да можех да видя
края на пролетта,
но не скърбя
по падащия вишнев цвят.“*

Той е знаел кое е важно: краят на пролетта, неговият дълг; падащият вишнев цвят, тържествената церемония. После Асано забил меча в корема си и с нетрепваща ръка прокарал острието нагоре през тялото си, разпорвайки вътрешностите си, пръскайки кръв навсякъде, докато мечът милостиво разрязал врата му и прекратил мъките му.

За Яно вече всичко бе ясно. Трябваше да запише какво се е случило тук, какво е било това място, колко самоотвержено са се сражавали тези мъже, колко трудно са загинали. Внезапно получи вдъхновение, прозрение, и със сигурни движения зареди йероглифите във вертикални редове върху оризовата хартия. Сякаш изпадаха от четката му, ефирни, деликатни, свидетелство за таланта на художника в тази касапница. Беше толкова човешко.

Това щеше да е предсмъртната му песен.

Яно свали меча и го постави пред себе си на малкото писалище. С дръжката на четката си избута бамбуковия щифт, придържащ ръкохватката за опашката на острието. Ръкохватката плавно се вдигна нагоре, но вместо да я свали, той уви листа с предсмъртната си песен около метала и отново я намести. Върна щифта в дупката. Стори му се прекалено хлабав, затова с все още мократа четчица капна няколко

капки туш отгоре. Течността щеше да проникне в дупката, да засъхне като лак, да се втвърди като цимент и завинаги да държи меча здраво сглобен.

По необяснима причина тази незначителна задача — пред лицето на смъртта — му достави огромно удоволствие. Това означаваше, че последното му съзнателно действие е било да създава стихове.

В този момент светът се взриви.

---

[1] Източноазиатска сфера за общо благоденствие, евфемистичното название, дадено от японския военен режим на територии, окупирани от страната преди и по време на Втората световна война — Б. пр. ↑

2. КОСАТА

Крейзи Хорс, Айдахо, в наши дни.

Нямаше представа защо го прави.

Не можеше да го изрази с думи. Дъщеря му бе казала: „Имаш прекалено много свободно време“. Жена му бе заявила: „С този човек не можеш да излезеш на глава“. Кой знае какво си говореха за него хората от градчето или пък мексиканците и перуанците, които пасяха овцете и поправяха оградите, но той често дочуваше думите *муй локо*^[1].

Боб Лий Суогър, вече около шейсетте, стоеше сам на един склон в прерията. Имотът бе негов. Беше го купил, след като, на този нов етап от живота си, откри неочаквано богатство. Притежаваше две конеферми в Аризона, в окръг Пима, и от тях печелеше добре; за управител бе назначил една бивша съученичка на дъщеря си, която обичаше конете и имаше практично мислене. Така всеки месец получаваше чек от Аризона. Тук, в Айдахо, имаше още две конни стопанства, едното на изток, другото на запад от Бойс, на които Боб се водеше управител, само дето те се управляваха сами, а Джули се занимаваше със счетоводството. Та и от тях идваха някакви пари. От морската пехота също му изпращаха чек всеки месец за цялата кръв, проляна на далечни места, за които никой вече не си спомняше. Получаваше пари и от службата за ветераните заради металната тазобедрена става, която имаше чувството, че винаги е с десет градуса по-студена от външната температура.

Затова купи този хубав парцел на река Пийболд, на известно разстояние от Крейзи Хорс и на няколко километра повече от Бойс. В далечината се виждаше, планината Соутуутс, синкав белег, пресичащ зеленото море. Местността бе чиста: никъде не се виждаше нищо, строено от човешка ръка. Ако се огледаше под безбрежното небе, осеяно с пухкави облаци, ако зарееше поглед след самотните ястреби,

издигащи се в спирала с термиките, или стадата от антилопи, изглеждащи като бели петна в далечината, човек можеше да намери малко спокойствие. На мъж, който е живял трудно и най-сетне е намерил място, където да се оттегли необезпокояван със съпругата и дъщеря си, тук, разбира се, щеше да му хареса, дори момичето да учи в Ню Йорк, а с жена си вече да не разговарят толкова често, колкото навремето. Да, идеята беше чудесна: щеше да построи хубава къща с изглед към Соутуутс, с голяма веранда. През цялото лято щеше да се любовува на зеленината, през есента — на жълтите и червени багри, през зимата — на бялата пелена.

„Ти го спечели по най-трудния начин, Боб“ — казваше Джули.

„Може би — отговаряше той. — Както и да е, сега ще си седя по цяла сутрин, завит с одеяло, и ще съзерцавам.“

„Съмнявам се, но щом казваш...“

Имаше обаче един проблем. Преди да започне строежът на къщата, мястото трябваше да се разчисти и напои, а Боб не искаше друг да върши тази работа с машини и работници. Искаше да го направи сам.

Взе си коса — старо, закривено острие, ръждясало и нацърбено, но все още дяволски остро, закрепено на дълга дръжка, с достатъчно удобна ръкохватка и извивка, та като приложиш цялата си тежест и сила, да можеш да замахнеш добре. Накъдето я завъртеше, режеше всичко. Достатъчно бе само да уцелиш ритъма и острието си вършеше работата, мускулите се напрягаха, развиваха издръжливост. Този инструмент бе запазил нещо от деветнайсети век и това му харесваше; а може би дори от осемнайсети, седемнайсети или шестнайсети.

За окосяването на един порядъчно голям парцел е нужно доста време и колкото повече го правеше, толкова повече се увеличаваше. Беше на около час от дома му в Бойс и се стигаше главно по черни пътища; за да пести малко време, беше купил и се бе научил да управлява кросов мотор „Кавасаки 450“, с който минаваше през пустинята по по-пряк път, без чупките и извивките, които трябваше да прави с пикапа си. Чак тогава, по дънки, тежки обувки и стара фланелка, започна. Работеше от месец, 197 крачки в едната посока, 197 в другата, по шест, седем, понякога осем или дори десет часа на ден. Старите травми вече не го мъчеха, гърбът не го болеше. Тялото му свикна, дори се пристрасти към работата. Мазолите пазеха ръцете му. Напред

и назад, острието преминаваше през хилавата растителност, с всяко замахване събаряше сноп сламки и листа, разчиствайки около шейсет сантиметра от терена. Беше окосил половината. Половината парцел бе покрит с изсъхнало сено; можеше вече да се разоре и засее. Постръмната половина още чакаше, покрита с прерийна трева, тръни, кактуси и други проскубани степни растения. Въпреки това по необяснима причина това му харесваше. Можеше никого да не го интересува, но за него този ден значеше много.

Точно този ден с нищо не се различаваше от всеки друг. Пък и защо да се различава? Слънце, небе, къпини, които падат покосени. Нагоре в едната посока, надолу в другата, монотонното съскане на косата, равномерните замахвания, потта, избиваща по челото му, чувството на пълно отдаване и...

Изведнъж видя колата.

Кой, по дяволите, можеше да е?

Никой не знаеше, че е тук сам, никой не познаваше странния лабиринт от черни пътища, водещи до парцела. Само Джули. Вероятно тя бе казала на натрапника, значи всичко беше наред.

Колата беше черен мерцедес ес-класа, скъпо возило. Приблужи се сред облак прах.

Спря плавно. Слязоха двама души.

Боб веднага позна единия — Томас М. Дженкс, пенсиониран полковник от морската пехота и можеше да се каже, негов приятел. Беше голяма клечка в Бойс, притежаваше автосалон за „Буик“, радиостанция, един-два търговски центъра — изобщо хубав човек, активист в Лигата на морските пехотинци, човек, на когото Боб имаше доверие. Другият бе с азиатски черти. В лицето му имаше нещо японско, но Боб ме можеше да бъде сигурен. Спомни си писмото, което беше получил преди около седмица, пълно със загадки:

Гл.серж. (о.з.) Боб Лий Суогър
RR 504
Крейзи Хорс, Айдахо

Уважаеми сержант Суогър,

Надявам се, че се радвате на заслужената си почивка и ви моля да ми простите за безпокойството, защото знам, че сте човек, ценящ личния си комфорт.

Аз съм пенсиониран полковник от морската пехота и в момента оглавявам Историческата секция в Хендерсън Хол, Арлингтън, Вирджиния — главното командване на Морската пехота.

От няколко месеца си сътрудничим с Филип Яно от Токио. Господин Яно е прекрасен човек. Той е бивш военнослужещ от Японските сухопътни отбранителни сили, където е бил полковник и командир на батальон. Работил е съвместно с различни американски и британски военни училища, включително за обучение на рейнджъри, парашутисти, сили със специално назначение, британските САС и Колежа за командири и щабни офицери във форт Лийвъруърт, Канзас. Освен това има магистърска степен по бизнес администрация от Станфордския университет.

Това лято господин Яно изучава архивите на морската пехота във връзка с кампанията на остров Йоджима през февруари и март 1945 г. Тъй като баща ви е изиграл важна роля в тази битка и е бил сред двацет и тримата морски пехотинци, удостоени с Медал за храброст заради участието си, той се надява, че ще има възможност да разговаря с вас. Доколкото разбрах, господин Яно подготвя книга за Йоджима от японска гледна точка. Той е учтив, внимателен, мил човек и способен военен служител. Надявам се, че ще му помогнете.

Моля ви да му окажете пълно съдействие. Дано да нямате нищо против да му разкажете за спомените на баща си. Както казах, той е възхитителен човек, който заслужава уважение и съдействие.

Ще му дам координатите ви и по някое време през следващите няколко седмици той ще се свърже с вас. Благодаря ви предварително и най-добри пожелания.

С уважение

Робърт Бриджис
Директор на Историческата секция
Централно командване на Морската пехота
Хендерсън Хол, Вирджиния

Боб не смяташе, че е най-подходящият човек за това. Когато прочете писмото, той си помисли: „Е, какво сега? Какво знам аз?“ Старецът — както и той самият години по-късно — не обичаше да разправя за времето, когато над главата му са свистели куршуми. Това някак оставаше затворено в теб, човек никога не говореше за него.

Знаеше обаче, че баща му, който бе гонил, мразил, убивал, взривявал и горил по най-ужасен начин японците в продължение на три години, също ги уважаваше така, както само смъртни врагове могат да се уважават. Любов би звучало твърде пресилено; прошка и изкупление — също. Но ако го наречете изцеление, би било почти точно. Спомняше си една сцена със стареца в една аптека, трябва да е било през 52-ра или 53-та, две години преди да се спомине. Някой го подкачи: „Слушай, Ърл, тия жълтури, тия дребни дяволи? Колко от тях опече през войната?“ Бащата на Боб веднага придоби сериозно изражение, сякаш се засегна, и отговори: „Говори, каквото щеш, но те бяха адски добри войници и отстояваха позициите си до последната капка кръв. Стояха и се сражаваха, дори когато изгаряха живи. Никой никога не е обвинил японски пехотинец, че не е изпълнил бойния си дълг.“ После старецът, иначе толкова приказлив и властен, тактично смени темата на разговора. Имаше неща, които не искаше да споделя с никого, особено пред онези, които не са били там — на плажовете и малките островчета в океана.

Боб погледна японеца.

Беше мъж на неговата възраст, с ъглеста глава и късо подстригана прошарена коса, с уверен поглед и набито телосложение. Въпреки жегата и праха носеше тъмен костюм с вратовръзка и излъчваше военно достойнство от всяка пора на тялото си.

— Боб — заговори Том Дженкс, — това е...

— Знам. Господин Яно, който наскоро се е пенсионира от...

В този момент Боб замълча неволно, защото забеляза, че лявото око на японеца, макар и с почти същия цвят като дясното, не беше фокусирано, въпреки че се движеше едновременно с другото. Беше

стъклено. После забеляза от горната и долната му страна — макар и умело защити с всички средства на съвременната пластична хирургия — следи от тежка рана.

— ... военните сили на своята страна. Господине, за мен е удоволствие да се запознаем. Аз съм Боб Лий Суогър.

Господин Яно се усмихна, показвайки белите си, равни зъби, и се поклони, както Боб бе виждал само по филмите: дълбоко и искрено, сякаш му доставяше удоволствие да го прави.

— Не исках да ви безпокоя, сержант Суогър.

Боб си спомни, че отнякъде е чувал за смиреността на японците, колко се притеснявали да не обезпокоят някого. Изведнъж видя логиката да карат един час по черните пътища, вместо да го посетят направо в дома му.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита Боб. — Провеждате някакво изследване за Йоджима, нали?

— Първо, сержант Суогър, ако ми позволите...

Японецът извади от джоба си малка кутийка, поклони се и му я подаде.

— Малък подарък като израз на признателност за времето ви и знанията, които ще споделите с нас.

Боб леко се изненада. Не му беше много до подаръци, поклони и други любезности, които му се струваха безсмислени при трийсетградусовата жегата сред пустинята в американския запад, на неговия парцел, още повече, че целият бе плувнал в пот.

— Това наистина ме радва, господине. Много съм ви признателен.

— Японците винаги правят подаръци — обясни Том Дженкс. — Това е техният начин да поздравят или да благодарят.

— Моля ви — настоя японецът.

Кутийката беше толкова грижливо опакована, че на Боб му се стори кощунство да я отвори. Чувстваше се обаче задължен да го направи, затова разкъса хартията, възхищавайки се на сложния начин, по който бе нагъната. Накрая отвори кутийката.

— Брей, голяма красота.

Вътре имаше миниатюрен меч, майсторски изработен. Финото острие блестеше, бижутерът дори бе увил ръкохватката с тесни лентички.

— Мечът е душата на самурая, сержант Суогър. Разбрах, че сте велик самурай, затова ви донесох това като израз на уважение.

Странно, но подаръкът трогна Боб. Беше толкова неочаквано и предполагаше, че е страшно скъп, защото изработката бе изключителна.

— Нямаше нужда. Много съм впечатлен. Но повярвайте ми, изоставих вече самурайския занаят. Сега управлявам само няколко конни стопанства. Много съм трогнат, така че казвайте, ще се опитам да отговоря на всичко, което ви интересува, стига да знам нещо. Баща ми не обичаше да говори много за войната.

— Разбирам. Малко хора обичат. Във всеки случай, както може би е споменал полковник Бриджис, прекарах няколко месеца в Хендерсън Хол и прегледах оригиналната документация, свързана с Йоджима. Преди това почти година изучавах японските военни архиви, търсейки същата информация, макар че, както може би се досещате, в Япония архивите са малко непоследователни.

— Представям си.

— Накрая съсредоточих вниманието си върху събитията от двайсет и първи февруари на мястото, което на японските карти е означено като „точка И-пет“. Става дума за бункер на северозападния склон на планината Сурибачи.

— Знам за Сурибачи и какво е станало на двайсет и първи февруари. Ако ми позволите да кажа, господине, понякога не е много хубаво човек да се задълбава и да научава твърде много за нещата, които са се случили по време на битка. Хората правят неща, които на друго място и по друго време не биха си и представили, че могат да сторят. Говоря от личен опит.

— Знам.

— Има опасност да научите смущаващи неща за нас или за вашите сънародници.

— Наясно съм с това. Не се интересувам от жестокостите, от национална политика, нито дори от движението на войските, например как Двайсет и осми пехотински полк е заобиколил южния край на острова, за да пресече доставките, и после е атакувал Сурибачи. Става дума за нещо много по-интимно. Вашият баща разрушил бункера на точка И-пет и убил повечето войници. Проявил е забележителен героизъм. Мога само да го уважавам за това. Битката

ме интересува, защото моят баща, капитан Хидеки Яно, е служил в Сто четирийсет и пети полк на Втори батальон в Японската имперска армия. Бил е натоварен с командването на точка И-5, или бункерът в подножието на Сурибачи. С други думи, подозирам, че в хода на битката вашият баща е убил моя.

---

[1] Много луд, исп. — Б. пр. ↑

3.

Когато гранатите се взривиха, Ърл се опитваше да освободи една лека картечница „Намбу“ тип 96 в най-близкото картечно гнездо. Макар че беше на петнайсетина метра от бункера и ги бе хвърлил в дълбокия окоп в основата на стоманената врата, ударната вълна го повали и го засипа с пръст. Падна върху един мъртъв войник, онзи, чиято глава бе разбил с приклада. Ърл видя от близо жестоко обезобразеното лице, подуто, с разбити зъби, подпухналите устни — и бързо отмести очи. Човек се учи да не забелязва тези неща. Трябваше да се съсредоточи. Картечницата, картечницата!

Тип 96 не беше „Браунинг“, но бяха изстреляли достатъчно куршуми по него, за да уважава този модел. Огледа я и веднага схвана принципа ѝ на действие — картечниците в много отношения си приличат. Бръкна в торбата с пълнители, извади един пълен, намери мястото за прикачване и го закрепил. Вдигна картечницата и почувства тремащото въртене на хлабавата двукрака опора на върха на фуниеvidната цев. Изтича при бункера. Дори някой да стреляше по него, не усети.

Залегна. Вратата бе разбита и във входа зееше черна дупка. Приличаше на врата към ада. Ето сега щеше да има полза от огнехвъргачката. Една дълга струя щеше да прочисти всяко ъгълче и всяка цепнатина, щеше да свърши сама работата и нямаше да се налага да се промъква вътре, да проверява всяко помещение и да убива.

Ърл си пое дъх и влезе в подземния свят, опитвайки се да преодолее гаденето от задушливия дим, вонята на клозет, кръв и храна, тръпките, които го побиха от студа в мрачното помещение. Сякаш влизаше в мравуняк.

Отляво чу равномерно чукане като от кълвач и се обърна, прекрачи един труп. Едно бавно дум, дум, дум на тежка картечница. Надникна в следващата камера и наистина трима души стреляха с голяма „Намбу 7.7“ по цели в подножието на склона. Единият се

прицелваше, другият стреляше, третият сменяше лентите. Щяха да се сражават до последния си миг, дори не бяха разбрали, че входът е взривен.

Беше чисто убийство. Обикновено човек не вижда какво става — само силуети, които изведнъж спират да се движат и изчезват. Сега Ърл просто дръпна спусъка, почувства топлината на картечницата, тримата японци бяха покосени за секунди, стана толкова лесно. Не по-трудно от поваляне на градински цветя със силна водна струя. Картечницата потрепери и изстреля дълъг откос, войниците дори не разбраха какво става, умряха за броени мигове, единия се погърчи за секунда, другият се стовари тежко на земята, третият просто се свлече, осветен от ярката синкава светлина на трасиращите куршуми.

Ърл се завъртя наляво, олюля се леко, ожули челото си в ниския таван и се прехвърли към следващата камера.

* * *

Капитанът тръсна глава и се опита да проясни съзнанието си. Всичко го болеше и когато вдишваше, нагорещеният вонящ въздух изпълваше белите му дробове и дразнеше гърлото му. Имаше чувството, че се дави в море от дим и изпарения. Стисна главата си с ръце, за да се избави от болката, но това не помогна. Къде се намираше, какво беше това, какво ставаше?

Камерата, в която се намираше, бе поела основната ударна вълна от взрива. Картечницата не стреляше, беше килната на една страна, пълначът изглеждаше мъртъв — проснат по гръб, с окървавено лице и гърди, с изцъклени очи. Някоя отломка го бе улучила в главата или гръбнака, прекъсвайки в миг на милосърдие жизнения му път.

Беше Судо от Кюшу.

„Ти не умря в пламъци — помисли си Яно. — Удържах на обещанието си.“

Един от войниците се беше изправил и се мъчеше да завърти картечницата; третият също се опита да му помогне, макар и с последни сили, защото бе тежко ранен.

В този момент капитанът чу гърмежи съвсем наблизо и разбра, че някой от косматите изроди е проникнал в бункера. Бързо посегна

към пистолета си, но ударната вълна бе откъснала кобура му. Беше беззащитен. Огледа се. Мечът му бе паднал отдясно.

Яно го вдигна. Разбира се, беше смешно. В съвременната ера японските командири влизаха в битка с тези касапски ножове, които не ставаха за нищо друго, освен за екзекутиране на китайски партизани или за украса на официалните снимки и патриотичните митинги. Въпреки това в армията те бяха на голяма почит, защото символизираха връзката с хилядолетната воинска традиция бушидо и навяваха асоциации за мъже с тежки доспехи и ярки кимона, които се сражават и избират помежду си в битки или затънтени улички в името на (каква лъжа!) стоте милиона. Мечът означаваше свобода от *гайджините*, достойнство, силен дух, самурайска чест. Със стъргане на желязо в желязо капитанът измъкна острието от металната ножница и то описа изящна, победоносна дъга в задименото помещение точно когато американецът се появи.

Всъщност това не беше същински меч. Беше *шингунто*, къс, доста груб, не много лъскав при внимателно вглеждане, защото острието бе цялото надраскано, на места леко нацърбено от някое забравено приключение. Преди да замине от Токио за вулканичните острови, капитанът го беше взел от един склад, където се съхраняваха хиляди преправени мечове от войници, завърнали се след разширяването на Сферата от различни места по цялата южна половина на глобуса през последното десетилетие. Може би е бил използван от някой мъртъв вече офицер в Китай, Бирма или Малайзия, който знаеше?

Острието обаче бе изненадващо остро. Точно този меч, въпреки невзрачния му, дори мизерен вид, имаше воля или съдба да сече. Човек можеше да се бръсне с него, да реже хартия, оръжието изглеждаше някак живо, не като по-тежкия, по-безличен меч, с който беше служил при първата си мисия в Китай. Сякаш бе жадно за кръв; сякаш копнееше за битка, за среща със съдбата. По някаква необяснима причина Яно се чувстваше недостоеен за него, макар че мечът беше съвсем стандартен, произведен на поточна линия заедно с хиляди други.

Въпреки това му вдъхваше увереност и той го вдигна над главата си с две ръце, леко раздалечени встрани, в позиция *джодо-но камай* — „огнената поза“, наречена така, защото духът му беше толкова

силен, че можеше да изгори противника, да сломи решителността му. Живо си представяше следващото движение: диагоналния удар в основата на врата (безупречната техника *кироши*), острието щеше да премине, без да потрепне, през дрехи, кожа, мускули, кости; това бе наскоро одобрената седма *ката* от 1944 г., *кесагири*, свършеният поразяващ удар, диагонално ключично разсичане. После — бързо издърпване и *чибури*, избърсване от кръвта, преди да го прибере в ножницата. Ритуалът му доставяше огромно удоволствие, успокояваше трескавия му ум. Яно се сля мислено с меча и зачака.

* * *

Ърл уби шестимата японци в централната камера за не повечето от секунда. Стана както и в първото помещение: куршумите ги покосиха и те паднаха до един, някои просто се свлякоха, други се гърчиха. Това беше война, всички глупости за дълг и вяност към другарите бяха забравени: оставаше само желанието да убиваш.

Той се отдръпна, знаеше, че патроните са свършили или остават съвсем малко. Спря за малко, освободи празния пълнител и той падна. Вкара нов, зареди и се промъкна през ниския коридор, ожулвайки отново голата си глава. Стигна до последната камера.

Знаеше, че го чакат.

„Бог да ми е на помощ — помисли си. — Пък ако ще, да е за последен път.“

И влезе.

4.

МОЛБАТА

— Не съм сигурен за това, господин Яно — каза Боб. — Знам, че в битка всичко се размива. Не можеш да кажеш кой какво е направил. Официалните доклади обикновено са много далеч от истината.

— Знам. Резултатът щеше да е същият, ако бе загинал от снаряд, рикошет, снайперистка стрелба или по някоя друга от десетина възможни причини. Разбирам също, че ако баща ви го е направил, то е било, защото е изпълнявал дълга си, защото не е имал друг избор, защото е било война. Знам със сигурност обаче, че той е бил там и е проникнал в бункера. Медалът е доказателство за това, а има и свидетелства на очевидци.

— Само едно знам, господине. Битката е ужасно нещо, както и убиването на хора. — Нещо накара Боб да направи необичайно признание. — Имал съм нещастieto да стана свидетел и да участвам в много такива сцени. Когато бях в морската пехота, съм преследвал и убивал хора във Виетнам. Много съм мислил за това и мога да кажа само едно: беше война.

— Разбирам — И аз съм видял не една битки. Това е начинът на живот, който сме избрали, пътят, който сме следвали.

Слънцето прежулваше.

— Но много се надявам да разберете пътя, който ми е отредила съдбата. Трябва да ви задам още един въпрос. Правя го само от любов към баща ми, толкова силна, колкото вие все още чувствате към своя.

— Казвайте — подкани го Боб — Разбирам, че затова сте дошли.

— Има един меч — каза японецът.

Боб примигна объркано, отначало не разбра. Дали Яно имаше предвид меч, който току-що му беше подарил? Този меч ли? После се сети: не, не, мечът на баща му. Навремето баща му имаше един меч. Японците ги наричаха „бандзай“ или нещо подобно; спомняше си думата не от това, което му бе разказал баща му, а от комиксите на военна тематика, които беше чел като свещени писания през

петдесетте. Представи си го като зловещо, закривено острие, с дълга, увита с платнени ленти ръкохватка със змийска глава на върха. „Бандзай! Бандзай!“ — крещеше в комикса някой брадат, напомнящ на пещерен човек японски сержант с кръгли очилца начело на войниците си, настъпващи като жива вълна. Боб съзнаваше, че тази представа за японците вероятно няма нищо общо с истината.

— Познавам младите войници в битка — продължи Яно. — След като оцелее, всеки иска да си вземе нещо за спомен, нещо символично, което да му напомня за победата. Кой би могъл да ги обвинява?

— И аз съм виждал такива случаи — съгласи се Боб.

— Знам, че стотици, хиляди, вероятно десетки хиляди мечове са били пренесени от тази страна на Тихия океан. А също пистолети „Намбу“, знамена, особено знамена, карабини „Арисака“, каски, все спомени от трудно спечелени битки.

— Правели са го главно войниците от задните редици.

— Баща ми е имал меч. Смъртта му е била част от най-великата победа на вашия баща. Прочетох заповедта за награждаването му и докладите за битката в Историческата секция на Морската пехота и знам колко е бил смел.

— Баща ми беше необикновен човек. Цял живот се опитвам да се меря с него, но не мога да му стъпя и на малкия пръст. Предполагам, че и с вас е така.

— Така е. Но въпросът ми е следният: Възможно ли е този меч да е бил наследен от вас? Сега вие да го притежавате? Да е бил едно от нещата, които един баща би искал да завещае на сина си? Има далеч по-хубави мечове. Но точно този... има огромно значение за мен и семейството ми. Той е истинската причина да дойда в Америка.

На Боб му се искаше да можеше да зарадва този човек. Разбираще, че е повече от логично този спомен да преживее през всичките тези години и мечът да бъде върнат на наследниците на мъжа, който го е носил и е загинал с него. В тази идея имаше някаква симетрия, която му хареса — като че ли така щеше да помогне за излекуването на стари, все още отворени рани.

Новината обаче не беше добра.

— Господин Яно, бих ви го върнал на секундата, повярвайте ми. Би ми доставило огромно удоволствие. Не знам защо, но си мисля, че

и баща ми би бил доволен. Бих се гордял, ако можех да ви помогна.

— Споделям чувствата ви.

— Но баща ми не беше колекционер на трофеи. Нямаше никакви сувенири, освен един четирийсет и петкалибров пистолет, който бе донесъл от фронта, но за да го използва, а не за спомен. Нямаше флагове, фанфари, мечове, каски, дори не обичаше да говори за войната. Той искаше да забрави войната и да живее живота си. Никога не говореше за ония години. До края на дните си нито веднъж не облече униформа, дори за официални паради, когато някои от бойните му другари го правеха. Не беше от хората, които обичат да се самоизтъкват и да говорят за подвизите си. Малко като него са останали в наши дни.

Дори да се разочарова, японецът не го показва и Боб осъзна, че тези хора са възпитани да не издават чувствата си.

— Не си спомням някога да си споменава за някакъв меч — намеси се Дженкс, който досега слушаше мълчаливо. — Боб не обича да се перчи и предполагам, че баща му е бил същият.

— Разбирам — каза господин Яно. — Е, добре. Щом боговете са отредили така. Нека мечът да остане там, където е.

— Хвърлили сте много усилия — отбеляза Боб. После добави: — Може би все още има някой жив от взвода. Сега би трябвало да са около осемдесетте. Може би в историческата секция ще ви дадат информация.

— Има двама и вече говорих с тях. Един във Флорида и един в Канзас. Нищо не открих.

— Много жалко. Много искам да ви помогна. И... такова...

— Да?

— Ами, не знам. Всички тези приказки за миналото. Нещо ми просветва.

— Просветва ли?

— Тази дума. „Меч“. Навява никакви асоциации. Японски меч от Втората световна война. Нещо ме гложди.

— Някакъв спомен ли?

— Не. Дори нямам представа какво. Нещо много смътно, нещо ме човърка. Може би греша.

— Все пак е нещо.

— Господин Яно, понеже сме свързани по такъв начин, ще обещавам нещо. Не е много, но само това мога да направя за вас.

— Трогнат съм.

— На тавана вкъщи има разни вехтории. Бяха в къщата ми в Аризона и ги пренесох, когато я продадох. Преглеждах ги преди две-три години, когато трябваше да уредя нещо, свързано с баща ми. Не съм гледал обстойно и очевидно не съм търсил меч. И така, през следващите няколко седмици ще прегледам отново всичко. Може би някоя вещ ще ми подскаже нещо. Някаква следа или де да знам? Били сте толкова път до това затънтено място и го чувствам като дълг към вас, като към войник. Също и като към син на герой.

— Много мило от ваша страна. Сигурен съм, че ще претърсите навсякъде, докато се уверите, че няма нищо непроверено. Ето визитната ми картичка. Моля ви, вземете я и ако има нещо ново, ме уведомете.

5. СТАРАТА ГВАРДИЯ

Младите лица го гледаха. Бяха толкова слаби, толкова невинни, в много случаи дори недоразвити, със светещи очи и изпъкнали скули, почернели от тропическото слънце. Всеки позираше с някой голям боен нож, с автомат или карабина. Взвод надъхани за битки млади морски пехотинци някъде по островите на тихия океан в разгара на Втората световна война. Накрая погледът му се спря върху едно лице на задния ред — баща му. Той също беше изпит, но ако се вгледаш внимателно, можеше да видиш почти животинската му целеустременост. Характерът на баща му бе комбинация от селска хитрост, бащина строгост, майчина доброта, учителска мъдрост и треньорска безкомпромисност и на снимката се виждаше точно това — професионален войник в стихията си, с килнато назад униформено кепе, със здрави бели зъби, личащи в широката му усмивка, с навити ръкави и мускулести ръце, притискащи, доколкото Боб можеше да различи (защото оръжието бе полускрито зад предния войник), автомат „Томпсън“.

Нямаше представа кога е правена снимката. Може би преди Гуадалканал... не, не и с тези карабини М1; може би преди Тарава, може би преди Сайпан, може би преди Йоджима. Имаше и още един, но Боб не помнеше името. Баща му бе един от малко оцелели морски пехотинци, които са участвали в битките на пет различни острова, макар че на Тарава бил улучен от снайперистки куршум, който би убил човек с по-слабо телосложение.

Снимката, стара и намачкана, беше от малкото свидетелства за военните приключения на Ърл Л. Суогър от Блу Ай, Арканзас, който бе започнал кариерата си като ефрейтор и се беше пенсионирал като главен сержант. Истинската история на един войник. Ърл много се различаваше от Оди Раян. Бащата на Боб се беше сражавал самоотвержено, за малко не беше загинал; после някак си, като

дребосъка Оди, се беше завърнал. Не стана филмова звезда като него, но постъпи в полицията и още десет години живя пълноценно.

Но това беше всичко. Боб стоеше сам на тавана. Не беше лесно да претърси всички вехтории, които набързо бяха пренесли от къщата в Ахо, Аризона, без да ги подреждат, без да ги преглеждат, просто ги бяха откарали като боклук от миналото и натрупали тук. В кашона, означен „Бъстър Браун. Тъмнокافяви обувки, номер 39“, изписано с почерка на майка му нямаше нищо съществено, в онзи с надпис „Нещата на татко“ — също. Медалите, дори големият, бяха забутани на едно място, потъмнели, с избелели ленти. Боб си помисли дали да не ги даде да ги почистят и да ги сложат в рамка, като спомен за храбростта на стареца. Баща му обаче щеше да се почувства неловко от такава показност. Имаше медали за отлична стрелба от полицията и пожълтели изрезки от вестници от месеца на смъртта му през 1955 г.

„Е, направих всичко възможно“ — помисли си Боб.

Спомни си за визитната картичка на господин Яно в портфейла си.

„Уважаеми господин Яно, — представи си как му пише, — прегледах вещите, останали от баща ми, и не намерих нищо, което може да ви помогне в търсенето. Може би ако...“

Тогава изведнъж му хрумна друга възможност.

Тук бяха вещите, които майка му бе събрала след погребението, преди да се пропие. Имаше обаче един период от три години, през които сестра ѝ, Агнес Боуман (учителка и стара мома, която още не беше намерила достатъчно достоен мъж), бе живяла при тях. Точно тя го отгледа, докато Ърла Джун се напиваше до безпаметност, за да умре, ненавършила още четирийсет. Грижеше се за него строго, не с любов и нежност, но със суровото чувство за семеен дълг. Леля Агнес не беше щедра жена, но това не му пречеше. Тя правеше онова, което трябваше да се направи, и нямаше много време да отглежда деца като Боб, който и без това през първите години след смъртта на баща си се затвори в себе си и не контактуваше много с нея. Може би и тя се беше затворила по същия начин. Нямаше проблем: леля Агнес го напътстваше, плащаше сметките и го хранеше; в сравнение с това едно стискане на ръката или прегръдка нямаше голямо значение.

Постепенно обаче Боб се сближи със Сам Винсънт и голямото му, весело, шумно, умно, забавно, гостоприемно семейство и в крайна

сметка, по време на гимназията, се пренесе да живее у тях, почти като член на фамилията. Леля Агнес вече не виждаше смисъл да остава и се изнесе, като всяка година изпращаше картичка за Коледа.

Боб ѝ отиде на гости след първата си мисия във Виетнам през 1966 г. и като възрастен видя порядъчна, скромна жена, най-последно омъжена — за един учител вдовец в Оранда, Вирджиния, в долината на Шенандоа. Посещението беше приятно, макар че не разговаряха много, а и проклет да беше, ако си спомняше какво са приказвали...

Гудуин!

Агнес Гудуин, това беше сегашното ѝ име.

Не знаеше защо не се беше срещал за нея от години, но сега споменът някак изплува от дълбините на съзнанието му.

Не можа да намери Оранда в Интернет; накрая извади една стара карта и намери градчето близо до Страсбург. В указателя за Страсбург имаше един Гудуин. Обади се и попадна на някакъв братовчед, който знаеше всички клонове на фамилията и го препрати към Бери Фроли в Роаноук, чието моминско име било Гудуин и се падала дъщеря на Майк Гудуин, чичото на съответния човек в Страсбург.

— Госпожа Фроли?

— Не купуваме нищо, ако затова се обаждате.

— Не, госпожо, не се обаждам за това. Аз съм Боб Лий Суогър, бивш сержант в морската пехота. Обаждам се от Крейзи Хорс, Айдахо, по семеен въпрос. Опитвам се да намеря леля си, Агнес Боуман, която доста късно се омъжи за един човек от Вирджиния с фамилия Гудуин...

— Леля Агнес!

— Да, госпожо.

— Добра душа беше, мир на праха ѝ. Омъжи се за татко след смъртта на мама и макар че не си и помислям да критикувам майка си, това бяха най-хубавите години от живота му. Тя се грижеше за него до самия край.

— Да, биваше я в това.

— Скоро след това и тя почина, за съжаление. Морски пехотинец ли сте били?

— Да, госпожо.

— Случайно да сте идвали при леля Агнес през шейсет и шеста? Тогава бях на единайсет и много ясно си спомням висок млад красавец, който накара сърцата ни да се разтуптят от вълнение. Току-що се беше завърнал от Виетнам и бе получил медали. Беше племенник на Агнес, доколкото си спомням. Вие ли бяхте?

— Да, госпожо, макар че едва ли мога да се нарека красавец, ако изобщо някога съм бил. Добре си спомням онзи ден в Оранда. Това беше последната ми среща с нея. Тя ме е отгледала, след като баща ми почина, а майка ми — нейната сестра — имаше известни проблеми.

— По онова време семействата бяха задружни. Така беше. Вече не е, но в ония дни роднините си помагаха.

— Госпожо, може да се окаже напразно, но трябва да проверя нещо. Баща ми почина през петдесет и пета. Тогава леля Агнес дойде и живя у нас до петдесет и осма или и девета. Както казах, тогава майка ми се пропи. Агнес се грижеше за домакинството за известно време. Опитвам се да събера разни предмети, останали от баща ми. Той също беше морски пехотинец, после работи в полицията и умря млад. Хрумна ми, че някои вещи може да са останали при леля и сега да са у вас, че мога да намеря нещо, свързано с баща ми, което да съм пропуснал или изобщо да не съм подозирал, че съществува.

— Изглежда сериозно сте решен да запазите паметта за баща си.

— Така е, госпожо.

— Мисля, че имаше някакъв кашон. Не съм сигурна, че съм го взела при преместването. Бяха някакви вехтории, но не ми се искаше да ги изхвърлям. Това е нечий живот, не можеш просто да го изпратиш на боклука.

— Дали е у вас?

— Ако съм го взела, сигурно е в мазето. Трябва да го потърся.

— Госпожо, с удоволствие бих дошъл да ви помогна.

— Е, напоследък нямам много работа, затова нищо не ми пречи да потърся сама. Кажете ми адреса си и ще видим какво ще намеря.

И така, три седмици по-късно, три седмици, които Боб прекара сам в имота си, въртейки косата всеки ден, режейки къпини и тръни, от Роаноук се получи голям плик.

Боб го отвори същата вечер.

Ох, Боже!

Първото, което видя, бе негова снимка с майка му в рядко трезво състояние и строгата леля Агнес, седнали около масичка за пикник. Той носеше бейзболна шапка с щампа на „Кардинале“, фланелка с къси ръкави и дънки, ръцете и краката му изглеждаха страшно хилави. Отзад имаше надпис с избледняло лилаво мастило: „Боб Лий, Ърла Джун и Агнес, Литъл Рок, 5 юни 1958“.

Снимката не събуди никакви спомени, абсолютно никакви.

Боб намери смъртния акт на майка си, няколко пожълтели застрахователни полици, шофьорската ѝ книжка, спестовна книжка с печат „НЕВАЛИДНА“, няколко коледни картички от съседите, чиито имена не му говореха нищо, некролог за Ърла Джун от местния вестник на форт Смит, златно кръстче на брошка, която майка му очевидно е носила, още няколко снимки, предимно на непознати хора, още няколко официални формуляра и писма, повечето неотворени.

Бяха общо шест. Явно се бяха получили през трите години, през които Агнес бе живяла у тях. Някои бяха адресирани до госпожа Суогър, някои до вдовицата на сержант Суогър, някои до Ърла Джун.

Боб ги отвори едно по едно. Бивш войник на баща му изказваше съболезнованията си и разказваше как Ърл му спасил живота на Гуадалканал. Бивша съученичка на Ърла Джун се интересуваше за здравето и състоянието ѝ и изразяваше благодарността си. Имаше данъчен фиш от окръг Гарланд и Боб се сети, че го е платил чак през 1984-та. Дъщерята на полковник Уилиам О. Дарби, друг военен герой от Арканзас, известен като водач на „Рейнджърите на Дарби“ в Италия, преди да загине във Франция, също изказваше съболезнованията си и предлагаше морална и дори финансова помощ, ако се наложи. „Леле — помисли си Боб, — и още как.“

Накрая взе едно неотворено писмо с печат от Кенилуърт, Илинойс, от 4 октомври 1959 г. Името на подателя, изписано с изящни букви върху фина кремава хартия, бе Джон Х. Кълпепър, от „Шеридан роуд“ 156.

Боб внимателно отвори дебелия плик и извади също толкова дебело писмо на кремава хартия с името и адреса на Кълпепър, стилно изписани най-отгоре.

„Уважаема госпожо Суогър,

Ужасно съжалявам, че толкова закъснях с това писмо. Едва вчера случайно научих за трагичната смърт на съпруга ви преди четири години. След войната не съм поддържал връзка с бившите морски пехотинци, но след като научих какво е станало, се почувствах длъжен да изразя съжалението си. Ърл Суогър беше велик мъж и ми помогна в деня, когато най-много имах нужда от това.

Бях млад капитан в морската пехота и по стечение на обстоятелствата станах командир на рота «Ейбъл» във 2-ри батальон на 28-ми морски полк по време на битката за Йоджима. Ако кажа, че изискванията на поста надминаваха способностите ми, би било твърде меко.

Решителният ден за батальона настъпи, когато дойде ред на моята рота да поведе атаката срещу един особено добре укрепен и отбраняван японски бункер. Ако ме бяха оставили да действам на своя глава, щях да загина и още по-важно, да причиня гибелта на хората си, защото, честно казано, не разбирах нищо. (Бях използвал роднинските си връзки, за да получа командирския пост, защото просто трябваше да се бия.)

Във всеки случай, Ърл, който беше главен сержант на батальона, бе изпратен от командването да ми помага. Помощта му се оказа незаменима!

Сигурен съм, че сте прочели грамотата му. С гордост мога да кажа, че лично я написах и направих всичко, за да бъде одобрена. Мисля, че това е най-големият ми успех в иначе — между нас казано — абсолютно посредствената ми военна кариера. Онова, което той стори през онзи ден, несъмнено е сред най-героичните постъпки във военната история. От наблюдателния ми пункт в основата на хълма го виждах буквално като свръхчовек. Колко японци стреляха по него, никога няма да разберем, но той нито за момент не показва колебание и успя съвсем сам да унищожи бункера. През този ден Ърл спаси живота на стотина души!

Както и да е, няколко дни по-късно бях ранен и това сложи край на приключенията ми. Понеже не бях изявен

командир, не ми обръщаха особено внимание и се чувствах доста нещастен в болничното легло, докато чаках да ме евакуират. И кой мислите, че дойде да ме посети? Самият легендарен сержант. Никога няма да забравя този ден! Той бе като бог в батальона, а сега идваше да ме види.

Каза ми: «Капитане, виждам, че сте успели да се очукате.»

«Да, сержант. Скочих не накъде трябваше и японецът знаеше точно в коя посока да стреля. Имах късмет, че прибърза.» (Бях ранен в крака.)

«Сър, бих искал да вземете това. През онзи ден вие командвахте атаката, аз само трябваше да ви съветвам. Това се пада по право на вас. Може би ще повдигне малко настроението ви.»

Подаде ми нещо, увито в плат, дълго около шейсет сантиметра. Развих го и видях японски меч, от онези, наречени «бандзай», които японските офицери много често носеха в битка.

Ърл каза: «Вашите момчета ми го дадоха, когато се връщахме в батальона след сражението. Извадили го от бункера. Някой го взел от трупа на японския офицер, преди да изгорят всичко с огнехвъргачките. Онзи тип се опита да ме подстриже с него. Реших, че може да ви хареса.»

Трябва да ви кажа, че японските мечове се ценяха много като военни трофеи, особено ако са пленени в битка. Можех да го продам и наистина през следващите няколко седмици много офицери предлагаха да ми го купят, като един ми предложи цели 500 долара. За мен обаче мечът беше безценен.

Истината обаче е, че той не е мой. Не съм го спечелил аз. Ърл го спечели и ми го подари само от съчувствие към младежите, които са дали всичко от себе си, дори това всичко, както беше в моя случай, да не е било най-доброто.

Затова си мисля: Какво право имам аз да притежавам този меч? Моля ви, нека да ви го изпратя. Научих, че Ърл

има син. Той трябва да го получи — макар че искам да ви кажа, мечът е много остър и едно от децата ми вече се поряза на него. Това обаче е символ на стореното от Ърл през онзи ден. Моля ви, пишете ми дали бихте желали да ви го изпратя.

Джон Х. Кълпепър

Кенилуърт, Илинойс.“

* * *

Джули го закара на летището в Бойс, кръстено на един летец, герой от Втората световна война. Боб имаше билет за Денвър, после — за по-дълъг полет до Чикаго, където щеше да кацне на летище, носещо името на друг военен герой.

— Утре вечер се връщам — каза на жена си. — В десет и петнайсет. Мога да се прибера с такси. Знам, че имаше тежък ден.

— Не, не. Аз ще те взема.

Тя все още беше най-хубавата жена, която бе виждал, все още със сламеноруса коса, само с няколко побелели косъма. Беше медицинска сестра и сега ръководеше клиника в Източен Бойс; много обичаше работата си. Бе майка на единственото му дете, беше го приела преди години и му даде шанс в живота, когато сякаш целият свят се беше съюзил, за да го съсипе. Сега любовта им бе вече поостаряла, поизтъркана, клоняща повече към приятелство, отколкото към страст.

— Добре, ще...

— Боб, да не направиш пак някой от твоите номера?

Тя го познаваше толкова добре, че понякога малко го плашеше.

— Не се безпокой.

— Познавам те. Ти си най-щастлив в пущинака с Дони фен, докато преследвате други мъже и те преследват вас.

Навремето Джули бе омъжена за Дони Фен, загинал при акция във Виетнам. Там Дони бе спасил командира на снайперистите си, останал безпомощен в джунглата с разбита бедрена става. Този командир беше Боб.

— Само се опитвам да намеря меча на онзи джентълмен от Япония. Стори ми се добър човек и искам да му помогна. Това е всичко.

— Да, но знам навиците ти. Когато си научиш нещо, все повече се вманиачаваш и нищо чудно сам да се навиеш отново да заминеш за Виетнам. — Беше се случвало няколко пъти. — Понякога не можеш да се сдържиш. Някой идва да те моли за нещо, а ти не умееш да отказваш. На света няма по-отзивчив човек от теб.

— Да, понякога така става.

— Сега обаче никой не те кара да се вманиачаваш толкова. Това не мога да разбера. Всичко, което правиш за този човек, е много хубаво. Само че си даваш твърде много труд. Какво става? Защо се чувстваш толкова задължен? Защо е толкова важно за теб? Да не го използваш като повод да си намериш пак някоя справедлива кауза и да се развилнееш.

— Не. Чувствам, че съм длъжен да го направя заради баща си. И заради бащата на японеца.

— Баща ти е починал през петдесет и пета. Било е отдавна. Какъв дълг можеш да имаш към хора, които са умрели преди половин век?

— Дори и аз не мога да разбера, мила. Трябва да го направя. Просто трябва.

— Само не си търси повод пак да воюваш, разбра ли? Тук живеем добре. Заслужил си го. Радвай се на живота.

— Прекалено съм стар, за да воювам — успокой я Боб. — Искam само да пия и да спя и понеже ти не ми даваш да пия, остава само да спя.

— Да го видя, няма да повярвам!

6.

ГОЛЯМАТА БЯЛА КЪЩА

Пропусна адреса при първото преминаване през Кенилуърт, който бе дълъг малко повече от километър и се намираше на брега на езерото Мичиган на двайсетина километра от Чикаго. Къщите бяха големи, внушителни и очевидно собствениците им бяха заможни, а онези, които живееха с изглед към езерото, трябва да бяха най-богатите.

При втория опит я намери: беше я пропуснал, защото къщата изобщо не се виждаше, имаше само вход на алея, скрит сред лози под сянката на високи брястове. Трябваше да се вгледаш много внимателно, за да разчетеш числото 156 на страничната колона. Боб навлезе в алеята с взетия под наем шевролет, продължи стотина метра през тунел между дърветата и когато най-накрая внезапно излезе на светло, видя огромна скъпа бяла къща, едно от онези легендарни места с по стотина стаи, мраморни мозайки и гаражи за по шест автомобили. От онези места, където са живели великите фамилии по времето, когато още е имало велики фамилии.

Боб остави колата, слезе и почука на входната врата. След няколко минути се появи едър, брадат мъж приблизително на неговата възраст, облечен почти изцяло в черно. Явно обичаше да си посръбва, защото държеше чаша с някаква кафява течност.

— Господин Кълпепър?

— Вие сте господин Боб Лий Суогър, предполагам.

— Да, аз съм.

— Хубаво име. Звучи толкова южняшки. „Боб Лий“. Хайде, влизайте. Идвате точно в уречения час. Казахте два и сега е два.

— Благодаря, сър.

Боб влезе. Къщата беше прекрасна, макар че малко приличаше на музей. Изглеждаше, сякаш не е за живеене, а само за красота.

— Хубаво местенце — отбеляза Боб.

— И още как, но съм решил да я продам. Случайно да имате шест милиона?

— Не, сър.

— Трябваше да проверя. Както и да е, ще пиете ли нещо? Обзалагам се, че обичате чашката.

— Навремето пиех, но вече не. Благодаря, но няма да се възползвам. Една чашка и утре ще осъмна някъде в Шанхай с нова жена.

— Точно това се случи с мен! Е, почти. Както и да е, разбирам ви. Развеждали ли сте се?

— Веднъж. Пиенето беше една от причините.

— Не е много забавно, а? По цял ден се опитваш да се поддържаш в приятно нахвасено състояние, докато главоболията преминат. Аз ще си долея, ако нямате нищо против.

Кълпепър отиде при бара, наля си малко от бутилка „Мейкърс Марк“ и сложи още една бучка лед.

— Както ви писах, спомням си меча. Веднъж през петдесетте се поряха доста сериозно на него. Беше *остър*. Само да го погледнеш и започваш да си представяш кръв.

— Доколкото знам, единствената цел на бойните мечове е била да убиват. Иначе са били пълни боклуци. Не като лъскавите оръжия, с които се кичат старите японци.

— Ръката ми още носи доказателството колко е бил остър.

Кълпепър вдигна ръкава си. Белегът беше дълъг и зловещ.

— Тук има четирийсет шева, човече. Единственият повод да се представям за мъжкар. Хората си мислят, че ми е от бой с ножове. Участвали ли сте в ръкопашна схватка?

— Веднъж се наложи да убия човек с нож, за съжаление.

— Очаквах го. Виждам, че няма с какво да ви впечатля. Няма значение. Както казах, баща ми почина преди няколко години. Като единствено дете аз наследих къщата. След войната той се занимаваше с реклама и доста му се удаваше. Но като че ли бяхме от различни светове. Той беше избрал своя път, аз — моя. Рекламната индустрия не ме привличаше. Никога не съм си представял, че думата „клиент“ ще излезе от устата ми, започнах да работя в телевизията. Никога не се наложи да изрека „клиент“. За сметка на това трябваше да повтарям думата „спонсор“. И така, налага се да продам тази къща, за да платя

за третия си развод, който е голяма каша. Защо младите красавици се разкарват толкова трудно?

— Нямам представа — отговори Боб и се усмихна.

— Защото никога не са чували думата „сбогом“. Когато им я кажеш, го приемат твърде *лично*. — Кълпепър се засмя. — Тая, последната, иска далака ми за обяд плюс състоянието на баща ми. Невероятно.

— Звучи сериозно, господин Кълпепър.

— Слушайте, дори врял и кипял мъж като вас ще се поизпоти в моето положение. Както и да е, ако нямате нищо против, ще ви заведа на тавана и ще ви оставя да се забавлявате. Мечът може да е там, може да го няма. Наистина не знам какво е станало с него. Просто не ми се разравя да претърсвам всички онези вехтории. Разбирате ли?

— Естествено. Моят таван също е в пълен безпорядък.

— Така... как да се изразя? Ако намерите нещо, така да кажа, *лично*. *Интимно*. Може би баща ми е държал купчина порнографски списания или пък писма от любовница, или може би дори от любовник. Нещо *уронващо* престижа. Просто го оставете там, където е, става ли? Не се интересувам особено от онова, което наричат „истината“. Искам да го помня като мълчаливия, скован, мрачен труп, какъвто беше приживе, разбрахме ли се? Не ми се ще да открия, че и той е бил човек.

— Разбрах.

Стигнаха до трета врата в дъното на коридор и влязоха.

— Така, сега ще ви оставя насаме като стари другари от морската пехота. Ако не го е изхвърлил, мечът трябва още да е тук. Разполагайте се, не бързайте. Тоалетната е следващата стая по коридора. Ако искате нещо за пиене или да хапнете нещо, извикайте ме. Тук съм само аз с юридическите си проблеми и единственото ми занимание е да се опитам да издира дъщеря си, която избяга с някакъв тип, изживяващ се като режисьор на документални филми. Забелязали ли сте? В наши дни всеки се бута в документалното кино. Ако имате нужда от нещо, само извикайте. Мечът е повече ваш, отколкото мой, и старецът щеше да се зарадва, че най-после е попаднал при вас и ще отпътува за Япония.

— Благодаря, сър.

— Моля ви, не ме наричайте „сър“. Казвам се Том. Малкият Том, син на *известния* господин Кълпепър от „Кълпепър, Таунсенд и Мейтърс“.

— Дадено, Том.

— Може ли да ви наричам „серж“? Винаги съм искал да наричам някого „серж“, като по филмите.

— Разбира се, но повече съм свикнал да ми викат просто Боб. Приключил съм вече кариерата си в морската пехота.

— Боб. Добре. Просто Боб.

И така Боб се обърна и се зарови в спомените за живота на човека, който, макар и за кратко, бе командвал рота „Ейбъл“ на далечния остров Йоджима, един истински ад, който нито единственият му син, нито дори сержант Суогър, ветеран от три мисии във Виетнам, можеха да си представят.

Разглеждайки съдържанието на кашоните, Боб навлизаше все по-дълбоко в живота на Кълпепър и биографията на бившия офицер постепенно се оформяше в главата му. Две съпруги, едната много по-красива и по-млада от другата, втори брак някъде през шейсетте, когато единственият му син, Томи (русоляв дебеланко, малко комплексирани от славата и успехите на баща си) бил вече в гимназията, намусен и раздърпан тийнейджър.

Накрая, след като търси близо час и разрови трийсетина кашона, пазеци свидетелства от авантюрите на Кълпепър в областта на рекламата, Боб стигна до спомените от Втората световна война. Вероятно имаше и кашон със свидетелства от Йейл, Харвард или където другаде бе завършил. Сувенирите от войната бяха обичайните дрънкулки: ленти за добро поведение, звезди за участие в битки, „Пурпурно сърце“ и няколко други дреболии, но най-ценното бе грижливо воден командирски дневник, съдържащ подробна информация за назначенията на офицера. Боб го прегледа набързо и видя, че наистина през 1944 г. Джон Кълпепър е бил назначен за командир на трийсетчленен пехотински взвод на военния кораб „Айова“. Всъщност това бил билетът му за оцеляване. Сякаш командването казваше: „Не се бой, богаташче, ние бдим над теб. Когато всичко свърши, ще се върнеш вкъщи с някоя и друга звезда за храброст, капитански чин, няколко героични истории за разказване и

ще натриеш носа на всички прости селянчета, които са киснали до уши в кръв.“

Джон имал желание да се бие. Можел да проспи войната, но записите показваха, че към края на януари се прехвърлил от „Айова“ на военнотранспортния кораб LCI-552, на който части от 28-ми полк пътували за среща със смъртта в разгара на най-голямата настъпателна операция в историята на Морската пехота. Това определено изглеждаше странно. Може би на борда на LCI е имало злополука и някой офицер от 28-ми полк бе пострадал толкова, че да не може да изпълнява задълженията си, което позволило на Джон да отиде на мястото му. Или пък Джон толкова се беше издънил на „Айова“, че за наказание го бяха изпратили на фронтовата линия. Повече от всичко обаче този ход намирисваше на външна намеса. Често се случваше. Във Виетнам някое от момчетата внезапно изчезваше още през първия месец на тринайсетмесечната служба, изтегляха го на канцеларска работа в Пентагона. Някой се оплакал на мама, която казала на тате, пък той бил направил на някой конгресмен услуга за милион долара и хоп, нашето момче се озовава на самолета за вкъщи.

Не така станало с Джон Кълпепър. Той използвал връзките си, за да участва в битката, не да се измъкне от нея.

Едва ли му е било лесно. Една година бездействие далеч от фронтовата линия не е най-доброто обучение за нещо като Йоджима и когато пристигнал в 28-ми полк, нито командирът, нито другите офицери, нито войниците го познавали. Влязъл в бойните действия почти без психологическа подкрепа, което винаги е трудно, още повече при необичайната ожесточеност на сраженията около Йоджима.

Джон останал на острова около седмица. На третия ден Ърл Суогър бил изпратен от командването и провел с хората му успешно нападение над бункера на северозападния склон на Сурибачи при опитите на 28-ми полк да заобиколи и прекъсне достъпа до сто и петдесет метровия вулкан. Няколко дни по-късно краката на младия офицер били поразени от паднал наблизо снаряд. Прекарал три нощи в лазарета и бил евакуиран. Възстановявал се на Хавайските острови, където се оженил за годеницата си, Милдред, майката на Томи — скромно момиче също от района на Бостън. Докато се възстанови

достатъчно, за да участва отново в бойните действия, атомните бомби били пуснати и войната свършила. Прибрал се вкъщи като герой, макар че вероятно не бил изстрелял нито един куршум.

Нямаше значение. Той бе изпълнил дълга си, дори през цялото време да е умирал от страх. Така се печелеха войни — благодарение на хилядите страхливи Джон-Кълпепърровци, а не с двама или трима Ърл-Суогърровци.

Мечът обаче го нямаше.

Къде можеше да бъде?

Може би го бяха хвърлили и сега се търкаляше някъде на кенилуъртското сметище, ръждясал в забрава или пресован от булдозерите?

Боб се опита да мисли логично.

Кое е най-характерно за един меч?

Ами, това, че е остър, но това е най-важното му качество като оръжие. Да мислим за него като за обикновен предмет. Да, отговорът е: неудобен.

Мечът е дълъг, тънък и закривен. Можеш да го закачиш да виси на стената, но няма как да се побере в обикновен кашон; не, би трябвало да е забутан другаде.

Кой бе опаковал кашоните? Вероятно работници, наети от единствения син, който неочаквано беше получил къщата в наследство, не изпитваше особено топли чувства към нея, но е искал да я приведе в приличен вид и да я продаде, преди жена му да поиска развод. Значи някой бе опаковал всички тези неща, без да се замисля за стойността им като семеен спомен, без да гледа на меча като на трофей, спечелен в битка...

Боб отвори един от шкафовете в помещението. Нямаше нищо. Във втория обаче намери три торби от стикове за голф и в третата, сред металните пръчки с различни накрайници, откри и *шингунтото* на капитан Хидеки Яно.

* * *

— Том?

— А, да, намерихте ли го?

Том Кълпепър стана от бюрото в бившия кабинет на баща си. Държеше вездесъщата си чаша с уиски, очевидно наскоро допълнена.

— Да, намерих го. Беше в една торба за голф. Искате ли да погледнете?

— Да, разбира се. Аха, това е. — Кълпепър вдигна острието и го погледна на светлината. — Искам да ви покажа нещо. Виждате ли този щифт?

Посочи парче дърво, забито в дупчица на няколко сантиметра над кръглата ръкохватка на старото оръжие. Беше покрито с някакво черно вещество, размазано и твърдо. Ако го погледнеш под определен ъгъл, се виждаха драскотини от някакъв остър предмет.

— Спомням си деня, в който се порязах. Измъкнах меч от кабинета на татко и го размахвахме, играехме на пирати или нещо такова. Беше през петдесет и седма или и осма. По едно време ни хрумна умната идея да го разглобим. Не ме питайте защо. Огледахме го и решихме, че този малък дървен щифт държи всичко. Виждате ли, минава през цялата дръжка. Предполагам, че той я държи закрепена за острието.

— Виждам.

Боб бе проверил в Интернет и знаеше точните термини: бамбуковият щифт се казваше *мекуги*, а дупката, в която беше пъхнат — *мекигуана*.

— Само че не искаше да излиза. Опитвахме се да го избием с чук и гвоздей, но само го надупчихме. Богът ми, сега като се замисля, малко ме е срам. Нямахме представа какво значение има този меч. Представяхме си само, че е оръжие за убиване на пирати.

— Били сте деца. Откъде ще знаете?

— Така и не успяхме да го извадим. Съвестно ми е, като си спомня, как го бяхме сложили на пода, удряхме го с чука, а острието стържеше по земята. Това е някаква спойка. Много твърдо, черно вещество. Не знам дали японският офицер го е сложил, дали вашият баща, или моят, или пък някой във фабриката. Във всеки случай няма да излезе лесно.

— Да, така изглежда. Някой е искал да бъде здраво закрепен. Хайде, извадете го.

Синът на Джон Кълпепър извади меча. Острието се измъкна със стъргане от тясната метална ножница и описа дъга в стаята.

— Леле. Това чудо още иска да сече. Ето ви го, малко ме плаши.

Кълпепър подаде меч на Боб, който го взе и почувства някакъв заряд — може би трепет, напрежение, вибрация; оръжието наистина като че ли беше жадно за кръв.

От пръв поглед личеше, че е идеално за целта, с която е създадено: от двете страни на леко закривеното острие преминаваше по една тънка бразда, достигаща до самия връх — наречен *кисаки*. Сякаш мечът притежаваше някаква зла сила. Острието беше съвършено балансирано, но като че ли в него имаше живот. Боб го заклати леко и можеше да се закълне, че във вътрешността му има някаква по-мека сърцевина, което го ускоряваше напред, придаваше му инерция, убийствена скорост.

Погледна го на светлината. Наистина, оръжието бе доста използвано. При внимателно вглеждане се виждаше, че стоманата е потъмняла, имаше много драскотини. Повърхността му бе осеяна с малки черни петънца. Режещата част на острието — *якиба* — носеше почти микроскопични следи от нацърбване, следи от опити на непослушни деца да цепят дърва с него или белези от сблъсък с вратните прешлени на някой морски пехотинец, посечен от бившия му собственик. Предпазителят на ръкохватката — *цуба* — бе тежък железен полукръг. Дръжката беше неугледна: облицована с грапава рибешка кожа, после увита с памучни ленти, потъмнели от пот и кръв, износени и надрани на места.

Ако го поклатиш, мечът леко потракваше, защото, Боб сега забеляза, ръкохватката не прилепваше плътно.

— Спомням си, че можеше да режеш хартия с него — отбеляза Том Кълпепър. — Толкова беше остър. — Ето, дайте да проверим.

Взе дебел лист и Боб допря острието до хартията, мечът се задържа за миг, сетне премина през нея като през масло. Том пусна двете половини от листа на земята.

— Не мога да повярвам, че е толкова остър. *Нищо* не може да бъде толкова остро!

7.

НАРИТА

„Запази спокойствие... Запази спокойствие.“

Но единственото, което му оставаше сега, бе да чака.

„Това е тест — помисли си. — Изпитват *гайджина*. Искат да видят дали съм достатъчно зрял, дали имам достатъчно търпение, дали зачитам достатъчно етикета и ритуалите, за да ме пуснат в Япония... Или може би и те са като всички ченгета. Не им дреме.“

Какъвто и да беше случаят, резултатът бе същият. Седеше в полицейския участък на международното летище „Нарита“, на шейсет километра от Токио. Беше скромно, функционално помещение, нямащо нищо общо с шикозния блясък на обществените помещения на по-горните етажи.

Процедурата беше задействана. След като мечът се намери, Боб се обади на полковник Бриджис в Историческата секция на Морската пехота, обясни му всичко и той предложи да уреди документацията, която бе доста обемиста. Имаше познати във Вашингтон и познаваше хора с връзки в Японската външнотърговска организация (ЯВТО) на Западното крайбрежие, а пък те познавали някакъв мистериозен и влиятелен функционер в Министерството на икономиката, търговията и индустрията (известно като МИТИ) — една от онези големи правителствени институции, дърпащи конците на много места. Внасянето на меч в страната беше уредено. От митницата щяха да го изпратят в полицията, където да му издадат разрешително. С митническия сертификат и полицейското разрешително всички формалности би трябвало да бъдат уредени.

Нещо обаче не беше наред. Сега чакаше в централното помещение, близо до регистрацията, заедно с пребити корейски работници, разгневени надничари, които се понапили, разгорещили се и трябвало да бъдат усмирени с някой и друг удар по главата; с улични измамници; може би с някой и друг дребен гангстер, ако се вярваше

на слуховете, че членовете на мафията са във всички прослойки на японското общество. Наричаха ги якудза.

„Я, чакай, чакай! Най-после, да, ето го меч!“

Полицаят носеше светлосиня униформа и малък пистолет (вероятно „Смит и Уесън“) в черен кобур. Не беше внушителен, не като по-едрите си и яки колеги в Америка.

— Да, господине. Документите са тук. Само ми трябва разрешителното и всичко би трябвало да се уреди.

— Да се уреди?

— Да, господине. Ето писмото.

Той го подаде.

— Това е реликва от войната. Бащата на господин Яно е загинал в битка и мечът е паднал. Мисля, че така е станало. Баща ми го е взел. Господин Яно дойде да търси меч в Америка. Тогава не беше у мен и три месеца го търсих, но се намери.

Полицаят взе документа.

— Трябва да ви го изпратят от митницата на горния етаж. Всичко е уредено.

— Мечовете са много опасни. Трябва да почакате. Ще проверя и ще ви извикам. Моля, върнете се на мястото си.

Боб отново седна. Беше си мислил, че ще отнеме само няколко минути, но минутите се точеха, докато станаха шейсет, после — още толкова. Дали да не излезе, да си вземе книга, вестник, чаша кафе?

Всички други в помещението изглеждаха по-търпеливи от него. Седяха, без да издават звук, без да се суетят; времето сякаш не съществуваше за тях.

От време на време извикваха някого: за разпит, за показания, за разпознаване.

Накрая, около третия час, извикаха някакво име и след няколко секунди той осъзна, че това е някакъв вариант за произнасяне на „Суогър“ прозвуча като „Су-уага“.

— Да, аз съм.

— А, да. Елате, моля.

Тръгна след полиция — някакъв друг, по-слаб, по-млад, но със същата униформа и същия малък пистолет в кобур. Минаха през няколко оперативни помещения, напомнящи повече за застрахователна агенция, отколкото за полицейски участък — нямаше

го това усещане за заплаха, която по-едрите им американски колеги внушават с ръста си.

Накрая го пуснаха в някаква стая. Вътре стоеше повисокопоставен униформен полицаи, който му даде знак да седне.

— Съжалявам, трябваше да проверим някои неща. МИТИ може да си прави всякакви планове, но тук никой не знаеше нищо. Бюрокрация.

— Разбирам. Съжалявам, че ви създадох затруднения.

— Обадох се във вашето посолство, трябваше да телефонирам в МИТИ, а пък човекът, който се занимава с това, беше излязъл на обяд. Стандартните проблеми.

— Хората обикновено не ги *вносят* в Япония. Мечовете наистина са толкова красиви, че обикновено ги изнасят. Съжалявам за проблемите.

— Разкажете ми пак, моля.

Боб отново разказа цялата история, като се стараеше да използва кратки и ясни изречения. Баща му, капитан Яно, Йоджима. Неочакваното посещение, молбата. Откритието, решението да направи това в памет на баща си, в памет на бащата на господин Яно, като услуга за господин Яно и семейството му. ЯВТО и МИТИ, разговорът му с представителя на МИТИ в Лос Анджелиес, писмото, чувството, че всички формалности са уредени. Завърши с думите:

— Има ли някакъв проблем?

— Мечът е малък. Вижте, това е *шингунто*. Знаете ли какво е *шингунто*?

— Да. Военен меч. Знам, че не е луксозен като красивите мечове, които са част от японското културно наследство.

— Точно така. Виждате, че не е нещо особено. Имам предвид, не е особено лъскав, както някои. Стар е, очукан. Онова, което не знаете, е, че имаме наредба, забраняваща внасянето на този тип мечове, на военните мечове в страната.

— На такъв тип мечове?

— Да. Вижте, това е *гендаито*...

— Съвременен.

— Да, и затова официално той не е антика, която представя нашето културно наследство и майсторството на занаятчиите. Това е

просто едно оръжие. Ще го третираме като такова. Знаете, че в Япония не е позволено да се притежава оръжие.

— Точно затова си оставих базуката вкъщи.

— Правилно решение. Значи, дали е меч *гендайто*, или пистолет, за японското законодателство е все едно.

— Ясно.

— Аз обаче ви разбирам и оценявам жеста ви. Човекът, който е дошъл да го търси, вероятно не е помислил за този проблем. В МИТИ не са помислили за този проблем, а само за необходимите формуляри, митническата процедура и други такива.

— Съжалявам за затрудненията. Вижте, исках да бъде изненада. Човекът, на когото го нося, не знае, че съм тук. Само му изпратих телеграма, че в скоро време може да има нещо ново. Причината да постъпя така е, че когато дойде да ме помоли за меч, той не се обади да си уредим среща. Не е искал да се почувствам задължен да го приема в дома си. Постара се да ми създава колкото можеше по-малко затруднения. Дължа му го. Знам, че ако му се бях обадил, че идвам, той щеше да направи голямо посрещане, щеше да дойде да ме вземе, да изчисти къщата си, да облече празнично децата си, всичко щеше да бъде организирано като важно събитие. Не исках да му създавам толкова главоболия. Опитах се да бъда дискретен.

— Разбирам. Вярвам ви. Затова малко ще заобиколя закона. Пригответе ми ви разрешително за меч.

Полицаят извади документ с обема на Договора от Гент, с подредени в равни колони внимателно изписани йероглифи, абсолютно неразбираеми за Боб. Имаше страховит печат с някаква червена рисунка и впечатляващи официални серийни номера.

— Ето тук пише „година на производство“. Според нашите стандарти всичко, което е от епохата *шова* е *гендайто*. *Шова* е от коронясването на император Хирохито до наши дни, тоест след хиляда деветстотин двайсет и шеста година. Затова в графата „година на производство“ съм написал хиляда осемстотин двайсет и пета, което според закона попада в категорията на антиките от периода *шиншито*, тоест от хиляда и осемстотната година до коронясването на император Хирохито през хиляда деветстотин двайсет и шеста. Оръжейният ни експерт каза, че имайки предвид силната извивка на острието, това спокойно може да мине. Следователно нито вие, нито

човекът, който ще получи подаръка, рискувате да имате проблеми със закона.

— Много ви благодаря.

— Не, ние трябва да ви благодарим. Както казах, имаме служител, който много разбира от тези неща. Той осъзнава какъв топъл жест на приятелство и помиряване правите, като връщате оръжието на семейството на загиналия офицер. Именно той даде идеята как да постъпим. Много внимателно огледа меча. Няма да позволим жестът ви да бъде провален от глупави изисквания.

— Отново бих искал да изразя благодарността си, господине.

— Добре. Носете разрешителното винаги, когато мечът е у вас, а него дръжте опакован, докато го подарите.

— Разбира се.

— Господин Суогър, пожелавам ви приятно прекарване в Япония.

— Сигурен съм, че ще е такава.

8. СЕМЕЙСТВО ЯНО

След като пренощува в един хотел в квартал Шинджуку, който избра като по-евтин, след като се изкъпа и закуси по западен маниер, Боб се отправи към гарата през смайващи тълпи.

Чувстваше се, сякаш е попаднал в телевизор. Градът изглеждаше изграден предимно по вертикална планировка, много сложна, много миниатюризирана. Неусетно се озова в нечие чуждо бъдеще. Основният принцип на проектиране явно бе максималното използване на всяко пространство. Всичко беше наблъскано, разни неща, вградени в по-големи конструкции, вмъкнати насам-натам. Дори задните улички бяха пълни с ресторанчета, сергии, магазинчета, всяко със светеща неоновая тръба над входа и разбира се, табела. Това беше образовано общество: навсякъде имаше надписи — на големите табла, рекламиращи разни неща, на безброй официални указания, забрани, серийни номера.

Японците бързаха около него; всеки имаше разписание, никой не изоставаше, всеки имаше цел. Гъстотата на тълпата леко го шокира. Поне в този квартал на Шинджуку улиците денонощно напомняха за центъра на Ню Йорк в навечерието на Нова година. Тълпата изглеждаше като един организъм. Червеният светофар я спираше, но никоя друга сила на света не беше в състояние да я усмири, и когато светнеше зелено, леле! — сякаш започваше морски десант, всички се втурваха напред едновременно. Върви, върви, върви, сега, сега, сега! Повечето хора, мъже и жени, носеха костюми. Знаеше, че ги наричат надничари; работеха като роби, благодарение на тях функционираше системата, те се подчиняваха, никога не се отпускаха, никога не изоставяха.

Знаеше до какво води това. Цялото това потискане, цялата тази дисциплина, целият този натиск да служиш, цялата тази сдържаност. Строи, строи, строи и после, в един момент гръмва. Историята беше пълна с примери, когато това напрежение е избивало навън: Нанкин,

Пърл Харбър, камикадзетата. Без вземане на пленници. Като при екзекуцията на австралийските пилоти пред камерите. Убий десет вражески войници, преди да умреш. Така всеки път избираш смъртта пред живота.

По същия начин напрежението избиваше и в секса.

Във влака за предградията, който спазваше разписанието до минута, вероятно и до секунда, седна до някакъв човек, който можеше да е счетоводител, продавач, учител, компютърен специалист — спретнат костюм, очила с рогови рамки, добре сресана коса, спокоен, съсредоточен, целеустремен. Боб се загледа в онова, което четеше — не „Уол стрийт джърнал“, а книжка с комикси за вързани голи момичета, изнасилвани от други момичета с предмети, предназначени за тази цел, но неестествено големи, изобразени на похотливи, подробни, уголемени рисунки. На някои места в Америка можеха да го арестуват за такова нещо: тук човек, който приличаше на специалист по ипотеки, необезпокоявано четеше това, очевидно задълбочено следейки сюжета. Боб огледа вагона и забеляза поне още двама мъже, които четяха книжки с ярки, почти хумористично представени сцени на изнасилвания върху кориците. Никой не забелязваше, никой не обръщаше внимание.

Миналата нощ, докато се разхождаше, бе попаднал в един район на проститутки, наречен Кабукичо, където такива сцени бяха представени още по-натрапчиво, осветени със сини неонов лампи плакати на витрините, във входовете, където викачи се опитваха да привлекат клиентите. Никой обаче не го заговори и не му даде знак; имаше чувството, че японците имат по-развинтена сексуална фантазия от който и да е друг народ и я задоволяваха с всякакви средства, но това бе вътрешна работа, само за местни. Никой *гайджин* не беше допуснат. Уличките, глухите входове, безименните проходи в малката империя Кабукичо, осветени от безброй вертикални надписи с имена като „Прин-прин“, „Златни момичета“ и „Клуб на чудесата“, гъмжаха от ловци на плът — те искаха да я видят, да я помиришат, да я погалят, да я ближат, да я смучат, да се сношават с нея, дори може би да я ядат. Хищническа страст, трескава нужда на ловеца, и ожесточеността, с която я преследваха, го удивляваше, дори малко го плашеше.

След дългото пътуване във влака с хиляди други хора Боб слезе на последната спирка, стискайки чантата си. Погледна пак указанията, написани на тромав английски от портиера на хотела, който с достойнство и прецизност бе направил всички необходими справки, за да го упъти.

Указанията бяха ясни: слизаш от влака и вземаш такси. Не можеше и да си помисли да шофира в безумното движение на Токио, дори в покрайнините, още по-опасно за американеца поради факта, че се караше отляво, не отдясно. Защо Макартър не е взел мерки да поправи *това*?

Шофьорът на таксито носеше бели ръкавици и безупречно чиста униформа. Дори седалките бяха тапицирани в бяло. Минаваха покрай търговски сгради и високи автобуси, навсякъде имаше униформени служители на реда, подреждаха опашките, регулираха движението, посочваха местата за паркиране; отново всяко свободно пространство бе стройно организирано и разделено, контролирано вероятно от някаква централна институция, следяща нито един квадратен метър да не остава неизползван.

Накрая намериха къщата. Беше голяма, в квартал с други големи къщи — явно Яно беше заможен — не толкова наблъскани една до друга като другите сгради в Токио. Наоколо имаше грижливо поддържана градинка, с която някой много се гордееше.

Боб погледна часовника си: 19:00 местно време. Часът изглеждаше подходящ.

Плати на шофьора, взе сака си, отвори го и извади меча, увит в червен шал.

Тръгна по алеята; голямата ниска къща със сложната си дървена конструкция и прецизната подредба на градината го заплениха. Стигна до вратата и почука.

Отвътре се чу шум и след няколко секунди вратата се плъзна настрани и пред него, по кимоно и страшно изненадан, се показва Филип Яно.

Със или без костюм бившият офицер изглеждаше по абсолютно същия начин: без нито един стърчащ косъм, невероятно гладко избръснат, мускулест, което личеше дори под широкото кимоно. Носеше бели половинки чорапи. Дясното му око се разшири от удивление, изкуственото остана все така безизразно.

— Господин Яно, помните ли ме? Боб Лий Суогър. Съжалявам, че се изтърсвам така.

— О, господин Суогър! — Яно зина от учудване, но бързо възвърна самообладанието си. — За мен е чест да ви посрещна. За бога, защо не се обадохте, че ще дойдете? Очаквах да получа някакво писмо. Каква изненада.

— Господине, колкото повече мислих за това, толкова повече се убеждавах, че поводът налага да дойда лично. И двамата ни бащи биха останали доволни. За мен е удоволствие.

— Моля, заповядайте, влезте.

Американецът влезе в антрето, събу се и докато се обърна, господин Яно вече бе събрал семейството си.

Първото, което Боб забеляза, бяха две очи, които го гледаха палаво. Иззад ъгъла надничаше момиченце на около четири години. Когато я погледна, по лицето ѝ се разля радостна усмивка и тя се скри, кикотейки се. След малко пак надникна.

— Здравей, сладурано — каза Боб.

Междувременно се бяха появили две снажни момчета, боси, по дънки и фланелки.

— Господин Суогър, позволете да ви представя синовете си, Джон и Реймънд.

— Здравейте, момчета — поздрави Боб, като се поклони.

В антрето влезе и млада девойка.

— Това е голямата ми дъщеря Томое.

— Приятно ми е.

— А малката се казва Мико.

Момиченцето отново се изкиска, после изтича при майка си и се скри зад роклята ѝ.

Боб веднага изпита привързаност към нея. Беше от онези деца, кипящи от енергия. Още не беше възприела ограниченията на традициите в страната си и може би никога нямаше да им се поддаде. Изглеждаше дръзко, смело дете.

— Здравей, мъниче — извика Боб и това ѝ се стори много забавно.

— А това е жена ми, Сюзан.

— Господин Суогър, за нас е голяма чест и удоволствие...

— Както казах на съпруга ви, честта и удоволствието са само мои. Надявам се, че не идвам в неподходящо време.

— Не, не, моля ви, заповядайте. За нас е удоволствие да ви посрещнем.

Последваха много поклони и усмивки, много смутени, но искрени поздрави и Боб почувства невероятна топлина.

Яно бързо каза на жена си нещо на японски, после пак се обърна към Боб:

— Напомних й какъв необикновен човек сте, каква чест е за нас такъв прославен войник да гостува в скромния ни дом.

— Много сте любезен, но това вече е минало. Както и да е, намерих *това*. Искях да го върна на семейството ви.

С тези думи Боб подаде вързоп на Яно.

— Мисля, че това е мечът на баща ви. Открих го у сина на командира на взвода, в който е служил баща ми по онова време. Има писмо, в което пише, че получил меч от баща ми, докато лежал в лазарета на Йоджима, на двацет и седми февруари четирийсет и пета година. Писмото беше сред вещите на покойната ми леля, после потърсих семейството на командира на баща ми и открих сина му, който е и негов единствен наследник. Отидох при него и намерих меч.

— Не знам какво да кажа. Постъпката ви е толкова щедра.

— Както ви казах, едва ли мога да се меря с баща си, но исках да направя нещо в негова памет и в памет на вашия баща. И двамата са били храбри мъже. Надявам се, че съм го направил.

Яно вдигна вързоп, претегли го в ръка, но не го разопакова. Сякаш нарочно бавеше този момент.

— Искам да ви предупредя — продължи Боб, — че няма нищо впечатляващо. Както сам казахте, това е реликва от войната, доста е очукан и неугледен. Ножницата трябва да се боядиса, ръкохватката е разхлабена и трака, лентите са доста износени, металната халка, на която предполагам, че е бил закачен ремъкът, липсва. Острието също е в лошо състояние: надраскано, очукано, нацърбено. Това оръжие е било използвано в битки, не на паради или дворцови церемонии.

— Засега ще го прибера. Моля, заповядайте вътре да си починете и да ни разкажете за пътуването си. Седнете, отпуснете се,

пийнете чай или сок. Спомням си, че не пиете алкохол, иначе щях да ви предложа саке. Моля, чувствайте се като у дома си.

Яно даде на госта си чифт чехли. Боб ги обу и последва домакина нагоре по късо стълбище, минаха през коридорче и влязоха в хола, обзаведен с мебели в западен стил, но всичко в умален вариант.

Яно каза бързо нещо на жена си, която му отговори, леко се поклони на Боб — той малко сковано отговори със същия жест — и го попита дали предпочита минерална вода, чай, кафе или сок.

— Само вода, благодаря.

Тя каза нещо на дъщеря си Томое, която бързо излезе и след секунди се върна с табличка, на която имаше различни напитки.

Яно покани гостенина да седне на едно кресло, което сигурно бе любимото място на домакина, и Боб учтиво отказа два пъти — „Не, не, моля ви“ — преди да приеме. От дясната му страна имаше малка ниша, украсена с различни семейни ценности: грамоти за заслуги, снимки на Яно с униформа на различни военни мероприятия, снимки на момчетата със спортни екипи и на голямата дъщеря при завършването ѝ — същите неща, които могат да се видят в дома на един американски офицер. В един ъгъл Боб видя черно-бяла снимка на мъж с прилепнала по тялото униформена риза и военно кепе върху гладко избръснатата му глава; това трябва да беше бащата на господин Яно.

Домакинът попита Боб за пътуването му и той имаше да разкаже само една интересна случка, но тя се стори забавна на всички.

— Най-лошото от цялото пътуване беше проверката на багажа.

Да, мерките за сигурност са много затегнати сега.

— Е, за мен винаги е било цяло приключение. Няма да повярвате как писва детекторът, когато мина през него. Включват се сирени, звънят звънци, хората залягат по земята. Не, малко преувеличавам, но имам метална става и детекторът винаги се включва. Затова винаги ме извикват настрана и ме проверяват отделно. Всички се изнервят. Сигурен съм, че ако знаеше на колко хора ще навлече главоболия, негодникът, който ме простреля, щеше да се цели другаде.

Яно се засмя, заговори бързо на японски на мълчаливите си синове. На Боб му се стори, че долови думата „Виетнам“ с японски акцент.

Момчетата се представиха на госта: Реймънд беше на седемнайсет, играеше бейзбол и догодина щеше да започне следването си в университета „Чуо“, специалност електроинженерство. Джон бе на четиринайсет, също играеше бейзбол и учеше в гимназия, но не беше сигурен, че ще следва след завършването си.

Томое беше на деветнайсет, учеше медицина в университета „Кейо“. Беше сериозно, красиво момиче, изобщо не говореше и явно неофициално ѝ бяха отредили ролята на домакиня. Сякаш всеки в семейството имаше определена функция, за която беше трениран: момчетата бяха слушатели; Томое отговаряше за обслужването; Сюзан, съпруга и майка, седеше като добра закрилница на дома; а Филип бе церемониалмайстор, домакин и преводач. Само той владееше добре английски, Сюзан говореше малко, а за момчетата и Томое това все още беше далечна мечта. Прекрасната малка Мико бе непринудена като малка фея, кискаше се и лудуваше. Боб беше спечелил привързаността ѝ и от време на време забелязваше, че момиченцето го гледа втренчено. Когато ѝ намигнеше, тя прихваше да се смее.

Мико прошепна нещо на майка си.

— Суогър сан — каза Сюзан. — Дъщеря ми мисли, че сте Ламаринения човек от „Магьосникът от Оз“.

Всички се разсмяха.

Суогър си спомни героя от филма, който бе гледал с дъщеря си преди много години. Представи си високия, лъскав, странно изглеждащ робот с ламаринено тяло и фуния на главата. Сигурно така изглеждаше на това дете.

— Сутрин понякога си мисля, че не е зле да капна малко масло на ставата си, за да я смажа. Така че може би в известен смисъл има право. Миличка, не съм от метал. И аз съм от плът и кръв като всеки друг.

Мико обаче го беше нарочила. Суогър бе Ламаринения човек.

Цялото внимание на семейството бе насочено към Боб. Японците бяха добре обучени на гостоприемство и езиковата бариера като че ли бързо изчезна.

Скоро Мико реши, че не ѝ обръщат достатъчно внимание. Неочаквано нападна баща си като играч на американски футбол,

опитващ се да отнеме топката на противника, и се покатери в скута му.

Всички се разсмяха.

— Като фурия е — отбеляза Филип Яно. — Малко късно попълнение в семейството ни. Появи се неочаквано и сега страшно я обичаме.

Мико погледна Суогър и се изплези, после се закикоти, зарови лице в гърдите на баща си, намести се удобно и остана сгусена така, докато ѝ омръзна и реши да досажда на друг член на семейството.

През цялото това време червеният вързоп бе на дивана, до Яно. Той нито веднъж не заговори за него, дори не го поглеждаше. Сякаш изобщо не съществуваше.

Накрая моментът настъпи.

— Господин Суогър, ще дойдете ли с мен в работилницата. Там ще разгледаме меча.

— Да, разбира се.

Яно каза на дъщеря си нещо на японски.

— Помолих Томое да дойде с нас и да записва — обясни той на чужденеца. — Така ще имам бележки с първите си впечатления, които по-късно мога да прочета.

— Разбира се.

Слязоха на долния етаж. Стаичката, в която влязоха, беше безупречно подредена. От едната страна имаше седем японски меча с различни дължини и извивки с лакирани в ярки цветове ножници, или сая, както ги наричат японците. Покрай другата стена имаше етажерка с различни книги за мечове. По средата върху работна маса бяха подредени точило, чукче, няколко шишенца машинно масло, някакво прахообразно вещество, различни инструменти и грижливо сгънати парцалчета.

— Виждам, че сериозно се интересувате от мечове.

— Опитвам се да усвоя изкуството да ги полирам. Много е трудно и нямам достатъчно търпение. Но не се отказвам. Мисля, че това е нещо, което си струва да се научи.

— Разбирам ви. Понякога е хубаво да се съсредоточиш върху някаква малка задача. Така се абстрахираш от света, но от друга страна, това е светът.

Яно преведе на дъщеря си и тя бързо каза нещо.

— Томое казва, че може би сте бил японец в предишния си живот. Това може да обясни много неща.

— Приемам го като комплимент.

— Точно така е. А сега да видим меча.

Яно постави червения вързоп на масата.

— Тези оръжия са били фикс идея за страната ни в продължение на повече от хиляда години. За западняка може да изглежда обикновено парче метал, но мечът играе роля важна във всичките ни странности: в уважението ни към храбростта, но също в жаждата ни за насилие. В чувството ни за справедливост, но и в желанието ни да убиваме. В енергичността на нашето общество, но и в упадъка му. В дисциплината и уменията, но също в тиранията, дори диктатурата. Вече една година усилено ги изучавам — откакто се пенсионирах. И въпреки това все още не знам почти нищо за тях. Има хора, които са дали живота си за изучаването на тези мечове.

Обърна се към Суогър:

— Вие осъществихте една моя мечта. Вече мога да приложа наученото през последната година не само към страната и културата ни, а и към семейството. Повярвайте ми, приятелю, няма начин, по който да ви се отблагодаря за щедростта, която проявихте. Вечно ще ви бъда задължен.

— Това е жест на един войник към друг в памет на други двама воители, които са нашите бащи. Достатъчно сме страдали, за да заслужим този момент. Нека да му се насладим.

— Да, бъдете сигурен.

Яно разви плата и мечът се откри пред него — очукан, износен, похабен от времето.

Заговори на дъщеря си, която прилежно започна да записва. После Яно преведе на Боб:

— Виждам меч *шингунто*, модел от трийсет и четвърта година, без ремък, но с метална ножница, което означава, че е версията от трийсет и девета и следователно това не са оригиналните аксесоари към острието. Хъм, лентите на дръжката са износени, има някакъв налеп, вероятно от потта на баща ми и малко кръв. Негова или на някой друг. Разглеждайки внимателно щифта, виждам следи от някакво черно, плътно вещество, може би туш. Има по-пресни белези от удари с остър предмет и тапата от засъхналото вещество е счупена.

Боята или тушът под очуканото място е с по-тъмен цвят, което означава, че доскоро не е бил излаган на слънчева светлина.

— Какво означава това? — попита Боб.

— Не знам. Нямам представа. Предполагам, че някой се е опитал да избие щифта.

— Томи Кълпепър ми каза, че когато бил малък с няколко други деца се опитали да го извадят. Искали да разглобят меча, но не успели.

Господин Яно запази мълчание.

След известно време измърмори:

— Добре. Сега острието.

Почти плахо посегна, извади меча от ножницата и го постави върху масата.

— *Кото*? — попита дъщеря му.

— По-скоро *шинто*, имитация на *кото*.

— На мен ми прилича на *кото* — каза тя на английски.

— Да. Да, прилича. Може би...

Яно замълча. В стаичката се възцари тишина. Той заоглежда меча, изглеждаше объркан, може би дори смутен. Лицето му стана безизразно, клепачите му сякаш натежаха, дишането му едва се усещаше. След няколко минути каза:

— Много интересно. Невероятно, но много интересно.

Обърна се към Боб:

— Как е изразът на английски? Заформя се интрига.

— Означава, че нещата се усложняват.

— Точно така. През войната японците са имали нужда от мечове. Две фирми са ги произвеждали, стотици хиляди оръжия. Това са били мечовете *шингунто*, които днес не представляват никаква ценност освен като сувенири. Винаги съм смятал, че баща ми е имал такъв меч. Повечето офицери са носели такива. Вероятно самият той също си е мислил така.

В същото време обаче имало и друга практика. Много патриотично настроени семейства доброволно изпращали по-старите си мечове на военните. Тези оръжия доста безцеремонно се похабявали във фабриките — все пак там ги обработвали не хора на изкуството, а обикновени работници. Изящните *коширае* — тоест ръкохватката, предпазителят за пръстите, наречен *цуба*, и така нататък — просто отивали на боклука. Някои хора още са готови да заплачат,

когато си помислят колко произведения на изкуството, изработени с много усилия и умение, са били унищожени. Във фабриките скъсявали мечовете от задната част, за да ги приведат към предписаните от устава размери — тоест отрязвали „опашката“ на острието, с което се загубвали надписите, носещи информация за оригиналния производител, датата на изковаване, името на благородника, за когото е бил изработен мечът. Може дори самият меч да е имал име или да е носил изписана молитва към някой бог на войната. Част от острието се изпилявала, за да се удължи новата опашка, пробивали нова дупка и монтирали стандартна ръкохватка. Преправените мечове се пъхали в метални ножници и се изпращали по фронтовете: в Китай, Бирма, Филипините. Така един шедьовър на изкуството се превръщал в обикновено оръжие.

— Това ли се е случило и с този?

— Не знам. Не е изключено. Това несъмнено е древен меч, скъсен за използване във войната. Ако съдим по формата и изящната му извивка, както отбеляза дъщеря ми, изглежда, че е *кото* — тоест стар. Мечовете *кото* обикновено са били по-тънки, по-прецизно изработени и по-остри, по-удобни за използване от *шинто*. *Кото* означава произведен някъде преди хиляда и шестстотната година. Разбира се, има и други възможности. Може някой майстор *шинто* — тоест след хиляда и шестстотната година — просто да е направил копие на меч *кото*. Често се е случвало: оръжейниците все пак са били търговци, изпълнявали са специални поръчки, ръководели са се от правилата на пазара, експериментирали са.

— Значи според вас мечът може да е антика, може да има историческа стойност. Ценен ли е?

— Възможно е, макар че никога не бихме го продали. Това е наше наследство, нашата кръв. Това е мечът на баща ми. Имах предвид, че това оръжие може да се окаже, така да кажа, *интересно*. В смисъл, че може да се окаже важен и за други хора, не само за нашия скромн род Яно. Може да представлява интерес за учените, историците, за нашата държава и култура. Трябва да се опитаме да изясним историята на оръжието, да потърсим какво е записано на опашката под ръкохватката. Ако се окаже важно, може да го дадем да го полират. Аз не съм достатъчно добър в този занаят. Изисква твърде

много време и малко майстори се занимават с това, но мечът има тайни и ако се почисти, те ще се разкрият. Така ще видим душата му.

9.

НИИ ОТ ШИНСЕНГУМИ

Нии от Шинсенгуми бе послушен самурай. Подчиняваше се във всичко на великия господар Кондо сан. Беше готов да умре за Кондо сан. Все пак Кондо сан бе видял талант в младия уличен бандит, може би дори бъдеще. Мнозина си мечтаеха това да им се случи, но късметът се беше усмихнал на Нии. Бяха го взели от улицата, за да дойде в Шинсенгуми. Най-после имаше покровител, мисия. Вече не беше дрипаво сираче, на което всички се присмиват. Научи се на дисциплина и хилавото му тяло заякна. Научи неща, които не беше сънувал, и вярата в собствените му способности растеше заедно с любовта му към великия господар.

Беше още млад, но в Шинсенгуми всичко бе възможно. Там бяха събрани най-способните мъже и въпреки строгата дисциплина, удоволствието и честта да бъдеш сред такива избраници, бяха огромни.

Научи се да се бие с *катана*, дългия боен меч, ефикасно и мощно, здраво и изящно оръжие. Използвано правилно, добре премерено и опитно, то можеше да разсече всичко, включително да разполови напълно човешко тяло. Той си представяше как освобождава силата му: замахването, удара, болката, пръскащата кръв, писъка на врага, тишината след това.

Научи се да използва *уакидзаши*, по-късият меч за самозащита. Той бе оръжие за бой в затворени пространства. С него можеше да си сигурен, че няма да закачи тавана или касата на някоя врата, и въпреки това имаше почти същата сила като *катана*. В ръцете на един решителен член на Шинсенгуми той беше непобедим; Нии си представи по-къси, по-дълбоки рани, смайването в погледа на жертвата, после болката, как поразеният се закашля, при което от разреза бликва кръв, после как пада като чувал с картофи.

Научи се да си служи с *танто*. Това бе къс нож без извивка като *катана* или *уакидзаши*, защото не беше предназначен за посичане, а за

наръгване. Ако използва всичката си сила, Нии можеше да го забие в човешко тяло по-дълбоко, отколкото който и да било друг в Шинсенгуми. Лесно можеше да достигне главния кръвоносен орган: надолу, под рамото и леко под ъгъл, право в пулсиращото сърце. Или откъм гърба, близо до гръбнака, на нивото на седмия прешлен и пак там. Прободено, сърцето щеше да спре мигновено, тялото, чийто живот е поддържало, щеше да омекне, сякаш коленете му са се стопили, очите да се забелят и жертвата да падне, вероятно разбивайки зъбите си в земята. Кръвта щеше да потече като океан.

Ножът обаче даваше и друга възможност. Опозорен или попаднал в безизходица, самураят виждаше единствената надежда да запази честта си в танто. Нии от Шинсенгуми знаеше, че трябва да избегне срама и така да спечели любовта на Кондо сан завинаги. Беше сигурен, че е способен на това, без секунда колебание.

Щеше да забие с все сила острието от лявата страна на собствения си корем, дълбоко, най-малко на седем сантиметра, може би дори десет или дванайсет. Още по-добре петнайсет — не бяха много онези, които успяваха да съберат смелост да го забият толкова дълбоко. После щеше бавно да го прокара през корема си, точно под пъпа. За тази цел *танто* винаги трябваше да бъде изключително добре наточен. От дупката щяха да се изсипят черва с поток от кръв, урина, изпражнения и други неща. Говореше се, че човек остава в съзнание около осем секунди, след като острието достигне крайната си цел. Много интересни осем секунди. Дали щеше да пищи? Дали щеше да се моли болката да спре? Дали щеше да плаче като жена?

Не и Нии от Шинсенгуми. Той нямаше да се опозори пред господаря си. Щеше да мълчи, защото в страданието му щеше да проличи опиянението от смъртта на един истински воин. Това беше пътят на воина. Смъртта бе пътят...

Музиката от миниатюрния му компютър „Ай-под“ спря.

По дяволите, батерията се беше изтощила. Отново! Това бе най-скапаният „Ай-под“! Не спираше да му прави номера.

Тъкмо слушаше запис на живо на „Арктик мънкис“ от стадиона в Брикстън, великата песен „Каквото и да говорят хората за мен, аз не съм такъв“. Ритъмът го зареждаше. Той го чувстваше и в костите си.

Пфуууу! Очертаваше се дълга нощ без „Арктик мънкис“. Нии извади цигара „Марлборо“ и запали. Седеше в лъскав, чисто черен

нисан „Максима“, с пет скорости, на половин пресечка от къщата на Яно. Работата му беше да следи американеца; да не го изпуска от поглед и да докладва по телефона на Кондо сан за всяко негово действие или промяна в плановете. Щеше да го наблюдава цяла нощ, ако трябва.

Бе въоръжен с китайски *уакидзаши* в сая, пъхната диагонално в колана на гърба му; имаше и „Смит и Уесън“, модел 10.38, специален. Носеше черна италианска риза, черен италиански костюм, черна италианска шапка и чифт изключително скъпи маратонки „Найк“. Също черни очила „Луи Вюитон“, за които беше платил 40 000 йени. Бяха адски готини. Косата му лыщеше и бе зализана назад с гел „Ямада“. Беше безупречно подстригана. Нии бе на двайсет и три, як като бик и готов на всичко. Той беше избрал смъртта.

Нии от Шинсенгуми бе отличен самурай.

10.

ЧЕРНА РЪЖДА

— Ръждата — отбеляза Томое Яно на английски. — Виж ръждата, татко.

— О, каква красива ръжда — съгласи се Филип Яно.

„Тия да не са изкукали?“ — помисли си Боб.

— Това е ръжда *кото*. Няма толкова черна ръжда, като ръждата *кото*.

— Красива, красива черна ръжда — занарежда Филип. — Ох, колкото е красива!

Нахлузи гумени ръкавици като хирург и разглоби меч. С помощта на чукче и малък клин с абсолютно точния размер изби бамбуковия щифт от дупката. Той изскочи без затруднение. Яно проследи с поглед парченцето бамбук, докато спря да се търкаля по пода.

— Този меч е поне *шинто*. Може би оригинален, може би *кото*.

— Тогава защо излезе толкова лесно? Просто изпадна.

Боб си спомни, че щифтът е заяждал, но не каза нищо. Какво ли разбираше той?

— Не знам. Може би наскоро е бил разглобяван. Не мога да кажа. Това е една от многото загадки. А, ето *това* е много интересно.

Филип Яно издърпа ръкохватката, внимателно демонтира предпазителя за пръстите — *цуба*, както вече знаеше Боб — няколкото шайби, които я поддържаха, наречени *сена*, и най-накрая металната якичка, *хабаки*. Подреди всички части симетрично върху масата и постави острието перпендикулярно под тях.

Тогава видяха някакво листче, увито около опашката на острието.

— Виж листчето — каза момичето със сериозен глас.

— Да, виждам го.

— Татко, вземи го. Виж какво е.

— Не, още не. Готова ли си да пишеш?

— Да.

Той заговори бързо на японски, след което преведе:

— Тази *цуба*, тоест предпазителя за ръката, е фабрично изработена, модел от трийсет и девета година или някъде там. Значи наистина, за да се побере в новата ножница, мечът е бил преправен, както обясних на Томое. Шайбите, *сена*, и *хабакито* също са фабрични, нищо особено. Има две дупки, показващи, че е бил срязан, но и това вече го знаехме.

— Ръждата — настоя Томое.

— Какво толкова с тази ръжда? — попита Боб.

Самата опашка на острието — онази част, която влиза под ръкохватката — бе толкова покрита с черна ръжда, че по масата беше поръсил черен прах.

— Колкото по-черна е ръждата — обясни Филип Яно, — толкова по-старо е острието. Това означава, Суогър сан, че този меч е най-малко на четиристотин години. Някак си през трийсет и четвърта година той е попаднал във военната фабрика.

— Толкова ли е необичайно?

— Случвало се е.

— Значи мечът не е произведен в някоя фабрика през четирийсетте. Много по-стар е. Това е истинско самурайско оръжие. Затова е толкова остър.

— Именно. Представете си някой гениален майстор в малка работилничка още по времето на феодалния строй — преди хиляда и шестстотната година. Занаятчията работи около пещта, обръща нажежения до оранжево метал няколко пъти, взема две или три различни парчета и ги разстила едно върху друго с чука, след като всяко от тях е било обърнато двайсетина пъти, придава им форма, после ги изстудява в течна глина. След това е започнал да изпилва острието, да го оформя, да го точи. Тук има три вида стомана: мека от задната страна за тежест и гъвкавост; още по-мека във вътрешността, повече чисто желязо, също за гъвкавост; и два слоя от по-твърда, закалена стомана — *якиба* — за края, изключително остър, способен да пререже броня, плът, кости и да се забие дълбоко в тялото. О, да, това е боен меч и макар да е бил с него в Йоджима, баща ми не е бил първият войник, който е размахвал този красавец. Той е стар,

благороден, танцувал е много пъти. Роден в огън, изстуден в земя, орисан за кръв. Може би надписът ще ни разкаже повече.

Яно посочи един ред японски йероглифи, дълбоко всечени в опашката на острието; с тях древният майстор бе оставил информация за себе си, за меча и за онзи, за когото го е изработил.

— Можете ли да прочетете надписа? — попита Боб.

— Това ще бъде най-занимателното. Имало е хиляди ковачи *кото* и ще се наложи да проверим в архивите, за да открием кой е изработил този меч. Ще узнаем името на ковача, може би дори на господаря му. После ще се разровим в историята и ще започнем да съставяме биографията на меча. Откъде е минал, какво са правили с него, преди да попадне при баща ми, после при вашия и накрая при синовете им.

— Всичко има значение — добави момичето. — Татко, прочети *накаго* за Суогър сан.

— *Накаго* е ръждясалата опашка на острието, за която се закрепва ръкохватката. Дори тя е пълна с примамливи спомени от миналото. Това е *суриаге накаго* или дори *о-суриаге накаго*. Тоест на границата между „скъсен“ и „много скъсен“, определящият фактор за това, каква част от надписа е останала. Обикновено дори да са скъсявали задния край на острието, са запазвали формата на оригинала. Сякаш осквернителите са отдали почит на майстора. Този стил се казва *урияма гата*, което го поставя някъде през шестнайсети или седемнайсети век. Откъм режещата страна опашката образува остър ъгъл спрямо линията *шиноги* другата страна минава под прав или леко скосен ъгъл спрямо *муне*.

„Вече нищо не разбирам“ — помисли си Боб.

Вероятно Филип Яно искаше да каже, че формата на опашката също говори за произхода на меча.

— Определено разбирате от тези неща.

— Нищо не разбирам — скромно отговори Яно. — За мнозина този език е чувствен и изразителен като поезия. Аз се мъча, съмнявам се в познанията си, иска ми се да знаех повече, проклинам се, че още не съм научил достатъчно.

— Все пак дали съм разбрал основното? Този меч е много стар и може да се окаже важен и за други освен за вашето семейство. Трябва да го видят експерти.

— Точно така. Може да не излезе нищо. Не всеки стар меч е принадлежал на Мусаши Миямото, както и не всеки стар „Колт“ е бил собственост на Уаят Ърп. Така че вероятността е много малка. Но въпреки това... я има. Забележете, винаги има *някой*, който печели лотарията. Ще проверя каквото мога, преди да се консултирам със специалисти. Ще ми отнеме повече, отколкото би отнело на разбирач, и е глупаво, защото друг може да го прецени за секунди. Това обаче няма да ми е в тежест. Така ще прекарам повече време с баща си.

— Листчето — напомни момичето.

— Да, накрая.

— Прилича на някаква бележка — отбеляза Боб.

— Точно затова се боя да го разгъна. Вероятно е предсмъртно стихотворение. Ние японците имаме такъв обичай. Приветстваме смъртта, приемаме я с радост и я прославяме с поезия.

— Въпреки това ти се колебаеш, татко.

— Представи си, че пише: „Боже мой, избави ме, не мога повече.“

— Това само ще докаже, че баща ви е бил човек като всички други — намеси се Боб. — Много са стреляли по мен и наистина съм си мислил: „Боже мой, избави ме, не мога повече“.

— Суогър сан казва истината, татко. Трябва да погледнеш истината в очите. Трябва да се докоснеш до паметта на баща си.

— Искате ли да останете сам?

— Не, не — отговори Яно. — Много по-добре е да съм в компанията с човек, когото обичам, и друг, когото уважавам.

Свали листчето от метала и го изтръска от древния черен прах.

Прочете го и заплака.

Дъщеря му го прочете и също заплака.

Боб реши, че най-добре да не казва нищо, но момичето го погледна с насълзени очи.

— Мисля, че това е за всички момчета на остров Йоджима — каза Филип Яно. — Независимо от цвета на кожата им.

После преведе:

*Над вулкана
луна над ада осветява лицата*

на обречени и умиращи.
Войници, погребани в черен пясък
на черен остров,
чакат съдбата си.
Ние сме счупеният нефрит
на Серния остров.

11.

СТОМАНА

Във вторник Реймънд имаше бейзболен мач и отбеляза важни точки. Игра в лявата част на полето, имаше точна ръка и умееше да предугажда пътя на топката. В сряда Томое имаше рецитал; беше виолончелистка и поне за слуха на Боб свиреше съвършено.

Възхищаваше им се не заради изключителното възпитание и таланта на децата, нито дори заради приликата на сладката малка Мико с дъщеря му Ники на тези години. Грабваше го това, че семейството по някакъв начин бе като идеализиран модел на подразделение от морската пехота. Всеки знаеше задълженията си и ги изпълняваше; нямаше излишни нерви, нямаше наранено самолюбие, нямаше спотаена обида. Дори да имаше, те бяха толкова добре скрити, че никога не изплуваха на повърхността. Всички членове на семейство Яно бяха усмихнати и явно искрено се забавляваха, когато бяха заедно. Боб се чувстваше истински щастлив сред тях.

— Не, много ми беше приятно и бяхте страшно гостоприемни, но трябва да се прибирам. Имам свой живот в Щатите.

— Надяхах се да ви кажа нещо ново за меча, преди да заминете — каза Филип Яно. — Изчетох всичките си книги и започнах да правя справки. Има много древни томове от деветнайсети век с много информация. „Книгата на меча“ е била издавана многократно през последните сто години. Най-добрата сбирка е в Университета на Осака. Мислех да се разходим дотам; онази част на Япония ще ви хареса.

— Не се съмнявам, но съпругата и дъщеря ми ме чакат, имам да свърша някои неща, а и нали помните онова поле, което косях? Все още искам да приключа с тази проклетия. Нали съм Ламаринения човек.

— Разбирам ви.

Последната вечер двамата с Филип Яно останаха на масата, след като другите от семейството си легнаха. Яно пиеше саке в малка плоска чаша. Боб си сипа чай. Време беше да си поговорят за онова, което ги свързваше и сближаваше: войната и раните.

— Как е бедрената ви става? Боли ли?

— Свиква се. Имам чувството, че е с десет градуса по-студена от всичко друго, пък и както казах, минаването през скенера на летището е ад. Вече не ми е забавно.

— Раняван ли сте на други места?

— Като че ли привличам летящите метални парчета. Доста пъти са ме прострелвали. Но тази рана беше най-тежката. Тогава загубих един приятел, момче, което можеше да даде много на света. Още скърбя за него. Другите рани понякога ме наболяват, но не е болка за умирање.

— Дъщеря ми каза, че спите неспокойно.

— Съжалявам. Дано не съм уплашил някого. Сънищата ми не са от най-приятните. Отнел съм живота на много хора. Мислех се за голям самурай. И за какво? Нищо не съм спечелил. Е, има нещо, наречено „дълг“. Не съм достатъчно умен, за да го определя, но тогава го чувствах и по дяволите, каквото ще да става, още е така. Никой не може да ми го отнеме.

— Това е бремето на самурая, този дълг. Ето защо сме щастливи само сред други самураи, които са убивали, видели са кръв и разрушение, преживели са поражения и разочарования. Никой друг не може да ни разбере истински. Другите могат само да се досещат, но никога няма да знаят истината.

— Бих вдигнал тост за това, ако пиех алкохол. Бих искал да ви попитам нещо, Филип. За окото ви. Не споменавате нищо за това, но белегът се вижда.

— О, това ли? Не е важно. От Ирак ми е.

Боб си помисли, че не е чул добре. Как бе възможно, без да е пил? Наистина ли чу „Ирак“, където морската пехота още се сражаваше?

— Мислех, че това е наша война.

— От чувство на съпричастност Япония изпрати малък невъоръжен отряд, който трябваше да бъде охраняван от холандски войници. Мисията му бе да изпълнява инженерни задачи в град

Самауа. Но нали ни знаете, праволинейните, досадни японци. Нямахме доверие на холандците и затова тайно беше изпратен отряд парашутисти като истинска охрана. На мен се падна честта да бъда назначен за командващ офицер. Дори отложиха пенсионирането ми. Обикновено се пенсионираме на петдесет и пет, но понеже ми имаха доверие, ме помолиха да изчакам, докато изпълним мисията.

— Сигурно сте били първокласен офицер. Такава задача не се поверява на всеки. Но това вече ми беше известно.

— Стараех се, но разбира се, нямах необходимия талант като вас. Вие сте били герой, а аз бях просто офицер, който се опитва да изпълнява задълженията си. На трети февруари две хиляди и четвърта година един бронетранспортър с японски войници се натъкна на бомба и се запали. Няколко войници не можеха да излязат. Като командир аз трябваше да им помогна. Успяхме да измъкнем всичките, но преди това наблизко се взриви снаряд от ръчна гранатохвъргачка и лицето ми бе разкъсано, така загубих окото си. Това е. Трийсет и три годишна служба, десетсекундна акция и рана, която сложи край на кариерата ми. Такава ми била съдбата. Направих всичко възможно и спасих хората си. Надявам се да ме помнят с уважение.

— Да те обезобразят в чужда война не е много приятно.

— Иронията е, че понеже официално не бяхме изпращали въоръжени отряди там, на документи окото ми трябва да е в отлично здраве. То обаче не е на това мнение. Във всеки случай, достатъчно съм служил.

— Баща ви щеше да се гордее с вас. Той щеше да ви посрещне с почести, дори никой друг да не го направи. Моят също. Те щяха да разберат.

— Много сте любезен. Приготвил съм ви подарък.

— О, наистина ли?

— Да. Типично японски. Може би не е нищо за вас, но той изразява една философия за живота, която е обща за нас, защото и двамата имаме бащи, които са ни превъзхождали.

— Да, много при това.

Яно излезе и след малко се върна с грижливо опакован пакет с размерите на книга.

— Да го отворя ли сега? — попита Боб.

— Да, и ще ви обясня.

Хартията отново бе толкова безупречно нагъната, че Боб се почувства като вандал. Разкъса я и извади продълговата дървена рамка. Той я обърна и видя няколко красиво изписани йероглифа в колона по средата на лист пожълтяла оризова хартия. Изящните линии му навяха различни асоциации: за лекота, сръчност, точност, артистичност, за капеща вода или есенни листа.

— Красиво е.

— Тази калиграфия е дело на Миямото Мусаши. Смятат го за най-големия майстор на меч за всички времена. Участвал е в над шейсет дуела и е спечелил всичките. Почитали го заради мъдростта му. Той се оттеглил от светския живот и написал „Книгата на петте пръстена“, ръководство за овладяването на меч и за живота. За него мечът бил животът.

— Разбирам. Професионалист.

— Да. Самурай. Воин. Баща ми, вашият баща, те също са били такива. Затова ви го давам. Не, не е оригинал, защото той би бил безценен, но калиграфията е ръчна изработка от местен майстор и е точно копие на Мусаши.

— Моля ви, кажете какво означава.

— Написал е това през хиляда шестстотин четирийсет и пета. Ето какво означава: „Стоманата разсича плътта. Стоманата разсича костите. Стоманата не разсича стомана.“ Разбирате ли?

Боб разбра.

— Другите — те са от плът и кости. Те ще бъдат разсечени. Обикновените хора. Спящите спокойно в леглата си. Меките. Ние сме твърдите. Ние сме воините. Ние няма да бъдем прерязани. Това е нашата работа. Затова имат нужда от нас по начини, които дори не могат да си представят — завърши Филип Яно.

12.

САКЕ

Нии от Шинсенгуми не преставаше да следи американеца. Една хубава утрин той взе такси от къщата на Яно след дълга церемония за сбогуване, но не отиде на гарата, както можеше да се очаква, а в Ясукуни, храмът, посветен на загиналите японци във войните.

Не бяха много чужденците, които посещаваха това място. Той беше *гайджин* и другите го отбягваха, но като че ли не забелязваше. Вървеше бавно, леко понакуцвайки, отново сякаш се опитваше да се свърже с нещо нематериално. Задържа се по-дълго, отколкото младият член на якудза си бе представял, че някой може да стои на това място. Застана под високата стоманена церемониална врата, която сякаш събираше душите на загиналите в битка самураи. Това, че беше от стомана, а не от дърво, както повечето обикновени храмови порти в Япония, като че ли имаше някакво особено значение за него. Докосна я няколко пъти и я гледаше, сякаш по някакъв начин си говори с нея. После мина по широката бетонна алея до белия дървен храм на 250 метра от вратата. Вгледа се в бариерата от внушаващи спокойствие дървета, отделящи това място от суетата на големия град. Приблужи се до храма, погледна вътре, може би медитираше — кой можеше да разбере какво става в главата на един *гайджин*?

Най-накрая американецът се върна при таксито и то потегли през натовареното движение към гарата. Нии заряза колата си на една странична уличка (щяха да я вдигнат, разбира се, но лесно можеше да си я вземе), купи си билет от автомат, застана в коридора на влака и пропътува шейсетте километра от Токио до терминал 2 на летище „Нарита“, наблюдавайки американеца.

Чужденецът се нареди пред гишетото на Японските авиолинии. Носеше две леки чанти и бе облечен скромно — фланелка с висока яка, тъмносиво яке и дънки. От държанието му не личеше нетърпение; изчака спокойно опашката, показа паспорта си, даде багажа си за проверка. От наблюдателната си позиция Нии видя някаква суматоха

около скенера, служителите на охраната издърпаха американеца настрана, пребъркаха дрехите му, три пъти провериха цялото му тяло с ръчен скенер, документите му бяха прегледани от чиновници на три различни нива на летищната бюрокрация и накрая го пуснаха. Това щеше да е последната среща на Нии с високия чужденец с безизразното, спокойно лице, толкова различно от разкривените мутри на бърбривите космати изроди. Очите му излъчваха странна енергия — лош знак за враговете му, предположи младият японец — сякаш пазеше някаква тайна.

Нии от Шинсенгуми обаче бе изпълнил задачата си. Със самурайска дисциплина той извади мобилния си телефон и веднага докладва на началниците си. Казаха му бързо да се връща. Довечера беше решителната нощ.

* * *

Това беше. Боб държеше бордната си карта, бяха проверили багажа му, след около час щеше да се настани в самолета. Вървеше към изхода за качване. Полетът трябваше да продължи петнайсет часа, но след като вечеря, той щеше да вземе приспивателно и да се събуди преди приземяването в Лос Анджелис. Час и нещо по-късно щеше да пристигне в Бойс.

Чувстваше се добре. Най-последно изпитваше някакво удовлетворение. Ако знаеше, баща му щеше да се зарадва. Бе направил всичко възможно, за да изпълни дълга си.

„Е, старче — помисли си, — постарах се да изпълня волята ти. Съжалявам, че не можеш да го видиш.“

Жалко, че вече не пиеше. Организмът му копнееше за малко алкохол. Толкова хубаво се чувстваше, че му се прииска да отпразнува добре свършената работа.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-добра му се струваше идеята да пийне една чашка. Само този път.

„Ааа, не — каза си. — Никакви такива. Забрави.“

Една чашка бе достатъчна, за да загуби контрол над себе си, и един Господ знаеше какви щеше да ги надrobi. Вече му се беше случвало.

Бе прекарал седемдесетте пиян почти през цялото време, смени няколко работни места, една жена, две къщи, злоупотреби с търпението на приятелите си, изгуби уважението на колегите си, десетина пъти беше на ръба да се гръмне, раздиран от самосъжаление. После някак успя да го преодолее, изведнъж престана да пие. Не можеше да избяга от света. Не можеше да избяга от спомените. Трябваше просто да живее с тях. Затова заживя като отшелник, с няколко пушки и едно куче сред хълмове и дървета, заточен, не говореше с никого, четеше, ходеше на лов, разхождаше се, грижеше се за кучето, мизерстваше с малката си пенсия, опитваше се някак да си върне онова, което бе изгубил.

Можеше да живее така цяла вечност. Станаха обаче някои неща. За известно време изникна много работа и се наложи да си възвърне уменията, които отдавна бе загубил. Не се бяха загубили. Онова, което го движеше, още беше живо и най-ужасното бе, че то беше истинската му същност. Войнишката професия бе в кръвта на семейство Суогър. Те бяха бойци. Нищо друго. Можеха да кротуват, да се държат прилично за известно време, но това не беше тяхната същност. Със сигурност това не е бил истинският Ърл с отдадеността си на службата, когато е тичал под прехвърчащите трасиращи куршуми на Тарава или когато е дебнал въоръжени крадци в царевичните ниви на Арканзас, Това не беше и истинският Боб на трите си мисии във Виетнам, един от тримата или четиримата най-добри снайперисти в американската история, ако се вярва на слуховете.

„Защо ти е тогава да пиеш?... Не трябва да пиеш... Не е необходимо.“

Имам хубава жена, имам добро дете, строя къща, от която ще мога да гледам зелената долина и виолетовите планински върхове; кой е очаквал, че ще притежавам всичко това? Кой стар снайперист получава такова нещо? Когато стреляш по хора и стотици пъти си виждал как жертвата пада безшумно в далечината, обикновено превъртяваш и понякога никога не се връщаш към нормалния живот.

Аз обаче се върнах. Не ми трябва помощ.“

После обаче си помисли: „Дявол да го вземе, днес направих нещо за баща си. Щеше да му достави огромно удоволствие.“ Спомни си стареца отпреди толкова много години — бащата, който не го биеше. Всички хлапета в училище разправяха: „Леле, снощи старецът

ме съдра от бой. Ох, как боли. Вече никога няма да забравя да изрина на прасетата.“ Ърл Суогър обаче никога не му посегна, нито веднъж. По-късно Боб издебна майка си в един от редките моменти, когато беше трезва, и я попита защо.

„Защото баща му биел и двамата си сина толкова силно, че им оставали белези. Татко ти решил, че така постъпват само страхливците — да биеш децата си — и се зарекъл да не го прави. Такъв човек беше баща ти; Боже, колко ми липсва.“

На Боб също му липсваше: спомни си онзи юнски ден през 1955 г., когато баща му тръгна от фермата с черно-бялата патрулна кола. Не се обърна, но погледна в огледалото и вдигна ръката си. Боб му помахаше. „Чао, татко, чао.“ Два часа по-късно баща му беше мъртъв. Боб бе на девет.

„Значи — мислеше си сега, — направих нещо, което щеше да зарадва баща ми. Ако ме гледа от небето, сигурно се усмихва. Върнах дълга на Ърл Суогър, последният, който му бе останал на този свят, направих нещо добро за баща си. Ако нещо заслужава да се полее, то е това.“

И така, Боб излезе от охраняваната зона и влезе в лъскавия летищен комплекс с ресторанти и безмитни магазини и намери малък бар по-скоро във френски, отколкото в японски стил — с кафява дървена ламперия, кафяви бутилки — от който лъхаше спокойствие, каквато само едно питейно заведение може да внуши на жадните. Той седна на едно столче пред бара и погледна облечения с бяло сако младеж от другата страна:

— Едно саке, моля.

Хлапакът се усмихна. По нищо не се различаваше от толкова много младежи, които Боб познаваше, въпреки че беше японец.

— Разбира се — отвърна момчето на английски почти без акцент. — Искате ли да го загрея?

— Вие как го пиете? Виждал съм един познат да го пие от малка плоска керамична чашка.

— О, да, така се пие, но също от квадратна дървена кутийка, наречена *масу*. Искате ли да пробвате? Дори го загреваме! Да, мога да го сложа за малко в микровълновата, ако искате, господине. Така ще бъдете като истински японец.

— Синко, не мисля, че вашата красива страна е готова да посрещне такива като мен. Не, ще го пробвам, както го пие моят приятел Филип Яно — чисто, но в една от ония плоски чашки.

— Веднага, господине.

Момчето свали голяма бутилка от полицата, извади някаква чинийка с височина около сантиметър и сипа малко прозрачна течност в нея.

Боб вдигна странныя съд и го подуши. Миришеше на чист спирт. Замисли се колко пъти е лежал в болници, колко течности са изтичали от тялото му или са му били преливани, спомни си как щипеше, когато някой санитар обработваше отворените му рани.

— Винаги верни на родината — обяви Боб. — Хвани ме, ако падна под стола.

— Какво мислите за сакето?

— Хъм. Вече разбирам защо толкова ви харесва. Не е лошо.

Сакето имаше остра миризма, оставаше лек сладникав привкус, не натрапчив и с лек плодов аромат, но и щипеше гърлото, което показваше, че е доста силно.

— Още едно?

— Мамка му, защо не? Имам около час до самолета и нямам какво да правя по време на полета, освен да спя.

Изгълта още едно за морската пехота, после едно за пътуването, още едно за армията, едно за загиналите във Виетнам, за загиналите в Тихия океан, за живите, за онези, които си мислят, че са живи, но всъщност са мъртви, и едно ей така, без повод. По някое време започна да се пита чии крака висят под стола му, междувременно момчето реши да го почерпи от уважение, както можеше да се очаква от един зелен хлапак в компанията на опитен воин, както бяха правили много млади морски пехотинци навремето. После, разбира се, Боб се почувства задължен да почерпи момчето. После трябваше да отиде до тоалетната, упътиха го, той успя да я намери и там преоткри една стара истина, която вече знаеше: че японските тоалетни като в научнофантастичен филм имат свойството винаги да са безупречно чисти. Сполучливо изпълни мисията си, после погледна часовника си и видя, че вече е време да се качва на самолета. Тръгна към изхода за излитане.

Тогава направи обезпокоително разкритие. Някой бе подменил летището, докато той е бил в бара. Да, намираше се на непознато летище и колкото повече се опитваше да намери изхода за самолета, толкова повече се объркваше. Сметна, че достатъчно дълго се е мъчил, пък и тия крака като че ли не бяха негови, та реши да седне да си почине.

Събуди се, когато някакъв чистач го разтърси, но отново заспа. Втория път, когато отвори очи, пред него вече стоеше униформен полицай със строго изражение.

Боже, какво главоболие! Сякаш бяха сложили главата му в менгеме и двама сумисти с всичка сила натискаха лоста.

Изведнъж му мина мисълта: „По дяволите, това не е самолетът!“

Погледна часовника си.

Беше 6:47 токийско време.

Самолетът отдавна бе излетял.

Поседя за секунда и бавно осъзна, че току-що животът му сериозно се е усложнил.

„Проклет глупак! *Малоумник*. Една капка да сложиш в устата си и гледай какво става.“

Огледа се и установи, че някак си е сбъркал пътя, когато е излязъл от тоалетната, след което е завил в неправилна посока и се е озовал в грешен коридор. Опита се да измисли план за действие: да се върне на главния терминал, да се нареди на опашка, да върне неизползваната си бордна карта и билета, да резервира място за следващия полет за Лос Анджелис (колко ли щеше да струва?), да се обади на Джули да я предупреди, после да си намери нещо за ядене и да чака. Трябваше да потърси багажа си на Лос Анджелис и сега го хвана яд, че може да загуби подаръка от Яно: „Стоманата разсича плътта. Стоманата разсича костите. Стоманата не разсича стомана.“

„Идиот!“

После му хрумна (умът му работеше доста бавно), че може би ще успее да си презавери билета, без да се връща на главния терминал, което щеше да му спести главоболията с охраната.

Затова накрая стана и степенува приоритетите: първо кафе, после храна и чак тогава щеше да мисли как да се измъкне от кашата, която е забъркал.

Обиколи терминала и след десетина минути намери гишето на Японските авиолинии. За съжаление още беше затворено. Работното му време започваше в осем, имаше от час и половина. Боб обиколи, докато намери някаква закусвалня, и успя да склони младежите зад щанда да му приготвят кафе, макар че официално още не работеха. Новият брой на „Ю Ес Ей тудей“ беше излязъл и той го прочете, след това си купи „Интернешънал хералд трибюн“ и „Нюзуик“.

В осем Боб се върна на гишето на авиокомпанията, пред него нямаше други хора, той представи бордната си карта и билета, даде някакво мъгляво обяснение за приключението си със саке то и тоалетната и без затруднения презавери билета си за следващия полет за Лос Анджелис в 13:00. Нямаше да има проблеми с багажа; служителката го увери, че ще бъде задържан в митницата в Щатите. Дори му се усмихна.

Боб намери телефонен автомат с международно избиране, потърси жена си, която за щастие не беше вкъщи. Остави ѝ съобщение, като реши, че е най-добре да каже истината; щеше да му се цупи една седмица, но в крайна сметка така бе за предпочитане, отколкото да я лъже безсмислено.

В девет всичко беше уредено и не му оставаше друго, освен да изчака още няколко часа.

„Няма да съжалявам, че ще се махна от това проклето летище“ — помисли си.

Реши отново да се подкрепи. Върна се в закусвалнята, изчака на дългата опашка, взе си кафе. В салона беше претъпкано, затова се върна в чакалнята и седна там.

Тогава — в 10:30 — случайно погледна един от телевизионните монитори на терминала. Трябваше му известно време да мобилизира разконцентрирания си мозък: отначало онова, което видя, му се стори смътно познато, постепенно мислите му се избистриха и той осъзна какво става.

Лицето на екрана бе на Филип Яно.

После показаха семейна снимка, една от онези, които беше виждал в дома на домакините си. Филип, Сюзан, сериозната бъдеща лекарка Томое, синовете Реймънд и Джон и накрая сладката малка Мико.

После къщата, в която бе прекарал толкова прекрасни мигове — в пламъци.

Боб седеше като вцепенен, опита се да разбере какво става, да измисли какво трябва да направи.

Обърна се към пътника, който седеше до него:

— Извинете, господине, новините. Какво казват? — изпелтечи, забравяйки да попита човека дали говори английски.

Оказа се, че говори:

— Голямо нещастие. Този човек е военен герой. Имало пожар. Той и цялото му семейство са загинали.

13.

КОНДО ИСАМИ

Филип Яно беше в работилницата си. Близките му спяха на горния етаж, а той стоеше сам с меч на баща си.

Съзерцаваше го поставен на масата — изящната кривина, тъмната граница, където твърдият метал на режещата част се събираше с по-мекия на тъпата страна на острието, хаосът от драскотини, петна от ръжда, нащърбени места и следи от *уаре*. Светлината се отразяваше бледо от повърхността му, разкривайки несъвършенствата, поражения от разяждащи течности.

„Какви тайни криеш? — попита го мислено Яно. — Да инвестирам ли 8 000 йени на сантиметър за полирането ти? Ами ако... не открия нищо? Ако се окаже, че си просто едно старо острие, полирано безброй пъти, станало толкова крехко, че се разпаднеш при първия допир? Ти копнееш за почивка и още едно полиране — десето, петдесето или петхилядно — ще те отслаби още и ще заличи още повече самоличността ти. Така само ще похабя парите, времето и духа си с теб.“

Опита се да приеме горчивата истина. Това бе просто едно с нищо незабележително древно оръжие, създадено някъде в далечното минало от ковач без особен талант. Хубаво, беше изпълнило предназначението си: участвало в някоя война, в един-два дуела може би, в засада, заговор, вероятно в политически интриги, амбициозни стратегически планове, в някоя и друга церемония в Едо или Киото, за да бъде накрая, стотици години след раждането си от огън и глина, преработено в някоя оръжейна фабрика и да попадне за кратко в ръцете на офицер на име Хидеки Яно, загинал на Серния остров в името на... на какво? На забравените си предци? Каква полза би могло да има? Почти никаква. Такава бе съдбата на милион други мечове, на милион други хора.

„Той е мечът на баща ти. Това е достатъчно.“

И все пак... Все пак...

„Толкова е стар. Със сигурност поне *кото*, изработен някъде през шестнайсети век. Необикновено, дори легендарно остър. Дори сега, няколко столетия по-късно, когато със Суогър сан допряхме лист хартия до него, той я преряза бързо, с лекота, в права линия.“

Спомни си една легенда:

Един от учениците на най-великия японски майстор на мечове Масамуне решил, че най-сетне е направил по-остро оръжие от учителя си. От суета и болна амбиция поискал да се съревновават.

Старецът отказал, но след много увещания склонил.

Поставили меча на младежа в буен поток. Когато попаднело върху острието, всичко, носено от течението, се срязвало, всичко — клонки, листа, риби. Срязвало боклучета, хартийки, мехурчета. Всичко, което донасяла водата.

Сложили меча на стареца в потока.

И той прерязвал... нищо!

Всичко, което плавало с течението, като с магия се отклонявало.

След известно време младежът възкликнал:

— Аз победих! Моят меч е по-добър! Той реже всичко, а твоят — нищо.

Старият Масамуне извадил меча си от потока и се усмихнал.

— Признай, учителю — настоял младежът. — Моят меч е по-добрият. Той реже всичко.

Старият Масамуне се оттеглил със самодоволно изражение.

Младежът се обърнал към един свещеник, който станал свидетел на състезанието:

— Свещенико, кажи му колко добро е моето оръжие. Накарай го да разбере.

— Не — отвърнал свещеникът. — Неговият меч знае пътя. Той не видя нищо, което трябва да бъде срязано. Затова не причини вреда никому. Той е създаден, за да помага на света; това е меч на справедливостта. Твоят меч, от друга страна, реже *всичко*, без да подбира. Това е оръжие на злото. То няма морал. Трябва да бъде унищожено.

Яно погледна тъмния меч. Обхвана го предчувствие, побиха го тръпки, сякаш някой *они*, демон, премина през тялото му. „Това е оръжие на злото“ — помисли си.

Младият оръжейник се наричал Мурамаса и мечовете му си спечелили лоша слава; в тях имало скрито зло, били ненаситни за кръв, всеки, който ги притежавал, убивал много врагове, но накрая сам умираше от острието. Тези оръжия сякаш били жадни за шогунска кръв: през вековете мечовете на Мурамаса отнели живота на неколцина членове на клана Токугава и накрая били забранени. Събрали всички, които могли да намерят, и ги унищожили; само няколко останали. Възможно ли беше това да е меч на Мурамаса?

Яно никога не беше виждал острие, което реже толкова право, толкова равно и толкова бързо.

Американецът не разбираше, Томое не разбираше. Но той знаеше.

Мечът режеше като описания в легендата. Режеше всичко. Това не беше мечът на Масамуне, а на младия му ученик.

Яно погледна опашката на острието.

Йероглифите, всеки от които сам по себе си бе една поема за омото, подредени във върволица върху метала, избледнели от времето, позакрити от ръждата. Биографията на оръжието бе записана в дупките — общо три — по една за всеки път, когато мечът е сменял притежателя си, докато накрая, някъде около 1941 г. попадне в Токийската оръжейна компания, където го бяха монтирали на струг, бяха смъкнали режещата глава на машината и пробихи последната дупка, преди да погребат тайните му под евтината фабрична ръкохватка *шингунто*.

Внимателно разгледа надписа и с часове прелиства книгите, с които разполагаше.

Имаше „Дзусецу тосо мейшуроку“, излязла с ограничен тираж от 1200 бройки. Имаше „Тосогу но каншу“ на Сасано Маса, „Цуба но би“ на Каджима и „Кано Нацуо мейхин шу“ на Суемацу, макар че този майстор не беше *гендайто* като Нацуо, а Нацуо бе взел идеята от него. По същата причина беше купил „Кандзан шинто“ и „Книгата за специалиста по японски мечове“ на Нагаяма.

В университетската библиотека щеше да намери също „Косон ошигата“, „Умедата мейкан“ и първата половина на „Шинто мейджиро“, където можеше да има нещо интересно. Нямаше да намери обаче информация за редовите оръжейници *кото*, чиито

мечове преобладават в повечето колекции, а отговорът вероятно беше там.

Имаше една възможност: книга със заглавие „Кото бенги“, която съдържаше списък на по-непопулярни майстори, удивително точни репродукции на творенията им и подробности за следите на длетата им, което позволяваше да се проверява за фалшификати. Бяха представени оръжейници, работили между 1345 и 1590 г.; отпечатъците бяха взети от почти идеално запазени опашки на мечове, което личеше от точността на репродукциите.

Но къде можеше да се намери? Трябваше доста да порови. Едва ли имаше репродукция точно на този меч, но ако някоя книга пазеше ключа към тайната му, това беше тази.

Изведнъж му хрумна нещо.

Седна пред компютъра си и го включи. Провери електронната си поща, но нямаше нищо (не че очакваше да има). После влезе в търсачката „Гугъл“ на английски език, написа „Кото бенги“ и системата показва всички страници в света на Интернет, в които се срещаха тези думи. Съвпаденията бяха десет.

Хъм, имаше една онлайн енциклопедия, няколко обикновени сайта за търговия със старинни предмети, където мечовете се продаваха на богати американци „само“ със 700 процента надценка; други бяха индекси и архиви с препратки към други сайтове за оръжия, а имаше и няколко на магазини, продаващи книги, сувенири и аксесоари за мечове, като *мейку*, металните инкрустации за ръкохватката, шайбите *сена*, *козука* — малките допълнителни остриета, които понякога се вграждаха в *саята*.

След около час ровене Яно попадна на някакво магазинче в Тулса, Оклахома, наречено „Магазин за самураи“. Набързо прегледа безбожно скъпите, но очевидно оригинални мечове (някои имаха сертификат от Японската оръжейна асоциация). Накрая отвори раздел „Книги“ и извади списъка на всички налични. Там я намери: „Кото бенги“, издание от 1823 г., много рядка, в добро състояние, с леко повреден гръб, петна върху корицата, 1750 долара.

За 1750 долара!

Със сигурност в Япония трябваше да има друг екземпляр от „Кото бенги“; в някоя библиотека или в храм.

Самураите се бяха превърнали в международна атракция и предметите, свързани с тях, можеха да се намерят в Средния Запад на САЩ, Шотландските планини или Италия със същата успеваемост, както в Япония. Колекционерите бяха като досадни мухи: идваха, купуваха като луди, препродаваха и мнозина от тях се образоваха. Това беше най-странното: много от най-големите специалисти по мечове в света не бяха японци. Ето, през 1823 г. един японски специалист бе изучавал мечовете от петнайсети, шестнайсети и седемнайсети век, прилежно ги беше прерисувал, бе взел отпечатъци от *накаго*, за да напише сборник, който бе преживял 184 размирни години на войни, раздори, революции и насилие, за да се появи в Тулса, Оклахома, и да бъде рекламирана в такова странно изобретение, наречено Интернет. Сега снимката ѝ се появяваше през вековете при един бивш войник от покрайнините на Токио.

В сайта на магазин „Самурай“ бе показана корицата на старата книга. Имаше и иконка с надпис „Случайно избрани страници“.

„Добре — помисли си Яно. — Да проверим какво сте ми подготвили, господин Самурай от Оклахома.“

Щракна с мишката и една по една започна да прелиства няколкото сканирани страници от книгата.

Изведнъж спря. Осъзна, че вижда опашката на меч, който в момента бе на масата му. Да, същият меч.

Това беше.

Трябваше да е това.

Парчето метал на компютърния екран беше по-дълго, разбира се, защото, когато е бил прерисуван, варварите от оръжейната компания още не са го били срязали за безумната война на Сферата, скъсявайки надписа.

Яно обаче се вгледа внимателно и се увери, че опашката е същата; видя остатъците от трите последни йероглифа, грубо прерязани с ножовка или пила. Идеално съвпадаха.

На монитора се виждаше цялата, непокътната задна част на меч, който той държеше в момента; там бе записан произходът му, имената на майстора и благородника, за когото е бил изработен, фамилията, резултатите от изпитанието за острота...

С разочарование установи, че мечът не е на Мурамаса. Не, как би могъл да бъде. Вероятността беше едно на милион, като на

лотария. Името на майстора, което прочете, не му беше познато — Норинага, вероятно от школата „Ямато“ (мечът наистина изглеждаше изработен в този стил). „Е, Норинага сан — помисли си Яно, — вие сте само един от хилядите майстори, но този меч е най-острият, който сте правили. Поздравления.“

Забеляза обаче още нещо. Малка вдлъбнатинка върху опашката, почти невидима между петната от черна ръжда и грапавините на грубо изкованата, неполирана стомана.

Извади силна лупа и внимателно разгледа вдлъбнатината, въртейки я на светлината. Не беше йероглиф, а друг символ — семеен герб, наречен на японски *мон*.

Яно взе молив и лист хартия, прерисува каквото виждаше, после разгледа скицата и се смая. Гербът приличаше на корабно витло, с три перки, монтирано на нещо като висящ медал. Изненада го съвременният вид на символа. Такова нещо би прилягало на някой моряк от флота, но изглеждаше много странно за фамилен герб от седемнайсети век.

Разлисти книгата „Мон. Японски фамилни гербове“ — сборник от един от първите западни учени, занимаващи се с азиатско изкуство, ексцентричен калифорниец на име Уилис М. Хоули, който посветил живота си на всичко, свързано със самураите. Хоули беше сред малкото чужденци, спечелили уважението на оръжейниците от петдесетте и шейсетте години на двайсети век. Той бил велик енциклопедист, само той от западните учени имал търпението да събере и класифицира хиляди японски гербове.

Яно въздъхна. Щяха да му бъдат нужни часове, за да прегледа безбройните страници със символи. Погледна часовника си. Беше късно. Трябваше да си ляга.

После си помисли: „Е, поне започни, прегледай няколко страници. Утре ще продължиш.“

Оказа се, че книгата е организирана не по азбучен ред, а по мотиви. Яно започна да прелиства страниците, гледайки двайсетината основни групи схематизирани черно-бели рисунки: вездесъщите хризантема, райска ябълка, пъпеш, маранта, китайска камбанка — но разбира се, никъде нямаше корабна перка. Кленов лист — да, кестен, соколови пера, свитък коприна, заек, прилеп, водно конче, сноп

стрели. После изведнъж — корабното витло! Не, не, това беше военно ветрило. Ветрило!

Бързо отвори на съответната страница и намери осемнайсет вида ветрила, никое от които не отговаряше на неговия герб. Върна се назад и откри десетки различни форми ветрила: от кипарисови клонки, от пера, от конопени листа. Яно се взираше под ред във всеки трилистен символ, докато най-сетне го намери. Сравни няколко пъти трите рисунки. Леко размазаната гравюра, която виждаше под лупата само под определен ъгъл на светлината, едва видимите резки от длетото; неговото копие, по-голямо и по-грубо, с молив върху белия лист; и варианта на Хоули, само сантиметър на сантиметър, но въпреки това кристално ясен: три листа, закрепени върху някакво У-образно устройство, което сега Яно видя, че изобразява ветрило. Кой знаеше какво означават трите перки. Всъщност няма значение, важното бе, че го е открил. Той намери на коя фамилия е бил гербът...

Фамилията Асано от Ако.

Филип Яно се дръпна назад изненадано. Сърцето му се разтуптя силно.

Гербът бе на най-известната самурайска фамилия в историята.

Стъписването му обаче не беше от въодушевление.

Обхвана го мрачно предчувствие. Ако мечът бе свързан с фамилията Асано и кървавата ѝ история, ако името Норинага можеше да се свърже с Асано, тогава оръжието несъмнено се оказваше предмет с изключителна стойност. За Яно обаче важна беше славата: това бе рядко „културно съкровище“, което заслужаваше да бъде грижливо реставрирано и изложено във великите музеи на Япония. Произходът му го свързваше със заговор, нападение, битка, смърт, после масово сепуку; това идеално отразяваше самурайския дух и го представяше в най-чистата му и възвишена светлина, с цялото му значение за Япония и света.

„Как е възможно...?“ — питаше се Яно.

Възможно беше, и още как. Той се замисли за различните обяснения. Мечът можеше да е бил откраднат или загубен някак след конфискуването му в онази най-кървава за самураите нощ и никой за повече от сто години не е осъзнавал значението му в поредицата от кървави случки, затъмняващи се една друга по жестокост. През 1748 г. обаче излязла куклената пиеса „Канадехон чушингура“

(„Съкровището на верните ронини“), която популяризираше историята и я превърнала в сюжет на още много театрални произведения. Но онези, които обезсмъртили този епизод от японската история, били художниците върху дърво: Утамаро, Тойокуни, Хокусай, Кунисада, Хирошиге и много други. Най-известни бяха творенията на Кунийоши, който направил единайсет отделни серии по темата, както и двамадесет триптихи.

По онова време мечът вече бил в неизвестност, преминавал от фамилия във фамилия, от магазин в магазин и някак си, в разгара на голямата патриотична треска, попаднал в армията заедно с десетки хиляди други като него, за да бъде скъсен и полиран машинно и изпратен на фронта, където след нови перипетии, станал собственост на баща му, а после бил взет от американеца. Сега отново се беше върнал.

Яно изпита страх.

Не съкровище откриваше тук, а огромна отговорност. Мечът не струваше просто милиони, а беше национално богатство. За някого това бе достатъчно основание да убие човек. Мечът даваше влияние, престиж, слава, даваше...

Ако някой разбере за съществуването му.

Това беше въпросът: Знаеше ли някой? Кой би могъл да подозира?

Яно чу разбиване на стъкло.

Затаи дъх и застана нащрек. Сърцето му отново се разтуптя.

Чу вик:

— Хай!

Боеен вик.

Филип Яно грабна първото здраво оръжие, което му попадна: един *шиншинто катана* от 1961 г.

* * *

Нии слушаше внимателно.

— Млади мъже от Шинсенгуми, това е вашето бойно кръщение. Ще се справите ли? Имате ли достатъчно здравина, сила, решителност? Или сте като тях, като мекушавите?

Кондо сан говореше бързо и пламенно.

— И вие ли сте от тия, които киснат по кафенетата, боядисват косата си синя и лакират ноктите си в черно? Като тия, които се кълчат на варварска музика и продупчват тялото си, за да се накичат с дрънкулки? Като тия, които се сношават като зайци, без мисъл, по улици и по площади? Като ония, които инжектират в кръвта си наркотици и изживяват живота си в блажена мъгла? Или сте твърди и непоколебими, мъже на *бушидо*, смели и решителни? Самураи ли сте?

— Самураи сме! — изкрещяха в един глас.

Четиримата бяха в задницата на един микробус.

Беше четири часа сутринта и в покрайнините на Токио цареше тишина. Бяха спрели пред къщата на Яно. Носеха черни панталони *хакама* и ризи и черни чорапи *таби* с отделен палец, за да могат да обуват сандалите си. Всеки бе въоръжен с остри мечове *уакидзашу* и *катана* и по един 9-милиметров „Глок“ със заглушител.

— Тогава, деца мои на духа, време е да *вървите*! — каза Кондо и вълнение изпълни четиримата.

Ногума беше първи, после Муямато, трети — Нии и накрая Натуме. Изскочиха от микробуса и приведени, бързо се приближиха към къщата.

Вратата беше заключена.

Ногума я изрита и в същия момент изпълни *нукицуке*, изваждане на меч от ножницата с готовност да нанесе удар, само дето нямаше кого да посече. Междувременно другите трима също извадиха мечовете си, може би не толкова елегантно като Ногума, който беше упражнявал движението хиляди пъти. Наистина много жалко, че нямаше кой да поеме енергията на изящния му удар.

Нахълта в къщата, като нададе бойния вик:

— *Хай!*

Огледаха се за жертва, която да посекат, но нямаше никого.

От долния етаж светеше.

— *Хай!* — отново изкрещя Ногума и се втурна надолу, следван от Нии.

Другите двама изтичаха на горния етаж.

Нахлуха в коридора и в този момент от една странична врата се появи някой с меч в ръка. Жаден за кръв, изпълнен с енергия, Ногума

се хвърли към него и нанесе безупречен *кириороши*, тоест низходящ удар, с който очакваше да разсече противника от темето до пъпа.

Уви, другият мъж ловко се отдръпна и с мълниеносна скорост изпълни *укенагаши*, „течащото блокиране“ което му позволи веднага да нанесе хоризонтален удар и с пълна сила да забие острието в корема на Ногума през пъпа, прерязвайки черва и всичко друго до самия гръбнак, после издърпа оръжието в същата равнина, за да не го закачи, и злощастният младеж падна, пръскайки кръв, защото човешкото тяло всъщност е само един тънък мях с кръв и когато се пробие, бързо се изпразва.

Храбро и решително Нии понечи да нападне противника с *кириороши*, вдигна меча си, но другият прекалено бързо се хвърли напред с вдигнато оръжие и жестоко фрасна младежа под окото с ръкохватката. Силна болка проряза черепа на Нии, той се подхлъзна в езерото от кръвта на Ногума и се стовари тежко на земята.

* * *

Яно посече първия нападател с елементарен удар от кендото, който даже не подозираше, че още владее, острието се заби дълбоко с удивителна лекота, но той не спря дори за миг, защото всичките му мисли бяха за семейството му.

Продължи със същия устрем, с минимални движения, и с все сила удари втория нападател с ръкохватката по челото, при което мечът му завибрира. По средата на лицето на ниския, набит младеж се отвори огромна рана и той падна, вероятно със счупен череп.

Пред Яно изникна трети и той се сви в нападателна позиция и с извит назад лакът нанесе *кириороши*, но другият се оказа много посръчен, парира удара и се промъкна покрай него.

Яно се завъртя, отново понечи да вдигне меча, но осъзна, че е тежко ранен. Краката му се подкосиха, коленете му омекнаха и той като на забавен каданс започна да пропада, пропада, пропада, докато се озова на земята.

Над главата му противникът извърши *чибури*, ритуалното избърсване на кръвта от острието, после, с леки балетни движения — *ното*, ритуалното прибиране в ножницата. Наведе се. Имаше ъглесто,

свирепо лице, очите му горяха от възбуда, устните му бяха къси и прави, безизразни.

— Защо? — промълви Яно. — За бога, защо?

— Така се налага.

— Кой си?

— Аз съм Кондо Исами — заяви победителят.

— Кондо Исами е мъртъв от сто години. Той също е бил убиец.

— Къде е мечът?

— Не наранявай семейството ми. Моля те, умолявам те...

— Живот, смърт, все едно и също е. Къде е мечът?

— Върви в ада, боклук! Ти не си самурай, ти си...

Яно се задави с кръв...

— Умри достойно, войниче, нищо друго не ти остава. Сам ще намеря меч. Той ми се полага, защото аз съм най-силният.

С тези думи убиецът се обърна и остави Филип Яно в локва от собствената му кръв в мрака.

14.

РАЗВАЛИНИТЕ

Докато таксито го закара на местопроизшествието, всичко бе приключило. Последните телевизионни микробуси си тръгваха. Имаше зяпачи, но тълпата намаляваше. Хората стояха равнодушно, разочаровани, че представлението вече е към края си.

От къщата излизаше дим. На няколко места около стърчащите греди още се виждаха огнени езици, но по-голямата част от постройката бе пропаднала и приличаше на черно гнездо от обгорени дъски, счупени порцеланови арматури, покрити със сажди плочи. Носеше се натрапчива миризма на изгоряло.

Градината представляваше хаос от стъпкани цветя, следи от обувки и гуми от пожарните коли. Наоколо бяха разпръснати плочки от покрива, счупени и овъглени мебели.

Боб изтича до жълтата найлонова лента. Наблизо стояха няколко полицаи с отегчен вид, с тъмносини униформи и малки пистолети в черни кобури. Зад тях Боб видя група цивилни, вероятно детективи, събрани на съвещание — мъже с костюми или тънки якета на тротоара пред входа на бившата къща на семейство Яно. Всичко беше мокро от водата, която бе излята за потушаването на пожара; земята беше размекната, на места кална, имаше локви.

Боб си проби път през тълпата, без да се интересува повече за правилата на учтивост, толкова характерни за японската култура. Не се интересуваше от чувствата на учтивите зяпачи.

Пъхна се под жълтата лента, разделяща света на цивилните от охраняваната зона и веднага привлече вниманието на униформените.

— Трябва да говоря с детективите.

— *Хай!* Не, не, трябва да изчакате, трябва...

— Хайде, кой командва? Искam да говоря с...

Някой го притисна. Японските полицаи бяха удивително силни за ръста си, а бяха и трима. Събираха се още, детективите също гледаха към него и сякаш искаха да му заповядат: махай се, не пречи,

ти нямаш място тук, ти си чужденец, не ни прекъсвай, такива са правилата.

— Трябва да говоря с началника! — изкрещя Боб. — Не, не, пуснете ме!

Започна да се мятат, което според неговата логика би трябвало да привлече вниманието на детективите или началството.

— Трябва да обясня! Аз познавах тези хора, бях при тях, трябва да дам показания!

Струваше му се логично. Трябваше само да обясни.

— Някой говори ли английски?

Въпреки цялото му старание обаче японците го гледаха равнодушно; желанието му да помогне явно изобщо не ги впечатляваше.

— Вие не разбирате! Имам информация! — продължи да обяснява на тримата, които се опитваха да го изхвърлят. — Трябва да кажа на тези хора нещо, моля ви, не ме блъскайте! Трябва да говоря с началника! Не ме бутайте, моля ви, не, не искам да създавам проблеми, не ме *пипайте*!

Японците закрещяха нещо неразбираемо, лицата им изглеждаха разкривени като маймунски. Той си даде сметка, че *наистина не им дреме*, и това го ядоса. В този момент някой от тези, които го бутаха, се подхлъзна и залитна напред. Удари главата си в гърдите му и последното, което Боб си спомняше след това, бе, че се опита да го изблъска.

* * *

Бавно дойде в съзнание. Намираше се в някаква болнична стая, главата го цепеше, сякаш я беше фраснал в стена, цялото тяло го болеше.

Опита се да седне, но едната му ръка бе заключена с белезници за рамката на леглото.

Стаята бе чисто бяла, ярко осветена. Как се беше озовал на това място?

Стройна японка с очила и сако го гледаше. Изглеждаше около трийсетте, което означаваше, че вероятно е десетина години по-

възрастна, и седеше от другата страна на стаята на мизерен стол. Четеше списание „Тайм“. Имаше хубави крака.

Боб постави свободната си ръка на челото, провери дали има температура, после я прокара надолу по лицето си, което бе брадясало. Въпреки това беше чист. Японците го бяха зашеметили, после го бяха изкъпали, приспали, зашили и настанили в тази болница.

— По дяволите, къде съм? — измърмори сам на себе си и примигна, за да свикне с ярката светлина, от която очите го боляха.

Опита се да не мисли за трагедията, но колкото повече се стараеше, толкова по-тъжно му ставаше. Пред очите му изплува образът на съвършеното японско семейство, малкото жилище на Яно, в което всички се обичаха и любовта ги сплотяваше.

Беше ужасно, но най-много му беше жал за Мико, малкото момиченце.

„Кой е могъл да убие едно дете?“ — помисли си и почувства как вътре в него се надига гняв. Гняв, който щеше да се окаже по-унищожителен за него самия, отколкото за някой друг. Скръбта стягаше гърдите му, задушаваше го. Помисли си, че може да получи инфаркт.

— Има ли тук медицинска сестра?

Жената го погледна.

— Извинете, говорите ли английски?

— Родена съм в Канзас Сити. Американка съм. Баща ми е онколог и републиканец.

— О, извинете. Вижте, трябва ми медицинска сестра или друг от персонала. Не мога, това е толкова... толкова... не знам.

— Успокойте се, господин Суогър. От три дни сте на силни лекарства, но мисля, че вече нямате нужда. Ще извикам лекар.

Тя натисна едно копче върху контролно табло с вид на декор в научнофантастичен филм и наистина след няколко секунди се появи лекар с бяла престилка и сериозно лице. Той измери пулса на Боб, провери очите му, прегледа раната на главата му; явно остана доволен.

— Мисля, че сте добре — каза на английски лекарят. — Личи си, че сте издръжлив. Имате доста белези.

— Така е, докторе, добре съм, просто... Трябва ми някакво успокоително. Зле ми е. Не мога да лежа така. Бихте ли извикали

някого да ме освободят?

— Полицията иска да ви държат така — намеси се жената. — Японците имат строги правила за някои неща, а вие сте нарушили всичките, дори сте създали някои нови проблеми.

— Бях се поразпалил малко повече от необходимото. Хайде, докторе, моля ви.

— Съжалявам, господин Суогър. Рано или късно и това ще стане. Засега обаче имате нужда от почивка, спокойствие и тишина, от добър терапевт, от подкрепата на родината си, на семейството си, на хората, които обичате и те ви обичат.

— Един аспириин ще свърши работа. Най-добре някое приспивателно.

Лекарят каза нещо на японски, после пак се обърна към него:

— Ще ви дам аспириин за болката.

Една сестра донесе табличка с три бели хапчета и чаша вода. Боб ги изгълта.

Оставиха го сам с първата жена.

— От Канзас Сити ли сте?

— Да. Работя в американското посолство в Токио. Казвам се Сюзан Окада. Оглавявам раздел „Боб Лий Суогър“. Специалността ми е пияни герои от войната.

— Имате ли много работа?

— Дълго време бездействахме, но напоследък потръгна.

— Къде съм?

— В Токийската затворническа болница.

— Мили Боже.

— Да, звучи, малко зловещо. Тук сте от три дни. Жена ви беше уведомена.

— Нали няма да дойде тук?

— Не, сметнахме, че не е необходимо.

— Просто не знам... Бога ми, не знам какво да кажа.

— Трябва да дадете показания. После ще ви закараме на летището и ще ви изпратим за Щатите. Японците няма да повдигнат обвинения.

— Не съм направил нищо.

— Те не мислят така. Могат да ви осъдят за нападение, обида на полицейски служител, пиянство на публично място, смущаване на

реда и най-вече, за това, че не сте японец. Ще ви заключат и край. Изобщо не се интересуват от вашето мнение.

— Боже мили. Главата ме боли. Ужасно се чувствам.

— Пийнете малко вода. Можех да дойда утре, но реших, че е по-добре за вас да приключим по-бързо. Колкото по-бързо го направим, толкова по-скоро ще се махнете оттук.

— Добре.

Тя отвори куфарчето си, извади цифров диктофон и се приближи.

— Добре, разкажете всичко. За връзката ви със семейство Яно от началото до края. Как се стигна до сбиването с полицаите на мястото на пожара.

— На мястото на *убийството*. Добре...

Боб й разказа всичко, без ентусиазъм и без да подбира думите, но подробно: за посещението, за меча, за напиването на летището, как бе узнал новината на другата сутрин, как бе отишъл на местопрестъплението, какво си спомняше от спречкването.

— Не си спомням да съм ударил някого. Ако съм го направил, значи другият първи ме е ударил.

Жената прибра диктофона.

— Това няма значение. Както и да е, ще накарам да транскрибират всичко това. Утре ще ви донеса показанията да ги подпишете. Ще ви кача на полета в един часа за Лос Анджелис и после имате резервация за Бойс. Устройва ли ви?

— Не, не ме устройва.

— Моля да ми съдействате, господин Суогър. Става ли?

— Трябва да ми кажете какво става.

— Токийската полиция и пожарната разследват случая. Не знаем много, защото нямаме информатори при ченгетата. Случаят не е от особена важност за американските интереси, затова те не са задължени да отговарят на въпросите ни.

— Госпожице Окада, шестима души, шестима порядъчни, нормални, добросъвестни, щастливи граждани загубиха живота си. Бяха убити. Трябва да има някаква справедливост.

— Японците не говорят за убийства. Официалната версия е, че било нещастен случай, трагично съвпадение на обстоятелствата, ужасно...

— Филип Яно беше изключително способен професионален войник. Служил е в парашутните войски, за бога, в елита. Участвал е в битки. Командвал е военни акции. Беше от най-способните в тази професия. Бил е трениран да се справя в извънредни ситуации. Ако пожарът е бил случаен, той щеше да спаси семейството си. Щом не го е направил, значи има нещо много, много гнило. Това, комбинирано с получаването на меча, който по думите му може да се окаже ценен, сериозно усложнява ситуацията, това налага да се проведе много внимателно разследване...

— Господин Суогър, разбирам, че сте човек с опит и неведнъж сте били в рискови ситуации. Искам да разберете обаче, че в Япония не можем да нареждаме на японските официални институции как да си вършат работата и до какви заключения да достигат. Те могат да правят, каквото решат.

— Не мога да позволя шестима души да загинат и...

— Има нещо, което не знаете. Една добра новина. Най-малкото дете, Мико, е оцеляло, господин Суогър. Онази нощ е спало у дома на съседско дете. Да благодарим на Буда или на Исус Христос за тези малки чудеса, които се случват в живота ни. Малката Мико е оцеляла.

* * *

Токийското летище. Отново.

Микробусът на посолството, каран от униформен ефрейтор от морската пехота, криволичеше между колите, накрая зави към терминала за заминаващи самолети и мина през странична врата, позволяваща бърз достъп с магнитни карти.

Последва ги полицейска кола с двама намръщени японски детективи.

— Много искат да се махнете от страната — отбеляза Сюзан Окада, която седеше на задната седалка до отпочиналия, обръснат, изкъпан и облечен с чисти дрехи Боб.

— Няма проблем. Тръгвам си.

Микробусът спря, Боб и Сюзан слязоха, качиха се на ескалатора и минаха през големия салон с билетните гишета. Всички документи бяха оформени, пуснаха го да мине отстриани на скенерите и така му

спестиха сцените заради металната става. Скоро вече чакаше в салона за излитане. През прозореца се виждаше големият, тъп нос на „Боинг 747“. Качването беше след няколко минути.

— Не е необходимо да седите тук с мен — каза той. — Сигурно имате по-полезни занимания.

— Имам по-полезни занимания, но за момента трябва да свърша това.

— Добре.

— Задачата ми днес е да пазя пияни идиоти. Трябва да се уверя, че клиентът няма пак да върже кънките и да се озове в пандиза. Предполагам, че разбирате.

— Разбирам. Вече никакво пиене. Ясно. Много рядко ми се случва да изляза от релси. Иначе съм добро момче. Мислех, че съм заслужил да пийна някоя чашка.

— Как сте сега?

— Добре.

— Много хора изявиха желание да дойдат. Главнокомандващият на морската пехота на западното крайбрежие на Тихия океан. Сигурно го познавате.

Сюзан каза името.

— Да, беше ми батальонен командир при първото ми ходене във Виетнам. През шейсет и шеста. Добър офицер. Радвам се, че толкова се е издигнал.

— Искаше да се увери, че се отнасят добре към вас, че всичко ще мине гладко. Видях биографията ви. Разбирам защо толкова ви ценят.

— Всичко това беше преди много време.

— Имаме малко време. Позволете да ви кажа нещо честно.

— Разбира се, госпожице Окада.

— Много ме е страх, че пак ще забъркате някаква каша. Ийтс е казал: „Когато загубят вяра, хората на действието вярват само в действието.“ Разбирате ли какво искам да кажа?

— Може да говоря като селяк от дълбоката провинция и понякога да не мога да свържа смислени изречения, но за ваша изненада ще кажа, че този цитат ми е познат. Чел съм и други писатели — Сасун, Оуенс, Грейвс, Манинг, цял куп хора, които са мислили, че имат какво да кажат за войната и войниците. Знам кой съм и къде ми е мястото. аз съм от онези, които хората много ценят,

ако има стрелба, но иначе се чувстват неудобно в присъствието им. Аз съм като пистолет в къщата.

— За това не знам, но разбрахте мисълта ми. Не позволявайте това да стане повод за някакъв кръстоносен поход от ваша страна. Не можете да се върнете. Не познавате тукашните закони. Те са много, много странни и ако се опитате, има опасност да си навлечете много неприятности и да създадете проблеми на много хора. Трябва да се примирите със случилото се; това е вътрешен проблем и японците ще го решат. Полицията е намерила улики за възможно престъпление, но още няма нищо конкретно. Трябва да се съобразявате с техните правила. Разбирате ли какво искам да кажа? Ако се върнете, няма да ви дадат втори шанс. Рискувате да загазите сериозно.

— Разбрах.

— Системата може да ви изглежда несправедлива, непоносимо бавна или дори корумпирана, но така работят тук и ако се опитате да промените нещо, това ги вбесява. Та са системата, разберете. Можете да живеете с години тук и да не го осъзнаете. Аз също не разбирам всичко.

— Ще ме информирате ли, ако има нещо ново?

— Не — отговори тя, като го погледна в очите. — Идеята не е добра. Просто забравете, живейте си живота, гледайте си старините. Това, което се случва тук, не ви засяга.

— Да, наистина бяхте искрена.

— Не искам да ви заблуждавам. Няма „да следя случая“. Искам да забравите всичко. Просто да забравите.

— Ами момиченцето?

— Има кой да се погрижи за него.

— Трябва да...

— Ще се погрижат за нея. Не е необходимо да знаете повече.

Извикаха пътниците за качване.

— Добре — каза Боб. — Това противоречи на характера ми, но ще се опитам. След като бяхте толкова честна с мен, нека и аз да бъда честен. Чувствам, че имам дълг тук.

— Какво искате да кажете? Нямало е откъде да знаете, че...

— Това е нещо между войници. Аз съм войник. Баща му е бил войник, моят също. Ние, войниците, винаги се чувстваме свързани. Затова поех да изпълня един дълг. Нещо старо и забравено, което вече

не съществува. Изгубено, изчезнало, една легенда като в глупавите филми за боеве с мечове. Нещо самурайско.

Тя го погледна изпитателно:

— Суогър, онова, в което хората са вярвали преди петстотин години, няма никакво място в живота на един американец. Забравете за самураите. Те са филмови герои като Джеймс Бонд, измислица, която никога не е съществувала. Не си играйте на самурай. Това е път към смъртта.

15.

ТОШИРО

Какво означаваше „самурай“?

Не беше *бушидо*, пътят на меча; той прочете много книги за това, но не намери нищо съществено. Нямахше нищо общо с калиграфията, компютрите, автомобилите, изрисуваните паравани, дърворезбите, каратето, традиционния театър кабуки, суши, гравюрите върху дърво и всички други неща, за които японците имаха такъв невероятен талант. Самурай не означаваше просто „войн“. Или „войник“. Или „боец“. Имаше някакво друго значение, нещо свързано с вяра, воля и съдба. В английския като че ли нямаше дума, която да покрива напълно значението му.

От една страна беше външният вид, обаянието на самурая. Той носеше кимоно. Носеше дървени нальми. Косата му беше вързана на опашчица. Носеше какви ли не оръжия. Бе готов да се бие и да умре за облог, за една стотинка, заради една шега.

Самураят бе сръчен, бърз и опасен. В него живееше духът на битката. Беше войник до мозъка на костите си, прагматичен, отдаден, ако не съвсем безстрашен, то поне умеещ да контролира страха си, да го накара да работи за него. Ако искаше да разбере същността на думата „самурай“, Боб трябваше да разбере себе си.

Той гледа безброй филми. Имаше стотици и не само онези, за които разбираните казваха, че са велики — като „Седмият самурай“, „Йоджимбо“, „Кървавият трон“ и „Ран“ — а такива, за които никой на запад не беше чувал: „Демонът на меча“, „Мечът, който спаси Едо“, „Надзо Бръснача“, „47 ронини“, „Убиец на самурай“, „Гойокин“, „Разказ за една жена от якудза“, „Дамата на кървавия сняг“ и „Остров Ганджиро“.

Гледаше ги на Ди Ви Ди устройство в един апартамент в Окланд, Калифорния — жилище с гол дървен под и само един тънък дюшек. Всяка сутрин ставаше в пет, закусваше с риба и чай, след което излизаше и тичаше десет километра. Когато се върнеше, сядаше

да изгледа един филм; после четеше един час — за мечове, история, култура — книги, които разбираше, книги, в които пишеше пълни глупости, дори книги по калиграфия. После обядваше в някой от десетината японски ресторанти в околността, защото искаше да свикне с тях, с миризмата им, с езика, с поведението на хората, с лицата. В два часа се връщаше в апартамента, почиваше си, гледаше още един филм. Вечер излизаше и вечеряше, обикновено суши, понякога спагети или говеждо „Кобе“. След като се прибереше, четеше още два часа и гледаше още един филм.

Някъде трябваше да има отговор.

Боб никога не беше виждал такава грация. Телата на бойците се движеха толкова плавно, бяха толкова гъвкави и пластични, че почти не беше за вярване. Тичаха, приклякваха, навеждаха се, въртяха се, отпускаха се, спираха, променяха посоката си на движение с невероятна бързина, и всичко това с дървените налъми. Носеха мечовете си в ножници, които даже не бяха закачени за коланите им; когато влезеха в затворено помещение, сваляха дългия си меч и го носеха като чадър. Боб обаче забеляза, че където и да седнеха на дъсчения под, винаги го оставяха на едно и също място — до лявото коляно, с острие, насочено навън, ръкохватка под ъгъл от 45 градуса спрямо тялото им. Винаги по този начин.

Бяха бързи. Никога не беше виждал такава скорост. Сякаш бяха смазани с масло и когато се движеха, минаваха през пространство и време с бързина, за каквато друг смъртен не би могъл и да сънува. Започваха с издърпване на меча от ножницата, острието проблясваше и започваше да сече. Понякога движенията им бяха толкова плавни, че Боб не виждаше кога са поразили противника. Понякога го пробождаха, но в повечето случаи го посичаха; правеха го под десетки различни ъгли, обикновено със завъртане на тялото, като танц, но не женствено движение, а стегнато, атлетично. Обичайният сценарий беше един самурай да се сражава срещу трима или четирима едновременно и когато поразеше някого от тях, жертвата застиваше неподвижно, сякаш искаше още за секунда да задържи живота в тялото си. Самураят прибираше меча с грациозно движение и острието влизаше с абсолютна прецизност в ножницата, после се обръщаше с гръб и си тръгваше, оставяйки след себе си колекция от статуи. След секунда труповете започваха да падат един след друг.

Това ли означаваше „самурай“?

В един от филмите сам човек се биеше срещу триста души и победи всичките. Беше забавно, макар и невероятно. Това ли означаваше „самурай“?

В друг филм седмина излязоха срещу сто. Бяха като зелените барети на американската армия във война, която той много добре познаваше, и тези момчета не отстъпваха по нищо на специалните части. Биеха се, умираха, без никой да издаде звук. Това ли означаваше „самурай“?

В трети филм един воин бе обладан от меч; не можеше да спре да убива, докато накрая не загина в един горящ бордей, където го бяха затворили враговете му, но само след като посече петдесетина от тях. Това ли беше „самурай“?

В четвърти един баща отмъщаваше на богата фамилия, чиито членове бяха накарали зет му да се самоубие с бамбуков меч. Отмъстителят убиваше бързо и уверено, без страх; прие смъртта спокойно и я приветства като стар приятел. Това ли беше „самурай“?

В друг филм един младеж, измъчван от чувство за вина, се върна вкъщи, за да потърси сметка на съпруга на сестра си, който го беше убедил да помогне на фамилията, като изкла всички жители на едно село. Героят най-накрая раздаде правосъдие. Това ли беше „самурай“?

В друг един човек молеше: „Господарю, умолявам те. Незабавно ни екзекутирай!“

Това ли беше „самурай“?

Друг пък каза: „Щастлив съм, че точно ти ме уби!“ и умря с усмивка на лицето.

Това ли беше „самурай“?

В повечето филми храбри младежи срещаха смъртта си: умираха по всякакъв повод, за нищо.

Каква огромна любов имаха японците към смъртта! Бояха се от срама, а обичаха смъртта. Копнееха да умрат, мечтаеха да умрат; вероятно мастурбираха, представяйки си как умират. Що за народ беше това, толкова различен от неговия, толкова неразгадаем, толкова неразбираем... и при все това толкова човечен? Самурай?

Понякога западнякът в него разбираше смисъла. В края на „Седмия самурай“ тримата оцелели напускат града след битката; обръщат се и поглеждат към един хълм, а на върха има четири меча,

забити, в земята до четири пресни надгробни могили. Подухва вятър и вдига прах над хълма.

Това го разбираше: беше виждал автоматични пушки забити с щика в земята, когато взводът си отива; познаваше скръбта за загиналите млади мъже, за герои, за които никой няма да си спомни, за бойни другари, дали живота си за всички — тази болка никога не отминаваше.

Някои неща обаче бяха странни.

В един от филмите героят — мрачен самурай, който се разхожда с детето си в бебешка количка — убива друг човек, който казва радостно: „Най-после да видя посичащия удар на Соруя.“

Убитият е копнее да види бойните умения на героя; струвало си е да се раздели с живота заради това и той чувства, че са му оказали огромна чест, въпреки че умира.

* * *

Един ден на вратата се почука. Той отвори. В коридора стоеше красива млада жена, спокойна, небрежна, може би малко намръщена. Дъщеря му.

— Здравей, миличка. Какво правиш тук?

— По-важният въпрос е какво *ти* правиш тук — тросна се Ники.

— Предполагам, че си взела адреса от майка си. Как е тя?

— Добре е, справя се. Това го умее.

— Така е.

Ники влезе, сякаш си беше вкъщи. Носеше дънки, каубойски ботуши и косата ѝ бе вързана на опашка. Беше на двацет и три и учеше литература в Ню Йорк.

— Щеше да ми дойдеш на гости, помниш ли?

— Е, нали познаваш баща си. Понякога старият козел забравя.

— Никога през живота си не си забравил нищо. Татко, какво означава това? Наистина. Тези японски глупости. Каква е тази лудост?

Тя се огледа. Дърворезбата подарък от Яно висеше на едната стена, на другата — картина на една птичка, наречена сврачка, кацнала на разкривен клон. Имаше купища книги, огромен телевизор с Ди Ви Ди устройство и стотина диска, повечето обложки — с

японски йероглифи и снимки на зловеци мъже с вързани на опашка коси.

— Искаш ли нещо безалкохолно?

— Защо не саке? Не е ли това най-подходящото питие.

— Няма да пия повече.

— Значи си се побъркал и без помощта на алкохола.

— Мога да споря по този въпрос.

Тя седна до стената.

Боб се настани срещу нея.

— Каква е тази птица?

— Рисувана е през хиляда шестстотин и четирийсета година от Миямото Мусаши.

— Какъв е бил тоя?

— Самурай. Най-великият, както се говори. Участвал е в шейсет дуела и е спечелил всичките. Харесва ми да гледам картината и да си мисля за това. Опитвам се да разбера движението на четката му. Занимавал се е и с калиграфия. Виждаш ли онзи надпис?

— Какво означава?

— Означава „Стоманата разсича плътта; стоманата разсича костите; стоманата не разсича стомана“. Господин Яно ми го подари в нощта, преди той и семейството му да загинат.

— Боже. Осъзнаваш ли колко налудничаво звучиш? Осъзнаваш ли колко разстроена е мама?

— Има достатъчно пари. Не би трябвало да има проблеми.

— Има огромен проблем. Един побъркан съпруг.

— Не съм побъркан.

— Да, бе. Хайде, обясни ми тогава. Какво става тук?

— Добре. Това не е лудост. Всичко е заради мечовете.

— Мечове.

— Японски мечове. „Душата на самурая“, както ги наричат.

— Звучиш, сякаш си започнал да вярваш на тези долнопробни филми, които са нахвърляни наоколо.

— Само ме изслушай. Изслушай ме.

Боб й разказа колкото можеше по-просто за събитията от последните няколко месеца, като се започне с писмото от уредника на Историческия отдел на морската пехота и се свърши с минутата, преди тя да почука на вратата.

— Значи изобщо не си се връщал в Айдахо, така ли? Дошъл си направо тук и си започнал да живееш така?

— Имам няколко правила за трудната работа. Първо, започни веднага. Второ, работи всеки ден. Трето, свърши я. Това е единственият начин да постигнеш нещо. Всичко друго е лъжа. Затова, когато слях от самолета, си помислих: „Започни сега, сега“. И започнах.

— Какво, за бога, смяташ да правиш после?

— Ами, ще дойде време, когато ще почувствам, че съм готов. Когато сметна, че съм научил достатъчно, ще се върна. Някак ще разбера какво е станало и ще се погрижа за справедливостта да възтържествува.

— Чакай сега. Поправи ме, ако греша — ти нямаш никакви доказателства, че онези нещастни хора са били убити. Така де, пожари избухват и случайно и понякога в тях загиват хора. Постоянно се случва.

— Знам. Филип Яно обаче подозираше, че мечът, който му занесох, има историческо значение. Сега, като чета тук, разбирам колко важни са все още тези мечове за японците, как все още мечтаят за тях, изучават ги и се учат да си служат с тях. Много е интересно.

— Колко може да струва? Най-много?

— Не става дума за пари. Разбира се, могат да са много скъпи. Но за японеца мечът не е свързан с пари. Много по-важен е. Японците имат някои вярвания, които могат да ти се сторят доста странни. За мен също са странни, но колкото повече научавам за тях, толкова по-логични ми се виждат. Не можеш да мислиш за тях от гледната точка на американец. Това са японски разбирания. Свързано е със значението и стойността на меча, с престижа, който носят някои мечове.

— Слушай сега какво би казал някой друг на мое място. Някой психиатър. Би казал следното: Имало един човек, силен, смел, невероятен, но и много инатлив, склонен да се вманиачава и самовлюбен. Дори малко нарцисист. Той обичал да гледа отражението на воина, което виждал в огледалото. Не говорел за това, но го обичал. Обичал тихото благоговение, от което бил заобиколен, начина, по който само с един поглед карал всички разговори да замлъкнат. Но след време той остарял като всички хора. Изведнъж трябвало да се

оттегли. Тайничко се ужасявал, че ще трябва да седи на верандата, да гледа как сезоните се сменят и да брои парите си. Искал нова мисия. Искал да извърши подвиг, който да увенчае живота му на воин. Не бил от онези, които спокойно ходят за риба. И така, случило се нещо и използвайки ума и хитростта си, започнал да вижда причини, закономерности, знаци, намеци, всякакви неща, които само той, едничък на света, виждал, неща, непонятни за професионалните криминалисти, за специалистите по пожари, за когото и да е друг. За него това означавало заговори, тайни сделки, убийство, точно тези неща, които изискват решителна намеса от страна на един смел мъж, на един воин. И съвсем случайно именно той бил този герой. Той бил този воин. Разбираш ли какво имам предвид?

— Съжалявам, че го виждаш по този начин.

— Няма как другояче да го видя. Ох, татко. Прекалено си стар. Реакциите ти са забавени, остарял си, край. Бил си велик войник, сега можеш да си велик старец. Не бъди обаче от онези хора, които са станали повод да се измисли поговорката: „Най-големият глупак е старият глупак“.

— Милинка... хайде да отидем някъде на вечеря, искаш ли?

— Да, в Айдахо.

— Не, тук. Ще вземем суши.

— Пфу. Сурова риба. Моля ти се, всичко друго, но не и това.

— Трябва да ти кажа нещо. Имам дълг, за който не знаеш нищо. Стар, семеен дълг. Това е дълга история, за която никого освен мен не го е грижа. Но... *дългът*. Той ми е завещан от баща ми и японския войник, с който се е бил.

— Искан ми се баща ти никога да не беше награждаван с този медал. Той те преследва като призрак цял живот. Не дължиш нищо на японеца, когото той е убил. Това не е твоя война.

— Миличка, моя е.

— Гледал си прекалено много от тези глупави филми с мъже по халати и джапанки, които си режат един на друг главите.

— Може и така да е, но ги чувствам много близки.

— Обещай ми само, че няма да си пуснеш опашка.

След това си прекараха добре, но Ники чувстваше безпокойството на баща си, който искаше отново да се върне към маниакалното си занимание, затова след вечеря (някак успя да

преглътне сушито) тя си тръгна, оставяйки го да се подготвя за мисията, която сам си беше измислил.

* * *

Дните минаваха монотонно. Следващото, което прекъсна работата му, бе малък колет със син етикет и клеймо от Япония, увит безупречно съвсем по японски.

Той ли беше поръчал нещо? Някаква книга, някой документ? Бе купил много странни неща по Интернет, излезли от тираж книги, каталози на японски мечове, ръководства за бой с меч. Но не — в колета имаше тънък плик с фотокопия от официални документи. Никъде не личеше кой е източникът; бяха на японски, с почти безупречно изписани йероглифи, и включваха чертани на ръка схеми, зле преснимани и трудни за разчитане. Изобщо цялата тази история намирисваше на шпионска работа; изглеждаше някак незаконно, резултат от подмолна дейност.

Трябва да го даде на някого да му го преведе, но разбираше достатъчно, за да се досети какво е изпратил неизвестният му приятел от Токио — доклада от аутопсията на Филип Яно и близките му.

16.

КИРИСУТЕ ГОМЕН

Нии водеше преговорите, защото Кондо Исами не показваше лицето си дори сред най-доверени хора, дори пред най-високопоставените от Братството.

Нии се срещна с шефа Отани в просторния му ъглов офис на петдесет и петия етаж на един небостъргач в западен Шинджуку. Помещението беше луксозно, както прилягаше на човек с положението на Отани: той имаше голяма власт в Кабукичо, управляваше над сто клуба. В организацията му работеха стотина от най-свирепите гангстери в цяло Токио, мъже, готови да умрат за него на мига. Притежаваше контролния пакет от акции в три хазартни асоциации, въртеше търговията с амфетамини в северно и западно Токио и контролираше над хиляда проститутки. Той самият беше убил доста съперници, за да достигне до сегашното си високо положение.

Беше му помогнало, разбира се, това, че в един момент по пътя си към издигането се беше сблъскал с амбициозния шеф на друга организация, който бил недосегаем и започнал ожесточена война срещу него. От това спречкване на Отани му бе останал дълъг белег, преминаващ от гърдите до едното бедро. Точно тогава се запознал — задочно — с Кондо Исами от Шинсенгуми. Само след седмица Исами се срещнал лице в лице с противника си, среща, на която той говорел през повечето време по простата причина, че от двете лица само неговото все още било на мястото си над врата.

Облечен с черен костюм, Нии се опитваше да не зяпа смайващата гледка към Токио, която се откриваше от прозореца на петдесет и петия етаж. Беше великолепна: двата небостъргача на градския съвет, легендарният хотел „Хаят“, дължащ славата си на един филм, пошлият хотел „Вашингтон“, от който Отани притежаваше известен дял.

— Мъж или жена? — попита шефът.

— Няма значение, *оябун* — отвърна Нии, използвайки уважителното обръщение.

— Кое има значение?

— Размерът. Той иска дебел човек. Исква да има много месо.

— Какво ти е на главата, младежо?

Лявото око на Нии бе подуто и не можеше да се отвори. Лявата половина на лицето му приличаше на голям грейпфрут, който е започнал да гние — със странни отсенки на мораво, мрежа от спукани капиляри и размазани зеленикавосинкави петна.

— Нямах късмет — отвърна Нии. — Не успях да се дръпна навреме.

— Надявам се, че който е дръзнал да удари такъв важен човек като теб, бързо си е платил за това.

— Така стана, *оябун*. Много скоро.

— Ти ли изпълни наказанието?

— Не, господине. Лично Кондо сан. Беше великолепно. Никога не бях виждал такава бързина.

— От Кондо сан ли си се научил да се биеш?

— Така мисля.

— Имаш голям късмет, че си срещнал такъв велик *уакагашира* толкова рано в живота си. Учи усърдно, *кобун*. Трупей знания и опит и бъди предан. Така ще се издигнеш или ще умреш славно.

— Благодаря, господине.

— Както и да е. Значи дебелак, а?

— Да, с голям корем. Сигурно разбирате защо.

— Естествено.

Отани, чието лице приличаше на маска *кабуки*, оформена така, че да изразява постоянен гняв, натисна едно копче и в стаята влезе мъж със скъп, шит по поръчка черен копринен костюм. Носеше очила с рогови рамки и косата му беше безупречно оформена. Поклони се дълбоко на своя работодател и духовен водач.

— Да, Отани сан?

— Искам жена.

— Разбира се, Отани сан.

— Не е необходимо да е хубава. Не е необходимо да е много способна. Всъщност по-добре да не е. Трябва, разбира се, да е от външните работнички. Да няма близки в тази страна. Жена без

репутация, която не прави впечатление, така че ако нещата се променят, никой да не забележи отсъствието й. Трябва да живее сама, да работи нощем. Да няма лоши навици и да е абсолютно здрава.

— Има десетки подходящи. За съжаление никоя от тях не живее сама. Освен това по една от всяка група, понякога и две, са тайни информаторки на шефовете си.

— Разбирам. Добре тогава — намеси се Нии. — Кондо сан е склонен да поеме известен риск.

— Да, ако вдигнат врява, другите кокошки също ще бъдат заклани.

— В клуб „Марвелъс“ външните работнички са корейки. Те са по-едрички и са доста затворени, когато не са в клуба. Някоя от тях ще свърши работа. Кога трябва да бъде доставена, господине?

— Нии?

— О, колкото по-скоро, толкова по-добре. Господарят иска да проведе теста за острота, веднага след което ще започне реставрацията, а за това ще е необходимо доста време. Трябва да сме готови до декември.

— Чу ли?

— Да — отвърна момчето за всичко. — Ще ви дам името на момичето, работното време и информация за пътя, по който минава за вкъщи. Предполагам, че Кондо сан предпочита да се забавлява нощем. На тъмно нещата се уреждат много по-лесно. Нощта е наша.

— В този случай предпочита деня — отвърна Нии, — защото така се виждат повече детайли. Той обаче разбира, че това е невъзможно. Затова е съгласен да стане през нощта.

— Кой ще изхвърли боклука? — попита Отани.

— Това със сигурност ще е неприятна работа. Може би клиентите ще осигурят и извозването — каза младежът.

— Нии?

— Да, ние ще го направим.

— Хубаво. Значи се договорихме. — Отани се обърна към Нии: — Утре ще се обадиш в клуб „Марвелъс“ и управителят ще ти каже подробностите.

— Кондо сан благодари на своя приятел и учител.

— Готов съм да направя всякаква услуга на шефа Кондо.

Корейката си тръгна много по-късно от колегите си. Те излязоха в пет и заедно отидоха пеша до метро станцията на Шинджуку. Тук не беше опасно, защото в Кабукичо патрулираха както полицаи, така и момчета от местните банди — всички се стараеха да поддържат реда и в резултат престъпността в квартала бе сведена почти до нула. Най-неприятно ставаше, когато група мъже срещнеха сама жена. Западняците бяха най-лоши, особено канадците и тексасците, макар че германците също понякога вършеха поразии, а понякога се срещаха и противни иранци. Ако мъжете бяха пияни, зажаднели за секс и ядосани, след като от редица барове са били отпратени със старото обяснение: „Само за японци“, можеше да се стигне до сериозни последствия с избити зъби, насинени очи и накърнена чест.

Тази нощ обаче жената, едро селско момиче от околностите на Пусан, бе извикана при шефа си. Разпитваха я за друга проститутка, за която подозираха, че спи със западници през малкото си свободно време. Правилото бе всяка печалба да се поделва между работничката и шефовете и имаше строга забрана за допълнителни доходи.

Тази жена обаче не се движеше в компанията на заподозряната, затова какъв беше смисълът да я разпитват? Не разбираше защо ѝ губят времето през петте свободни часа, които имаше. Вече бе изпуснала влака в 5:40, а следващият беше в 6:10.

Момичето вървеше забързано по тротоара, между редуващите се сенки и светли петна от уличните лампи. Зората наближаваше, за да прогони поредната нощ на скъпо платен грях. Тя тръгна на изток по „Ханадзоно дори“, към гарата на Шинджуку. Тракането от дървените подметки на евтините ѝ сандали отекваше по плочите. Клубовете бяха почти празни, викачите си бяха тръгнали, моряците се прибираха към пристанището, летците — във военновъздушните бази, туристите — в огромните хотели. Това бе часът на заека.

Улицата, която носеше името на един храм на няколко пресечки по-назад, беше мрачна на слабата светлина. Момичето не харесваше тази част от маршрута си; загледа се към по-ярко осветеното кръстовище на следващата главна улица.

Изведнъж видя... какво? Нещо размазано, движение, едва уловимо. Чу шумолене, като от поместване, изтракване, някакъв странен шум, необичаен за това време на нощта.

Тя се обърна, погледна назад към върволицата от безброй вертикални неоновы надписи, ярко осветени отвътре, светещи до безкрая. Няколко дъждовни капки се размазаха върху очилата ѝ. Тя се загърна по-плътнo с евтиния шлифер, безполезен в този студ. Може би се заблуждаваше, но имаше чувството, че някой я дебне на няколко крачки напред. Не беше сигурна, но отговорността ѝ бе огромна и не можеше да си позволи да я ограбят или пребият. Затова бързо тръгна назад по „Ханадзоно дори“, надявайки се да стигне до една по-голяма улица, където все още имаше хора — „Ясукуни дори“.

Дали наблизо имаше полиция? Обикновено отбягваше полицейските коли, мразеше намръщените униформени младежи, която я гледаха, сякаш беше някоя тъпа овца, но сега повече от всичко на света искаше да види червени сигнални светлини. Не, нищо. Недалеч се виждаха неравните силуети на сградите в Източен Шинджуку, изпъстрени с ярко осветени петна, обещаващи настъпване на нов световен ред или нещо подобно.

Животът ѝ беше боклук и винаги щеше да си остане такъв. Тя работеше почти за никакви пари под строг контрол, по цяла нощ лъскаше членове, духаше или правеше анален секс. Беше изгълтала толкова японска сперма, че в нея можеше да плават кораби. В добри месеци успяваше да спести по няколко хиляди йени и ги изпращаше в Корея на родителите и деветте си братя и сестри, които разчитаха само на нея. Подозираше, че родният ѝ баща я е продал на японец, но чувството ѝ за преданост към семейството бе много силно, конфуцианска убеденост, която ѝ помагаше да види някаква добродетелност във всички извратени неща, които правеше. Това означаваше, че в следващия живот ще се прероди като нещо по-висше, по-добро, с по-леко съществуване.

Обърна и отново огледа улицата. Видя двама мъже. Криеха се в сенките, движеха се бързо, следваха я по петите, но когато тя спря поглед върху тях, застинаха неподвижно и почти се сляха с мрака. Тя се взря в сенките, но бързо изгуби очертанията им. Наистина ли бяха там? Дали не халюцинираше?

— Хей, какви вие? — извика на развален японски. — Какво иска? Махай се, не ме закача.

В мислите си младата корейка звучеше доста по-изразително: „Какви сте? Демони, които са дошли да ме вземат? Или пияни тлъсти американски глупаци, търсещи безплатен секс, та да има с какво да се хвалят, когато се приберат вкъщи? Или млади гангстери, ядосани, че шефът им мисли толкова малко за тях, и търсещи някого, върху когото да си изкарат яда?“

Те обаче не помръдваха, сякаш ги нямаше. Корейката реши, че все пак са били плод на въображението ѝ. Това беше наказание, задето мислеше лошо за баща си.

Обърна се и отново тръгна по „Ханадз...“

Отново шум. Мъжете не бяха плод на въображението ѝ. Наистина бяха там, но тя не беше глупачка и не се плашеше лесно. Не се разпищя и не побягна панически по средата на улицата. Вместо това закрачи по-бързо, стараеше се да не издава, че ги е усетила. Опитва се да събере мислите си. Улиците бяха тъмни и до ярко осветения вход на „Шинджуко дори“ имаше почти километър. Можеха да я настигнат, когато поискат.

Замисли се какво може да направи. Можеше да тръгне към близкия супермаркет „Лоусънс“ или кафе „Ая“, които работеха двайсет и четири часа в денонощието. Можеше да се скрие в някой заден вход. Вече не мислене за прибиране вкъщи. Най-важното беше да оцелее тази нощ и ако за това се наложеше да лежи в боклука зад някой отвратителен клуб, тя бе готова. По-добрият план беше да намери някое денонощно заведение, където можеше да изпуши няколко цигари до седем часа. Тогава щеше да е безсмислено да се прибира. Можеше да прекара два часа в клуба и след това пак да започне работа. Беше трудно, но щеше да се справи.

Стигна до неосветена алея недалеч от район с петдесетина бара, наречен „Голдън гей“. Тук нямаше лампи и тя си помисли, че ако претича през тъмния участък, двамата мъже няма да забележат. Докато минат от другата страна и установят, че я няма, тя щеше да е вече на другия край, на „Ясукуни дори“.

Алеята се наричаше „Шинджуку юходо коен“ и беше нещо необичайно за Кабукичо — криволичетца павирана уличка, на около двеста метра зад храма „Ханадзоно“, оградена с дървета от едната

страна, почти непозната за повечето външни посетители и със сигурност безлюдна в този час. Беше достатъчно тъмна, за да не я видят. Идеално място да се скрие. Корейката се шмугна във входа ѝ и ускори крачка, като се молеше преследвачите да не са я видели.

* * *

Понеже уличката беше тясна, а дърветата — много нагъсто, той щеше да използва *кесагири*: удар, започващ диагонално от лявото рамо, разсичащ ключицата, горната част на лявата сърдечна камера, лявата половина на белия дроб, гръбначния стълб, дясната половина на белия дроб, черния дроб. Ако го нанесе с достатъчно сила, мечът можеше да пререже червата и да излезе непосредствено над дясната тазобедрена става. Беше добър тест за оръжието, което при предварителните изпитания се беше оказало невероятно остро. Навремето, някъде около 1550 г. старият Норинага си е разбирал от работата — приведен в осветената от пещта работилничка, напомняща преддверието към ада, заедно с цял екип млади ковачи, мобилизирали цялата си сила за обработването на едно нажежено парче стомана.

Мечът беше необичайно тежък, значи не е бил полиран много често, тоест би трябвало вътрешните слоеве да са изключително еднородни. През четиристотин и петдесетте години от изковаването му почти не е бил точен. Нямаше ги миниатюрните, невидими с просто око вертикални пукнатини в *хамона*. Нямаше *ниогири* и драскотини по *ниогучито*. Нямаше *уаре*, мехурчета, повреди от киселини. Беше потъмнял само от половин век престой в ножницата, а преди това... кой знае? Знаеше се само какво е било правено с него преди 1702 г. Кондо сан беше монтирал друга ръкохватка, защото ненавиждаше естетиката на боклуците от 1939 г. Сега мечът имаше обикновена, скромна *ширасава*, дървена ножница и дървена ръкохватка, които прилягаха плътно като едно цяло грубо издялано парче дърво, почти като произведение на авангардното изкуство. Наричаха *ширасавата* още „пижама на острието“. Тя беше приспособление за съхранение, не с бойно или церемониално предназначение. Нямаше *цуба*, която пазеше пръстите от острието на меч и от ударите на противниците при двубой, а понеже много от тях

бяха истински шедьоври на изкуството, имаше и естетическа стойност. Днес Кондо не очакваше да има битка.

Виждаха я да върви напред. Свърна по уличката. Вървеше на петдесетина метра пред тях, леко уплашена, със забързана походка, съзнаваше, че я следят, но не подозираше, че нарочно я насочват по този път. Носеше евтин шлифер, шал и очила. Дори от това разстояние тропането на дървените ѝ сандали по паважа се чуваше ясно като тиктакане на часовник.

— Така, Нии. Какво сбърка Ногума?

— Замахна прекалено отдалеч — отвърна младежът, приклепнал до него.

Той носеше найлоновите пликове. На него се беше паднала най-неприятната работа тази нощ.

— Да, мислил си е, че е на филм. Когато замахна, е искал да го направи по-зрелищно. Струва ми се, че тогава е престанал и да мисли. В такъв момент няма време да мислиш. Трябва да изпразниш съзнанието си.

— Да, оябун.

— Не трябва да има мислене, не трябва да има воля. И двете изискват твърде много време. Всяко забавяне е смърт. Четеш ли западна литература?

— Слушам западна музика.

— Не е същото. Сещам се за Конрад. Той е казал нещо толкова гениално, че звучи почти по японски. Можеше Мусаши да го е казал. Или Мишима. „Мисленето — казва той — е враг на съвършенството.“

— Разбирам — каза Нии, макар че нищо не разбираше.

Все още се стараяше само да запомня. Трябваше да направиш това, после онова, после друго нещо, всичко в определена последователност. Ако сбъркаш, започваха да ти се карат. Но разбира се, докато мислиш, даваш време на противника да те насече.

— Изпразни съзнанието си, Нии. Можеш ли да го изпразниш?

— Да, оябун.

* * *

Корейката се чувстваше по-сигурна. Трудното беше отминало. Сега вървеше по тъмната алея и спря на два пъти. Двамата преследвачи я бяха изпуснали. Тя беше сама. Всичко беше наред. Щеше да оцелее и тази нощ в Кабукичо. Чакаше я поредният прекрасен ден от това приключение, наречено живот. Щеше да изпрати още 15 000 йени в...

Той се появи толкова безшумно и бързо, сякаш беше призрак.

— *Хай!* — изкрещя тя.

Мъжът изскочи иззад дърветата от дясната страна на улицата като гигантски прилеп, с черни развяващи се дрехи, лицето му беше бяло, почти като маска *кабуки*, като на демон. В същото време движенията му бяха толкова грациозни, че тя не можеше да отмести поглед от него. Корейката осъзна, че това е краят. Той беше танцьор, магьосник на тялото, с хипнотизиращо плавно движение вдигна ръцете си. Тя стоеше втренчена в него, по необяснима причина изпита облекчение и там, в този застинал миг погледна очите му и видя в тях истинско човешко състрадание, преди той...

* * *

„Арктик мънкис“ се деряха в слушалките. Нии просто гледаше бледата светлина и не можеше да отмести очи.

Покровителят му се появи пред жертвата толкова грациозно и плавно, че в движенията му нямаше агресия и по необяснима причина жената не изглеждаше уплашена. Нямаше страх. Той излъчваше такова обаяние, че някак успя да я омае и отне живота ѝ, сякаш я облекчаваше от тежко бреме. Тя като че ли прие този миг като пречистване.

Той вдигна ръцете си в *касуми гамае*, високо вдигнати, наклонени надясно, почти успоредни, с раздалечени лакти, с вдигнат и наклонен назад над главата му меч, държеше го с едната ръка поблизо до яката, другата — в самия край на ръкохватката. Задържа се така за миг, като диригент, сякаш се подчиняваше на някакви ритуални правила. После дойде ударът, изпълнен по всички правила на изкуството: лактите се събраха при спускането, острието проблесна над главата му, сетне се стовари надолу, при което дланите

му се извъртяха навътре. Лявата ръка даваше ускорение, дясната насочваше силата.

Нии гледаше като захласнат. Острието премина под ъгъл през тялото на жертвата почти небрежно, сякаш през течност, пресече гърдите ѝ диагонално към хълбока, с почти ненамаляваща скорост продължи надолу. Ударът беше толкова внезапен, нанесен с такава хирургическа точност, че жената не успя дори да изписка или да потрепне, не осъзна какво се случва.

Със същата лекота мечът премина през цялото ѝ тяло. От потрепването на ръкохватката Кондо сигурно чувстваше различния строеж на вътрешните органи — еластичността на сърдечния мускул, твърдостта на прешлените и хрущялите, плътността на червата и накрая ефирното разкъсване на кожата. По невероятен начин, почти против логиката, горната четвъртина на тялото ѝ — ръка, рамо, врат и глава — се плъзна по гладкия срез и падна на земята, разкъсвайки останалите неразсечени ефирни нишки, с лице все още със смаяно изражение; другите три четвърти останаха изправени само за секунда. Ужасяващият разрез избълва черна течност, после коленете ѝ се подгънаха и тромаво остатъкът от трупа падна. Около него веднага започна да се събира локва кръв, черна на бледата светлина.

— Да — доволно установи Кондо Исами. — Още е много остър.

Нии мълчеше.

— Добре, малък Нии. Погрижи се тези боклуци да се почистят и изхвърлят. И кажи няколко добри думи за нея, когато я погребвате. Беше добър образец.

Тази практика се казваше *кирисуте гомен*, тоест „да срежеш и да си отидеш“. Според правило седемдесет и едно от „Кодекса на стоте правила“ от 1742 г. това бе право на всеки самурай.

17.

ИНО

— Каза, че не е официален документ, а чернова — говореше Големия Ал. — Преписано е от нечий записки.

— Значи няма как да разберем дали е истина. Може да е фалшификат.

Седяха в офиса зад „Добри приятели на суши“, много посещаван ресторант собственост на Ал Ино. Ал имаше още няколко ресторанта, два комплекса с магазини, две пицарии, два фризьорски салона, три бензиностанции и две закусвални „Макдоналдс“ около Окланд, още няколко в Сан Франциско и една или две в окръг Кармел. Беше пенсиониран сержант от морската пехота, когото Боб бе намерил в главното командване на подразделението. Ино беше записан като специалист по японски език и двайсет и четири години бе служил в разузнаването, главно в Япония.

— Според него едва ли.

— Защо?

— Защото казва, че макар да не е официален документ, записките са организирани като такъв. Твърди, че е виждал много доклади от аутопсии. Единайсет години е бил детектив в отдел „Убийства“ в Осака, серж.

Този, за когото говореха, бе тъстът на един от синовете на Ино, който след пенсионирането си се беше заселил в Америка, за да бъде близо до дъщеря си. Според Ал той бил от най-опитните японски полицаи и познавал японската престъпност отвътре и отвън, отгоре и отдолу.

— Така е било в Осака. Може би в Токио правят другояче.

— Имай ми вяра за тия работи, серж. В Токио не го правят другояче.

— Ясно.

Обсъждаха документа, който Боб бе получил няколко дни по-рано с пратка на САЛ, японска компания за експресни доставки.

Оказа се, че както адресът, така и името на подателя, някой си Джон Ямамото, са фалшиви.

— Изглежда...

— Това са японци, серж. Много са предпазливи. Всичко е обмислено. Старателни са, последователни и безкрайно търпеливи. Работят като кучета. Ето как се стигна дотам, да притежавам половин Окланд.

Боб погледна документа. Беше дълъг трийсет страници, изписани с вертикални върволици неразбираеми за него йероглифи, без нито един изтрит или задраскан, прекъснати само от някоя и друга груба схема с точки и стрелки, изобразяваща някое необичайно патологично явление.

— Няма ли имена?

— Не. Само научно описание на обгорените останки на петима души, намерени в префектура Токио на еди си коя дата на еди си кое място. Пет трупа, няколко забележки, няколко странни наблюдения, няколко неща, които не е могъл да си обясни.

— Не съм сигурен, че ще издържа. Навремето поръчах да направят аутопсия на баща ми, можеш ли да повярваш? И я прочетох. Не съм сигурен...

Боб замълча. Изпитваше нужда да пийне нещо. Малко саке щеше да му дойде добре. Щеше да го успокои. Ал Ино не беше трезвеник и върху един шкаф от другата страна на офиса Боб бе видял цяла редица бутилки. Всяка една от тях криеше ключа към рая.

— Е, да, картинката е доста мрачна — съгласи се Ал. — Може би да подготвя доклад и да ти го изпратя по-късно, а, серж? Да го погледнеш в по-добър момент.

— Не, трябва да го направя. Само ми кажи. Много ли е зле?

— Е, има нещо, което се обзалагам, че не си знаел. Който и да е бил възрастният мъж от жертвите, той явно е убил един от нападателите.

— Какво?

— Да, панталоните му са били наквасени с много кръв и не са изгорели, защото са били мокри. Анализът на ДНК показва, че кръвта не е от никого от семейството. Сега по-доволен ли си?

Това беше голяма изненада и Боб наистина се почувства по-добре.

„Браво на теб, Филип Яно. Държал си се до края. Защищавал си семейството си. Не си се дал лесно. Сражавал си се.“

— Изненада ли се?

— Не. Той беше самурай. Можеше да се очаква да постъпи така.

— Има добри и лоши новини — продължи Ал. — Добрата е, че убийците са проявили някакво милосърдие. Жертвите са били застреляни, преди да изгорят. Деветмилиметрови куршуми, по един или два изстрела в главата. Някой се е качил безшумно на горния етаж, минал е през стаята и ги убил с пистолет. Не е имало болка, не е имало мъчения, не е имало изнасилване.

— Само убийство — мрачно измърмори Боб.

— Младата жена е била застреляна два пъти, веднъж под брадичката, веднъж в главата. Сигурно е станала. Убиецът я е прострелял, когато се е изправяла, после е видял, че още диша, и я е довършил с друг куршум. Другите — момчетата и майката — са умрели на място.

Боб притисна главата си между дланите. Исусе, адски му се пиеше! Замисли се за вечно сериозната Томое и какво би могла да донесе на света, ако беше станала лекарка — с грижовността си, с точността си, с чувството си за дълг, с любовта към родителите си. Простреляна в лицето, после в главата. Когато е усетила убиеца, вероятно е осъзнала какво става, какво се е случило с близките ѝ.

— Има ли още?

— За съжаление. Добре ли си, серж?

— Да приключваме.

— Сега лошата новина.

— Ако да те застрелят в леглото ти е хубаво, кое е... Добре, продължавай.

— Били са нарязани.

Боб примигна удивено.

— Какво?

— Не порязани, както когато се бръснеш. Не порязани, докато са режели с нож. Не. Нарязани. Нарязани.

— Боже мили.

— Това е приблизителен превод.

Ал взе един от листата, на който бе отбелязал някои пасажи с жълт маркер.

— „Крайниците и главите са били отрязани. Телата — разсечени диагонално и хоризонтално. В два от случаите тазовите кости са били разрязани по средата, вероятно с един удар. При друг труп ребрата са били разделени и изкривени на приблизително четирийсет и пет градуса спрямо гръбнака. Гръбначният стълб на всички е бил разсечен. Оръжията, с които е извършено обезобразяването, по всяка вероятност са тежки, много остри мечове. Равните разрези през костите говорят за значителна скорост на ударите, нанесени от изключително силен мъж, служещ добре с дясната ръка. Наблюдават се и следи от няколко по-слаби удара, при които костите са само счупени, не разсечени, което подсказва, че са нанесени от човек с по-лека мускулатура.“

— Учениците му!

— Да. Хъм, чакай да видя.

Ал стана, отиде при една секция и извади някаква книга — „Японските мечове. Душата на самурая“ от Грегъри Ървин.

Разлисти я.

— Да, всичко е ясно. Екзекуцията е извършена според предписанията от хиляда седемстотин деветдесет и втора година. Ето, виж тук. Това се е случило със семейство Яно.

Боб погледна в книгата, като се стараеше да потисне гнева си. Гневът не помагаше. Гневът можеше само да те погуби.

— Това е разсичане по метода на Ямада. Тук са илюстрирани различни начини за разрязване при изпробване на острие върху човешки труп.

На илюстрацията бе изобразен труп, увит в някакво платно. Множество пунктири очертаваха линиите на разсичане. Главата я нямаше, а различни стрелки сочеха подходящите ъгли на удара през всяко от двете рамене, през лакътя и китката, надлъжно през цялото тяло до пъпа.

— Добре — каза Боб. — Стига толкова.

Трябваше да пийне нещо.

18.

ШОГУНА

Шогуна обичаше да се срещат в храма „Ясукуни“. Там се чувстваше като у дома си, на това място, където почиваха духовете на милиони жертви от войната, сред гората, в която съвсем рядко се появяваше някой *гайджин*, и то не туристи с фотоапарати или търсещи японски проститутки.

Беше заобиколен от телохранители, защото, разбира се, имаше много врагове.

Мястото по принцип беше спокойно, далеч от грижите около многобройните му организации и задълженията му, от множеството му подчинени и съюзници, които чакаха от него заповеди и наставления, от отговорностите, удоволствията, плановете, интригите, амбициите му. Можеше просто да се разхожда и да се наслаждава на тишината, от ритуалната стоманена порта, издигаща се величествено над алеята, до същинския храм, класическа постройка от дърво и варосани камъни, едновременно помпозен и тържествен.

Кондо дойде точно в 15:00.

— Кондо сан.

— Шогуне.

Кондо носеше обикновени дрехи и невъоръжен не правеше никакво впечатление. Беше нисък и набит, около четирийсетте и страховитите му мускули бяха скрити под черния костюм и бялата риза. Никой, който не го познаваше, не можеше да се досети какво се скрие зад това мъжествено лице, зад тези безизразни черни очи. Не беше нито красавец, нито грозен; изглеждаше безличен и затова никой не му обръщаше внимание. Ако с меч в ръката притежаваше неповторимо обаяние, невъоръжен можеше да мине за обикновен чиновник.

Кондо му кимна почтително, като държеше тялото си изпънато, краката — събрани, ръцете — допсени до канта на панталоните.

(Точно според правило номер 8 на Мусаши: „Задълбочавай се в подробностите. Така всичко, дори поклонът, трябва да е съвършено.“)

— Ела да се разходим — покани го Шогуна. — Да поговорим.

— Разбира се, господарю.

— Предполагам, че имаш новини за мен.

— Да, господарю. Мечът е точно какъвто предполагахме. Абсолютно автентичен. По-истински от всичко, което съм виждал. Почувствах силата му.

— Използва ли го вече?

— Знаех, че господарят ще ме разбере. Трябваше да опозная меча, а за да го опознаеш, трябва да убиеш с него. Вече го познавам.

— Рисковано ли беше?

— Не, господарю. Беше добре планирано. Жената бе сама, няма роднини. Беше проститутка — корейка от един от клубовете на Отани. Мина много добре.

— Казваш, че реже добре.

— „Луната в студен поток като огледало.“

— Толкова добре ли?

— Самият Мусаши би останал доволен.

— Надявам се да не сме изгубили прекалено много време.

— Господарю, уредил съм всичко. Мечът вече е изпратен на стария Омоте, най-добрият полировач в Япония. После ще отиде при Хандзаемон, който е ненадминат майстор на *коширае*. Накрая — при Сайто, майсторът на *сая*, също ненадминат в своя занаят. Обикновено тези хора протакат поръчките до безкрайност, ако изобщо ги изпълнят. Сега ще работят бързо, за Шогуна.

— Чудесно. Имам ти доверие за тези неща.

— Когато стане готов, ще бъде великолепен. Когато се покажете с него...

— Трябва да разбереш колко важно е това — прекъсна го Шогуна. — Залогът е голям. Аз съм защитник на една друга Япония. Тя трябва да се брани. Аз съм тази Япония и съм неин закрилник. Не трябва да изгубя властта си, а мечът ще ми гарантира стабилна позиция за много години напред. Освен това ще ми спечели почитта на народа.

Кондо беше слушал неведнъж тази песен, но за доброто на всички се престори, че я чува за първи път.

— Ако изиграеш добре картите си, с този меч можеш да спечелиш дори Върховния орден на хризантемата от императора.

— Хъм — измърмори Шогуна. — Мисля, че Върховният орден е твърде много. Някой по-скромнен медал може би. Би било много хубаво.

— Господарю, обещавам ти. Аз съм твой самурай, дал съм ти клетва за вяност и ще направя всичко, за да се осъществи. Няма да те разочаровам.

— Ти също си застъпник на старите традиции, Кондо сан. Никога няма да го забравя. С твоята подкрепа мога да постигна всичко. Ти ми даваш сила. Ти също си част от онази Япония, от старата Япония.

— Твоето щастие ще бъде моята награда.

— Наистина ли?

— Е, твоето щастие и четирите милиона, които ми плащаш.

— С четири милиона може да се купи много преданост.

— Ти със сигурност купи моята.

— Добре тогава. Мечът е в сигурни ръце. Никой не подозира теб или мен. Мечът ще бъде реставриран, аз ще се покажа с него, народът ще ме заобича и кланът ми ще се издигне на подобаваща висота. Властта на „Империял“ ще се стопи и ще изчезне. Американците, които ги поддържат, ще се махнат и ще умрат. Ние ще постигнем голяма победа за културното ни наследство. Японското изкуство ще остане завинаги японско.

— Кълна се, че ще го постигнем.

— Отлично. — Шогунът погледна часовника си. — Сега трябва да побързам. Имам един малък проблем. Знаеш как е, Кондо сан, в този труден занаят, с толкова интриги, заговори и насилие. Надявам се това никога да не засегне човека на изкуството в мен.

* * *

Проблемът не беше в момчето.

Не беше в дрехите на учителката — те бяха безупречни. Носеше обувки с ниски токчета, чорапогащи от Ташироя, скромна пола, достигаща до коленете ѝ, бяла копринена блуза, хубави перлени

обеци, консервативно сако. Носеше очила — те бяха много важни! — и косата ѝ бе грижливо събрана върху главата ѝ. Гримът ѝ беше изящен.

Проблемът не беше в декора. Обстановката бе като в истинска класна стая: една редица чиновове, черна дъска със следи от тебешир, географска карта, знаме на стойка в единия ъгъл. Помещението имаше мизерния вид на хиляди класни стаи и всеки японски мъж би схванал смисъла за секунди.

Проблемът не беше и в осветлението. Техниците си разбираха от работата. В този случай например се бяха сетили да дублират стандартните училищни флуоресцентни лампи с подово осветление, което придаваше на всичко лек бял блясък. Незнайно защо се беше получил този странен илюзорен ефект, при който в това море от светлина човешката плът придобиваше почти алхимична реалност. Макар че всеки детайл се виждаше, всяко несъвършенство, всяко косъмче, крайният продукт не изглеждаше груб или долнопробен. Имаше някакво величие в тази сцена, нещо класическо японско (както и във всички други мотиви), сякаш бе изящно изрисувана от художник със сатенено кимоно някъде през периода *кото*.

Не, проблемът не беше в режисьора, стар професионалист; не беше в камерата, в помощния персонал, в опитността на екипа. Една секунда бе достатъчна за обиграното око на Шогуна, за да разбере кое не е наред. Проблемът беше в актрисата.

— Сакура сан — каза ѝ спокойно той. — Знам, че е трудно, но това превъплъщение е важно. Вие сте зряла жена. Тялото ви се е развило, с прекрасни форми. Хубаво женско тяло. Очите ви излъчват интелект, красивото ви лице — знание, косата ви блести като коприна. Нашите гримьори са превърнали смайващата ви красота в нещо потресаващо. Вие сте като богиня. Слушате ли ме, скъпа?

— Да, *оябун* — виновно измънка младата жена.

— От прибързаността ви обаче виждам, че нещо липсва.

— Разбирам.

— Вие се притеснявате.

— Трудно е.

Трудно било. Сакура работеше в този бизнес от три години и беше звезда. Постоянно се снимаше, бе известна, на нея бяха посветени няколко списания и албума, можеше спокойно да се появи

във всеки скъп ресторант в Япония. Шогунът бе инвестирал много пари в нея, беше платил за поправянето на зъбите ѝ (преди имаше дупка между двата предни), изпращаше я при най-добрите дерматолози, маникюристи и педикюристи, нае треньор, който да развие мускулите на стройното ѝ, изключително привлекателно тяло.

— Разбирам, че е трудно — каза той. — Шърли Темпъл не е била в състояние да го направи. Сандра Дий не го е направила. Някои дори смятат, че Джоди Фостър не го е правила. Това е най-трудното нещо на света. Само Джуди Гарланд е била способна да го прави безупречно и истински.

— Старая се много.

Ето какъв беше проблемът: В „Училищни курви“ 3, 9, 17 и 26 (последният стана истински хит на пазара!) Сакура винаги играеше жертвата. Справяше се отлично в сцените с групов секс; ролята на ученичка, която всички изнасилват, ѝ се беше превърнала в специалност; смело навлезе в гейша мотива и много успешно се снима в сериала „Сладките рейнджърки“, където носеше полиестерен костюм с изрязани дупки, тъй че прелестните ѝ гърди да се показват през цялото време, филмите ѝ се продаваха в милиони копия. Гърдите ѝ обаче бяха станали твърде големи и красиви, за да продължава да играе момиченце с плисирана поличка и плитки. Трябваше да стане зряла жена или изхвърчаше.

Това бе третият снимачен ден на „Учителката в черно“ и не вървеше никак добре.

— Може би е от прекалено старание, мила — нежно каза Шогуна.

— Притеснявам се заради пикселите.

Все едно да работиш без мрежа. Във всичките си други филми Сакура бе пикселирана — тоест при обработката на филмите половите органи на нея и на мъжете, с които играеше, бяха замаскирани на компютърна програма. Разбира се, това беше чисто психологически момент, защото на екрана всичко се виждаше, но някак си знанието, че най-интимните части на тялото ѝ ще бъдат показани леко размазано, я освобождаваше и ѝ позволяваше да играе с необуздания плам, на който толкова се възхищаваха режисьорите и милионите ѝ почитатели.

В един момент на кариерата си като актриса обаче тя трябваше да се сбогува с пикселите и да навлезе в света на стопроцентовата голота. В Япония тези продукти, разбира се, бяха забранени с решение на Комисията по етика на филмовите продукти, но след като комисията бе подчинена на Японската видео асоциация (ЯВА), а Шогуна беше неин председател, тоест на практика диктуваше решенията ѝ, той можеше необезпокоявано да продава такива продукти. Престъпността и полицията работеха за него. Трудно беше, но той го бе постигнал.

— Мила моя. Знаеш, че същността на *чиджо* е честността. Трябва да навлезеш в *чиджо*, да забравиш пикселите и да споделиш красотата си с цяла Япония.

Чиджо беше в основата на империята му. Думата означава „лека жена“ или „развратница“. Целият му бизнес се крепеше на мита, че във всяка кротка японка, тиха и учтива, работлива и скромна, деликатна и облечена с вкус, се крие един необуздан сексуален демон.

Шогуна първи го беше забелязал. Учителката, почитана и всяваща страхопочитание, бе централна фигура в японската култура и традиция — но въпреки това зад класическия ѝ външен вид, сдържаността и гордостта се криеше развратница, която напада учениците си, малтретира ги сексуално, принуждава ги да сложат женски дрехи и буквално ги изнасилва във всевъзможни позиции.

Бе започнал с учителки, но бързо премина към други властни личности: стюардеси, секретарки, медицински сестри, активистки, дори за времето, когато актрисите позастарееха, бе измислил неочакваната категория „зрели домакини“.

Това беше златна мина. Парите течаха като река. Гладът за такива филми беше удивителен.

— Помисли така — каза той на младата красавица. — Ние си имаме нашия японски начин на живот. Чужденците, особено американците, искат да ни командват. Стремят се да променят начина ни на съществуване, да ни унищожат. Не с атомни бомби и войни, а със своята култура, грубия си, агресивен, невеж начин на съществуване. Ти, моя малка Сакура, трябва да се опълчиш срещу тях. Ти не си обикновена актриса, ти си самурай, войник на предната фронтова линия в битката срещу Америка. Разбираш ли, мила моя, защо е толкова важно да намериш в себе си този самурайски дух, да

му дадеш воля пред камерата, да го разпространиш, да се превърнеш в истинска *чиджо*. Точно така, *чиджо* е самурай на плътта.

Младата Сакура игра блестящо.

19.

ДОКТОР ОТОВА

Благодарение на добрите препоръки на лейтенант Йошида, пенсиониран служител в отдел „Убийства“ на полицията в Осака, изтъкнатият доктор Отова се съгласи да се срещне с Боб Лий Суогър. Ученият, с прошарена на слепоочията коса и елегантен, шит по поръчка костюм, владееше добре английски. Не беше чувал за лейтенант Йошида, но след като получи писмото, веднага се обади на хора, които го познаваха (а доктор Отова имаше добри връзки), и се убеди в благонадеждността на лейтенанта, който се оказа изтъкнат служител на реда, почти, легенда, и се бе заселил в Америка, за да бъде близо до дъщеря си.

Суогър и Отова се срещнаха в кабинета на учения в Токийския исторически музей, храм на античността с атмосфера на католическа катедрала, внушителен и тържествен, заобиколен от обширен парк в покрайнините на Уено. Ученият беше уредник на отдела за мечовете и специалист (със световна известност) по майсторите Бидзен от петнайсети век. Кабинетът му, съвсем логично, бе украсен с всевъзможни хладни оръжия: в остъклените шкафове блестяха остриета, представящи най-големите и най-паметните постижения на японското въображение в течение на повече от хиляда години. Музеят имаше една от най-добрите колекции в страната, само малка част от която бе изложена за посетители.

— Господин Суогър, ще пийнете ли малко саке?

— Благодаря, господине, но не. Алкохолик съм. Една глътка и вече не знам какво правя.

— Разбирам. Одобрявам самоконтрола. Така, лейтенант Йошида ми писа, че в Съединените щати са станали няколко кражби на мечове, оръжия за много хиляди долари. Имало е и убийства. Като западняк сигурно се чудите как може меч, изработен преди петстотин години за посичане на разбойници, екзекуции на изменници и

разпаряне на собствения корем на притежателя му, да стане причина за убийство в наше време.

— Знам, че мечовете са произведения на изкуството. Могат да бъдат невероятно ценни. Това би могло да бъде достатъчен мотив.

— Значи се интересувате от пазара. Със сигурност обаче сте виждали хора да убиват за незначителни суми.

— За един долар. За един цент. За резки думи, за лоша шега, за евтини момичета. Мъжът е готов да убие за всичко.

— Виждам, че знаете доста неща.

— В този случай смятам, че има някакъв замисъл. Убиецът със сигурност разбира от мечове. Може би е колекционер или представител на такъв. Може да е смятал да поиска откуп за мечовете, както за отвлечено дете. Може би... не знам. Поразучих и знам, че най-скъпият от тези мечове може да струва двеста хиляди долара. Това оправдава ли такова престъпление?

— Може да е меч с историческа стойност. С потвърден произход и участвал в някакво паметно събитие. Това може да покачи цената му многократно. Така може да се сравнява с колта на Уаят Ърп.

— Колтът на Уаят Ърп бе продаден за триста и петдесет хиляди долара. Това са доста пари.

— Мечовете означават повече за японците, отколкото револверите за американците. Тук такъв меч може да струва десет пъти повече. Например около три и половина милиона. За толкова пари много хора биха убили.

— Да, но колкото по-известен е един меч, толкова по-трудно е да го продадеш. Някой може да открадне револвера на Уаят Ърп или дори „Мона Лиза“, но на кого ще ги продаде? Ето защо теорията за престъпление заради парична изгода не върви. Може някой да го е откраднал, за да му се радва, но... пак няма логика.

— За американец може би. Но за японец, да — изтъкна доктор Отова.

— Надявам се да разбера логиката. Ако не, значи просто нямам късмет. Трябва да намеря някакъв здрав разум в това, господине.

— Разбира се.

— Нека тогава да ви попитам нещо. Има ли *един* меч? Един-единствен, който да е като свещен граал? Може би заради майсторската му изработка, може би заради историческата му

стойност, може и заради двете. Меч, който да съществува само в легендите. Съществуването му да не е потвърдено, но ако се появи, да разтърси Япония. Меч, който да е толкова важен, че... Ох, не познавам страната ви толкова добре, за да кажа, но меч, който веднага да донесе на притежателя си власт, престиж, внимание, нещо по-ценно от пари. Нещо, за което да си струва да убиеш.

— Да убиеш не просто един човек. Да убиеш цяло семейство. Това ли имате предвид? Жена, съпруг...

Суогър се облегна назад и с присвити очи погледна учения.

— Хъм. Явно разкрихте хитрата ми игра.

— Господин Суогър. Аз поддържам редовна кореспонденция по електронната поща с дружествата за изследване на мечове, с колекционери и музейни уредници в целия свят. Ако в Америка бяха убили няколко, за да откраднат ценен меч, щях да знам. От друга страна, преди няколко месеца един човек на име Филип Яно и семейството му бяха убити на няма и трийсет километра от мястото, където сме сега. Беше много странен случай, голяма трагедия. На следващата сутрин някакъв американец направил сцена на местопрестъплението, като твърдял, че подарил на Яно някакъв меч и той бил откраднат. В резултат е бил доста безцеремонно експулсиран. Разследването на убийството на Филип Яно е в задънена улица и вероятно нищо не е направено, сякаш определени висши полицейски функционери смятат, че е по-добре някои престъпления да останат неразкрити. Сега в кабинета ми седи американец, който се интересува кои мечове са достатъчно ценни, за да накарат някого да убие заради тях. Не ми беше трудно да направя връзката. Само не мога да разбера как успяхте пак да влезете в страната.

— Имам много добър фалшив паспорт под чуждо име.

— Осъзнавате ли какво ще ви се случи, ако ви хванат, че сте проникнали нелегално на японска територия?

— Знам, че няма да ми е лесно.

— Но при все това сте рискували?

— Да.

— Пътят на война е смъртта. Не да гниеш петнайсет години в японски затвор.

— Ще направя, каквото трябва.

— Господин Суогър, предполагам, че сте способен човек. Йошида гарантира за вас, а той не би заложил името си за един престъпник. Затова самата лъжа, която сте измислили, говори за вашата честност.

— Искам само да изясня тази история, господине.

— Ще ви разкажа нещо. Ще ви разкажа историята на един меч. Меч, за който си струва да убиеш; меч, за който си струва да умреш; меч, който би направил притежателя си най-влиятелния и почитан човек в Япония. Готов ли сте да слушате?

— Да, господине.

— Добре, господин Суогър, да започваме. Ако нещо не разбирате, прекъсвайте ме.

Отова отиде при един остъклен шкаф, отключи го и извади един меч.

— *Катана*. От хиляда шестстотин петдесет и първа, използван от човек на име Ногами.

Суогър погледна оръжието.

— Хайде, извадете го от ножницата. Не се притеснявайте за етикета. Просто го извадете и внимавайте да не си отрежете някой пръст или крак.

Суогър извади меча. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше, и сякаш бе зареден с някаква енергия.

Острието беше леко закривено, с миниатюрни вдлъбнатинки по ръба, където по-твърдата, режеща стомана правеше контакт с помеката, носещата. От едната страна имаше бразда, а върхът бе с уникална структура от оребрявания, събрани в длетовиден профил. Защо беше така? Защо не завършваше просто с връх? Сигурно имаше причина. Тези хора бяха превърнали изучаването на рязането и пробождането в изкуство и наука; познаваха оръжията си и никой друг предмет в историята не беше толкова внимателно проектиран, колкото японските мечове.

Ръкохватката беше достатъчно дълга за две ръце и още малко, но можеше да се държи и с една, ако се наложи.

Мечът не беше красив. Не, беше просто оръжие, например като автоматичната пушка М-14, съвършен, функционален, предназначен само за една цел и изработен от хора, които са се интересували единствено от нея.

В ръцете му той сякаш се съживи. Какво бе казал Томи Кълпепър? О, да: „Той иска да среже нещо“. Наистина. Той бе жаден за кръв. С огнестрелното оръжие беше друго — човек свиква с него, то се превръща в обикновен инструмент. Мечът обаче те изпълва с вълнение всеки път, когато го докоснеш.

Суогър се изправи и размаха непохватно меча, почувства леките вибрации, докато набираше скорост и инерция. Браздите издаваха тихо свистене.

— Да започнем със снега, господин Суогър. Снегът влиза случайно в японското въображение в една студена нощ през декември хиляда седемстотин и втора година според старите календари, а според сегашния — на трийсет и първи януари хиляда седемстотин и трета. Представете си колона от мъже, общо четирийсет и седем, проправящи си път през тъмния град, наричан тогава Едо, в свирепа виелица. Вървят превити от студ, но не мислят за свирепото време, а за отмъщение.

Боб си представи снега. Представи си мъжете, вървящи във виелицата, с прибрани в ножниците мечове, с наведени глави, изпускайки облачета пара в тъмната нощ. Сцената можеше да е в Русия, можеше да е край Чосан в Корея или при Вали Фордж в Съединените щати. Можеше да е навсякъде, където някой се е сражавал за онова, в което е вярвал.

— Приличат на зелени барети, на войници от специалните части на Русия или от британските САС. Облечени са камуфлажно, кимоната им са изрисувани с назъбени шарки. Всеки от тях носи по две убийствено остри хладни оръжия, един меч и един кинжал *танто* за всеки случай. Повечето имат копия, *яри*. Всички до един са се обучавали цял живот за това. Членовете на никой специален отряд в историята не са били по-талантливи, способни, безмилостни или с по-силна воля.

С кого отиват да се бият? Всичко започнало две години по-рано. Шогунът — военният диктатор, държащ истинската власт в Япония — поискал всичките му подчинени феодали да прекарат по една година в Едо, изпълнявайки сложни церемониални задължения към двора му. Знам колко глупаво звучи, но помислете колко гениален е бил замисълът му. Той искал да се тревожат дали правилно ще изпълнят церемониите, без да мислят за нищо друго, далеч от своите съветници

и блюдолизци, за да не могат да замислят заговор против него. В онова далечно време сепукото било на почит. Ако някой от феодалите допуснел грешка, ако нарушал закона, ако кръстосал краката си неправилно или си сложел неподходяща шапка...

Отова прокара бързо стиснатия си юмрук пред корема.

— През хиляда и седемстотната година един млад феодал от рода Асано бил повикан в Едо за едногодишната си служба в двореца. Тук мненията са различни. Според едни той бил честен и силен мъж, който никога не раболепничел, мразел корупцията, преструвките, вътрешните борби, всички игри в двореца. Според други бил глупак, който не притежавал достатъчно умения и разум и затова бил погубен. А може би бил просто посредствен или пък малоумен, или бунтар? Има различни мнения. Важното е, че по някаква причина той отказал да играе най-важната игра в двореца, тоест подкупите. Най-важната фигура в двора бил надзирателят на чаените церемонии — в действителност нещо като личен секретар на шогуна, тайно управляващ всичко. Казвал се Кира. Имал още седем имена, но го наричаме Кира. Човек лесно можел да се разбере с него, само да му даде достатъчно пари.

— Асано не искал — досети се Боб.

Случаят му беше познат. Бе виждал сюжета застъпен във филмите.

— Не. Може би от идеализъм, може би от глупост, може би от наивност. Кира побеснял. Между другото, церемониалмайсторът бил противоречива личност. Някои го смятали за изпаднал развратник, участник в оргии, съблазнител на млади момичета. Според други той бил просто пазител на традициите, които не смятал за нужно да променя. Правел онова, на което го били научили. По свой начин той също спазвал повелите на господаря си. И така, ядосан и обиден от отказа на Асано да го подкупи, той обявил война на младия велможа, но не с оръжие. Започнал да го клевети, да пуска слухове, уронващи доброто му име, а спомнете си, че за японеца репутацията е всичко. Натискът върху Асано бил невероятен. Ако допуснел грешка... — Отова издаде звук като от разпаряне на корем. — Един ден младежът не издържал. В пристъп на ярост заради поредната подигравка, той извадил своя *уакидзаши* — късия си меч — и подгонил церемониалмайстора по така наречения Боров коридор в двореца.

Успял да рани Кира на две места — веднъж в челото и веднъж по рамото.

Боб погледна оръжието.

— Така Асано нарушил етикета; бил извадил меч в двореца на шогуна. Това означаваше незабавна смъртна присъда. Каквото и да се приказва за Асано, той умрял много по-достойно, отколкото живял. Секунди преди смъртта си написал стихотворение: „Бих искал да можех да видя края на пролетта, но не скърбя по падащия вишнев цвят.“ След това разпорил корема си. Шогунът конфискувал всичките му имоти, взел къщата му и прогонил всичките му служители. Това бил голям позор за тях, вече нямали работа, нямали нищо.

— Знаете ли, мисля, че съм гледал филми за това. Едва сега разбирам какво е станало. Четирийсет и седемте ронини. Две години по-късно те отишли при Кира. Шогунът бил разтурил клана, конфискувал собствеността му и прогонил всички от имотите им, но те не се примирили. Една нощ отишли в двореца.

— Точно така. Една снежна нощ. Елате да ви покажа нещо и донесете меча. Искам да е в ръката ви, когато го видите.

Станаха и доктор Отова заведе Боб при една дърворезба на стената.

— Това е произведение на най-великия японски воин художник Утагава Кунийоши. Няколко десетки пъти е изобразявал онази нощ и хората, взели участие в събитията. На него дължим сегашната си представа за случилото се, въпреки че е работил през деветнайсети век, сто и шейсет години след битката. Този триптих се казва „Нападението на четирийсет и седемте ронини срещу имението на Кира“.

Боб погледна. Сцената от сражение му беше много позната. Хаос, насилие, побесняла тълпа, без правила, без съгласуване, мъже в отчаяни пози, с мрачни лица, нападащи с дълги копия и мечове, напомнящи този, който беше в ръцете му.

— Вижте този тук — каза Отова.

Посочи един човек, изпъкващ сред останалите, фигура в центъра на баталната сцена, с най-дългото копие, насърчаващ хората си.

— Това е Оиши, главният служител на Асано. Той е и главният герой на разказа ми. Той планирал и ръководел нападението, той събрал ронините, координирал разузнаването и изработил крайната

стратегия. Знаел, че тайните шпиони на шогуна ги следят, затова стигнал дотам, че изпратил жена си да живее в бордей, за да ги заблуди. Или поне така се говори. Може би е търсил само повод да изостави жената и затова я пратил при гейшите.

— Едва ли е било изолиран случай — измърмори Боб.

— О, не. И така, Оиши разделил хората си на две групи и те се втурнали в атака. Един трябвало да обезвреди лъковете на телохранителите на Кира, като пререже тетивата им. Започнал ръкопашен бой, мъж срещу мъж, меч срещу меч. Най-умело си служел с оръжието Хорибе Йосубе; редом с него се биел тъстът му, Хорибе Яхей, седемдесет и седем годишен. Много от мъжете били стари. Най-младият бил синът на Оиши — на седемнайсет. Ние обаче се интересуваме от самия Оиши.

— Той е убил Кира.

— Да. След като избили цялата охрана, намерили злия Кира скрит в един килер за въглища. Оиши го познал по възрастта му и белега на челото. Разкъсал дрехата му и намерил и другия белег — на рамото. Оиши му подал кинжала си, *танто*. Кира не бил самурай. Отказал. Оиши го обезглавил с един-единствен удар на своя *уакидзаши*, с който преди две години Асано бил разпорил корема си. Ето това е мечът, наречен Сепукуто на Асано или Обезглавителя на Кира, който би разбунил духовете в Япония. Какво е станало с него? Никой не знае. Знаем само, че е бил изработен стотина години по-рано от майстора оръжейник Норинага от Ямато.

— Разбирам.

— Не, не разбирате, защото не съм свършил разказа. Всеки би разбрал историята, която ви разказах. Преданост, кураж, насилие, справедливост. Вълнуващ разказ. Много интересно. Сега обаче идва онази част, която е типично японска. Като е станало с четирийсет и седмината ронини? Дали са избягали и са се скрили? Дали са отплавали за Китай или Корея и са сменили имената си? Не. Отишли под строй в храма „Сенгакудзи“, където бил погребан господарят им, измили главата на Кира и я дали на монасите. После се предали на шогуна и зачакали присъдата му.

Имало много спорове, но в крайна сметка *на всички до един* било заповядано да си направят сепуку и всички го направили. Ето това е типично японската част от разказа. Те го направили с радост.

Това не е трагедия, историята завършва щастливо. Четирийсет и седмината получили заповед от шогуна да разпорят коремите си и в един ден била организирана истинска оргия от самоубийства. Ето защо ги помним. Ето защо всеки ден стотици посещават храма „Сенгакудзи“ тук, в Токио, отиват на гробовете им и палят тамян. Ето защо на четиринайсети декември се организира голям фестивал в памет на деня, когато Оиши отсякъл главата на Кира. Това е Мечът. Единственият. Меч, който по нищо не се различава от този, който държите.

Боб погледна оръжието.

— Възможно ли е да е бил скъсен някак, преработен през трийсет и девета и използван във Втората световна война?

— Няма причина да не може да се случи. Той изчезнал. Можело да е навсякъде.

— Как би могло да се провери?

— По формата на острието, структурата на грапавините и вида на *хамона* може да се определи периодът, когато е изработен; после, ако се е запазила достатъчна част от опашката, може да се види името на Норинага и гербът на Асано. Никой от другите ронини нямал меч на Норинага. Оиши носел двата меча на Асано — *уакидзаши* и *катана* — на бяла лента около *кошираето*. Само той имал меч на Норинага.

— Ако този меч попаднеше при вас, какво щяхте да направите с него?

— Обезглавителя на Кира е символ на самурайска чистота, който би донесъл огромна слава на собственика си. Намирането му ще бъде празник за цяла Япония. Аз бих го дарил на собствения ми музей, за да могат да го видят всички японци. Това би било подарък за нацията. Нацията щеше да се радва. Или поне по-голямата част от нея.

— Какво би направил с него човекът, който е убил семейство Яно?

— Не знам, господин Суогър. Не знам. Със сигурност обаче няма да го даде лесно. Господин Суогър, разбирате ли в какво се забърквате?

— Предполагам, че да.

— Имате ли план?

— Имам следа. Един полицаи, за когото твърдяха, че бил експерт, е огледал меча на летището, когато го внесох в страната. Той е

единственият, който го е видял. Имал е достатъчно време да вземе отпечатък от опашката на меча. Когато го оглеждах в Америка, *мекугито* беше залепено. Когато Яно разглеждаше меча обаче, щифтът излезе с лекота. Значи някой го е разглобил преди това. Може да е бил само полицаят на летището, който го държа цели три часа. Това е единственият път, когато съм го изпуснал от поглед. Той няма да иска да говори с мен, но толкова по-зле за него. Ще го издебна и според това, което науча, ще обмисля следващата си стъпка. Тя ще доведе до следващата и така нататък. Накрая ще открия кой е откраднал меча и ще си го взема обратно независимо на каква цена.

— Тези хора са опасни.

— И преди съм рискувал живота си.

— Да, предполагам. В армията.

— Точно така.

— Това е различно. Не е война, положението е много по-деликатно. Въоръжен ли сте?

— Не. Сигурен съм, че мога да си намеря пистолет.

— Да, но ако ви хванат без паспорт и с незаконно оръжие... Не ми се мисли какво може да ви се случи. Може би трябва да си наемете телохранител.

— Само ще ми пречи.

— Владее ли някое бойно изкуство?

— Знам някоя и друга хватка. Бил съм петнайсет години в морската пехота и там съм изкарал няколко курса по самоотбрана. Не се страхувам от насилие.

— Тук не става дума за страх. И най-смелият мъж, изправил се пред най-страхливия, но без да е обучен убиец, ще умре за секунди. Умее ли да си служите с меч?

— Не.

— Ако ви нападне боец с меч, какво ще направите?

— Ами, предполагам, че ще следвам четворното правило НОРД: наблюдавай, ориентирай се, реши и действай. Това е основата на...

— Ще умрете, господин Суогър. Само това ще имате възможност да направите. Вижте, сигурен съм, че сте много смел човек. Приемете обаче един съвет. Ако смятате да се гмурнете в тези тъмни дебри на японските потайности, поне научете някои основни неща. Това е опасно място за невежата.

— Разбрах.

— Няма как да научите за няколко дни нещо, което някои изучават цял живот, но поне ще имате някакъв шанс, ако ви нападнат.

— Ще си помисля.

— Вземете. Това е номерът на един човек в Киото. Ще му се обадя и ще му кажа, че тук има един *гайджин*, който се мисли за Тоширо Мифуне. Хубаво ще се посмеем на ваш гръб. Преди много, много години двамата бяхме състезатели по кендо. Няколко десетилетия сме се налагали един друг до посиняване. Той учи сина ми. Ще ви приеме, за да ми направи услуга, макар и само за забавление. Останете една седмица при него и слушайте какво ви приказва. Иначе ще е най-добре да се прибирате вкъщи. Това са единствените ви две възможности. „Стоманата разсича плътта; стоманата разсича костите; стоманата не разсича стомана“, както е казал Мусаши. За да не бъдете посечен, трябва да се превърнете в стомана. Това е поуката.

20.

МЛАДЕЖИТЕ

Боб излезе от величествената сграда и тръгна през парка, където на десетки ярко оцветени павилиони се продаваха книги, дискове с филми и закуски. Видя една полицейска кола и се запита: „Знаят ли кой съм? Следят ли ме?“

Влизането в страната се оказа лесно. Благодарение на връзките си в разузнаването Ал Ино му осигури фалшив паспорт — абсолютно нова самоличност, нова шофьорска книжка, социално осигурителен номер и фалшиви снимки в портфейла му. Боб продаде част от ценните си книжа и откри влог от 100 000 долара на името на господин Томас Лий от Окланд, Калифорния, за да може навсякъде по света да тегли пари. Всичко мина без никакъв проблем; Боб Лий Суогър вече не съществуваше.

След като основното бе направено, трябваше да измисли начин да открие полицаия на летището, да се свърже с него и да го убеди да му съдейства. Вече се чувстваше уморен. Къде се беше загубила енергията му? Дали бе твърде стар за това? Една седмица уроци по бой с меч? Какво можеше да научи за една седмица? Какъв смисъл имаше?

Огледа се за ресторант в западен стил. Повървя известно време, оставяйки зад себе си голямата, тържествена сграда и парка около нея, за да се гмурне отново в трескавия, почти утопичен живот на съвременното Токио. Намери закусвалня „Старбъкс“, седна вътре и си купи чаша черно кафе за седем долара.

Постепенно кафенето започна да се пълни. Кафето беше горещо и силно и той започна да...

Тогава му направи впечатление. Кафенето се пълнеше бързо, но сякаш през вратата влизаше все един и същи човек. Всички изглеждаха около двайсет и пет годишни. Косата на всички бе подстригана късо и стърчеше, намазана с гел. Всички бяха мускулести, държаха се, сякаш нищо наоколо не ги интересуваше, но

в същото време следяха всичко с поглед. Носеха тъмни очила с четвъртити черни рамки, памучни панталони и бели фланелки с високо деколте. Държаха се, сякаш не виждаха стария, хилав *гайджин*, седящ в кафенето, но без да го поглеждат, безшумно и умело го заобиколиха отвсякъде. Боб забеляза, че всеки си поръчваше чаша кафе.

„По дяволите — помисли си. — Тази работа не ми харесва.“

Един от тях се помота разсеяно наоколо, после небрежно се настани срещу Боб. Поседяха мълчаливо. След малко младежът погледна американеца и се усмихна:

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна Боб. — Познаваме ли се?

— Вие мене не, но аз ви познавам. Томас Лий, нали?

— Какво искате?

Младежът отпи глътка кафе.

— Хубаво кафе, а?

— Не е зле. Какво означава това? Кой сте вие?

— Ваш приятел, може да се каже.

— Нямам приятели тук. Аз съм отвратителен стар досадник.

— Нямам предвид такъв вид приятел. В друг смисъл. Имам предвид, че с вас имаме едни и същи врагове, значи трябва да сме приятели.

— Полицай ли сте? Приличате на колежанче.

— Не се палете, господин Лий. Изпийте си спокойно кафето. Просто мисля, че след като свършите, ще трябва да дойдете с нас.

— Защо да го правя?

— Защото, както казах, ние сме ваши приятели.

— Вие го казвате. Ще се кача в колата ви и ще ми заврете под носа някой деветмилиметров пищак. Тогава край с мен.

— Огнестрелното оръжие е забранено в Япония. Нека да го кажа така: ние можем да ви помогнем. Имаме една и съща цел.

— Докажете го.

— Добре. Вие не се казвате Лий. Истинското ви име е Суогър. Бивш морски пехотинец, герой от войната във Виетнам, славец се в някои кръгове като много способен войник, изпълняващ специални мисии. Ако ви хванат тук с фалшив паспорт, ще загазите. И двамата го знаем. Ако искахме да ви елиминираме, едно телефонно обаждане

щеше да е достатъчно. Ние обаче не го направихме. Държим се добре с вас. Харесваме ви. Вижте, нека да направим така. Аз ще изляза заедно с хората си. Вие ще дойдете, когато сте готов. Убедете се, че около вас няма никой, никой не ви принуждава да правите нищо, всичко зависи само от вас. Пресечете улицата и ще видите черен микробус. Аз ще седя до шофьора. Ще се качите отзад и ние ще ви закараме на едно интересно място, където ще се запознаете с интересни хора.

* * *

Пътуваха мълчаливо около час. После вратата се отвори, но Боб не видя ярката дневна светлина. Неговият „приятел“ се показва.

— Последвайте ме, господин Суогър.

Боб чу странен шум. Глухо, вибриращо тракане. Беше като от блъскане по дърво и след малко той се досети, че идва от удряне на пръти един друг, но много бързо, с почти зашеметяващ ритъм.

Намираха се в просторно помещение със сводест покрив, приличаше на голям хангар. Когато зрението му се нагоди към сумрака, Боб установи, че хангарът е превърнат в огромно доджо — зала за кендо. Навсякъде млади мъже се дуелираха с мечове *катана*, дървени, разбира се, нанасяха един след друг удари с голяма сила и изключително сръчни движения. Повечето бяха облечени с екипи за кендо — панталони *хакама*, връхни дрехи *шиншага*, ризници и шлемове — но неколцина, дали от смелост, или от глупост, дали защото не искаха защитното облекло да ограничава движенията им, или изтърпяващи някакво наказание, се биеха без никакви предпазни средства. Бяха невероятни.

Той се обърна и видя, че към „приятеля“ му са се присъединили двама мъже с униформи на Японските сили за самоотбрана.

— Какво е това, урок по гимнастика ли?

— Не точно, господин Суогър — отвърна командирът на групата.

— Не знам откъде имате тази информация, но името ми е Лий. Томас Лий. Документите ми го доказват.

— Не и според лейтенант Йошида.

„Ох, и таз хубава“ — помисли си Боб.

Офицерът го покани да ги последва. Минаха между постелките, на които тренираха младежите, и влязоха в заседателна зала, където седнаха около голяма маса.

— Йошида не ви е предал — каза офицерът. — Той ви помага. Съобщи ни за вас, защото имаме обща цел. Знаех за идването ви още преди да си купите билети.

— Добре. Кой сте вие?

— Аз съм майор Албърт Фуджикава, командир на Трети батальон от Първа военновъздушна бригада в Източната армия на Японските сили за самоотбрана. Цивилният младеж до мен е моят щабен офицер, капитан Танада, командир на разузнавателната ми рота. Както може би се досещате, по-едрият мъж от другата ми страна е сержант, главен сержант Канда. За нас е чест да посрещнем един главен сержант от морската пехота на САЩ.

— Е, добре сте информирани. Дори знаете военния ми чин. Ал Ино е казал на Йошида, който е казал на вас, а вие веднага сте ме проверили.

— Нещо такова.

— Чакайте, сега разбирам. Вие сте приятели на Филип Яно.

— Много години сме служили под командването на полковник Яно. В Самауа аз бях войникът, когото той измъкна от горящия бронетранспортър. Дължа му живота си.

— Той беше прекрасен човек.

— Да, наистина.

— Той, жена му и децата му заслужаваха по-добра съдба.

— Никой не заслужава съдбата, която сполетя семейство Яно. Затова и вие сте тук.

— Изглежда, че никой не си мръдва пръста да разкрие убийците! — разпали се Боб. — С това не мога да се примиря.

— Господин Суогър, вашият гняв, вашата преданост, вашата решителност, всичко това е много похвално. Трябва обаче да приемете реалността. Вие почти не познавате Япония. Не говорите японски, не разбирате нашите ценности, нашите традиции, устройството на нашето общество.

— Гледал съм доста филми за самураи.

— О, чудесно — отбеляза майорът. — Видяхте ли как един човек надбяга един кон?

— Всъщност, да.

— Или оня, в който един самурай победи триста души?

— Да, гледал съм и един, в който едно момиче отсече главата на един мъж, но той не разбра и се завъртя, а главата му остана на мястото си. Гледах обаче и много филми за самотни мъже, които изпълняват дълга си, дори това да им струва живота. Това е урокът, който научих.

— Не знаете нищо за нашата политика, за големите фирми, за сексуалните ни наклонности, за странната ни връзка със самурайското минало. Знаете ли изобщо името на друг японски град освен Токио, Хирошима и Нагасаки?

— Мисля, че има един, който се казва Киото. Нали там беше последната зимна олимпиада?

— Знаете ли дали е разрешено да имате сексуална връзка с гейша?

— За това винаги съм се чудил.

— Знаете ли как се връзва оби?

— Не.

— Знаете ли какво е диетът? Знаете ли името на императора? Коя е управляващата партия? Знаете ли какво е префектура? Каква е разликата между шогун и император? Кое е името на най-големият клан на шогуната? Можете ли да назовете името на най-известния японски режисьор, който не е направил нито един филм за самурай? Знаете ли колко японци са загинали във Втората световна война? Знаете ли колко души са изгорели живи в една-единствена нощ в Токио?

— Не. Не мога да отговоря на никой от тези въпроси.

— Познавате ли съдебната ни система? Знаете ли как е устроена японската мафия, якудза, традициите ѝ, отличителните ѝ знаци? Знаете ли каква е разликата между националната полиция и полицейските части на префектурите?

— Не. Разбирам какво имате предвид. Не съм добре подготвен за задачата, която съм си поставил. Само ще ви преча. Ще прецакам нещо. Това ли искате да кажете.

— Всъщност... не. Може би точно затова вие сте единственият човек в Япония, който може да успее в това начинание.

Боб си помисли, че не е чул добре.

— Не раз...

— Вижте, на този остров ние живеем доста изолирано. Навсякъде сме ограничени от правила, забрани, традиции. Искате ли да разберете японците, господин Суогър? Погледнете едно кимоно или една хакама и ще видите галактика от възли, всичките са различни, безупречни, поставени на най-подходящите места. Затова във филмите мечовете никога не изпадат от колана. Никой чужденец не може да върже правилно дори един от тези възли; всеки японец може да ги върже всичките и със затворени очи. Ето как ние сме оплетени в собствените си възли, господин Суогър. Имаме нужда от чужденец, който да ни освободи от тях. По дяволите да вървят кимоното, обито и начинът, по който ножницата идеално приляга под колана; по дяволите да върви всичко. Разсечете възлите. Открийте кой е убил Филип Яно.

— Значи искате... да ми помогнете?

— По закон на всички служители на онова, което се води за армия в Япония, им е забранено да участват във вътрешни дела. Наказанията са изключително строги; намираме се под постоянно наблюдение. Ние сме символ на една японска традиция, от която много японци се срамуват. Такова е сегашното възпитание. Затова ние сме безсилни. Вие обаче, господин Суогър, сте невежа, недисциплиниран, неинформиран. Можете да отидете навсякъде, да искате всичко. Вие сте истински *ронин*. Самурай без господар; самурай, който не дължи нищо на никого. Вие сте един истински Тоширо Мифуне.

— Не знам за какво говорите, но ще направя всичко, на което съм способен.

— Сигурен съм в това. Добре, ето какво ще направим. Ще ви дадем мобилен телефон. Двайсет и четири часа в денонощието ще има човек, който ще чака от другата страна на линията. Ако имате проблем, ако имате нужда от помощ, ако ви трябва стратегическа подкрепа и информация, ние ще ви ги осигурим. Иначе всеки ще си върши работата, ние ще продължим да водим жалкото си, безсмислено съществуване, на което сме обречени след убийството на Филип Яно и

неговия клан. Дори може да се разведе с жена си и да я изпратя в публичен дом... Не, това последното беше шега.

— Ако щете, вярвайте, но разбирам какво искате да кажете. Отова ми разказа тази история.

— Да, нормално е да ви я разкаже. Нашият господар беше убит, кланът ни бе унищожен. Имаме сметки за уреждане, господин Суогър.

— Трябва обаче да се договорим за нещо. Искам да съм част от тази борба. Това е договор между мъже на честта, нали?

— Добре, господин Суогър — каза майор Фуджикава. — Имате думата ми.

— Нека сега да видим дали сте толкова способни, колкото казвате.

— Да чуем.

— В полицията на токийското летище имат експерт по мечовете. Обаждат му се винаги, когато някой невеж чужденец се опита да внесе или изнесе някое оръжие, без да има необходимите разрешителни.

— Да, логично е.

— Той е нашият човек. От него започна всичко. Той е свързан с престъпниците. Видял е, че мечът, който носех, може да се окаже ценен, и веднага е предупредил хората, за които работи. Той е причината всичко това да се случи. Трябва да узная името и адреса му. Ще започна от него.

21. ПОЛИЦАЯТ

Братът на един от войниците работел в охраната на летището. Само след няколко дни майор Фуджикава се свърза с Боб и му каза името на специалиста по мечове — Кенджи Кишида — и адреса му. Американецът го засече на летището. Кишида караше чисто ново „Кавасаки 400“, лъскав червен мотоциклет, по-голям от всички други, които се виждаха наоколо. Явно го беше купил с наградата си за намирането на меч.

Когато пристигна и заключи машината си на паркинга до гарата, Боб наблюдаваше от едно близко кафене, преструвайки се, че чете вестник. Кишида накуцваше. Не вървеше стегнато и чевръсто, както прилягаше на възрастта му, и нямаше мускулистото телосложение на повечето си връстници, които редовно тренираха в залите за фитнес.

Този младеж носеше костюм, което подсказваше, че е детектив или работи в администрацията. С огромната ярко оцветена червено-черна каска с матов визьор изглеждаше малко смешно, като някакъв необикновен звяр, хибрид между чиновник и рицар.

Боб наблюдава апартамента му няколко дни, докато се убеди, че Кишида живее сам.

Следващата седмица установи, че полицаят работи нощна смяна. Една сутрин в 4 часа Боб спря на паркинга пред блока на Кишида с абсолютно същия мотоциклет „Кавасаки 400“, модел „Металик маджестик ред“, който бе купил на името на Томас Лий. Няколко дни се беше упражнявал да го кара, докато свикне с лявото движение. От глава до пети бе екипиран със състезателен кожен екип и имаше абсолютно същата червено-черна каска с матов визьор като тази на полицая. Спря на мястото, където винаги паркираше Кишида и тръгна по улицата, имитирайки накуцващата му походка, създаваща впечатление за по-възрастен човек.

Влезе в сградата, кимна на сънливия портиер, качи се с асансьора на съответния етаж, наведе се и атакува езичето на бравата

с кредитната си карта. Нямаше аларма, нямаше резета и ключалки, нямаше електронна система за наблюдение. Вратата се отвори за секунда. Боб влезе.

Апартаментът, разбира се, беше чист и спретнат. В антрето имаше три чифта черни обувки и два чифта маратонки с дървени калъпи вътре, подредени в една редица. Боб се приближи до една секция, на която видя много книги на английски. Значи Кишида говореше неговия език. Книгите бяха предимно за мечове. Повечето бяха японски, имаше също няколко на немски и на френски. Всички бяха подредени първо по език, после по азбучен ред. Боб извади една и видя много подчертани пасажии и отметки в полетата. От вътрешната страна на корицата имаше старателно водени записки на японски, явно индекс с номера на страниците. Той взе още две книги и откри свидетелства за същия грижлив подход.

Влезе в тясната кухня, където не можеха да се видят нито мръсни чинии в умивалника, нито вкиснато суши или мухлясали спагети в хладилника. Имаше кашонче с шест бутилки „Сапоро“ и три кутии от това традиционно японско питие, наречено „кока-кола“. До хладилника бе оставена отворена бутилка саке „Одзеки“.

Боб влезе в спалнята. Обзавеждането не беше нищо особено, над равния и грижливо оправен матрак висеше свитък със знаменития стих на Мусаши. От другата страна на стаята имаше голям телевизор и Ди Ви Ди устройство. В гардероба висяха униформи, ризи, вратовръзки и два цивилни черни костюма. Имаше грижливо изгладени фланелки, дънки и памучни панталони. Всяка закачалка бе точно на един сантиметър от съседната.

Боб затвори гардероба и отвори нощното шкафче до леглото. Вътре видя полица с най-доброто от самурайското кино, азбучно подредени дискове с филми, главно шедьоври на Куросава, но и други известни заглавия, между които „Самурайското въстание“, „Ханакири“, „Бандата на наемните убийци“ и „Когато последният меч бъде изваден“. Отзад, също така грижливо подредени, имаше порнографски филми на фирма, наречена „Шогунат видео“. Доколкото личеше от продукцията му, студиото специализираше в, така да се каже, „училищния жанр“ — на всяка обложка имаше снимка на млада жена с елегантно костюмче и очила, преподаваща в класна стая, пълна с момчета. На други снимки тя се събличаше пред

тях, даваше им да я гаят или ги обслужваше сексуално, всичко това все в класната стая пред дъска, изписана с формули от висшата математика.

„Боже мили — помисли си Боб, — кой се възбужда от такива неща?“

Остави порнографските дискове и отиде при бюрото. Както можеше да се очаква, отгоре видя все още лъскаво ръководство за употреба на мотоциклет „Кавасаки 22К 400“; явно то също бе станало обект на подробно изучаване, защото и в него имаше подчертани изречения и грижливо изписани бележки на японски.

Къде бяха мечовете? Не можеше този човек да не притежава поне един.

Не намери никакво оръжие, но в един вграден шкаф имаше сейф. Сигурно малката колекция, с която собственикът на апартамента се гордееше, беше там.

Боб се върна при бюрото и намери цветен албум: нашият герой с екип за кендо в различни важни моменти от живота си, млад и гордо изпъчен, победител в няколко местни състезания, строен и с вид на човек, с когото шега не бива. На някои снимки имаше някаква жена, но после изчезваше. Развод, смърт? На някои от по-скорошните снимки се виждаше, че Кишида е станал треньор по бойни изкуства, позираше с група по-млади мъже с екипи за кендо.

В едно чекмедже Боб намери купчина листчета, които имаха вид на сметки за плащане. Всичките бяха адресирани до Кенджи Кишида от „Шонтойо“ 1–23–43, апартамент 433, Чиба. Много от тях бяха на японски, но имаше няколко от „Ситибанк“ с текст и на английски. Съдържанието беше горе-долу едно и също — благодарности, че клиентът е погасил задълженията си към банката.

Ето какво е станало. Младежът е бил на ръба на фалита, след като си е купил някой скъп меч, който не е можел да си позволи. После, в един обикновен работен ден, щастието му се усмивва. Той разпознава герба на Асано и подписа на оръжейния майстор, вижда формата на острието и си спомня, че в последно време някой е търсил точно този меч. Процедурата била ясна. Той разглобява меча, взема отпечатък от надписа под ръкохватката, обажда се където трябва и изпраща работодателите си по следите на Боб. Били са необходими няколко часа, за да организират следенето, докато Боб е чакал като

глупак в полицията. И така, без да подозира, той бе завел убийците на Яно при приятелите си.

Седмица по-късно детектив Кенджи Кишида получил плик, пълен с пари. С тях бе покрил дълговете си и вероятно беше купил някой скъп меч, който сега държеше в сейфа. Дори е могъл да си позволи още една глезотия. Винаги е искал да има мотор. Защо не? Кой ще забележи? Може би дори не подозираше за връзката с убийствата на семейство Яно. Мислил си е, че прави просто малка услуга, която всеки средно корумпиран полицаи би направил за някого с много власт.

* * *

Полицаят не работеше в събота. Стана късно и когато слезе при мотоциклета си, часът наближаваше единайсет. Беше екипиран от главата до петите и приличаше на истински състезател. Огледа чудовището с огромно удоволствие, провери връзките, смазките, тръбите, кабелите. После си сложи каската, качи се, запали двигателя, прибра стъпенката, изкара го от мястото на паркинга. Потегли рязко — още не беше усвоил тънкостите на ръчната смяна на скоростите и крачния съединител.

Боб стана свидетел на края на представлението — обикаляше около паркинга, за да не бие на очи, като на всеки две минути минаваше пред сградата за около седем секунди. Завари Кишида точно когато се качваше. Боб го изчака, докато излезе от паркинга и се включи в движението, и го последва на около триста метра зад него.

Кишида караше несигурно, все още сменяше непохватно и твърде рязко скоростите, бавно излезе от градчето Нарита, в чиито покрайнини беше летището, и се качи на магистралата за Канто. Там най-после превключи на по-висока предавка и скоро летеше със сто километра в час. Не подозираше, че го следят, а дори да се опасяваше, че това е възможно, едва ли би посмял да отмести очи от пътя пред себе си. Така Боб го проследи сравнително лесно.

По едно време напрежението от карането с висока скорост явно дойде в повече на Кишида или пък му се прииска да види нещо по-интересно от задните номера на нисаните и маздите, които го

задминаваха със сто и двајсет, или оградите на магистралата. Каквато и да беше причината, той се отклони към един изход и Боб го последва. Скоро къщите свършиха. Отпред се издигаха планини, от двете страни на шосето се простираха обработваеми площи. Движението намаля и скоро Кишида отби по още по-тесен път, водещ към планината. Още не беше забелязал Боб, който караше на няма и двеста метра зад него.

Шосето беше пусто, изкачваше се с лек наклон през борова гора. Боб никога не беше виждал толкова красив и спокоен хълмист пейзаж. Сега бе неговият шанс. Само след секунди Кишида можеше да излезе отново на някой по-натоварен път.

Боб даде газ с мотора и полетя с над сто и шейсет километра в час. Вятърът свистеше покрай него. За секунди стопи дистанцията с Кишида, изравни се с него, почувства внезапния му страх. Рязко сви настрани, засичайки полицая, притисна го към банкета. Кишида отчаяно се опита да овладее мотоциклета, сменяйки скорости, натискайки спирачка и съединител, почти изгуби управлението, за малко не катастрофира, но накрая някак си успя да спре и остави машината да падне в прахта.

Боб спря, спусна стъпенката и изтича при полицая, проснат на земята до падналия, все още бръмчащ мотоциклет. Изгаси двигателя и през стъклото на каската видя страха и объркването на Кишида. Полицаят се опита да се изправи. Боб го изрита с всичка сила в каската (не го беше правил от години!) и отново го повали на земята. Кишида се претърколи, подхлъзна се, докато се опитваше да запази равновесие, задраска по каската си, после посегна към ципа на якето си, може би за да извади пистолет или кама, затова Боб отново го изрита. Това вече го зашемети, японецът се просна по гръб, тръскайки глава, опитвайки се да се съвземе, чудейки се какво става...

Боб скочи върху него, притисна гърдите му с коляно. Смъкна ципа, видя ръкохватката на пистолет „Глок“, измъкна го, освободи пълнителя, дръпна затвора, за да изхвърли патрона от цевта, какъвто нямаше, после запрати оръжието на десетина метра встрани. Кишида се отдръпна уплашено назад. С рязко движение Боб смъкна каската му.

— Стой мирно, ако не искаш да ти се случи нещо по-лошо. Мога да те пребия, ако се наложи!

— Аз съм полицай. Много си...

— Млъквай. Ще ти задам няколко въпроса и искам само да отговаряш. Такива са моите правила. Кажи ми за меча.

— Не знам...

— *Мечът, по дяволите!*

— Какъв меч?

— Мечът, с който си купи този мотор. Мечът, който изплати всичките ти дългове. Мечът, с парите от който ще си купуваш филми с голи учителки през следващите десет години.

Кишида замълча. Погледът му изведнъж стана разсеян, замислен. След маяко отново погледна Боб.

— Знам кой си. Очаквах, че ще се появиш.

— Не е важно кой съм и не ме интересува какво си очаквал. Интересува ме само мечът. Ти си го видял. На кого каза за него? Как стана, какво направихте, какво се споразумяхте, кой ви свърза? Не се опитвай да ме лъжеш. Знам повече, отколкото подозираш.

— Нямах представа, че онези хора ще бъдат убити. Трябва да ми повярваш. Не съм подозирал... Нямах никаква представа.

— Значи си знаел, че мечът ще отиде при Яно.

— Не, но после чух да разправят, че на местопрестъплението се появил някакъв американец, който крещял за откраднат меч. Тогава се досетих какво може да е станало. Изпитах голям срам. Трябваше да си направя сепуку, но нямам кураж за това.

— Не си единствен, мой човек. Искam само да ми кажеш кой се свърза с теб. Как стана? На кого каза? Как бяха уредени нещата?

— Не мога да ти кажа. Хайде, убий ме. Ако ти кажа, и без това съм мъртъв. Все едно ми е.

— Не ти трябва да умираш сега. Особено с този лъскав мотоциклет и новите мечове в сейфа ти. Не си струва да умреш за това, повярвай ми. И аз не искам да те убивам. Прекалено много мастило трябва да изпиша след това. Отговори ми. Разкажи ми всичко, Кенджи, по дяволите!

Младежът си пое въздух.

— Преди около шест месеца един от дребните риби в якудза се свърза с мен. Даде ми сто хиляди йени. „За какво?“ — попитах. Той каза: „Само за да си държиш очите отворени.“ Знаеше, че съм колекционер, бивш шампион по кендо, познавач на мечовете. На

летището винаги ме викат за мнение, когато някой заблуден турист иска да внесе или изнесе меч без нужната документация. Освен това давам консултации при кражби на мечове, за застрахователни оценки и така нататък. Този човек знаеше, че през мен минава много информация, свързана с мечовете.

— Търсеше ли определен меч?

— Не. Нямаше как да знае какво ще се появи, но търсеха нещо голямо, нещо, което ще направи сензация. От време на време се появява нещо ценно, все повече мечове се връщат в родината, все повече хора разравят вехториите си, колекционерите и чуждите търговци плащат все повече и повече. Славата на самураите излиза от границите на Япония и завладява света.

— Значи ти видя меча.

— Беше оставен на едно бюро, току-що освободен от митницата. Един служител пишеше разрешителното. От пръв поглед видях, че има историческа стойност. Направих сцена и поисках да го видя. Казах им, че прилича на един меч, който наскоро е бил откраднат, и трябва да проведе няколко телефонни разговора. Взах го в кабинета си и се опитах да го разглобя, но не беше толкова лесно. Някой бе сипал някаква черна смола върху щифта и той не помръдваше. За щастие си бях взел инструментите. Избих щифта с чукче. Дори имаше листче с някакво стихотворение, не знам от кого. „Луната на ада“ или нещо такова. Бях много развълнуван. Името на оръжейния майстор, Норинага, не ми говореше нищо. Видях обаче герба, разгледах го под лупа и веднага видях, че е на Асано. Формата на *кото* също беше от този период. Разтреперих се от вълнение. Едва се сдържах да не заподскачам из стаята. Едва по-късно проверих името на майстора и осъзнах за какво става дума. Ако се бях сетил тогава... не знам.

— Значи се обади?

— Ами, първо трябваше да взема отпечатък от опашката на острието. Това стана бързо. После се обадох. Чух младежки глас, пресипнал, уверен, не на младежа, с когото бях говорил преди. Казах му какво съм намерил и той ме остави да изчакам. Извика някого. Обади се друг човек. Той също поиска да опиша меча. Явно много разбираше от тези неща. Дори знаеше, че гербът на фамилията Асано се е променял през годините и ме накара отново да проверя дали този е от същия период, от който мислех. Казах му името на ковача. Той

замълча. Попитах: „Какво искате да направя? Да го конфискувам ли?“ „Не, не — отговори той. — Изпрати ми по факса копието на герба и протакай. Задръж го час-два. Остави *гайджина* да чака. Мини покрай него няколко пъти и запомни как изглежда и как се държи. Разбираш ли? Трябва да знаем как изглежда.“ Така и направих. Минах два или три пъти покрай вас и веднъж седнах до вас. Не ме забелязахте. Личеше, че сте ядосан. После отново им се обадох и им дадох точно описание. Накараха ме да изчакам още пет минути, после ми казаха какво да направя. Отново сглобих меча и казах на началника, че съм сбъркал и може да ви издаде разрешително. Посъветвах го да ви се извини и да ви благодари, че го връщате в Япония.

— През това време са се подготвили да ме проследят до къщата на Яно.

— Не знам. Повече не ми се обадиха. Две седмици по-късно получих един пакет. Вътре имаше три милиона йени. Не са кой знае колко много, но успях да си изплатя дълговете и да си купя един *шиншинто*, който бях харесал. Остана ми половината, затова си взех и мотора.

— Предполагам, че не си запазил пакета.

— Разбира се, че не. Унищожих го. Трябваше да изхарча всички пари. Не можех да ги сложа в банката, защото тогава щеше да се наложи да плащам данъци за тях и да обяснявам откъде ги имам.

— Пазиш ли номера на факса и на телефона, на който си се обадил?

— Не. Унищожих ги след убийството.

— Спомняш ли си някое име, някаква особеност на гласа...

— Спомням си едно нещо. Когато младежът остави телефона и извика шефа си, чух името му. Той извика: „Исами сама“.

— Исами сама?

— Името е Исами. „Сама“ е учтиво обръщение.

— Познато ли ти е?

— Всеки, който се интересува от мечове, го знае. Кондо Исами, великият убиец от кървавото ни минало. Много дуели и убийства, много трупове. Това е прякор на човек с огромно самочувствие. Обръщението „сама“ също говори за голям авторитет. Това е по-силно от „сан“. Говори за висок ранг и големи умения. Човекът, който го

използва, смята, че Кондо Исами е човек, постигнал много в живота, и иска да изрази уважението си.

Боб отиде при пистолета и го взе. Изпразни пълнителя и го сложи на мястото му. Върна се при Кишида и му върна оръжието.

— Ако ми потрябва още информация, може пак да се отбия.

— Ако те хване, Кондо Исами ще те принуди да му кажеш откъде си разбрал за него. Може сега да си смел и самоуверен, но ще му кажеш. Тогава ще съм мъртъв.

— Не от това ще загинеш, а ще се пребиеш с този мотор, който изобщо не знаеш да управляваш. По-добре потренирай малко на полигон.

— Все обърквам скоростите.

— Добър начин да умреш млад и красив.

— Няма значение. Вече съм мъртъв.

— Не.

— Можеш ли да ми гарантираш?

— Да.

— Как?

— Аз първи ще открия този Исами. Ще го убия и ще го оставя на лешоядите.

22.

ЯКИБА

Не беше най-добрата. Но беше бърза. И смела. Той я гледаше от втория ред. Тук, в далечните западни покрайнини, нямаше нищо, което да помага на западния турист. Не се виждаха много надписи на английски, които да улеснят някой богат *гайджин*; хората живееха, работеха и умираха, без да се интересуват особено от американците. Затова надписът над осветения тепих беше неразбираем, но той предполагаше, че яркочервените йероглифи означават нещо от рода на „Годишно женско първенство по кендо. Десети полуфинал. Префектура Канагава“. Намираха се в училищен физкултурен салон като онзи, в който навремето, преди цяла вечност, бе играл баскетбол; кошовете бяха сгънати назад и вдигнати към тавана. Осветлението беше ярко и състезателите се стрелкаха отдолу, в бързината на движенията мечовете се виждаха като размазани следи.

Повечето състезатели бяха млади. Имаше и малко по-възрастни. Привържениците им бяха развълнувани като родители, гледащи първия бейзболен мач на детето си. Тя лесно спечели първата схватка, малко се затрудни с втората и накрая загуби от някаква седемнайсетгодишна генийка, за чиито движения определението „мълниеносни“ звучеше като подценяване. Сюзан Окада се държеше спокойно и достойно. Парираше ударите и се опитваше да не остава по-назад, отстъпваше, после нападаше, прилякваше, замахваше, правеше всичко, за да победи. Получи два-три силни удара по шлема; мечовете, наречени *шинаи*, бяха от бамбукови пръчки, но при тази бързина и сила, звучеше, сякаш някой я бие с огромна гумена палка по главата.

След края на схватката тя се поклони на противничката си и рефера, после пред някакъв олтар на бога на кендо от едната страна на тепиха под внушителен надпис с йероглифи и големите снимки на двама беловласи японци и чак след това се оттегли на първия ред сред публиката, където се отпусна разочаровано на една седалката. Боб

наблюдаваше. Приятел? Не. Съпруг? Не. Колежки от службата? Не. Никой не беше дошъл да я подкрепи.

Остана да седи намусена по време на почивката преди церемонията. На врата си бе преметнала кърпа, още беше боса и не изглеждаше особено женствена — държеше се съвсем като момче, загубило състезание. Очевидно бе уморена, но тайно беше доволна от представянето си; изглежда, че още не ѝ се искаше да напусне света на спорта и да се върне в реалния живот, където победа и поражение не бяха толкова ясно дефинирани понятия.

Боб се примъкна на реда ѝ и седна през една седалка от нея. Тя като че ли не го забеляза.

— Добре размахвате пръчката, госпожице Окада.

— Суогър. Помислих си, че сте вие.

— Самият аз, от плът и кръв.

— Боже мили, как влязохте в страната? Вие сте в списъка на граничната полиция, а там не правят грешки.

— Имам приятели в занаята. Осигуриха ми съвсем истински документи.

— Имате ли представа какво може да ви се случи?

— Всички ми повтарят, че лошо ми се пише.

— Няма да ви е толкова весело в затвора.

— Трябва първо да ме хванат.

— Ако това стане, няма да мога да ви помогна. Когато нарушиш закона им, няма милост. Попадате в системата. Край с вас. Посолството просто ще ви обърне гръб. Длъжни сме. Трябва да спазваме законите им.

— Само не ме издавайте на полицията. Нищо друго не искам от вас. Между другото, изглежда, че доста добре владеете кендо. Бяхте добра. Говоря сериозно. Не бих рискувал да ви ядосам, когато сте въоръжена. Ще ме нарежете на салатата.

— Суогър, това, което правите, е опасно.

— Хайде да ви почерпя една бира. Добре ще ви дойде след тази загуба. Да паднете от една седемнайсетгодишна пикла. По дяволите, мразя да гледам такива неща. Сигурно наблизо има хубава кръчма.

— Няма да изгледам филма до край. Кажете ми как свършва.

— Добрите побеждават. Като във филмите за самураи.

— Не и тук. Искам да видя докъде ще стигне онази малка кучка, която ме свали от тепиха.

Поредният мач беше започнал и доколкото Боб можеше да прецени, малката кучка млатеше като за световно.

* * *

Барът беше скромно заведение на няколко пресечки от залата, толкова тъмен и тих, че никой не обърна внимание на високия бял мъж. Повечето клиенти седяха като хипнотизирани пред телевизора, гледаха сумо и се наливаха с бира. Намериха свободна маса в дъното и седнаха, като се благодариха на Господ, че тази вечер няма караоке. Накрая се появи келнер и поръчаха „Сапоро“ за младата дама и кока-кола за високия бял мъж.

— Защо решихте да се занимавате с кендо?

— Баща ми е бил шампион по кендо, преди да отиде да учи медицина в Щатите. Предполагам, че ми е в кръвта. Освен това трябва да наблюдавам тези хора, да вникна в мисленето им, да черпя идеи за по-задълбочени анализи, когато не се налага да спасявам пияни американци от затвора в Кабукичо. Това е добър начин.

— Знам, че не ми влиза в работата, но нямате ли приятел, съпруг...

— Не ви засяга. Имам кариера. Засега това ми стига. Суогър, какво сте замислили?

— Има две неща, за които ще ви помоля.

— Поставете ме в огромно неудобство. Официалните ми задължения изискват да ви предам на властите, да сключа сделка с тях и да ви измъкна оттук, преди да навредите повече на себе си и на околните. *Трябва* да го направя. Няма нищо лично. Изглеждате светен човек, но всеки трябва да изпълнява дълга си.

— И аз изпълнявам дълга си.

— Знам, че го изпълнявате. Внимателно прегледах досието ви. Жертвали сте се във Виетнам. Разбирам, уважавам ви за това, впечатлена съм. Но не мога да ви оставя да се забъркате в някоя каша и да навлечете неприятности на нашата страна тук. Разбирате ли?

— Да. Разбирам. Нека обаче да ви кажа за какво ми трябва помощ. После ще решите.

— Ох, тръпки ме побиват.

Боб ѝ разказа всичко, сподели предположенията си и до какви изводи е стигнал. Премълча само за срещата си с момчетата от Японските сили за отбрана. Завърши със случката с мотоциклета и признанията на полицаия.

Ока да запази мълчание за известно време.

— Не знам — измърмори накрая. — Може би го е казал само за да го оставите на мира. За малко не сте го убили, седели сте върху гърдите му като разярена маймуна, на практика сте го нападнали, извършвайки поредното тежко престъпление, и понеже е японец, той е свикнал на непряко изразяване, учтивост, спокойно общуване, дискретност. Може би толкова сте го уплашили, че е бил готов да каже всичко, само и само да го пуснете.

— Може би. Но откъде е могъл да знае за двата отличителни белега на меча, преди да му кажа? Той знаеше. Ако не друго, това означава, че мечът е ценен, а не някакъв боклук от войната. Ако е така, всичко се нарежда. Знаете колко побъркани са тези хора, когато стане дума за мечове. В кабинета на доктор Отова имах чувството, че съм на аудиенция при папата. Това е цяла религия.

Тя отмести поглед.

— Вижте, дайте ми още няколко дни. И ми помогнете малко, става ли? Няма да наруша повече закона, няма да пребия никого и няма да преследвам хора с мотоциклет.

— Какво искате?

— Полицията каза, че чул младежа, който разговарял с него по телефона, да нарича някого от другата страна на линията „Исами сама“. Кондо Исами. Така се казвал един велик боец и убиец в миналото. Затова искам да поговоря с някого, който добре познава якудза. Трябва да разбере кой е този човек, наричащ себе си „Кондо Исами“. Не мога просто да отида в полицията и да поискам досието на Кондо Исами. Сигурно познавате хора, които имат връзки, някой полицай или журналист, човек с познания в тази област. Ако този Кондо наистина съществува, той има минало. Ако го намеря, ще има за какво да се заловя или поне ще мога да планирам следващия си ход. Ако няма такъв човек, ако се окаже фалшива следа, ще си взема

самолета и ще се прибера в Америка. Поне ще знам, че съм опитал и не съм успял.

— Значи без повече нарушения на закона. Без да си играете на морски пехотинец в акция. Без наказателни удари с напалм.

— Никакъв напалм.

— Утре следобед ми се обадете в службата. Може да съм открила нещо. Дотогава не се забърквайте в нищо.

— Добре.

— Отидете на сауна или нещо такова.

— Добре.

— Казахте, че има две неща. Кое е второто.

— Детето.

— Мико ли?

— Да. Трябва да знам какво е станало с нея.

— В болница е. В Япония няма много сиропиталища. Сирачетата обикновено отиват при роднини. Тя обаче си няма никого. Затова от социалната служба са я оставили в една католическа педиатрична болница. Тя не е добре. Няма близки. В една нощ е изгубила всичко и сега е съвсем самичка. Горкичката, мисли си, че Ламаринения човек ще дойде да я спаси. Така и не мога да разбера кой е този Ламаринен човек.

— Много тъжно.

— Така е в този лош свят.

— Никой ли не е ходил да я види?

— Не.

— Може ли да отида?

— Идеята не е добра.

— Тя има нужда от някого.

— Няма как да стане.

— Госпожице Окада, не искате ли тези хора да ви *паднат*? Избиха цяло семейство и оставиха едно четиригодишно дете сираче. Не разбирате ли? Не ми ли изпратихте доклада от аутопсията? Подозирам, че всички тези преструвки на обективен професионалист са само игра. Вие не по-малко от мен искате тези хора да бъдат заловени.

— Нищо не съм ви изпращала. Заблуждавате се. Но не това е най-голямото ви заблуждение. Най-голямото е, че с вас сме приятели,

бойни другари, търсещи справедливост. Няма нищо такова. Аз работя за правителството на Съединените щати и с това се изчерпват задълженията ми. Не си изграждайте романтичен образ за мен, защото ще се разочаровате. Ето какво е истинското положение: отпускам ви каиша. Ще продължите още малко с това разследване. Ако откриете някакви доказателства, постарайте се да дойдете първо и единствено при мен. Ако има нещо съществено, ще се погрижа то да стигне до официалните японски власти и в този момент нашето участие приключва. Японците ще разнищят проблема; а може би нищо няма да направят, защото такава е тукашната действителност. Ако нарушите правилата, моментално ще ви издам и отивате в затвора.

— Щях да кажа, че с вас е трудно да се преговаря, но вие изобщо не преговаряте.

— Не, не преговарям. Не можете да се правите на самурай пред мен, разбирате ли? Ако продължите да се мислите са самурай, ще трябва да ви спра, и то безмилостно. Не говоря празни приказки, Суогър, казвам ви го на чист английски: ако се наложи, ще ви ударя толкова жестоко, че ще съжалявате, че сте се захванали с тази игра.

23.

ТОКИЙСКАТА СВЕТКАВИЦА

Разбира се, тя караше червена „Мазда КХ–8“. Дългата ѝ коса се развяваше, черните ѝ очила с форма на сълзи проблясваха, тя хвърчеше по токийските улици като нинджа, ругаеше по-бавните, криволичеше между колите, рязко натискаше спирачка или даваше газ, мълниеносно сменяше скоростите, непогрешима, въпреки че трябваше да кара в лявата лента. Боб ѝ се беше обадил късно следобед на следващия ден и тя дойде да го вземе.

Не отидоха обаче при някой репортер или полицаи. Спряха пред сива тухлена сграда. От религиозната статуя в двора личеше, че е католическа мисия. Окада спря на паркинга, срещу който се виждаше игрище с телена ограда.

— Изчакайте тук — заръча тя. — Не искам да ви види. Не знаем какво си спомня и какви асоциации има. Повярвайте ми, това дете няма нужда от повече травмиращи преживявания. Достатъчно му се случи.

Той остана в колата. Окада влезе в сградата и след десет минути се появи с детето.

Боб веднага забеляза промяната. Преди Мико бе като природно бедствие, общително, палаво дете; сега стискаше силно ръката на Сюзан и не показваше желание да направи нещо сама. Сюзан я заведе при една люлка, сложи я да седне и я залюля, но след няколко секунди детето заплака.

Бяха твърде далеч и Боб не чуваше нищо, но Сюзан свали момиченцето от люлката и го прегърна. Отидоха при близката пързалка, Мико се качи плахо и неуверено се спусна по лъскавата повърхност. Това обаче не я развесели, нямаше я шеметната бързина; беше тъжна гледка.

Посещението продължи няколко минути. Мико явно се страхуваше, не можеше да се отпусне, притискаше се нервно до Сюзан, която ѝ приказваше нежно, но без особена полза.

Боб не можеше да гледа повече. Почувства как всички мускули на тялото му са напрегнати, стискаше зъби, гневът му растеше.

„Не ме интересува какво съм обещал на Сюзан — помисли си. — Изродът, който направи това, също ще изпита страх. Едва тогава ще го убия.“

Жената и детето влязоха в сградата и Боб се опита да се успокои, но главата му бучеше. Искаше му се да пийне нещо, но така нямаше да реши нищо. Затова слезе, пое си няколко глътки чист въздух и отново се опита да потисне гнева. Сюзан се появи скоро и тръгнаха.

— Може ли да попитам нещо? — заговори той, докато се носеха с бясна скорост по оживените улици. — Когато всичко това свърши, ако все още съм жив, ако не съм в затвора и се върна в Щатите...

— Отговорът е „не“.

— Още не съм казал въпроса.

— Досетих се. Много добре знам какво щяхте да попитате. Искате да я осиновите.

— Вече имам дете. Казват, че съм добър баща.

— Не се съмнявам, че сте добър баща. Освен това можете да й осигурите прекрасен дом в Америка и рано или късно тя ще се възстанови, макар и не напълно, ще бъде щастлива и ще заживее пълноценен и щастлив живот. Това няма никакво значение.

— Кое има значение?

— Връзките, каквито вие нямате.

— Какво искате да кажете?

— Много е трудно чужденец да осинови дете в Япония. Първо, има много малко деца без родители. Не съм сигурна дали тя изобщо отговаря на критериите. Другият проблем е формата на очите ви. Кръгли са. Японците не са склонни да позволяват на западници да осиновяват техните деца, освен ако нямат някаква предишна връзка. Тук не е като в Китай или Корея, където сладките момиченца се продават като скъпи сувенири за американски богаташи.

— Никаква надежда ли няма?

— Нито капка. Нито полъх.

— Ами ако вашият шеф, господин посланикът, използва влиянието си?

— Не би го направил дори за мен. Защо да го прави за вас? Ако аз не мога, значи и вие не можете.

— Това е отвратително.

— Така е. Но светът е пълен с ужасни неправди. Деветдесет и осем процента от тях могат да бъдат намалени или премахнати. Това е една от тях. Мислете за онези два процента, които могат да се премахнат. Ето, стигнахме.

Ник Ямамото живееше в тих токийски квартал на няколко километра на картата и на няколко галактики в културно отношение от Кабукичо. Домът му бе от онези безлични дървени къщички, съгъжкани една до друга като пържени картофи в мазно пликче. Не срещнаха трудности при намирането на място за паркиране, влязоха в дворчето и почукаха на входната врата.

Както повечето си сънародници, Ямамото беше строен, дребничък, носеше очила, движеше се елегантно. За разлика от повечето японци обаче косата, му беше руса. Бе сплътена, стърчеше на всички страни и приличаше на прическа на рок певец. Ако гледаш само косата, приличаше на тийнейджър; всичко друго говореше, че зад гърба си има вече четирийсет и няколко години.

— Не ти ли харесва? — попита той, като погледна Сюзан.

— Не. Изглежда глупаво.

Той се обърна към Боб:

— Тая да не е в цикъл?

— Не, такъв ѝ е характерът — отговори Боб. — Да я беше чул как ми приказва; тогава щеше да разбереш какво е груб език. Както и да е, казвам се Боб Лий Суогър и косата ти ми харесва.

— Виждаш ли? Той харесва косата ми.

— Защото нищо не разбира. Той е *гайджин*.

Боб и Ник се ръкуваха. Веднага се почувстваха сродни души, сблизени от общия страх пред свирепата вещица Сюзан Окада. Ник ги покани в къщата, с дъсчен под и обзаведена с луксозни мебели в европейски стил. На едната стена висеше голям телевизор, по който даваха бейзбол, но навсякъде другаде се виждаха само етажерки с книги или рамкирани факсимилета от заглавни страници. Миришеше на печено месо — Ник току-що беше вечерял.

— Нещо за пиене? — предложи той.

— Никакъв алкохол — отвърна Суогър. — Ако пийна, ставам непредсказуем. Но не се съобразявайте с мен.

— Окада сан?

— Не, на работа съм. Това не е приятелско посещение.

— Чай, кафе, кока-кола, нещо друго?

— Не, благодаря.

— Е, аз пък ще си сипя нещо, ако нямате нищо против.

Ник донесе каничка и чашка, сипа си саке и започна да отпива на малки глътки. Покани гостите да седнат на кожения диван, а той се настани на едно кресло.

— Ник работеше във вашингтонската дирекция на „Токио Таймс“ — обясни Сюзан. — Там се запознахме. После обаче го отзоваха и няколко месеца по-късно го изгониха. За какво беше, Ник? Не си спомням вече. За плагиатство или за подкуп?

— В интерес на истината, и за двете.

— Направил го под влиянието на кокаина. Вината не е негова.

— Направих го под влиянието на кокаина, но вината си е чисто моя.

— Както и да е, сега твърди, че не употребява и все още работи на свободна практика. Пише статии, книги, репортажи и редактира „Токио флаш“, седмичник от най-долна проба. В Токио има стотици такива. Неговият е най-добрият. Ако се интересуваш от Брад и Анджелина или коя порнозвезда се е отказала от предишното си студио, за да се снима в садо-мазо сцени, трябва да питаш Ник.

— Знам обаче и други неща.

— Има издадени седем книги за якудза, а знае много повече от това, което е публикувал.

— Няма да съм жив, ако публикувам онова, което знам.

— Изглеждаш точно човекът, който ми трябва — отбеляза Боб.

— Ще се опитам да помогна. Дълга на Сюзан една услуга за нещо, което направи във Вашингтон. Така че казвай.

— Кондо Исами.

— Ох, леле. Впечатлен съм. Кой Кондо? Истинският или Кондо Втора серия?

— Да започнем с първия.

— Вероятно няма да разбереш втория, ако не знаеш за първия.

— Целият съм в слух.

Ник си сипа още саке. Изключи телевизора, разрови дисковете си, извади един и го пусна на стерео уредбата.

— Музика от няколко самурайски филма.

— Суогър е гледал много филми за самураи. Твърде много. Страда от синдрома Тоширо Мифуне.

— Е, Суогър сан, аз съм писател, затова обръщам голямо внимание на обстановката. Тази музика ще създаде подходящото настроение за разказа ми.

Ник отпи още една глътка кафе.

— Чужденците не могат да разберат динамиката на интригите, които са се разигравали между императора и шогуните в течение на триста години. Няма да те отегчавам с подробности, но в крайна сметка в Япония се закрепил странна система на двувластие. На трона в Киото седял показан, но безвластен богоизбран император, а в Едо управлявал воин, който побеждавал в безброй битки и бил похитър от всичките си противници. Двамата изобщо не се обичали.

Чашата преляла, когато през деветнайсети век агресивни пришълци започнали да оказват натиск върху Япония да отвори пазара си за Запада. Шогунът бил против това, а императорът малко или много го поддържал. Това предизвикало избухването на война между двата лагера. Както казах, императорът живеел в Киото, а шогунът — в Токио. Ще го наричам Токио вместо Едо, за да бъде по-ясно.

— Не съм много умен, но засега следя мисълта ти.

— Много *ронини*, свободни самураи, които мразели шогуна и поддържали императора, се събрали в Киото и буквално го превърнали в столица на беззаконието. В града властвали насилие и анархия, било ужасно. Това станало около хиляда осемстотин шейсет и втора. В Токио шогунът се ядосвал, че не може да контролира града, където управлявал императорът; така изглеждал като глупак.

Затова един феодал, който му симпатизирал и несъмнено с негово одобрение, събрал наемници. Или ако щете, да ги наречем стража, милиция, доброволчески отряд. Банда, клика, частна армия, каквото ще да е. Наричали себе си Избраниците, или *Шинсенгуми* на японски. Техен предводител бил... е, около главатарското място имало много борби, както за всичко в Япония, но в крайна сметка, вследствие от едно много успешно и кърваво убийство, начело на тази дружина застанал Кондо Исами. Велик човек, корав мъж, собственик на доджо в западната част на страната, много амбициозен. И така Кондо с неговите Шинсенгуми се заел да въдвори ред. Смятали да го постигнат с убийства. По този сюжет има стотици филми, но сигурно

си спомняш „Бандата на убийците“ или „Когато се извади последният меч“.

— И двата съм ги гледал. Горкия Тоширо го обезглавяват в „Бандата“. Предполагам, че играе Кондо.

— Точно така. Мифуне играе ролята на Кондо Исами. Това се е случило с Кондо, когато привържениците на императора побеждават и сменят шогуна. В продължение на много години обаче само Кондо раздавал правосъдие в Киото. Неговите момчета са най-кървавата банда в цялата история на Япония. Убивали, убивали и пак убивали. Самият Кондо вероятно е отнел живота на стотина мъже на дуел с мечове. Той е възплъщение на истинския самурай, каквото и да говорят някои. Затова всеки, който реши да се нарече Кондо, явно има за цел да всява страх, да покаже на хората, че има намерение да убива. Дори, че това му доставя удоволствие.

— А какво за Кондо Исами Втори?

— Никога не съм виждал името му на хартия. Появявало се е в пресата само веднъж и няколко седмици по-късно главата на журналиста, виновен за това, бе намерена набучена върху триножник със стикове за голф пред редакцията на вестника му, едно жълто издание, наречено „Уикли Джицува“. Вдигна се голям шум. Трите стика върху подставката били номера осем, девет и три. Думата я-ку-дза всъщност идва от името на губещата ръка в една игра на карти, която е осем-девет-три. Никой не знае кой е Исами, само какво прави. Той е елитен наемен убиец на мафията и има малък отряд добре обучени бойци, които са привърженици на старите традиции. Все още убиват по стария начин — с меч.

— Трябва да ми обясниш по-добре.

— За западняк може би звучи странно, но в някои отношения мечът е много по-ефикасен от куршума, ако не се притесняваш от кръвта, разбира се. Тези хора се обучават цял живот и са много, много добри. Могат да те посекат по-бързо, отколкото ако стрелят с пистолет. Мечът е изключително смъртоносно оръжие, а те познават анатомията на човешкото тяло по-добре от хирурзи. Знаят точно къде да ударят, за да те посекат, да те прободат, да източат кръвта ти за секунди. Пронизват белия ти дроб и прекъсват дишането ти, посичат таза ти и унищожават двигателната ти система, разбиват главата ти и вече те няма. Дори няма да почувстваш болка, просто падаш и

умираш. И най-хубавото — става безшумно. Можеш да си устроиш интересна битка, да извършиш тройно убийство, да организираш дуел и да си сигурен, че ченгетата няма да усетят. Никой не разбира какво е станало, докато на сутринта не видят локвите от онази лепкава червена течност в канавката. Ето, виж това.

Ник отвори един шкаф, извади някаква папка и я подаде на Боб.

Имаше снимки от аутопсии на хора, убити с меч. Върху металните маси лежаха голи тела, в които зееха овални дупки с размер на футболни топки; на други снимки раните не личаха добре, защото кожата наоколо не беше бяла, а тъмночервена, черна или зелена, но не от болест, както си помисли отначало Боб, а от големи, натрапчиви татуировки, покриващи ги почти целите. Разрезите обаче ясно се открояваха, когато свикнеш да ги различаваш между главите на дракони или вълци и йероглифите: разкриваха дупки с накълцано месо, видимо само защото кръвта се беше оттекла. Раните бяха огромни и дълбоки; през тях този пълен с течност мях, който представляваше човешкото тяло, се изпразваше за секунди. На снимките от местопрестъплението най-абсурдното не бяха черните костюми и обувки, слънчевите очила и разкривените тела на очистените мафиоти, отсечените крайници или разцепените глави, а кръвта, моретата от кръв. Всеки труп приличаше на остров в червено море; кръвта беше навсякъде, разлята като по заповед на някой луд крал.

— Този Кондо Исами се появи на сцената преди около пет години. Един от дребните мафиотски шефове на име Отани имаше проблеми с една нова групировка в Кабукичо, поддържана от китайците, и един от тях доста го беше изтормозил. Под „изтормозил“ разбирай „много сериозно ранил“. Кондо Исами се представил на Отани, като му изпратил визитната си картичка в комплект с една глава. Оказа се много полезно и за двамата. Отани се издигна, а с него и Кондо, който стана специалист по най-трудните, най-дискретните, най-предизвикателните убийства. Явно за разлика от повечето мафиоти той не е татуиран. Сигурно е изключително умен, способен и представителен. Въпреки това обаче има някои странности. Мнозина от онези, които са се срещали с него, не са виждали лицето му. Използва всякакви способности — включително маски и специално осветление — за да попречи на хората да го видят добре. Говори се

обаче, че с други се е срещал съвсем открито. Обичал да ходи на дискотеки и клубове. Неочаквано, без видима причина, излиза, без да се интересува дали ще го видят. Ако мога да разбера какво означава това!

— Може би понякога се страхува да не го видят, а друг път не. Какво сложно има?

— Не е толкова просто. Около този човек всичко е много странно. Умее отлично да си служи с меч. Почти е достигнал съвършенството на някои легендарни самураи, като Мусаши и Ягю. Хората му може да не са много способни, но дисциплината, им е желязна. Само един от Шинсенгуми е бил залавян от полицията и той си направил харакири с вилица в участъка, преди да го разпитат. Оказало се, че бил бездомно хлапе, чийто талант Кондо явно е забелязал, взел го в отряда, обучил го и го научил на дисциплина. Намерили го в килията му целия в кръв и с усмивка на лицето.

Иначе тяхната специалност са трудните поръчки. Славят се с изключителна жестокост. Говори се, че някакви китайски мафиоти замисляли покушение срещу Отани и Шинсенгуми ги избили за около трийсет секунди в една кръчма в Киото, където китайците се били събрали да празнуват. Нападнали ги във фойето. Мечовете се оказали по-бързи от пистолетите, за секунди посекли всички, изящно, сякаш танцували. Самият Кондо разсякъл един китаец от темето до чатала. Разполовил го. Удивителна сила, но не само. За да направиш такова нещо, трябва да познаваш изкуството да убиваш. Той го владее. След това избили всички свидетели.

— Слушай, Ник — каза Боб. — Мисля, че Кондо работи за нов клиент. Убил е Филип Яно и семейството му, откраднал е един рядък и ценен меч, който случайно попадна у Яно, а сега е замислил да прави нещо с това оръжие, но нямам представа какво. Можеш ли да поразпитаеш дали някой не знае за кого работи Кондо и за какво му е този меч? И защо е трябвало да избият цялото семейство на Яно? Защо просто не е изпратил хора да разбият сейфа му и да откраднат меча? Защо не са се опитали да го купят?... не че Яно щеше да го продаде.

— Разбира се, ще разпитам, но и аз ще получа някаква изгода. Това ще е сензацията, която ще ме издигне сред колегите от жълтата преса, може би дори ще ми върне предишното добро име.

- Нямам нищо против.
- Ник, внимавай — предупреди Окада.
- Ще внимавам. Междувременно, Суогър сан, учи се да се биеш.

24.

ОСЕМТЕ УДАРА

Компасът вече нямаше четири посоки. Вече нямаше ляво и дясно. „Горе“ и „долу“? Вече нямаше такова нещо. Сякаш всичко — цветовете, числа, табели, обикновени неща, създадени, за да те ориентират във вселената — бе изчезнало.

Действителността вече се състоеше от осем удара.

Имаше само осем удара.

Ни повече, ни по-малко.

Цуки.

Миги йокогири.

Хидари йокогири.

Миги кесагири.

Хидари кесагири.

Миги кириаге.

Хидари кириаге.

Шинчокугири.

Или пробождање, десен страничен удар, ляв страничен удар, десен диагонален удар, ляв диагонален удар, десен възходящ удар, ляв възходящ удар и вертикален удар, с който разцепваш главата на противника.

Той стоеше, стискаше невероятно острия меч и се стараеше нито за миг да не губи концентрация. Една грешка с това нещо и можеше да се пореже сериозно, а вече имаше безброй малки ранички от леки допирания до *якибата* острият ръб от калена стомана на проклетото оръжие. Дошу не обръщаше внимание на кръвта; философията му беше: ако си играеш с истински остриета, нормално е да се порежеш. Много просто. Свиквай с кръвта. Раните зарастват сами или с няколко хирургически шева, това е положението.

— *Миги йокогири!* — изкомандва мръсникът и Боб послушно изпълни десния страничен удар.

— *Кирие! КИРЕ!* — изрева треньорът му.

Режи! Режи!

Боб съзнаваше, че в тази японска дума има някаква магия. Не беше като в „реже като бръснач“, „вятърът реже“ или „олеле, срязах се!“ — всички тези метафорични изрази, навяващи асоциации за срещата на остър предмет с някаква мека материя, бяха създадени от общество, в което остриетата никога не са били вземани насериозно.

За японца думата „режа“ имаше особено значение. Човек не можеше да си играе с нея; тя беше почти религиозно понятие. Само с меч можеше да *режеш*. Да режеш, значеше да убиваш или поне да се опитаеш да убиеш. Оръжията бяха създадени само с тази цел; бяха сериозно нещо, не за игра, не за спорта, не за забавление. По свой собствен начин те внушаваха респект като зареден пистолет, може би дори повече, защото пистолетът има предпазител, а мечът — не.

— Ляв диагонален!

— Десен страничен!

— Ляв възходящ!

Бяха само осем, но всичко зависеше от тях. Ако не ги овладееш, нямаш шанс.

— Не, не. Ъгъл грешен! Ъгъл боклук! Ъгъл трябва идеален! Удряй *бавно*!

Колко време продължаваше това? Боб се чувстваше като на онези безумни тренировки на Парис Айлънд, навремето, когато това име означаваше нещо, когато тренировките продължаваха по седемдесет и два часа непрекъснато, нощите неусетно преминаваха в дни, а дните се сливаха с нощите, докато толкова се изтощиш, че започнеш да си мислиш, че това никога няма да свърши, докато движенията ти станат некоординирани от умора. Как се казваш? Откъде си?

Точно това обаче помогна на Суогър да издържи три мисии във Виетнам; защото, колкото и да му беше трудно, си струваше. Трябваше да издържиш.

— Ляв възходящ! Не, не, острие наклонено, не! Чувствай!

Дребосъкът се приближи до запотения *гайджин*, стисна лакътя му със силни като менгеме пръсти и поведе ръката му през целия процес, нагласи правилния наклон на острието, който трябваше да съвпада точно с ъгъла на удара, иначе беше безсмислено, мечът се

накланяше странично, изкривяваше се в ръката ти и това можеше да даде на противника време да те пореже.

Не, не просто да те пореже.

Японската дума бе *басари киру*.

Да те *пререже*.

Струваше му се, че ще припадне. Но ако дребосъкът с козята брадичка още се държеше на краката си, трябваше и той някак да издържи. Така продължаваше с часове, докато накрая...

— Меч долу.

Боб се поклони, без да знае защо.

Намери ножницата, спомни си, че трябва да я държи насочена напред, и я надяна върху меча, чието острие според етикета трябваше да сочи към него. Прибра го на стойката в нишата на божеството.

Когато се върна в залата, Дошу вече си бе нахлузил предпазна ризница.

— Хайде, хайде. Сега с мен, бий се. Бий силно. Ще убиеш мен с дърво. Добри удари. Прави добри удари.

Боб изстена; сега единственото, което искаше да направи, бе да легне да спи.

— Хайде. Само още шест часа, или десет. После дам петнайсет минути почивка.

Боб разбра — беше шега.

* * *

Хъммм. Боб бързо установи, че може да се бие или да поразява с меча, но беше адски трудно да прави и двете едновременно. Беше бърз почти колкото учителя си и от време на време нанасяше успешни удари, макар че Дошу вероятно нарочно му се даваше — дори с риска да му останат синини от дървения меч. Боб обаче съзнаваше, че не прицелва достатъчно добре ударите си. И движенията му бяха твърде бавни.

— Не мога да издържа на темпото ти.

— Няма издържа. Болно. Болно его. Няма побеждава, няма загубва. Трябва сражава в един ум.

Един ум? Какво, по дяволите, искаше да каже?

— Съсредоточава, но не съсредоточава. Вижда, но не вижда. Побеждава, но не побеждава.

На какъв език беше това?

— Стой — прекъсна го по едно време Дошу. — Ти обича момичета?

— Да, разбира се.

— Спомня най-добро време с момиче?

— Ами, да.

— Какво правил?

— Стига, не мога да ти кажа.

— Кога?

— Ами, през деветдесет и трета. Дълго не бях вършил нищо свястно. Отдавна не бях спал със свястна жена. Бях закъсал и се щурах насам-натам. Попаднах в дома на една жена, която беше омъжена за моя радист във Виетнам. Някак успях да се влюбя първо в снимката ѝ. Тя беше онова, което бях загубил, когато загубих него. Тази мисъл ме побъркваше. Както и да е, нямах къде да отида, тя ме приюти и тогава всичко се оправи. Тя ми спаси живота. Колкото до секса... мамка му, по-добър не съм правил.

— Мисли за секс — каза Дошу и го удари силно през гърлото.

— Агх! Хей!

— Мисли за секс — повтори Дошу и го удари по дясното рамо.

— *Не!* Това е много интимно. Не може така. Не мога да мисля за секс. Не е добре.

— Глупак. Ти не японец. Мисли за... мисли за *гладко*.

Гладко ли?

Какво беше гладко?

— Не раз...

— *Не!* Мисли за *гладко*!

Какво ти идва на ум, когато те накарат да си мислиш за „гладко“? Той си представи коса. Спомни си самотните дни в прерията, дългата пролет и първите летни месеци, старата коса в ръцете му, плавните движения; спомни си как първите дни не можеше да коси повече от три часа на ден, а накрая, когато почти беше свършил, бе в състояние да размахва инструмента по петнайсет-шестнайсет часа, без да мисли за нищо друго. Представи си дребните, жилави пустинни храсти и как старото острие, което един самурай би

отминал с презрение, ги покосяваше с едно *гладко* движение. Как навсякъде хвърчаха листа и стебла.

Някак си откри нещо интимно, само негово и с негова помощ парира следващия удар, отдръпна се настрани и силно удари Дошу през китките; нарочно отмина предпазителя на милиметри, та дребния негодник наистина да го заболи.

Мисли за косата!

* * *

Не разбра кога спря, не разбра кога си е почивал, но някак си се озова навън. Навиваше килими.

— Навивай стегнато. Това не достатъчно стегнато! По-стегнато. Какво общо, по дяволите, имаше *това* с бойното изкуство?

— Защо...

— Няма „защо“, глупако! Няма „защо“! Прави! Прави добре, прави правилно, прави, както казал Дошу, прави, прави, *прави*!

И той го правеше. Навиваше парчетата от мъхнат килим на стегнати рула, притискаше ги, омотаваше ги с въже и ги връзваше здраво. Представи си абсурдната сцена как връзва слонски пенис и когато се усмихна, Дошу го фрасна с пръчката си.

— Няма шега, *гайджин*.

Накрая ги върза всичките. Трябваше му известно време, докато свикне, но започна да ги навива доста бързо. Накрая всичките седемдесет-осемдесет килима бяха навити на рула, натрупани на купчина.

— Сега мокри!

— Какво?

— Мокри, твоя майка! Мокри!

Трябваше да натрупа навитите парчета килим в едно корито, после взе маркуча и го напълни до горе. Беше се стъмнило. Кой ден беше? Мислеше, че е третият, но можеше да е четвъртият или едва вторият. Кой знаеше? Кой знаеше кога най-после ще млъкне малкият мръсник? Кой знаеше кога ще спре...

— Сега ти спиш. До сутринта. Два часа. После режем.

— Режем?

— Да, няма шега, меч — това рязане. Няма реже — няма меч. Ние режем, режем добре, режем яко, инак аз тебе изритам, безполезен *гайджин*, проклет да бъде в ада.

* * *

Три часа по-късно, малко освежен, но все още адски изтощен, Боб се озова в задния двор. Дошу го накара да монтира пет от накованите с вода навити на руло парчета килим върху дървени колове. Нанизани по този начин, рулата стояха като малки войници.

— *Тамешигири*.

— Добре.

— Ти гледа, после прави.

Старецът взе меч, поклони му се, извади го от ножницата. После се обърна към петте килима, набучени на колове.

— *Ай!* — изкрещя и с бързи движения, които Суогър почти не можа да проследи, се нахвърли върху чучелата, размахвайки меч, острието — шепнещо, стрелкащо се като кратък проблясък, като преминала за миг сянка, като материализирала се висша космическа воля — за по-малко от секунда преряза петте килима под абсолютно един и същи ъгъл от около 47,5 градуса; ето това се казва „гладко“.

— Сега ти. *Тамешигири*. Пробно нападение. Трябва реже истински. Това не шега. Прави. Прави сега.

Боб се поклони на малкия бог в меч си, но не защото вярваше в това същество, а защото, ако не се поклони, пак щяха да го хокат, извади го от ножницата и се приближи до първия навит килим.

— *Джодан камае* — изкрещя дребосъкът, което означаваше да заеме позиция с високо вдигнато оръжие.

Боб се намести, с един крак, леко изнесен пред другия, с ръце, стиснали двата края на ръкохватката, готов да убива.

— *Ай!* — изкрещя и стовари меч под 45 градуса върху рулото.

Мечът издрънча, завибрира в ръцете му, изкриви се и заседна на един сантиметър навътре в мократа материя.

— Не, не, не! — закрещя дребосъкът. — Лош ъгъл, голяма глупост. Ъгъл на удар трябва равен на ъгъл на острие, иначе става такава глупост. Аз казал. Прави, каквото казвам.

Боб отново застана срещу килимения си противник, опита се да освободи съзнанието си от излишни мисли и да не се чувства като идиот по хавлия, който сече килими, а да си се представи като свиреп самурай, канещ се да обезглави врага си.

Мечът сякаш се задвижи сам; умът на Боб се изчисти само за секунда, в която, без да осъзнае как, ръцете му плавно се прибраха към тялото и със спокойствието на абсолютно безжизнен труп горната половина на килима бавно се наклони и падна на земята.

— Пак!

И пак, и пак, и пак, и пак.

По някое време Боб започна да нанася по два удара един след друг, замахваше на една страна, завърташе се плавно, воден от инерцията на лакътя и раменете си, и пак удряше. Изглежда, че започваше да овладява метода, чувстваше силата на китките си, леко нагласяше ъгъла, нанасяше удара не с ръцете си, а с центъра на тялото си, тоест, пренасяйки цялата си тежест в меча; изпитваше странно удовлетворение да гледа как килимите падат, посечени от острието му.

— Не идеално — каза Дошу. — Може би добре, но няма време стане идеално. Сега ти може режеш малко. Утре учим се биеш.

* * *

— Плаващо чувство в палеца и показалеца, среден пръст — нито стегнат, нито отпуснат, двата последни — стегнати. Тогава вдига меча и трябва почувства желание да убие врага. Не сковано. Ръка — жива. Аз не обича сковани мечове и ръце. Скованост означава мъртва ръка. Гъвкавост е жива ръка.

„Да, лесно ти е да го кажеш“ — помисли си Боб. Дошу вдигна меча си плавно, грациозно, хармонично, като змия, готвеща се да ухапе, като излитащ лебед, мускулите му — в пълно единodeйствие.

Боб се опита да му подражава, тялото му се съпротивляваше, чувстваше се смешно, като босоног Фред Астер с бутафорен меч във физкултурен салон.

— Не! Не, пак не мисъл. Не мисъл. Прекалено много мисъл.

Какво означаваше *това*?

Боб се опита да се съсредоточи, но си помисли: „Чакай, по-лесно ще е, ако го разделя на етапи, едно, две, три, после четири, пет, шест и ги отработя поотделно...“

Преодоля смущението и се опита да почувства движението, бавното завъртане в кръста, вдигането на ръцете, това проклето „плаващо чувство в палеца и показалеца“, някак успя да го докара малко по-добре.

— Едновременно, Суогър — каза Дошу, каквото и да означаваше това.

— Ама...

— Не говори! Едновременно. *Едновременно!*

Какво едновременно?

— Направи щит от юмруци.

— Какво...

— Тялото завърти настрани.

— Добре, но...

— Дръж раменете на ниво на юмруци на врага.

— Ще се опитам, ако...

— Заден крак назад, Суогър.

— Така ли?

— Подражай стойка на противник.

Боб се опита, но разбира се, нищо не ставаше. Нямахше край, нямахше начало, нямахше план на урока. Дошу му даваше кратки заповеди, крещеше неща от рода „Приближи, не мислене!“, като сержант, който заповядва на войника да залегне и да прави лицеви опори. Продължаваше така, без никакъв смисъл, без край. Четвърти ден? Пети? Следобедът на първия? Кой знаеше? По едно време Боб осъзна, че единственият начин да издържи, е, като не мисли кога ще „свърши“: „Не мисли за «край»“. Тук не става дума за започване и свършване. Съсредоточи се само върху това, което е пред теб. Прави точно това, което са ти казали. Не мисли за това, не го анализирай, не се опитвай да «учиш». Просто изпълнявай проклетите заповеди и не мисли за време и пространство, за последователност.“ Реши да го приеме като обучение по стрелба и това като че ли помогна. „Трябва просто да научиш тялото си да го прави. Когато го научиш какво се очаква да прави, няма нужда да го управляваш; то действа подсъзнателно, на автопилот, изразът, че си «овладял» нещо, няма

особен смисъл, номерът е да накараш тялото да учи, без да го осъзнаваш.“

Може би започваше да схваща; в известна степен.

* * *

Суогър пълзи на четири крака и мие пода на доджото. С мек мокър парцал и кофа топла вода. Търка всеки квадратен сантиметър. Пълзи по дъските и достига места, в които никой преди него не се е завирал. Отдава се изцяло на работата и се гордее със свършеното ѝ изпълнение.

Чистейки, той се натъква на едно ъгълче, където са изложени няколко съкровища на егото: намира се в онова кътче, познато му като нишата на божеството, духовното сърце на доджото, което истински вярващият боготвори.

Там, зад надпис с непонятни йероглифи и няколко портрета на старейшини, които вероятно са основателите на тази школа, има снимки на момчета, а от по-наскоро правените — и на момичета. Всички са запотени, с грейнали от гордост лица, облечени с *ги* и *хакама*. Сред тях Боб разпознава Дошу, а между по-старите — виновникът за тази лудост — доктор Отова, с невероятно спокойно и интелигентно изражение. На една снимка двамата с Дошу стоят от двете страни на някакво момче, което, ако се съди по чертите му, вероятно е Отова Младши, синът на учения, стиснал някакъв глупав трофей или нещо подобно. И тримата са запотени, и тримата — въодушевени. Като снимка от ученически шампионат по бейзбол през седемдесетте години, случка, толкова отдавна отминала, че вече е почти забравена, но въпреки това изразяваща някаква непрекъсната приемствена линия между баща и син, идваща от незапомненото минало през поколенията.

Такива снимки можеха да се видят из целия Арканзас, макар че баща и син обикновено позираха с убит елен, бухалка за бейзбол или футболна топка. Тук трофеят беше бамбуков меч *шинай*, но идеята бе същата: бащата предава уменията си на сина си, момчето, макар и привидно незаинтересовано, жадно попива новите знания.

— Суогър! Мечът, веднага. *Веднага!*

Дошу е като сержант в учебен център. Само крещи, натяква, изисква. Толкова е трудно, защото няма напредък, както го разбираме на Запад; няма го чувството, че тръгваш от едно място и отиваш на друго. Границите се размиват. По някое време (дори началото не е ясно) той премина към *ката*, серия от движения с меча, един вид нападателен ритъм, при който мечът излиза от ножницата, описва дъга около раменете, спира за миг в някаква идеална позиция и започва да сече, да сече в хармония, не просто израз на груба сила. Струваше му се, че има нещо общо с вълновата динамика, някакво чувство, че впряга вълна от енергия, която започва от едното бедро, преминава през цялото му тяло до срещуположното рамо, потича надолу към юмруците, които замахват в противоположна посока, за да нанесат удар с меча с удивителна, неподчиняваща се на волята скорост. Дошу замахваше вяло към него със своя *боккен* и Боб парираше, чувстваше как оръжието на противника се плъзга по собствения му дървен меч, как се отмества встрани и открива пътя на острието му към вътрешностите на врага, после се завърта и изпълнява друга *ката*.

— Атака и изчакване в едно — казваше Дошу. — *Миги йокогири*. И Боб изпълняваше страничния удар.

— Чрез лъжата се достига истината. *Хидари кесагири*.

Боб се опитваше да постигне истината чрез левия диагонален удар. Дошу поясняваше:

— Удряй в тревата и уплаши змията. *Цуки*.

Боб пробождаше, опитвайки се да гони змии. Накрая, за най-голяма яснота:

— Използвай мисълта, за да достигнеш немисълта; използвай привързаност, за да си непривързан.

Пробва с по-голяма скорост. Суогър използва природната си дарба: бързи, здрави ръце.

Изпълни изваждане от ножницата и хоризонтален удар с максимална скорост — *нутисуке* — сякаш искаше да размаже носа си в невидима стена.

— *Не! Не!* Лоша скорост. Лоша. Скорост — боклук, Суогър. Няма скорост. *Няма скорост!*

Това не беше единственият път, когато безличният дребосък се ядосваше, но нещо в скоростта силно го нервира:

— Скорост — лоша. Скорост — боклук.

Не спираше да го повтаря.

„Не мисли за скоростта — смъмри се Боб. — Ако мислиш за нея, нищо няма да стане. Не, не, не. Бавно, сигурно, плавно. Скоростта идва с плавното изпълнение. Бързането не е бързо. Бързането е бавно. Гладкото е бързо. Движи се плавно.“

— Луната в студен поток като огледало.

Това беше най-странното изказване на Дошу и той често го повтаряше. Мъглява, дори привлекателна сентенция, някаква неясна азиатска мъдрост, взета от някой филм. Звучеше твърде „мистично“.

Боб си спомни Йода от „Междузвездни войни“: „Няма *опитване*. Има само *правене*.“ Нещо в този дух. Може би Боб беше един застаряващ, изкуфял Люк Скайуокър на някоя странна планета далеч от дома, опитващ се да вникне в поезията на този дребен магьосник, която можеше да бъде разбрана само ако повярваш в нея, но той не можеше да я приеме в сърцето си, защото беше американски морски пехотинец и вярваше само в изпълняването на заповеди, в подчинението на традиции, в борбата до последна капка кръв.

Осъзнаваше обаче, че това е някаква форма на дзен, на бушидо или на каквато друга философия изповядваше този дребосък. Не беше действие, а вяра. Трябваше да й се отдадеш и да й се довериш. Трябваше да подчиниш Аз-а си на нея, защото колкото повече от Аз-а запазиш, толкова по-слаба е вярата и по-уязвим си ти.

* * *

Ден и нощ се сливаха. От първата сутрин, когато влезе в залата за кендо, Боб не беше виждал слънцето. Едва успяваше да открадне няколко минути сън, вдигаха го почти в безсъзнание, завличаха го в доджото и го караха да тренира. Някакви хлапета му се присмиваха, изглеждаше им страшно смешен, голям, едър, тромав, недодялан. Понякога дори Дошу се усмихваше.

Неусетно обаче, някак си той усвои ритъма. Започна да чувства движенията, дори може би ги изпълняваше правилно. Колкото по-малко се стараеше, толкова повече му се удаваше. Може би защото беше толкова изтощен, че вече не се интересуваше, но започваше да усвоява гладкостта.

Дошу стоеше срещу него, *боккенът* замахна към лицето му и Боб реагира достатъчно бързо, за да парира и да го отбие надолу. Видя три възможни хода от тази позиция: можеше да вдигне меча си и да пробва хоризонтален удар, *миги йокогири* — с който да порази Дошу в гърдите; можеше да се завърти навътре, да се приближи до противника, използвайки безпомощното му състояние, и да нанесе назад пробождащия удар *цуки*; можеше да се извърти назад, да заеме отново позиция за удар и да пробва друго, по-широко замахване.

Докато той мислеше, Дошу действаше. Дребосъкът се отдръпна назад, облекчи натиска върху горната част на меча си и като отстъпи настрана, одраска с острието си гърлото му. Ако мечът беше истински, Боб щеше да се търкаля на земята, опитвайки се да задържи безвъзвратно изтичащата си кръв.

Тренировките продължиха в същия дух с все по-сложни схватки; Боб разбираше принципа, виждаше възможностите, но още не можеше да реагира навреме.

— Мамка му! — изръмжа.

— Луната в студен поток като огледало — каза японецът.

Боб се опита да се съсредоточи, но не стана. При всяка схватка получаваше болезнени удари с дървения меч, който оставяше все нови синини и отоци по тялото му. Целият бе плувнал в пот. Не чувстваше пръстите си. Колко още щеше да продължава това?

Изведнъж спря.

Дошу се отдръпна и го погледна. После произнесе присъдата си:

— Първи ден — осем удара. Не зле. Втори ден, упражнение с *тамешигири*, не зле. Вчера дуелиране, добре. Днес дуелиране, не много добре. Нищо.

— Днес не ми е ден.

— Няма „Днес не ден“. Никой *якудза* не каже: „Днес ли ти ден? Добре, биеш днес.“

— Опитвам се — измънка Боб и веднага си представи как Йода казва: „Няма *опитване*. Има само *правене*.“

Дошу обаче каза:

— Ти не знае достатъчно. Всеки те победи.

На Боб му идеше да каже: „Ама нали ти каза, че скоростта е лошо. Желанието да победиш, е лошо.“ Но замълча. „Защо да споря? — помисли си. — Той е специалист; аз не съм. Няма смисъл да му противоречиш. Просто се примири.“

Поклони се смирено пред мъчителя си и веднага видя, че това му хареса. Боб си придаде непроницаемо изражение. Нищо. Празнота. Влез в празнотата. Не съществувай. Използвай мисълта, за да се докоснеш до немисълта.

— Сега ти спиш.

— Не, добре съм. Мога да продължа.

— Не, спиш. Уморен, пребит, разочарован, объркан. Няма концентрация. Сега ти спиш. Дойдеш, когато се събудиш. Но тогава — биеш се.

— Ще се бия ли?

— Да. Дуел. Но трябва победиш.

— Ще победиш.

— *Трябва* победиш. Ако не, аз тебе изритам. Не мога тебе помогна нищо. Отиваш си. Суогър и без това скоро умре, няма смисъл помагам.

— Ще победиш — зарече се Боб и си вярваше.

Това ново развитие на нещата му хареса; отново се връщаше към нормалната логика. Това беше някакъв край, някакъв резултат. Той щеше да се бие, да победи и да продължи напред. Перспективата за нещо завършено му харесваше.

Дошу се поклони; Боб отвърна на поздрава и си тръгна. Влезе в кухнята, където за негова изненада го чакаше обилна вечеря. Той се наяде лакомо. После възрастната дама — може би майка на Дошу, или прислужница, или сестра, не му я бяха представили — го заведе в една стая, където имаше истински душ. След като тя излезе, Боб се съблече и се потопи блажено в горещата, щипеща вода, натъртените мускули и подутите му стави започнаха да се отпускат. След известно време излезе, уви се с кърпа и намери подготвения за него сламеник зад кухнята. Някой му беше сложил матрак и чист ленен чаршаф и Боб го намери изненадващо удобен.

Когато се събуди, беше светло.

„Готов съм — помисли си. — Ще победа.“

Намери чист бандаж, обу си панталони *ги*, после *хакама*, която вече знаеше как да върже — всички възелчета и фльонги, правилни и подредени. След като се облече, разгря в продължение на дваайсет минути. Накрая, ободрен, сложи горнище *ги*, завърза здраво колана и отиде в доджото.

Дошу го чакаше; противникът му — също.

— Трябва да победиш — каза учителят. — Никаква милост, никакво колебание, никакво съмнение. Дай всичко. Бъди празен.

— Ама... — измънка Боб, когато видя противника си.

Не го смая толкова фактът, че противникът бе висок около метър и дваайсет. Имаше още нещо. Трябваше да се бие с жена.

25.

ПЛАВАЩИЯТ СВЯТ

Ник обикаляше клубовете. В центъра, в покрайнините, из целия град. Влизаше в лъскавите заведения в Гиндза, най-люксовият център на нощен живот в Токио. Струваше му цяло състояние, защото това бе може би най-скъпият градски квартал в света, но той бе пренесъл един килограм чист кокаин за един дребен мафиотски бос, затова сега чекмеджетата му бяха пълни с пачки и той с удоволствие ги харчеше за издирването, което можеше да го върне в голямата игра.

Пък и сензацията щеше да е голяма: Кондо Исами, легендарният мафиот, тайнственият убиец работи за нов голям шеф, готвещ нов удар. Това щеше да го направи знаменитост. Богове, той обожаваше този пропаднал град.

В Гиндза обаче не откри нищо. Обиколи квартала на гей баровете, Шинджуку ни-Чоме, водейки се от логиката, че част от членовете на якудза бяха обратни или бисексуални — мнозина от тях идваха тук да разпускат, да се уединят, да забравят последните убийства и вероятно след няколко чапки саке някои от тях споделяха по някоя мръсна тайна пред компанията си. Обиколи всички най-известни заведения за гейове и лесбийки.

Нищо. Педалите не искаха да говорят или поне не пред него — хетеросексуален мъж с изрусена коса и повечко излишни пари.

Не откри нищо и в Акасака, друг лъскав район с барове, нощни клубове, публични домове и най-вече еротични бани — онези типично японски бордеи с хлъзгав под, предлагащи хигиенизиране, комбинирано с орален секс, но не толкова луксови, както в Гиндза. В банята езиците се развързваха, в един или друг смисъл. И тук обаче — нищо. Никой не искаше да говори.

Ник разговаряше с телохранители, бармани, сервитьорки, музиканти, рокери, ченгета, наркопласъори, някои от по-нисшите мафиоти, хора, които познаваше или които бяха чували за него. Хвърли купища пари в заведения като „Кавърн кльб“, „Крокодайл“,

„Фукурики ичидза“, „Гаспаник бар“, „Джеронимо шот“, „Ичимон“, „Хобгоблин Токио“, „Шинджуку пин ин“, „Ръгби руум“, „Нанбатей“, „Милк“, „Маниак лав“, „Уориър селт“, „Ксанаду“ и „Йелоу“. Научаваше имена на нови хора, с които да говори, на нови места, където да отиде, но навсякъде, в луксозни или в пропаднали заведения, получаваше приблизително едно и също предупреждение:

— Приятел, по-добре не се занимавай с този човек. Този човек е сериозна работа. Ако разбере, че го търсиш, ще ти спретне едно посещение и ще осъмнеш нарязан на филийки.

— Разбрах. Чух само някои неща и искам да ги изясня.

— Всичко е ясно, Ямамото сан. Ще умреш за славата на „Токио флаш“. Това ли искаш?

— Благодаря, друже.

— Късмет, човече.

Обиколи Ниши Адзабу, Ропонги, Хараджуку, Шибуйа, дори Ебису, известен с многото емигранти, макар че не беше много вероятно един *гайджин* да знае нещо за подмолния свят на Токио.

Не, не, нищо. Случайно попадна на новина, нямащо нищо общо с търсенето на Кондо. Въпреки това навсякъде се говореше за това, чуваше го на десетки места. Беше свързано с порнографската индустрия, която също се контролираше от якудза. Момчетата от „Империял“ били завързали връзка с някакви американци и сега подготвяли голяма сделка. Явно смятаха да повикат западни порнозвезди и да включат руси красавици в продукцията си, което изглеждаше многообещаващо, ако получат разрешително за внос. Всеки, който успее да внесе американско порно в Япония, щеше да натрупа състояние, защото апетитът на японците към бели жени беше всеизвестен. А пък ако успееш да вкараш бели красавици в типично японските перверзни — групово изпразване, безразборен секс в метрото, пирсинги, връзване, уриниране, сценарии с учителки, стюардеси и секретарки — приходите щяха да са огромни. Досега обаче никой не беше успял да пробие забраната за внос на чужди порнофилми; никой нямаше достатъчно власт, за да ги прекара през митницата.

Мива, по прякор „Шогуна“, защото управляваше „Шогунат видео“, бе известен с интереса си да запази японското порно само за японци. Използваше всичките си връзки за запазване на строгото

законодателство в тази област и всяко американско студио, което се опиташе да работи в Япония, веднага се сблъскваше със законови проблеми и полицейски тормоз. Шогунът почти със сигурност бе побъркан националист, подобно на много други мафиоти с връзки в законния бизнес и бизнесмени с връзки в мафията.

Той беше председател на ЯВА, Японската видео асоциация, професионално сдружение, защитаващо интересите на студията за порнофилми, и работеше съвместно с Административната комисия по филмова етика, която теоретично трябваше да регулира порнографската индустрия, но на практика с ЯВА бяха свързани чрез общи интереси и подкупи. Шогуна дължеше властта си именно на председателството си на ЯВА, което автоматично го правеше влиятелна фигура в Комисията; правеше го, всъщност, цар на порнографската индустрия. Сега мандатът му изтичаше. Говореше се, че за първи път от години на шефовете на другите порно студия — а те бяха стотици — се раздават тлъсти подкупи, само и само да гласуват срещу него; ако „Империял“ застанеше начело на ЯВА, техните хора щяха да контролират и Комисията по етика, а това щеше да отвори пазара за американците. Колкото и богат и могъщ да беше Мива, как би могъл да издържи на цунамито от американски капитали, гладни за невероятно гъвкавата физика на класическите японски курви? Той мразеше американците. Омразата му не се дължеше само на финансовия интерес, в основата ѝ стояха чисто културни противоречия: тяхното порно беше безинтересно, лишено от въображение, отразяваше реалностите на едно упадъчно и слабо общество. „Да запазим японската порнография японска!“ — призоваваше Шогуна.

Точно затова се говореше навсякъде. Очакваше се истинска война, понеже както „Империял“, така и „Шогунат видео“ имаха влиятелни поддръжници в света на големия бизнес. Може би улиците щяха да станат червени от кръв, когато двата порно гиганта се сблъснат в битката за надмощие и право да определят бъдещето.

— Едва ли. Порно шефовете могат да използват пари от мафията и да са свързани с нея, но няма да се хванат за оръжието. По-скоро ще се съдят или ще се опитат да разорят противника с вредни слухове. Те никога не убиват. Около тях се въртят прекалено много кучки. Когато

се занимаваш с жени, няма смисъл да искаш да отсечеш нечия глава, особено ако в този процес може да отхвъркне и своята.

— Може би Кондо се е свързал с някое от студията само като заплаха, намек за проблемите, които могат да имат враговете му — измърмори Ник, гледайки събеседника си, негов познат, детектив от отдела по организираната престъпност.

— Той стои над тази помия. Пада си по елегантните, безупречни изпълнения. Няма да тръгне да сече глави по улиците. Прекалено пошло е. Той подбира за кого да работи. Няма да се забърка с порнография. Кондо е от старата школа. Той е като всички други консерватори, които мразят Мива, задето прави милиони от жени.

— Ясно — изсумтя Ник и пхна в ръката му десет банкноти по 10 000 йени.

— Леле — изненада се ченгето, — добър бакшиш. Нали няма да кажеш на някого, че си говорил с мен?

— Бъди спокоен. Нали и ти няма да кажеш на някого, че съм те питал за тези неща?

— Приличам ли ти на човек, който иска да прекара последните осем секунди от живота си, кървейки като прасе на улицата?

* * *

Накрая му остана да провери само Кабукичо. Там много хора го познаваха и това го караше да се чувства уязвим. Но нямаше как. Съзнаваше опасността — Кабукичо беше район на Отани, а Кондо вероятно имаше връзка с този мафиот. Тук новините се предаваха бързо; започнеш ли много да разпитва, информацията веднага щеше да стигне до неподходящите хора.

Знаеше, че трябва да плати на някого да разпитва вместо него, някого от друг град, когото нямаше да могат да свържат с Ник Ямамото, журналистът от „Токио флаш“, суперменът на японската жълта преса.

Не можеше обаче да устои. Репортерският ген не му даваше спокойствие. Той не беше префърцунен писател, не ламтеше за власт, слава или пари, просто бе любопитен да узнае малко повече — и малко по-скоро. Това го движеше. Да научиш първи някоя новина —

това беше такъв наркотик! Опияняваше го повече от кокаина; точно затова бе успял да се откаже от белия пращец за лична употреба, въпреки че нямаше нищо против да изкара някоя и друга хилядарка от пренасянето му. Моментът, когато знаеш нещо, което никой друг не знае — леле, каква възбуда, каква тръпка!

Започна предпазливо, подпитваше свои познати, незначителни играчи, които едва ли влизаха в контакт с някого от големите клечки.

— Чува ли се нещо ново? Някакво преразпределение на силите? Чува се, че някой от хората на Отани вече работел за друг, за някого от едрите риби, някой външен. Нещо да си чул?

— Досещам се кого имаш предвид, но дори не смея да спомена името му. Не е здравословно. Ще ми отсече ръката и ще ме накара да изям татуировките си.

Обиколи навсякъде: „Кралицата“, „Садо-мазо клуб“, „Мистериозна чистота“, „Льо гран бльо“, „Момо Иро“, по всички заведения, говореше с всички: проститутки, танцьорки, травестити, телохранители, управители, някой и друг китаец, кореец или африканец, измамници, джебчии. Навсякъде му казваха едно и също.

Нищо. Нищо.

Точно това нищо го дразнеше. Обикновено винаги излизаше нещо, но слуховете за предстоящите избори за председател на ЯВА и войната между „Империял“ и „Шогунат видео“ бяха толкова нашумели, че никой не говореше за нищо друго. Сякаш информационните канали в Кабукичо бяха запушени. Но най-накрая...

Ник седеше в един малък клуб, затворен за чужденци, и нощта скоро щеше да се смени с утро. Основното питие беше уиски, музиката — блус, осветлението — синьо, атмосферата — задимена. Другият край на помещението едва се виждаше. Ник изгълта поредното уиски с вода и се обърна към бармана:

— Още по едно за мен и за Татенцето.

„Татенцето“ беше охрана в „Прин прин“, стриптийз клуб, който се стараеше да задоволи развинтените фантазии на японските мъже, в това число със сцени с учителки, стюардеси, секретарки, жени с кимоно. Дори обзавеждането беше като във вагон на метрото. Но дори в този свят на сбъднатите мокри сънища понякога се получаваха проблеми и в такива случаи помощта на едър и сръчен мъжага с яки

ръце беше незаменима. Специалитетът му беше „мекият удар“ — тоест забиваше юмрука си в корема на прекалено възбудения клиент, при което не оставяше белези или синини, но му създаваше достатъчно неудобство.

— Това не съм ти го казвал — предупреди биячът.

— Да, да, да.

— Закълни се в бога, че не си го чул от мен.

— Кълна се два пъти.

— Ходя с една кучка, половин корейка. Шефка е на курвите в едно заведение за изпразване с ръка. Кораво маце. Дребничка, хубавичка, но корава.

— Аха.

— Каза, че всички корейки били неспокойни, защото преди няколко месеца една от тях изчезнала.

— Не знам за този случай.

— Нормално. Никой не би трябвало да знае. Тръгнала си оттук една нощ и вече не се появила. Моето гадже обаче знае нещо, което никой друг не знае, а дори и тя се досетила едва след като се замислила по-внимателно. На другата сутрин, докато отивала на работа, видяла един младеж на име Нии; дребен негодник, който някак успя да се уреди в добра банда и сега вече не се шляе по улицата...

— Нии.

— Да. Видяла го да излиза пиян-залян от някакъв бар, където явно бил прекарал няколко часа, заврял се в една уличка и почти си изповръщал червата. Ей така, повърнал. Тя се кълне, че когато се навел, якето му се повдигнало и отдолу бялата му риза била цялата в кръв.

— Леле.

— Явно е участвал в сериозно клане. Кого е убил Нии? Жената? Защо ще накълца една корейска проститутка и после ще драйфа?

— Може би е извратен. Нещо като Джак Изкормвана. Или това просто е нормално за Кабукичо. От време на време някоя курва изчезва. Животът продължава. Нищо не е станало.

— Може. Ама има и още нещо. Нещо странно. Цялата тази история с корейката е била предварително нагласена; приятелките ѝ приказваха за това няколко седмици. Шефът ѝ я задържал до късно и

не могла да отиде до метрото с другите. Тръгнала си по-късно, сама, и някъде по пътя за станцията изчезнала. Някой я е причакал. Тази случка с Нии подсказва, че е била накълцана.

— Хъм, не е задължително да са били от Братството.

— Със сигурност са били те. Защото всичко е било *планирано*. Някоя голяма клечка е уредила така нещата, че мацката да бъде, така да се каже, отделена от стадото, шефът ѝ да я задържи, после да я пусне, та да могат да я кълцат, режат, разфасоват на спокойствие. А пък на горкия Нии се е паднала мръсната работа по почистването. Самият той няма такива връзки, че да уреди нещата. Той не е никакъв, прост слуга, момче за всичко. Работи или за някоя важна клечка, или за някого, който обича да убива.

Ник видя логиката. Разбира се, всичко съвпаднаше.

Нии сигурно работеше за Кондо, който е искал да накълца някого. Всичко е било организирано от шефа Отани. Но защо?

— Спомняш ли си на коя дата е станало?

— Само, че стана след като оня военен и семейството му изгоряха. Спомняш ли си случая? Голяма трагедия.

— Да, тъжна история — съгласи се Ник.

Умът му обаче работеше трескаво. Кондо беше накълцал момичето и Нии му е помагал. Нии работеше за Кондо. Значи, ако искаше да разбере какво е замислил господарят, Ник трябваше да се добере до слугата.

* * *

Лесно намери полицейското досие. Нии Такаши, по прякор „Джо“. На снимката се виждаше младеж с кръгло лице и дълга коса в стил „Бийтълс“, мътни очи, неиздаващи някакъв особен интелект или целеустременост. Бяха го снимали, когато е бил на осемнайсет, достатъчно голям, за да бъде арестуван за първи път. Списъкът с престъпленията му бе впечатляващ, но нямаше нищо изненадващо. Кражби с взлом, известно време в затвор за малолетни, нападения, грабежи, незаконно притежаване на *уакидзаши* — обичайното за едно безпризорно хлапе, търсещо силни усещания и собствената си смърт по улиците на Кабукичо. Участваше в улична банда, наречена

„Карираните гърбове“. Това означаваше, че между всичко друго всеки неин член вероятно имаше ромб, татуиран на гърба. Нии и приятелите му вършели главно дребни престъпления. Накрая го опандизили за две години, задето пребил един собственик на магазин почти до смърт. Очевидно хлапакът се стараел да привлече вниманието на якудза, но все оставал незабелязан. Преди две години обаче внезапно изчезнал от сцената.

Дали господин Нии се беше вразумил и бе станал примерен гражданин? Дали сега продаваше застрахователни полици, печени пилета, маратонки, порно касети? Едва ли. Много по-вероятно бе най-после да е привлякъл вниманието, за което толкова е мечтаел, някой да го е взел под крилото си, да са го изкъпали и напудрили, да са му дали пари за хубава прическа, костюм и чифт скъпи италиански черни обувки с остри върхове, да са го научили да си връзва вратовръзката и да си реже ноктите; сега Нии се движеше незабелязано в света на мафията, прибъгваше до насилие, когато се наложи, но не спонтанно, безсмислено насилие, породено от внезапен пристъп на гняв. Сега той действаше дисциплинирано, под надзора на много по-интелигентния си шеф.

Нии? Да си виждал Нии? Да си чувал за Нии? Къде се движи Нии? Познаваш ли Нии? Абе, онзи Нии, дето все създаваше проблеми на полицията и се размотаваше с „Карираните“. Хъм, като спомена за „Карираните“, мисля, че новият телохранител в „Милк“ е бил известно време в бандата.

Нии ли? О, да, Нии. Виж какво, нямам никаква представа какво е станало с него. Не беше нещо особено. Може да се каже, обикновено хлапе, с нищо не се отличаваеше. А, чакай, спомних си нещо. Обичаше да ходи в един бар, „Шотландски боец“. Винаги си е падал по разни самурайски глупости. Изживяваше се като последния Тоширо Мифуне. Да, „Шотландски боец“, намира се в Ниши Адзабу.

Ето как една вторнишка вечер Ник се озова в „Шотландски боец“ в квартала Ниши Адзабу; седеше сам на бара с чаша разреден бърбън пред себе си и ужасно главоболие, опитвайки се да запази здравия си разум въпреки бездарното свирене на разнородния оркестър изпълняващ келтски военни мелодии със силно японско влияние — мъчение за слуха, неподдаващо се на описание, камо ли да го издържиш. Барът бе декориран с типичните пластмасови боклуци:

навсякъде бяха окачени щитове и смешни европейски мечове, които кралете са носели навремето, и големи, уж метални триъгълници, измишльотини от „Черния щит на Фолуърт“, декори в стил Холивуд, само пластмаса. На стените висяха и препарирани глави от лосове и елени, а зад бара дори имаше голям прозорец със стъклописи. Всичко в стила на „Камелот“, японска версия на американския преразказ на оригиналната легенда, която така или иначе не е имала никакво покритие с действителността.

Изведнъж видя Нии.

Много лесно можеше да не го забележи. Позна го само благодарение на мрачния поглед, липсата на блясък в очите му. Сега младежът изглеждаше доста по-едър и чист; косата му беше подстригана късо, намазана с гел и стърчеше на около два сантиметра над главата му. Нии носеше бяла риза, черен костюм и вратовръзка. Можеше да мине за обикновен чиновник, ако не се вгледаш в безупречната яка на сакото, прилягащо точно по мярка и без нито една неравност на плата, леко лъщящ, остриите като бръснач ръбове на панталоните, изящните им дипли, характерни само за най-скъпата коприна, черните му обувки, които изглеждаха съвсем обикновени, но всъщност бяха безбожно скъпи, британско производство, и само директорите на големи компании, посланиците и преуспяващите адвокати можеха да си ги позволят. Беше дал поне 6000 долара за облекло, което можеше да мине за нещо, ненадвишаващо 400.

Държеше се изтънчено, сдържано, уверено и явно се наслаждаваше на сегашното си положение. „Гледайте как се издигнах.“ Всъщност тази царственост доста му отиваше. Ник забеляза с какво уважение се отнася към него персоналят и колко щедро — но без излишно перчене — им отговаря той. Това беше един щастлив човек: с хубава работа, много пари за харчене и бъдеще, с всеки изминал ден все по-обещаващо.

Ник наблюдаваше внимателно. От време на време някой от оркестъра или от персонала идваше да засвидетелства уважението си към Нии. Около него се навъртаха и други посетители и той ги възнаграждаваше с усмивка или докосване; имаше и момичета, тълпяха се около него като котки, надушили валериан, този гангстерски вид ги влудяваше.

След като известно време се наслаждава на известността си, Нии каза нещо на една млада жена — онази с най-детинско излъчване, както забеляза Ник — и тя изтича да си вземе палтото и да каже на приятелките си, че няма да се прибира с тях. Двамата излязоха, като се държаха за ръце. Ник остана още няколко минути, после, след като остави щедра купчина йени на бара, тръгна след тях.

Проследи ги на няколко пресечки, докато Нии и дребната му спътничка влязоха в един жилищен блок. Ник бързо пресече улицата и застана така, че да вижда две от страните на сградата. Надяваше се апартаментът на сър Ланселот Нии да се намира от тези страни и наистина след няколко минути един прозорец на петнайсетия етаж светна. Ник преброи прозорците от ъгъла на сградата, за да може да намери вратата на апартамента на следващия ден.

* * *

Отиде там рано на другата сутрин. Носеше черна перука, защото му хрумна, че няма да е полезно за него, ако всички в квартала разберат, че мъж с изрусена коса, доста неподходяща за годините му, следи един добре известен убиец на якудза.

Не се наложи да чака много. Скоро пред сградата спря черен мерцедес ес-класа и Нии, спретнато облечен за работа, и жената — с вид, сякаш е правила секс до безсъзнание, та дори не е успяла да се срещне — излязоха, качиха се в лимузината и отпътуваха.

Ник изгаряше от любопитство. Дали и Кондо беше в колата? Не, едва ли босът вземаше подчинените си от домовете им. По-вероятно да беше наел луксозния автомобил, за да кара хората му на работа.

Ник пресече улицата, влезе във фоайето на блока и показа документа си за самоличност на портиера. Беше доста авторитетна служебна карта, според която той бе представител на Имуществената комисия към парламента. Беше абсолютно автентична, само дето един специалист фалшификатор в Кабукичо бе сложил снимката на Ник вместо фотографията на истинския ѝ притежател.

— Разследвам скандала с общинските земи. Господин Оно.

Името бе регистрирано на този адрес, беше го проверил в телефонния указател.

— Ще му звънна да го предупредя, господине.

— По-добре не, ако искате да си запазите работата.

— Добре, господине.

— Не искам да казвате и на домакина. Знам как става в тези блокове. Ще кажете на домакина, той ще предупреди Оно. Докато отида, ще е унищожил уликите. Оно дава тлъст бакшиш на домакина и той го разделя с вас. Не съм вчерашен.

— Господине, Джоджи е на четиринайсетия етаж. Няма да ви пречи.

— Постарайте се да остане на четиринайсетия.

— Добре, господине.

Ник знаеше, че Оно живее на седемнайсетия етаж, затова се качи с асансьора там, после слезе на петнайсетия. Бързо намери вратата на Нии и слезе на четиринайсетия етаж. Домакинът беше кореец с вид на бавноразвиващ се; пушеше цигара в едно служебно помещение.

— А, ето къде си бил, Джоджи. Мамка му, два пъти на седмица ми се случва! Пак се заключих отвън. Ще ми отключиш ли апартамента?

Джоджи го изглежда глуповато, опитвайки се да се сети дали го познава.

— Това съм аз, Нии, от апартамент петнайсет нула четири. Хайде, Джоджи, закъснявам.

Джоджи продължи да се двоуми, но това беше само за да си издейства по-голям бакшиш. Ник му бутна една банкнота от 5000 йени и двамата се качиха на горния етаж. Джоджи му отключи апартамента и се върна долу да си допуши цигарата.

Ник влезе в апартамента. Беше много добре обзаведен. Дали Нии бе стигнал дотам, че да си наеме човек за вътрешния дизайн? Жилището беше съвсем в стила на съвременните мафиоти, без превземки или кич. Нямаше книги, но етажерката, заемаща една цяла стена до стереоуредбата, бе запълнена с дискове на почти всеки западен рок или рап състав, съществувал някога. Имаше един-два рафта с творенията на „Шогунат видео“: учителка духа на учениците си или... я, виж ти, дори няколко незаконни филмчета с малолетни. Нии си падаше по по-нестандартните неща. Имаше, разбира се, и

телевизор, достатъчно голям, за да послужи като площадка за приземяване на хеликоптери.

Иначе обзавеждането беше доста стандартно: имаше мебели с черна кожена тапицерия и хромирани метални части, тук-там някоя модернистична дрънкулка, кристални скулптури, ужасно и следователно безценно произведение на съвременното изкуство на най-широката стена.

Съседната стая бе като храм на фитнеса, което обясняваше промененото тяло на Нии. Половината на помещението беше оборудвана като доджо; на едната стена имаше стойка с мечове, някои дървени, други — метални, предназначени за убиване. В ъгъла бяха натрупани постелки *татами*.

Спалнята също беше обзаведена като по каталог: огледалният таван отразяваше разбърканото легло, мокрите, мръсни и намачкани чаршафи. Навсякъде имаше петна и миришеше на пот. На рамката още висяха белезници с подплата от пенопласт, красноречиво свидетелство за случилото се през нощта. В другия край на леглото се търкаляше и въже, значи Нии си падаше и по връзването. Сигурно и той като доста японци бе любител на добре стегнатите възли. Видът на красивото младо момиче, вързано и безпомощно пред него, явно беше постигнал чудеса: три полупълни презерватива лежаха сбръчкани като премазани змии на пода. „Ех, да бях сега на двайсет и пет!“ — помисли си Ник.

До леглото имаше гардероб с десет черни копринени костюма, всеки с шикозен етикет от някое италианско шивашко ателие, три чифта черни обувки, двайсет чифта почти чисто нови маратонки и купчина грижливо изгладени и сгънати бели ризи.

Ник седна на стола пред бюрото и внимателно започна да го претърсва. Едно чекмедже беше пълно със спортни списания, друго — с банкови разписки, които показваха, че младежът наистина е много добре с парите; в трето имаше сметки: главно от химическо чистене, за наема и... виж ти, виж ти, ето ти нещо интересно.

Ник намери няколко скици: първата представляваше три ромба, грубо и аматорски начертани. На втората ромбовете бяха позасенчени от нова рисунка, по-майсторски изработена. На третата схема рисунката изпъкваше, а от ромбовете не се виждаше и следа. Последният лист бе подписан с името на художник от едно ателие за

татуировки в Шинджуку. Големия Одзу. Навремето Ник бе писал статия за Големия Одзу, любимият татуировчик на якудза. Ако искаш змийски люспи, имитация на портрети от Кунийоши, лъвове, тигри или мечки, а също ветрила, свитъци, бамбукови пръчки и йероглифи — любимите мотиви на мафията — той беше човекът. Все още татуираше по традиционните методи — не с електрическа игла, а по-бавно, по-болезнено, с бамбуков писец. Явно Одзу отново бе получил доходоносна поръчка; Нии го беше наел да заличи безвкусната му улична татуировка, сякаш така щеше да изтрие всички спомени от жалкото си минало.

Големия Одзу дължеше на Ник услуга за онази статия, която докара опашка от клиенти пред ателието му, включително няколко кинозвезди и известни певци. Знаеше също, че мъжете споделят пред татуировчиците неща, които не казват на жените, любовниците, психолозите или приятелите си.

26.

КАТА

— Няма да ударя едно дете — заяви Боб.

— Може така стане. Тя обаче те удари. Много пъти — отвърна Дошу.

Каза нещо на момичето, което внимателно започна да слага предпазната си броня.

— Това интересно — продължи Дошу. — Моя ученичка Суеко. Тя бъде безопасно от твои удари и бие се с боккен. Понеже тя ниска, боккен дълъг. Когато теб удари, много боли. Ти не носиш броня. От друга страна, с *шинай* дори твои най-силни удари не нарани нея, тоест, ако ти изобщо успееш я удари. Също, понеже ти висок, *шинай* къс. Трябва да я победиш.

— Господине, вие не разбирате. Не мога да ударя дете.

— Не гледай и не виждай форма. Гледай на близко, сякаш далече, и на далече, сякаш близко.

Боб хвърли меча си на пода.

— Не. Възпитан съм от баща, чийто баща го е бил жестоко, когато е бил дете. Той никога не ме е удрял и ме е научил на това: никога не удряй дете.

— Тогава трябва си отидеш. — Дошу посочи вратата. — Ти не знаеш още достатъчно. Твой ум мек. Ти умреш бързо, ако останеш. Върви в Америка, пий, яж и забрави. Ти не боец. Никога не бъдеш боец.

Боб разбра на какво изпитание го подлага Дошу. Поставяше го в ситуация, в която силата и бързината му бяха безполезни; не можеше да ги използва срещу детето, дори да искаше. Нещо дълбоко в него го възпираше. От друга страна, трябваше да победи. Ако не победи, значи се беше провалил. Не можеше да бъде воин.

Как тогава можеше да победи? Трябваше да се бие предпазливо, да предвижда ударите на противника, да се движи и да парира по-майсторски, отколкото някога го е правил, а когато получи

възможност, да се възползва от нея, но в същото време да се абстрахира от всичко, което го правеше мъж — бързината и грубата сила. Трябваше да овладее подсъзнателните си реакции и да пусне в действие сръчност и умения, които никога не е притежавал. Чувстваше се в безизходица.

— Ще се бия — заяви. — Но ако я нараня, ще нараня и вас. Това е условието ми, господине. Разбирате ли? Не можете да я излагате на опасност, без да рискувате собствения си задник. И не си мислете, че можете да ми прилагате хватки от айкидото. Това също го умея. Участвал съм в няколко схватки. Ето, погледнете, по дяволите.

Боб смъкна ъгълчето на тясната си, глупава риза и показа на стареца няколко места, където парчета горещ метал се бяха опитали да прекъснат линията на живота му. Имаше гънки, подутини от накриво зараснала плът, дълги белези, зараснали, но незаличими, спомени от забравени войни.

— Видял съм много кръв, моя и чужда. Аз съм войник, не го забравяйте.

Дошу не се впечатли:

— Значи се биеш добре срещу малко момиченце. Но аз мисля тя скрита твой задник.

Боб се обърна към детето. Тя изглеждаше като малка друидска жрица. *Боккенът* ѝ, издялан от як дъбов клон, приличаше на Ескалибур или на Обезглавителя на Кира и ако го удари, щеше да натърти плътта му до кокал. Главата ѝ бе защитена с тапициран отвътре шлем, лицето ѝ — покрито от метална решетка; дебела яка предпазваше врата и раменете ѝ. Тялото ѝ бе покрито с дебела броня, достигаща до китките ѝ; носеше дебели ръкавици. Приличаше малко на играч на американски футбол и на стопроцентов самурай.

Боси излязоха по средата на помещението, под високия таван, придаващ му повече вид на храм, отколкото на спортна зала. По стените висяха мечове, в ъглите дебнеха духове.

Тя се поклони.

Той се поклони.

— Пет удара печелят. Също кендо в глава. Аз помолил Суеко не удря в глава, освен ако необходимо. Също бойни удари, не само кендо. Значи всеки удар за убиване печели, не само цели на кендо. Ясно?

Дошу изчака за секунда и без да даде възможност за въпроси, изкомандва:

— Заеми позиция.

Боб отстъпи назад и зае *сеган камае*, стандартната защитна поза с вдигнат под 45 градуса меч, със събрани, но не допрени лакти, с връх на острието, сочещ очите. Това бе стабилна отбранителна позиция, но от нея не можеше да направиш много. Момичето застана в *гендан камае*, с насочен надолу и малко наляво меч. Това бе нападателна поза, не толкова добра за париране, но даваща възможност за нанасяне на зашеметяващи удари.

Боб се опита да намери ритъма, който понякога бе чувствал, понякога — не. Опита се да не мисли за „нея“ като за дете, а да вижда само меча ѝ, истинския си враг.

Дошу застана между тях, вдигна ръката си, после я свали.

Отдръпна се бързо. Момичето се дръпна наляво и внезапно, с плавно движение, вдигна меча в горна позиция („дракон от водата“). Част от секундата не достигна на Боб, за да парира, тя проби защитата му, като в същото време изкрещя силно „Хай!“ и той почувства жестоката болка от удара — класическо *йокогири* — на дъбовия прът в ребрата му. Боже, как болеше.

Осъзна, че току-що е бил убит от едно дете. Ако оръжието беше истинско, вътрешностите му щяха да се изсипят на земята.

— Едно за Суеко. Нула за Суогър.

Обхвана го ярост, изгарящ гняв. Идеше му да се разбеснее като бик, да изреве и да се нахвърли върху нея, използвайки ръста си, за да я сплаши, но знаеше, че не е достатъчно бърз и достатъчно ловък, гневът нямаше да му помогне. Момичето спокойно щеше да го порази.

Тя отново нападна, Боб отстъпи, парира два от ударите ѝ; после, ловко и гъвкаво, тя почти легна на земята и замахна към глезените му, но решението някак си дойде от самата атака и той, без да се замисля, скочи. Знаеше, че това е грешка, че никога не трябва да отделя краката си от земята — това беше едно от „трите бягства“, които трябваше да се избягват — но този път нямаше друг изход. Избягна хоризонталния удар и в същото време, приземявайки се, удари с меча дебелията яка в основата на врата ѝ — успешно, макар и малко нескопосано *кесагири*.

— Лош удар, Суогър. Но въпреки това точка. Едно на едно.

Следващите две атаки бяха мълниеносни. Той не успяваше да отбие повече от три нейни удара, а тя като че ли набираше скорост за сметка на неговата мудност и всеки път триумфиращият вик „Хай!“ прозвучаваше в мига, когато боккенът го удареше — веднъж по китката, при което той изпусна своя *шинай*, веднъж по здравия хълбок, гаден номер, известен и във футбола. Ох, леле, адски болеше!

Очите му се насълзиха и той примигна, за да проясни зрението си, но те отново се напълниха със сълзи и го заслепиха.

Изпита страх.

Идеше му да се изсмее: „Ранявали са ме хиляди пъти, десет от тях — с опасност за живота, а сега треперя пред едно момиченце.“

Дали от страха или от присмеха, но той изведнъж се мобилизира. Може би заради замъгленото му зрение, може би заради онова, което в спорта наричат „възстановяване“, или защото най-последно бе приел, че миналото не означава нищо, че има само сега, но когато предугади следващия ѝ удар, той го пое с долната третина на меч си, заби нейния в земята, реагира частица от секундата по-бързо от нея и я удари със своя *шинай* в средата на гърдите; *кесагири*. Тя не го почувства през дебелата броня, но Дошу веднага забеляза.

— Хай! — обяви Боб.

— Късно. Трябва удариш и извикаш едновременно. Няма точка.

Лошо извикване. Това беше кендо; това беше война. Но ако се забавиш с извикването, няма точка, както много добре знае всеки спортист. Когато тя отново го нападна, Боб се досети, че ще е отляво, защото досега всичките ѝ атаки бяха отдясно наляво. В частицата от секундата, когато тя се отдръпна, за да нападне отново, той нанесе удар, който сам не разбра откъде дойде, защото не го беше нито искал, нито планирал. Това бе най-бързият му, най-точен удар този следобед, дори може би за цялата седмица, и той извика „Хай!“ точно в момента, когато, възможно най-плавно и леко, докосна с върха на меч си лявата страна на главата ѝ, чувствайки как прътът отскача от шлема.

— Удар за Суогър.

Той се отдръпна и отново зае *сеган камае*. Разбра с какво го превъзхожда противничката. Тя не беше по-силна или по-бърза. Просто постигаше максимална концентрация много по-бързо от него и нанасяше ударите си много скоро един след друг. Той можеше да

парира първия, втория, може би третия, но на четвъртия вече реакциите му се забавяха и пропускаше.

Въпреки това решението не беше в бързината.

Не и ако съзнателно се стремиш да я постигнеш. Нямаше как да си внуши: „Ето, сега трябва да го направиш!“ Ако искаш да се заставиш, не ставаше.

Какво беше решението?

Междувременно малкото чудовище бе сменило позата. Застана в *ками хасо*, с меч, вдигнат като за посрещане на топката в бейзбола; въртеше го с китката си, защото неподвижната позиция означаваше смърт.

Дебнеше го, промъкваше се към него и той осъзна, че при тази умора няма да успее да реагира достатъчно бързо, ако тя нападне първа, и щеше да му вземе четвърта точка, после за секунди щеше да го довърши и край на мисията му.

„Какво беше решението?“ — трескаво се питаше той, но не можеше да измисли нищо.

„Ох, мамка му!“

Това беше...

Опита се да разчете погледа ѝ, но не виждаше очите ѝ под шлема. Опита се да отгатне намеренията ѝ по меча, но той се движеше толкова бързо, че изглеждаше размазано. Опита се да разчете движенията на тялото ѝ, но те бяха мистерия. Тя беше смъртта, врагът, който се бе опитал да го победи и не беше успял, но сега нападаше с нова решителност, подклаждана от адреналина, изключително съсредоточена, съзнаваща, че единствената възможност е...

„Луната в студен поток като огледало.“

Мусаши го беше казал преди четиристотин години. Защо сега думите му изплуваха в съзнанието на Боб?

Изведнъж разбра отговора.

Каква е разликата между луната в небето и отражението ѝ в потока?

Никаква.

Те са едно.

Трябва да станеш едно с врага си.

Не трябва да го мразиш, защото гневът пречи. Трябва да *станеш* него. И когато станеш едно с него, можеш да го контролираш.

Боб застана в *ками хасо* и почувства как тялото му следва нейните движения. Имитирайки я, той сякаш се сля с нея и по странен начин я опозна. Разбра, че се готви да нападне, защото почувства същата вълна от възбуда да се надига в него, и без да се замисля се хвърли напред първи, първи нанесе удар с късия меч, който можеше да отсече и двете ѝ ръце, ако беше истинско оръжие. Мечът сам го направи. Мечът сам намери пролука в защитата ѝ; мечът я порази и всичко това за частица от секундата.

— Попадение за Суогър. Три на три.

Сякаш бе открил магически портал към мозъка ѝ; нанесе следващия удар още по-бързо, проби защитата ѝ и улучи слънчевия сплит, толкова плавно, че почти не осъзна кога го е направил, но пресованите бамбукови летви на меча се огънаха, за да поемат удара.

— Удар за Суогър. Четири на три.

Изведнъж я обзе гняв. Шампионите не би трябвало да изостават. Боб бе успял да я изкара от нерви. Тя се втурна срещу него, замахна отгоре, нанасяйки безупречен *шинчокугири*, но колкото и бърза да беше, той запази абсолютно спокойствие. Завъртя се плавно и я улучи под брадичката, при което в истинска битка би я обезглавил.

— *Точка!* — изкрещя Дошу.

Боб се отдръпна, зае официалната поза и се поклони дълбоко. Той бе станал едно с нея и сега я обичаше. Бе станал едно с нея и сега чувстваше болката ѝ от загубата. Не се гордееше с победата си. Просто се чувстваше поласкан, че се е бил с такъв достоен противник.

Суеко свали шлема и отново се превърна в дете: с все още неоформено лице, макар и осеяно с капчици пот като на възрастен, с гладка кожа, тъмни, пронизващи очи. Тя също му се поклони.

Каза нещо на японски.

— Тя казва: „*Гайджин* се бие добре. Аз мисля той учи. Аз чувствам негова сила и чест. Той достоен противник“ — преведе Дошу.

— Кажете ѝ, моля, че съм благодарен за щедростта ѝ и мисля, че има голям талант. За мен беше чест да се бия с нея.

Двамата отново се поклониха и тя си тръгна, след няколко крачки заподскача като момиченце, което са пуснали по-рано от училище.

— Добре, имаше полза. Научих нещо. Онова за луната. Най-накрая разбрах какво значи.

— Утре аз теб кажа някои истини. Аз трябва говоря японски. Не английски. Познаваш някой, който говори японски?

— Да.

— Ти се обадиш. Аз кажа на този човек някои истини и той каже на теб.

— Добре.

— Аз теб дам истина. Достатъчно ли силен за истина?

— Винаги.

— Надявам се. Сега измий под на доджо. Търкай, гореща вода. Измий всичко. Отиди в кухня, помагай на моя майка. После цепи дърва.

* * *

Окада беше изненадващо услужлива. Тръгна от Токио рано на другата сутрин и за около обяд пристигна в Киото. Спря пред залата за кендо и Боб, който миеше чинии под строгия надзор на майката на Дошу, я видя през прозореца: със спретнат костюм, стегнати красиви крака, спокоен поглед, коса, събрана върху главата със сложна система от шноли и игли. Бе оставила високите токчета и носеше обикновени обувки.

Едно дете я посрещна и я покани в доджото. Тя сякаш не забеляза Суогър; само се поклони на Дошу.

— Здравей — каза Боб. — Благодаря, че дойде.

Тя го погледна:

— Дано да е за нещо важно.

Отново се обърна към Дошу и заговори бързо. Тя задаваше въпроси, той й отговаряше. Ту се смееха, ту говореха сериозно. Дошу каза нещо, Окада учтиво възрази, той защити мнението си. Суогър следеше ритма на спора, усещаше кога постигат съгласие, кога са на различно мнение, кога мислите им съвпадат.

Накрая Окада се обърна към него.

— Правилно ли разбрах? — попита той. — Той казва, че съм некадърник и трябва да ме изрита. Мислех, че вчера се представих

доста добре. Победих едно десетгодишно момиченце.

— Това десетгодишно момиченце е Суеко Мори, детето-чудо. Тя е знаменитост. Преди една седмица спечели купата на Японската кендо асоциация за деца и юноши под двацет и една години. Тя е звезда. Ако си я победил, значи много добре си се представил.

— Онзи дребосък?

— Онзи дребосък, може да победи повечето мъже в тази страна. Готов ли си?

Поуспокоен от току-що наученото, Боб кимна.

— Дошу каза, че учиш бързо. В добра форма си. Силен и издръжлив си. Лявата ти ръка е по-силна от дясната и възходящият ти диагонален удар е по-добър от низходящия. Това не може да си го обясни.

— Кажи му, че цяло лято съм косил с коса. Движенията там са отдолу нагоре и отляво надясно. Затова тези мускули са се развили по-добре.

— Както и да е, това не го интересува. После каза, че имаш силен характер и си трудолюбив. Работил си като вол. Ако беше със слаб характер или мързелив, нямаше да издържиш на това натоварване и унижение. Поведението ти много го е впечатлило. Още първия ден си е помислил, че от теб ще стане боец. Имаш подходящото мислене. Необучен си, но ставаш.

— Кажи му, че му благодаря.

— Благодарностите ти не го интересуват. Той не те хвали, просто казва какво е положението.

— Добре.

— Само че според него прекалената сила, прекалената издръжливост и прекаленото старание понякога са вредни. Прекалено работливият човек често се пресилва; прекалено силният често се предоверява на рефлексите и мускулите си. Затова, макар че много бързо си научил движенията, ти си срещнал затруднения със синхронизацията.

— „Синхронизация“ ли? Точно така ли се изрази?

— Каза буквално „действие в един момент“. Синхронизация е моят превод.

— Добре.

— Каза, че вчера, когато си бил подложен на напрежението от двубоя със Суеко Мори, най-после си успял да синхронизираш движенията си. Промяната, която е станала с теб в този дуел, била невероятна. Преди това си бил никой, а си излязъл истински боец. Трябва да развиеш това чувство, то е единствената ти надежда.

— Значи мисли, че ставам, така ли?

— Е, тук вече не ми е много ясно. За малко да те обяви за новия Мусаши. Каза, че още имаш проблеми. Имаш обаче и предимства. Затова няма представа какво можеш и какво не можеш да направиш и как трябва да действаш.

— Какво каза после?

— Каза, че не си Том Крус. Никой не е Том Крус. Никой не може да овладее меч за няколко дни или седмици, това става само по филмите. Между другото, онзи филм му бил много противен. Все пак ти си постигнал много повече от повечето хора.

— Добре.

— Трябва да опознаеш слабите и силните си страни и да нагаждаш действията си според тях. Това е стратегия. Ти не си станал велик майстор на меч. Научил си се да се биеш добре. Срещу който и умел боец от якудза да се изправиш, нямаш шанс. Можеш да победиш само при едно условие — ако се биеш с неопитен противник, който не е участвал в истинска битка и ще се уплаши при вида на собствената си кръв. Ти не се плашиш от кръвта, не се размекваш. Противникът ти може да не е толкова корав. Ще види кръвта, своята или дори своята, и ще се спече, ще изгуби ритъма, концентрацията си. Той ще умре; ти ще оцелееш.

Във всички други случаи стой настрана. Ако се биеш срещу друг противник, ще умреш. Не си достатъчно силен, за да покриеш всички сектори на защитата. Колкото по-дълго се биеш, толкова по-бавен ставаш. Всеки боец, който умее да си служи с меч, ще те разиграва, докато се умориш, ще чака мечът да ти натежи, да загубиш концентрация и тогава ще те убие. В дуел трябва да победиш бързо врага, с един-два удара, иначе си мъртъв. Колкото по-дълго се биеш, толкова по-голяма става опасността да те победят. Умният воин оцелява не само със силата на меч си, а и като подбира противниците си — като се бие само с онези, които може да победи, и отбягва онези, които не може. Всеки умел боец ще те убие за секунди.

— Той знае какво съм решил — измърмори Боб. — Искан да ми каже, че нямам шансове срещу Кондо.

Дошу чу името и се обърна към него.

— Суогър сан — каза и гласът му прозвуча почти грижовно. — Кондо: смърт.

* * *

Маздата хвърчеше с бясна скорост в нощта и вятърът бучеше толкова силно, че нямаше да се чуват, ако заговорят. Може би и без това нямаше какво да си кажат. Киото остана като светло петно зад тях, Токио се виждаше все още като неясно сияние напред. Окада караше с над сто и трийсет километра в час, спокойно и целеустремено, съсредоточено втреничен в пътя.

След известно време заваля. Тя отби встрани. Шофьорът на колата зад тях, караш на твърде малка дистанция, удари спирачки и изсвири с клаксон.

— Какъв беше проблемът? — попита Боб.

— Караше твърде близо, а не дадох мигач. Ще закачиш ли гюрука?

— Добре.

Тя натисна едно копче, гумираният гюрук се разгъна и бавно покри купето. Боб лесно закопча уплътненията, макар че механизмът не му беше познат.

— Искаш ли аз да карам. Сигурно си уморена. Пък и в този дъжд...

— Няма проблем. Достатъчно голяма съм. А и ти сигурно си уморен от мен.

— Така е. Със сигурност, докато бях там, не съм спал много. Старият негодник ме скапваше от работа. „Осем удара! Осем удара!“ Не съм се трепал толкова от години.

— Ти не се плашиш от работа. Повярвай ми, познавам много хора, които не са като теб. Шефът ми обича „да върши организационната работа“, тоест аз правя всичко, докато той ходи да си приказва с разни бизнесмени. Мисля обаче, че е по-добре да е

мързелив, защото е толкова глупав, че ако работеше усилено, всичко щеше да прецаква.

— Удивително колко много некадърници има по света. Както и да е, имаш ли новини от Ник?

— Не, нищо. Преди да тръгна, проверих телефонния секретар и електронната поща. Пак ще проверя.

Тя извади някакво малко пластмасово устройство, отвори го, натисна няколко копчета и дисплеят освети сериозното ѝ лице.

— Не, още няма нищо — обяви тя след малко.

— Добре.

— Какво смяташ да правиш? Трябва да ми кажеш, Суогър. Много ме е страх, че сега, след като се мислиш за Йомиджибо, ще направиш някоя глупост, без да ми кажеш.

— Не, нали се разбрахме, че всичко ще съгласувам с теб. Просто се надявах да има новини от Ник.

— Какво ще правиш, ако не открие нищо?

— Тогава ще потърся някой частен детектив, човек с връзки в якудза, може би бивш полицаи, и ще го наема. Може би трябваше да го направя по-рано. Не ми беше хрумнало. През повечето време умът ми беше зает с мисълта как да попреча на оня старец да ме насини.

— Частен детектив няма да ти свърши работа. Ако Кондо не иска никой да го открие, детективът само ще ти вземе парите и ще каже, че нищо не е намерил. Ник има куража да разпитва навсякъде. Съмнявам се, че има друг като него.

— Тогава ще отида в Кабукичо, ще започна да обикалям баровете на якудза и ще задавам недискретни, обидни въпроси за Кондо.

— Тогава още на другия ден в посолството ще получим колет с главата ти.

— Ох, не знам. Може би това *наистина* не е по силите ми.

— От друга страна, вече знаеш неща...

Мобилният ѝ телефон извънтя. Тя погледна името на дисплея и обяви:

— Това е Ник.

Вдигна телефона.

— Ало, Ник, какво...

Изведнъж млъкна.

— По дяволите.
— Какво има?
— Беше Ник. Каза само: „Сюзан, нахраних дракона.“
— „Нахранил дракона“ ли? Какво, по дяволите, означава това?
— Не знам. Гласът му обаче... Звучеше уплашено. Адски
уплашено.
— Боже мой.
Тя отново набра номера на Ник. Никой не вдигна.

27.

САМУРАЙ

Ник бе разнищил всичко. Или почти всичко. Седеше в кухнята в апартамента си и на светлината на силната лампа преглеждаше записките си, схемите, диаграмите с времето на събитията и последствията от тях, телефонните номера, всичко. Удивително колкото бързо се нареждаше мозайката.

От майстора на татуировки, Големия Одзу, бе научил, че Нии се хвалел колко лесен бил станал животът му. Вече имал пари за завършена татуировка на гърба си: най-последно можел да скрие ужасните, нескопосани ромбове под класически японски мотив с цветни рисунки и йероглифен надпис: „Самурай завинаги“.

С цената на много увещания и сериозна инвестиция в името на доброто Ник измъкна от Одзу най-строгото пазената тайна: името на човека, за когото Нии, по силата на обета си за вярност към Кондо, работеше. Изглежда, че кланът на Кондо си беше намерил нов даймьо и сега връзките им е върховната власт в страната бяха още по-силни.

Името вече му беше известно: Мива.

Мива, шогунът на „Шогунат видео“ и председател на ЯВА, който в момента се бореше с „Империял“ за контрола върху японската порноиндустрия, за съхраняването на японския ѝ дух, запазването ѝ от американското влияние и вкарването на бели жени във филмите.

С какво можеше да му помогне Кондо и каква роля можеше да изиграе един меч — рядък, важен меч с историческа стойност?

Ник можеше да спре дотук, да приеме, че Шогуна просто е любител на оръжията и иска да включи този прекрасен експонат в колекцията си...

Но тогава защо просто не се беше опитал да го купи от Яно? И защо бяха убили полковника и семейството му, защо полицията умишлено задържаше разследването? Имаше сведения, че по случая дори не е назначен достатъчно старши детектив.

За това Ник започна да разнищва историята на Мива. Оказа се, че има доста информация: за кариерата на Шогуна имаше писани статии, книги, дори публикувани от самия него. Всички разказваха за едно бедно момче, което, тръгвайки от нищото, завладяло Япония, както никой не е успявал от времето на шогуните — каква ирония. Мива живееше в разкош, имаше имоти из цяла Япония, седем апартамента в Токио, два в Европа, един във Вейл, един в Холивуд, един в Ню Йорк. Пътуваше с частен самолет, движеше се сред милионери и филмови звезди, а любовните му авантюри бяха легендарни.

Какво повече би могъл да иска такъв човек?

Ник осъзна, че не става дума за „нещо повече“ — това бе просто начин на оцеляване. Разбра как мечът ще помогне на Мива да осигури продължаването на рода му във вечността.

Сравнено с това смъртта на Яно и семейството му беше нищо. Наистина, какво толкова? Мъж, жена и четири деца. Светът можеше и без тях. Такъв беше вечният ред във вселената. Какво бяха те пред неговото величие? Нищо. Какво значение имаха те пред митичния Мива? Кой се интересуваше от тях? Никой самурай нямаше да се застъпи за тях. Трябваше да се примирят с неизбежното и да престанат да пречат на победоносния марш на Мива към славата.

Ник изпита нужда да пийне нещо по-силно. Отиде при хладилника и извади бутилка саке. Помъчи се с пластмасовата капачка, накрая се ядоса, сръза я с един кухненски нож и си сипа в чаша.

Ах. Вкусът на сакето, толкова типично японски. Остави ножа на масата и се облегна назад на стола. Наслади се за миг на усещането.

Вече виждаше бляскаво бъдеще за себе си: бе попаднал на сензация, която щеше да шокира света, щяха да последват арести, самите основи на японското общество щяха да се разклатят, скандалът щеше да придобие епидемични размери, журналисти от цял свят щяха да се стичат пред вратата му, това щеше да бъде неговото възмездие.

Щеше да се върне на сцената след злополучните приключения с кокаина. Щеше...

Ник чу нещо, странен шум, отначало не разбра от какво, но бързо си даде сметка, че някой е опрял тежък предмет във вратата на апартамента му; след секунда чу трясък и бързи стъпки.

Веднага разбра какво става.

Грабна листата със записките си и ги напъха в един плик.

Имаше няколко секунди.

Обхвана го паника.

После видя къде може да ги скрие.

Изтича до мястото, сви плика на руло и го пъхна в скривалището.

Грабна мобилния си телефон и набра номера на Сюзан Окада, като трескаво мислеше какво да ѝ каже, за да не го разкрият, нещо, което само тя ще разбере.

— Сюзан — каза, когато тя вдигна, — нахраних дракона.

Когато се обърна, видя стария си познайник Нии със свиреп поглед и *уакидзаши* в ръка. Зад него се появи Кондо и Ник видя най-голяма сензация в живота си.

Разбра кой е Кондо.

Сега му стана ясно защо някои хора го виждат, а други — не.

Осъзна и че двамата няма да се спрат пред нищо, докато не го принудят да каже какво знае, на кого е казал и за кого работи.

Нии се втурна към него, но закъсня.

Ник заби ножа в сънната си артерия и с усмивка изчака осемте секунди, докато кръвта му изтече.

28.

ДРАКОНЪТ

Стигнаха в полунощ. Обикновено по това време на денонощието в квартала на Ник почти нямаше движение, но сега беше ужасно. На четири пресечки от апартамента на журналиста улиците бяха задръстени с коли и никой не се движеше.

— Отпред някакво ченге се опитва да въдвори ред — отбеляза Сюзан.

— Ще отида да видя какво става. Ако не се върна навреме, ще се видим у Ник.

— Това е глупаво. Всички ще те забележат, защото си чужденец. Нека аз да отида. Ти стой тук и пази колата.

Окада слезе, а Боб се настани зад кормилото и зачака.

След десет минути колоната не беше мръднала и със сантиметър. Сюзан се появи. От бавната походка и мрачното ѝ изражение личеше, че новините са лоши. Тя се качи в колата.

— Изгорили са го. Като Яно. Къщата е изгоряла до основи, съседните също.

— Може би се е измъкнал.

— Не — разсеяно отговори тя, — не се е измъкнал. Един полицаи ми каза, че имало една жертва. Самоубийство. Запалил къщата и си прерязал гърлото. Преди час са го закарали в моргата.

Суогър се опита да не мисли за Ник, бедния Ник. Опита се да потисне гнева и отчаянието си. Спомни си думите на Дошу: „Има само сега“. „Само сега. Да, точно така, но само да се махна от тази проклетата чужда планета, това враждебно място, където неизвестни мъже, които не мога да видя, убиват жестоко всеки, който се опита да ми помогне, в игра, чиито правила не разбирам.

Само сега. Само сега. Мисли за сега.“

Окада седеше мълчаливо. Гледаше неவிждащо в далечината.

— Горкият Ник — проговори след известно време. — Мисля, че най-накрая показва на какво е способен.

— Умен човек. Смел мъж. Един от най-добрите.

— Горкият...

— Виж, не се опитвам да командвам или нещо такова, но мисля, че трябва да обмислим нещата. Ако Ник е прерязал сам гърлото си, значи Кондо Исами го е открил и той е знаел, че ще го измъчват. Познавал е тези хора. Затова е постъпил като самурай.

— Не ми се мисли за това.

— Все някой трябва да изясни нещата. Както гледам, това трябва да съм аз, затова смятам да се заема веднага.

— Знаеш ли, повдига ми се като си помисля колко те бива за това.

— Разбирам. На много хора им се повдига от мен. Аз съм сержант, такава ми е работата. Това е война, умират хора, други са в опасност, затова нека да обмислим какво ще правим отсега нататък.

Тя се замисли. След малко каза:

— Не мога да мисля в тази кола. Да отидем в някое кафене. Трябва да изляза някак от това глупаво задръстване.

* * *

Кафенето беше полупразно. Взеха си кафе от касата и седнаха на една маса в дъното. „Старбъкс“. Все едно бяха в Айова.

— Добре — заговори Суогър, — кажи ми дали съм прав. Ти си по-умната. Аз имам само гимназиално образование.

— Ново правило: без подигравки. Подигравките са забранени. Ясно ли е? — изръмжа тя.

— Извинявай. Беше глупаво. Няма да се повтори. Добре, ето какво знаем. Ник е открил нещо. Още не знаем какво. Те обаче някак са научили и са го намерили. Той искаше да те предупреди. Имал е достатъчно време да скрие онова, което е намерил, и да ти се обади. „Сюзан, нахраних дракона.“ После прерязва гърлото си, знаейки, че ако го хванат жив, ще го принудят да им разкаже всичко. Дребният, хилав Ник се оказа по-храбър самурай от всички онези негодници. Ето още нещо, което ми хрумна. Кажи дали си съгласна.

— Слушам те.

— Те не са опожарили къщата му без причина. Досетили са се, че е научил нещо, и са се опасявали, че го е скрил някъде. Подпалили са къщата, та онзи, за когото работи Ник, да не открие нищо. Иначе няма логика да я опожаряват. Така привличат ненужно внимание, а тези хора искат да останат незабелязани.

— Звучи логично.

— Добре, хайде сега да помислим за последните думи на Ник. Може би греша, но не би трябвало да е толкова трудно да ги разгадаем. Той е имал секунди, за да измисли какво да прави. Каза, че по телефона звучал уплашен. Знаел е, че убийците са там. Трябвало е бързо да скрие онова, което е намерил, и бързо да измисли как да ти подсказе къде е, така, че само ти да се досетиш.

— Да, но какво означава това?

— Означава, че има нещо, което трябва да ти е познато. „Нахраних дракона.“ Не, „Сюзан, нахраних дракона.“ Не кой да е дракон, не някой дракон от историята, не някой дракон от литературата, от филмите или от песните, а дракон, който Сюзан знае. Трябва само да намерим допирна точка между следните три неща: Сюзан, Ник и дракона. Какво знае Сюзан за драконите?

— Нищо.

— С него никога ли не сте говорили за дракони?

— Не.

— Не е ли споменава дракони пред теб?

— Не. Никога. Първият път, когато съм чувала да споменава дракон, беше снощи.

— Какво беше първото, което си помисли, когато чу „нахраних дракона“?

— О, това много ще ни помогне. Помислих си: „Какви, по дяволите, ги дрънка?“

— В миналото имала ли си нещо общо с дракони?

— Навремето ходех с двама. За кратко бях омъжена за един.

— Помисли с какво може да бъде свързан този „дракон“. Име на отбор? Училищният ти футболен отбор, сигурен съм, че си била главна мажоретка... не се ли казваше „Драконите“?

— Наистина бях главна мажоретка. Отборът беше „Пантерите“.

— Да си учила нещо свързано със... динозаври?

— Палеонтология, археология, геология. Не, нищо такова. Само руска и японска литература.

— О, *ето* вече нещо полезно. Мога да извлека много важна информация от *това*.

— Суогър, вече те предупредих за подигравките. Още едно нарушение и излиташ за Арканзас.

— Айдахо. Да пробваме с асоциации, свързани с дракони. Ти казвай какво ти хрумва. Може да си спомниш нещо.

— Казвай.

— Летящи дракони.

— Нищо.

— Спящата красавица.

— Нищо.

— Красивият принц.

— Нищо особено.

— Влечуги.

— Драконите влечуги ли са?

— Ами, зелени са и имат люспи. Приличат на динозаври, на големи крокодили.

— Имат ли двукамерно сърце? Студенокръвни ли са?

— Не знам.

— И аз не знам.

— Китайски дракон?

— Не.

— Карнавални дракони. Хора, с костюми на дракони?

— Това не са ли китайските дракони?

— Драконски кости. Драконски криле. Драконски следи. Драконски дух?

— Не, не, не, не.

— Летящи дракони.

— Това вече го каза.

— Банда, която се казва „Драконите“?

— Не.

— Триада на име „Драконите“?

— Не.

— Удар от каратето, който се казва „летящ дракон“?

— Не.

— Спящ дракон? Това е удар от кендото, възходящ.
— *Знам* какво е. Не, нищо не ми говори.
— Китайски ресторант, който се казва „Драконът“?
— Не.
— Свети Георги?
— Не.
— Свети Андрей?
— Не.
— Красивият принц.
— Това вече го пробва. Не става.
— Е, асоциациите ми с дракони почти се изчерпиха. Дали не е картина, филм, книга, стихотворение, вестник, статия...
— Хъммм.
Той се вгледа в очите ѝ. Погледът ѝ беше зареян нанякъде, сякаш виждаше далечни планини.
— Вестник ли?
— Статия, есе... Ако драконите са влечуги, това означава ли, че са гущери?
— Дракони не съществуват, така че не могат ли да бъдат каквото си поискат?
— Ти сам каза, че са зелени и имат люспи. Това означава, че са влечуги. Тъй че не могат ли да са гущери?
— Вероятно могат. Защо?
— Ами, просто... нищо.
— Пробвай. Нищо не губим.
— Гущери. Спомням си една случка с гущери. Само не знам дали съм я споменавала пред Ник.
— Не си сигурна, така ли?
— Суогър, никой не си спомня със сигурност какво е казвал на приятел, когото познава от пет години.
— Разбира се. Извинявай. Спомена обаче есе. Училищно есе? За гущери?
— Да, разказвала съм тази случка няколко пъти на разни партита и служебни вечери. Дали съм я разказвала и на Ник? Възможно е. Запознахме се на едно парти в резиденцията на японския посланик във Вашингтон преди около пет години. Беше неофициална

среща: аз трябваше да го забавлявам, той трябваше да си приказва нещо с мен. Може и да съм му споменала за това.

— Разкажи ми случката.

— Като ученичка имах смешната амбиция да завърша гимназия с пълно отличие. Трябваше да съм безупречна и в продължение на три години наистина бях. Последната година обаче получих ниски оценки по биология. Трябваше да наваксам, иначе щяха да ми пишат „много добър“ и сбогом на пълното отличие. Отидох при учителя и му казах, че не мога да наваксам на следващите тестове. Даже да ги изкарам с отличен, средната ми оценка пак нямаше да е пълна. Попитах го дали има начин да получа допълнителни точки. Учителят ми беше добър човек. Каза ми: „Сюзан, ако напишеш есе на хубава, оригинална тема, не виждам причина да не ти пиша пълен отличен.“ Проблемът беше, че не разбирах нищо от биология. Само зубрех. Нямах талант за тази наука и нямаше начин да напиша есе за шестица на каквато и да било тема. Нямах вдъхновение, нищо. Затова отидох в библиотеката, взех старите броеве на „Нашънал джеографик“ и започнах да ги разглеждам. Търсех нещо, което да възбуди въображението ми.

— Намери ли нещо?

— Да. Един гуцер. Огромен, грозен гуцер. Бога ми, какъв грозник беше. Дълъг около шест метра, хищен, с раздвоен език. Живее само на седем острова около Ява. Най-големият от островите се казва Комодо, затова гуцерът е кръстен комодски варан. Така за една вечер станах специалистка по комодските варани — трябва да подчертая, че тогава още нямаше Интернет. Написах статия за шансовете на този вид да оцелее при сегашните екологични проблеми в света. Получих отличен, завърших с най-висок успех, родителите ми бяха доволни от мен и животът ми продължи според плановете, ако не броим брака ми с Джак Макбрайд, но това е друга история. Странното е, че за всичко това ми помогна гуцерът, който тогава ми се стори толкова интересен. Шегата е, че когато съм в добро настроение и празнувам, когато си пийна и хората около мен предлагат тостове, аз също вдигам наздравица. „Да пием за гуцера.“ Това е моят тост. На всички им се струва много забавно, защото е толкова неприсъщо за Сюзан Окада, японката отличничка, която никога не греши. Може да съм разказала тази история на Ник, след като съм вдигнала тост за гуцера. Струва ми се, че тогава с още няколко японски журналисти и служители от

Държавния департамент отидохме в един ресторант за суши в Джорджтаун. Може тогава да съм им разказала.

— Това ли е всичко?

— Да. Има обаче още една подробност. Този гущер се нарича още комодски дракон. Може би съм вдигнала тост за дракона и точно това се е сетил Ник.

— Комодо? Това японска дума ли е? Звучи на японски.

— Не, индонезийска е, струва ми се.

— Звучи на японски. С толкова много „о“-та. Може да е японска.

— Наистина звучи на японски. Всъщност много напомня една японска дума — *камадо*. Това означава пещ или фурна. Представлява обърната керамична купа или нещо подобно. Навремето в повечето японски къщи е имало такава. Използвали са я за печене. Главно на риба. Дребна риба...

Внезапно Сюзан замълча. След няколко минути Боб заговори:

— Никой няма да разбере връзката между „Комодо“, името на острова, на който живее гущерът, и думата *камадо*, тоест фурна, освен ако не говори добре и английски, и японски. И никой освен теб няма нещо общо с комодския дракон. Сега следващият въпрос: Имал ли е Ник *камадо*?

— Не би трябвало. Сега всички имат микровълнови фурни. Той обаче имаше. Не си ли спомняш как миришеше у тях онази вечер, когато те заведох? Тъкмо бе вечерял и си беше пекъл месо. Изпекъл го е в *камадо*.

— Да си представим сега следното. Ник седи в кухнята и знае, че ще го убият. Всичко ще свърши. Той обаче не изпада в паника, не, той е смел, истински самурай. Знае, че не може да избяга, но се опитва да спаси онова, което е събрал, някакви документи. Само така ще победи врага си. Къде да ги скрие? Пъхва ги във фурната. Може би има обшивка и той ги пъхва под нея. После ти се обаждат, но се опасяват, че подслушват телефона му и единственото, за което се сеща, е онази случка, която си му разказвала и връзката между *камадо* и Комодо, за която само ти можеш да се досетиш.

— Обичаше игри на думи. Казваше, че сам пише заглавията на статиите си, защото обичал игрите на думи. Колкото по-цинични, толкова по-добре.

— Мисля довечера да посетя развалините на къщата на Ник. Обясни ми какво да търся и къде може да е. Ако е там, ще го намеря.

29.

ХРАМЪТ

Това бе едно от любимите му места: уединеното гробище при „Сенгакудзи“, Храмът на 47-те ронини, зад церемониалната порта на светилището и внушителната статуя на Оиши. Там лежах тленните останки на четирийсет и седмината, които бяха проникнали в двореца на Кира, избили телохранителите му в жестока битка и обезглавили стария негодник. Това бе едно от най-свещените места за японското въображение и преди да дойде, Шогуна винаги се обаждаше предварително, за да затворят гробището „за почистване“, та димът от ароматните пръчици на стотиците поклонници да се е разнесъл и той да може да се наслади на мястото сам.

Тук беше истинското *бушидо*. Проявяваше се на много нива. След масовото сепуку труповете били погребани с най-големи почести по будисткия обичай; сега стърчащите като гора надгробни плочи и церемониални дървени колове бяха избелели от дъждовете. Човек можеше да си купи снопче ароматни пръчици и да ги остави в памет на четирийсет и седмината и господаря им Асано. Той също бе погребан тук, затова беше и лекият дим, който се носеше между камъните. Отдолу имаше музей за туристите. Дворът, просторен и постлан с чакъл, самият храм, типичната будистка архитектура с дървени греди и бяла мазилка и най-вече покритият с дървени плочки покрив с извити ъгли се бяха превърнали в клише из цяла Азия и хиляди китайски ресторанти. Тук, между гробището и разположения под него двор още течеше потокът, в който през онази нощ преди толкова много години мъжете измили главите си. Такива бяха отмъщението и верността на служителите. Тези хора бяха предпочели смъртта пред живот в позор. Надгробните им плочи стърчаха покрай пътеките под сянката на дърветата. Тук предали главата на Кира и получили разписка от свещениците, която до ден-дневен се пазеше в музея:

„Прието:
Предмет 1: Глава
Предмет 2: Картонена кутия
Тази разписка удостоверява, че предмет 1 и предмет
2 са били предадени и приети.“

Тук четирийсет и седмината изчакали, докато ги арестуват. Тук, няколко месеца по-късно, след като им било заповядано да извършат сепуку, били погребани телата им.

Небостъргачите на Шинджуку в центъра на Токио бяха далеч. Беше есен, вече се усещаше полъхът на зимата. Листата — жълтеникави, червени, златистокафяви, оранжеви — се сипеха по земята в хаос от багри. Шогуна стегна шалчето около врата си, загърна се по-плътено с кашмиреното палто и се огледа — навсякъде имаше телохранители със слушалки на ушите.

— Сигурен ли си? — измърмори той.

— Не сто процента — отвърна Кондо. — Сигурен съм обаче, че нямаше нищо на хартия, защото не намерихме никакви писмени доказателства. Знам, че не е говорил с полицията, защото проверихме. Доколкото ми е известно, е говорил само с няколко източника: татуировчика и неколцина, как да кажа?... „експерти“ по Братството. Говорихме с всички, всички признаха, всички се разкаяха. Няма да ни предадат втори път. Колкото до Ямамото, сигурен съм, че не е имал никакви доказателства. Може само да е подозирал, че с теб работим заедно.

— Въпреки това съм загрижен. Да се случи точно сега, когато положението е толкова деликатно и равновесието е толкова крехко.

— Чисто съвпадение. Някой е видял нещо или журналистът е имал предчувствие. Изглеждаше добре запознат с нашата организация, знаел е кого да пита и дори си е позволил да проникне в жилището на един от хората ни. За негово нещастие косата му беше руса като на Чарлийз Терън, някой го забелязал и ни предупреди срещу известна сума. Вече е елиминиран. Знаем си работата. Колкото до информацията, която може да е научил, почти съм сигурен, че я е отнесъл със себе си.

— Сто процента?

— Господарю, никой не може да бъде сигурен „сто процента“. Но съм *почти* сигурен. За всичко друго можем само да предполагаме. Нямахме възможност да говорим с него. Беше по-бърз. Знаел е, че разговорът ни ще бъде неприятен. Няма обаче доказателства, че е работил с някого, нито причина да смятаме, че е имал съучастник. Не беше намерил нищо; огледахме цялата къща, преди да я подпалим. Никакви записки, никакви чернови, никакви проучвания. Имал е само подозрения и те изчезнаха заедно с него. Това е най-вероятното.

— Да, но каква е била вероятността бомбардировачите на Спруанс да издебнат нашите момчета точно когато са зареждали самолетите си на корабите? Защо са се появили точно в този момент? Вероятността е била нищожна, но американците са се изсипали от небето и за пет минути Япония е загубила три самолетоносача, триста от най-добрите си военни пилоти и цялата война. Често си мисля за тази случка от нашата история, Кондо сан. Точно за този момент. Не за една минута по-рано или една минута по-късно. Самолетоносачите са били ориентирани по посока на вятъра, палубите им са били пълни с презареждащи с гориво самолети. В този момент от цялата война Япония е била най-уязвима и американците са атакували точно тогава.

— Американците са играли нечестно. Знаели са кода ни.

— Мразя американците. *Винаги* играят нечестно. Глупави, непохватни, но пак побеждават, защото не играят по правилата.

— Не мога да те предпазя от очевидното предпочитание на Господ към американците, господарю. Той кара да се случва неочакваното и Битката при Мидуей е най-яркото доказателство за това. Аз не мога да те защита от това, както никой не е могъл да предпази Нагумо от бомбардировачите на Спруанс. Никой не може да те защити от прищевките на Буда, волята на Господ, безразличието на Шинто или общия стремеж към хаос във вселената. Непредвидимото има навика да се намесва в най-неподходящия момент. Ние обаче взехме всички разумни мерки, за да те защитим, да осигурим изпълнението на плана и да ти дадем онова, което заслужаваш. Единственото, от което не можем да те предпазим, е лошият късмет.

— Късметът винаги е на страната на американците — измърмори Шогуна. — Сега си мислят, че могат да ми отнемат бизнеса, че съм уязвим, че самолетите ми са на палубата за зареждане.

Играят нечестно, като пръскат милиони навсякъде. Толкова е несправедливо.

— Господарю, това няма да стане.

— Така е казал и Кусака, началник-щабът на Нагумо — мрачно напомни Шогуна.

— Разбирам. Затова изпратих най-добрите си хора при полировача и досега мерките за безопасност са железни. Това са момчетата, които посетиха заедно с мен Яно сан и семейството му — мои верни хора, калени в битка, свикнали да убиват. Няма човек в Япония и може би дори в света, който да ги надвие. Ако някой се опита, трябва да се бие срещу шестима, и то шестима от най-добрите. Нии ги командва, а той е готов да жертва живота си. Той е истински самурай. Главата ти е в безопасност. Моята също.

30.

МЕЧЪТ НА ЖИВОТА

Следващата вечер отново седяха в същото кафене „Старбъкс“ в Ропонги.

Боб извади плика. Хартията беше почерняла, но той внимателно я разгъна и подреди един по един документите върху масата. Страниците бяха изписани вертикално с йероглифи с почерка на Ник.

— Никой ли не те видя? — попита Сюзан.

— Навремето доста съм пълзял. Приближих се колкото можах, после се промъкнах между къщите до развалините. Дори не се наложи да влизам. Намерих фурничката, затрупана под паднали греди в двора. Половината беше непокътната, а пликът бе пхнат между камерата за въглените и външната стена. Измъкнах го и се ометох. Отне ми по-малко от пет минути. В случай че някой ме е проследил, направих няколко обиколки на квартала. Няма начин да са ме последвали. Всичко е чисто.

Сюзан се вгълби в изучаване на листата, от време на време ги разбъркваше, от време на време ги подреждаше, опитвайки се да сглоби някаква логична последователност. Боб седеше мълчаливо, сякаш не съществуваше.

Петнайсетина минути по-късно и след като изпи още едно кафе, тя заяви:

— Готово.

— Открил ли е нещо?

— Много неща.

— Изглежда ли правдоподобно?

— Да. Всъщност нещата са много прости. Обикновен бизнес.

— Човекът, когото търсим, е бизнесмен?

— И още как. Казва се Юичи Мива, по прякор „Шогуна“. Печели от порнографски филми, собственик е на „Шогунат видео“. Навремето бързо се ориентирал да прави Ди Ви Ди дискове и да пуска филмите си в Интернет. Натрупал милиони, които реинвестирал във

вестници, телевизионни канали, софтуер, компютърни игри и така нататък. Сега притежава милиарди, но има опасност да загуби всичко.

— Появила се е конкуренция.

— Точно така. Една новосъздадена видео компания, наречена „Империял“. Зад тях явно стоят американски капитали. Искат да завладеят японския пазар на порнография, като снимат японско порно с американски порно актриси, главно руси. Разпространението на такива филми е забранено със закон, но ако „Империял“ издейства вдигане на забраната, печалбите им ще бъдат огромни. Мива е председател на така наречената Японска видео асоциация, представлява работещите в бранша на мръсните филми. ЯВА е свързано с правителството и контролира регулаторната комисия в този бизнес. Забраната за внасяне на американска продукция е въведена благодарение на Шогуна. Мандатът на Мива изтича и предстоят избори. В течение на шестнайсет последователни години не е имал никакви конкуренти, но сега смятат да му се противопоставят. „Империял“ харчи много пари и предлага свои кандидати. Има десетки по-дребни порно студия и те ще застанат или на страната на Шогуна, или на узурпаторите от „Империял“. Положението е както при много други браншове и служби за регулиране. Ако стоиш начело на професионалното сдружение на бранша, на практика контролираш и регулаторните органи, каквато в този случай е Административната комисия по филмова етика. В действителност ЯВА контролира комисията. Това е комисията.

— Добре, но какво общо има мечът?

— Мива трябва да спечели избора. Ако загуби, губи всичко. Трябва да направи нещо решително, за да спечели уважението на всички. Трябва да се издигне над порнографията и да стане народен герой. Тогава малките студия и „Империял“ няма да могат да го елиминират. Ще бъде твърде велик. На практика ще стане доживотен председател на ЯВА. Ще продължи да контролира комисията, а чрез нея целия бранш. Ще попречи на американците да стъпят на японския пазар. Бизнесът му ще продължи да процъфтява, а „Империял“ ще западне.

— Сега разбирам. Юичи Мива си дава сметка колко луди по мечове са японците. Така ще си спечели огромен авторитет: ще обяви, че е открил най-тачената реликва в японската история. Това е мечът,

използван от Оиши при нападението на четирийсет и седемте ронини срещу Кира през хиляда седемстотин и трета година. Това е острието, което е отсякло главата на Кира. Всички медии ще говорят за него! Той ще стане герой. Ще го обявят за „великия човек от народа“, незаменимият.

— Собствениците на по-дребни фирми ще осъзнаят, че ако не го изберат, престижът на целия им бизнес ще бъде уронен. Няма да допуснат такъв срам.

— Разбирам.

— Ето как всичко се подрежда — продължи Сюзан. — Точно *затова* е било избито цялото семейство на Яно. Всичко трябва да бъде представено като дело на Мива: търсенето на меча, намирането му, реставрирането му, предаването му на държавата. Намесата на Яно в сценария би показала, че всичко е станало случайно. Мива би се представил не като радетел за културното наследство, а просто като богаташ, който е купил меча от другиго. Затова е трябвало да бъдат премахнати. Единствената причина за убийството им е, че са притежавали точно този меч. Трябвало е да бъдат жертвани за благополучието на Шогуна и оръжието да бъде взето.

— Яно и цялото му семейство са умрели само за да може някакъв негодник да бъде избран за крал на филмите с разгонени учителки.

— Много красноречиво изказано. В общи линии това е. — Внезапно Сюзан се умърлуши. — Ужасното е, че той ще спечели.

— Защо мислиш така?

— Твърде късно е. Мечът е у него. Скрит е, пазят го. Никой не може да му го вземе. Никой не може да докаже връзката с Яно. Той ще го покаже, когато дойде време за смешните му избори, ще привлече вниманието на медиите, ще го дават по телевизията, ще пишат за него във вестниците, ще спечели малкото си състезание. Не виждам законен начин да го разобличим. Можеш да свидетелстваш пред полицията, че това е мечът, който си внесъл в страната, и може би някой ще ни повярва, но...

— Ягю Муненори, хиляда шестстотин и трийсета, „Мечът, даващ живот“: „Голяма грешка е да се мисли, че мечът е създаден за убиване на хора. Той не е за убиване на хора. Той е, за да бъде убито злото.“

— Откажи се, Суогър.

— Не мога. Не съм дошъл от другата страна на океана, за да давам свидетелски показания.

— Това е глупаво. Забравяш, че дори не знаем къде е мечът. Не можеш да се правиш на Тоширо Мифуне, защото няма сцена, на която да играеш.

— Ще намеря проклетото нещо за десет минути.

— Суогър, това, което искаш да направиш, е престъпление. Знаеш, че е мое задължение да уведомя властите.

— Окада сан, знаеш, че властите са подкупени от Мива. Властите няма да ни помогнат. В тази битка сме сами — един американски селяк и една бивша мажоретка. Ако не направим нещо, онова момиченце ще си остане сираче и няма да има възмездие. От хиляда години насам историята все се повтаря: грубияните с големите мечове избиват хора безнаказано и се забавляват.

— Мечът сигурно е заключен и охраняван в някое от седемте имения на Мива около Токио.

— Мога да го намеря за десет минути.

— Суогър, мечът е заключен и го охраняват...

— Дали са го за полиране.

— Какво?

— Острието имаше нужда от реставрация. Мива трябва да е наел най-добрия полировач в страната, за да отстрани всяко несъвършенство от метала. Мечът трябва да е красив, не разбираш ли? Не може да го държи в някое от именията си, защото полирането се извършва с тежки каменни инструменти и е деликатна, бавна работа, изисква абсолютно съсредоточаване. В момента някъде, на няколко километра оттук, някой майстор полира острието под тежка охрана. Вероятно го прави против волята си, Мива и приятелят му Кондо Исами са го заставили. Не ги интересува кой какво иска.

Сюзан го погледна:

— Какво предлагаш?

— Да отидем в работилницата и да вземем меча.

— Какъв е планът?

— Ще почукам на вратата. Ще кажа: „Моля, дайте ми меча“. Те ще отговорят: „Не, не става.“ Аз ще кажа: „Хм, но аз настоявам“ и ще започне разпалена дискусия.

— Ти си луд. Не забравяй, че не си самурай.

— Самурая го няма. Пред теб стои един обикновен стар американец.

— Ще те убият, Суогър.

— Измисли по-добър аргумент.

Тя не можа.

31.

БИТКАТА

Сюзан го остави пред музея в 18:30 и се наложи доста да се разправя с охраната и служителката на пропуска, защото скоро затваряха. Доктор Отова обаче нареди да го пуснат и лично слезе да го посрещне. Минаха покрай гордо изложените експонати, почиващи в тържествена тишина под бледата светлина на лампите и влязоха в кабинета му. Навсякъде във витрини със системи за регулиране на влажността имаше мечове, само на едната стена голяма черна врата показваше входа към хранилището, в което сигурно имаше още мечове.

— Дошу каза, че сте добър ученик. Уменията и характерът ви много са го впечатлили, а той умее да преценява хората.

— Господине, радвам се, че преминах това изпитание и съм се представил добре.

— Кажете сега. Споменахте, че е спешно.

— Да. Мисля, че знам къде е мечът, който бе откраднат от Филип Яно. Би трябвало да го реставрират. Най-вероятно е даден за полиране, защото това е най-дългата и трудна част от процеса. Мога да си загубя цяла седмица с проверки и телефонни разговори, но знам, че вие имате необходимата информация. За секунди можете да разберете къде е.

— Искате да разпитам?

— Знам как действат тези хора и не мисля, че с обикновено разпитване можете да ги намерите. Те искат мечът да бъде реставриран колкото може по-скоро. Искат работата да бъде свършена до определен срок. Времето им изтича, затова много бързат. Трябва също да възстановят ръкохватката и ножницата, и то на най-високо художествено ниво. Това означава, че някой известен полировач вероятно внезапно е изчезнал. Вече не се появява в обществото. Приятелите му нямат новини от него и се тревожат. Оттеглил се е, неочаквано е решил да отиде на „почивка“ или нещо такова.

— Познавам един журналист, който вероятно знае. Седнете, докато му изпратя имейл, моля.

Ученият включи компютъра си.

Боб седна и заоглежда красивите оръжия наоколо, заслуша се в тракането на клавиатурата. В това помещение можеше да проследи цялото развитие на формата на остриетата във времето, извивката постепенно се увеличаваше през различните периоди, после пак намаляваше, доближавайки се до правата линия. *Цубата* се беше променяла от единичен железен диск, недодялан като викингско весло, до сложна, инкрустирана със злато резба, твърде елегантна, твърде красива за безспорното си предназначение, а именно да пази ръката от вражеското острие. Върховете бяха ставали по-издължени или по-къси, браздите на остриетата се бяха удължавали към края, появяваха се двойни, после се скъсяваха и накрая съвсем изчезваха. Виждаше еволюцията на *хамона*, понякога съвсем ефирен и незначителен на границата между твърдата калена стомана и помеката от гърба на острието. Колекцията беше впечатляваща. Дори с повърхностните си знания Суогър имаше чувството, че познава един отделен свят. *Кисаки, йокоте, мицугашира, хамон, шиноги, шиногиджи, хира, ха, муне, минемачи, хамачи, мей, мекугуана, накаго, накагори* — от върха до ръкохватката знаеше имената на всяка част на меча. Това бе цяла вселена.

— Господин Суогър.

— Да?

— Най-добрият полировач на мечове в Япония е в Лондон, реставрира оръжия във „Виктория анд Албърт мюзийм“. Следващият по умения е в Сан Франциско, води семинар за вашите сънародници. Но третият...

— Третият?

— Третият навремето беше най-добрият. Само възрастта навреди на уменията му. На осемдесет и четири е. Казва се Тацуя Омоте. Имам адреса му.

— Идеално.

— Боя се, че имате право. Преди три седмици неочаквано е отменил участието си в една конференция в Осака. Пропуснал е срока за едно мероприятие, което е водел за един храм в Хирошима. Работилницата му е затворена и вече не отговаря на писмата в

електронната си поща. Приятелите му много са се разтревожили, но преди няколко седмици им е изпратил имейл, в който пише, че всичко е наред, просто имал много важна и трудоемка работа.

Боб погледна часовника си. Търсенето му беше отнело седем минути.

— Какво да правим сега? — попита ученият. — Да се обадим ли на полицията?

— Мисля, че така само ще предупредим престъпниците и няма да помогнем за освобождаването на човека. Лично ще отида да проверя какво става.

— Може да е опасно. Въоръжен ли сте?

— Не. Разбира се, че не.

— Елате с мен.

Ученият го заведе при вратата на сейфа и нагласи комбинацията на ключалката. Дръпна вратата и Боб почувства голяма тежест, движеща се на лагери.

Американецът остана отвън, защото домакинът не го покани. Ученият се показва след малко, държеше бял меч.

— *Гендайо уакидзаши*. Съвременен къс меч. Изкован е през хиляда деветстотин четирийсет и трета от един от най-известните оръжейници от периода шова в разцвета на силите му. Бил предназначен за сина на майстора, който тогава служел като офицер на остров Тарава. Той обаче никога не се завърнал. След войната ковачът монтирал острието на цивилната ръкохватка, която виждате сега. Затова *саята*, *цубата*, *самето* и *саегото* са бели. За нас бялото е както при вас черното. Олицетворява скръбта.

Ученият вдигна оръжието пред себе си с режещия ръб на острието нагоре и с лявата си ръка дръпна бялата лакирана ножница. Голото оръжие заблестя на светлината, красиво и жадно за кръв.

— Когато дари колекцията си на музея, старецът ми каза, че това е най-острото и най-яко острие, което някога е изковал. Изработено е с любов, за да закриля сина му. Той обаче така и не го видял. Старецът ми го подари, за да го дам на моя син и мечът да го закриля, но така стана, че и синът ми не доживя да го носи. Той също почина млад. Давам го на вас, защото сте син на воин. Надявам се да ви пази с магията на бащината любов, вградена в него. Приемете го като подарък за баща ви от мен. Надявам се, че е бил добър човек.

— Много добър.

— Хубаво. Моля се да не се налага да го използвате, но ако все пак се стигне дотам, знайте, че този меч ще реже бързо и точно.

* * *

Минаха през крайните квартали и навлязоха в селскостопанския район около Токио, известната долина Канто. В далечината величествено се издигаха планини, сред тях и великият Фуджи, огромната му снага се очертаваше ясно в кристалния есенен въздух. Изглеждаше като от снимка в рекламна брошура, какъвто съществуваше в съзнанието на западните туристи.

— Нямаше нужда да ме караш — каза Боб. — Нали имам мотоциклет. Можех и сам да намеря мястото.

— Ами ако те ранят? Ако кървиш и не може да караш? Ако някой извика ченгетата и трябва да бягаш, а няма къде да се скриеш? Ти си просто един голям *гайджин*. Ще те намерят за трийсет секунди. Трябва да ти помогна, Суогър, макар че не мога да *повярвам*, че го правя.

— Всичко ще е наред.

— Затова ли носиш нещо под якето си? Нещо с дължината на меч?

— Отова ми го даде за всеки случай.

— Суогър, ще те убият или ще те тикнат в затвора, а с моята кариера ще бъде свършено.

— Ще се справя.

— Да, чужденецът с едноседмично обучение. Разбира се.

— Не забравяй, че победих едно малко момиченце.

Накрая намериха адреса: на безлична улица в едно безлично градче, безлична търговска постройка с няколко магазина на приземния етаж, единият — затворен, със спуснати завеси. В съседните се продаваха спагети, суши, порнофилми, алкохол, компютърни игри. На табелата над затворения магазин пишеше „Нихонто“.

— Това е. Работилницата на Тадаки Омото. Бога ми, прилича на магазин за сандвичи.

— *Тацуя Омоте*. Не можеш ли да запомниш едно име?

— Много сте нервна, госпожице Окада. Знам какво ви трябва. Време е за пазаруване. Защо не обиколим магазините?

— Какво?

— Това винаги успокоява хората. Хайде да отидем да напазаруваме някои неща.

Боб слезе от колата и пресече паркинга. Сюзан го последва на няколко крачки зад него. Той отиде направо в магазина за алкохол. Докато тя дойде, бе купил бутилка „Джак Даниелс“.

— Това е много хубаво уиски. Искаш ли малко?

— Суогър, аз...

Боб плати около 3600 йени. Поднесе бутилката към нея, но тя поклати глава.

— Добре, след малко тогава. Сега да си вземем една хубава порция спагети.

— Господин Суогър, стана ли ви нещо? Не разбирам.

— Не, госпожице, много съм добре. Хайде да хапнем спагети.

— Ама...

— Трябва да наблюдавам района известно време, преди да се вживея в ролята на Тоширо. Хайде.

И така самураят и спътничката му влязоха в ресторантчето и си взеха голяма порция спагети и по една диетична кока-кола. Обстановката беше доста приятна. Седнаха до прозореца.

— Какво виждаш? — попита тя.

— Голям мерцедес ес-класа, черен, много лъскав, спрян на паркинга. Типично мафиотско возило.

— Нямаме представа колко са вътре. Трябва да се обадим в полицията.

— Хубаво, и какво ще заварят вътре? Старец, който полира мечове в компанията на няколко биячи с костюми. Какво престъпление е това? Дали старецът ще каже: „Тези момчета ме принудиха насила да полирам този краден меч“? Едва ли ще го направи, вероятно от страх, и то с право. Ченгетата ще попитат: „Как е бил откраднат мечът? Подаден ли е сигнал в полицията?“ Тогава ще трябва да им кажем: „Нямаме други доказателства, освен твърденията на този побъркан бял, който казва, че е внесъл меч в страната преди няколко месеца.“ Тогава бандитите ще отговорят: „Моля ви се, ето

разрешителното за меча“, което са взели от Яно сан. И така, мечът остава при мафията, нас ни изритват от града, а господин Тацуя...

— Господин Омоте, мамка му. Не можеш ли да запомниш едно нещо правилно?

— Господин Омоте продължава да лъска меча. Междувременно ченгетата установяват, че паспортът ми е фалшив и ме арестуват. Идеята не ми изглежда много добра.

— Ела.

Тя го заведе при колата.

— Качвай се.

Отвори чантичката си — доста голяма кожена чанта — и му я подаде. Той погледна вътре и видя ръкохватката на малък пистолет.

— Нерегистриран китайски „Макаров“. Взех го от палячовците от ЦРУ на четвъртия етаж в посолството. Зареден е с някакви магически чудеса, наречени „трийсет и осемкалиброви куршуми с кух връх“. Каквото и да означава това, момчетата доста се посмяха. Вземи го.

— Не.

— Суогър, не можеш да отидеш там само...

— Мога. Тази игра се нарича „мечове“. Това е тяхната игра. Ако ги бия по техните правила, ще съм победител. А това чудо го хвърли в Токийския залив. Ще те тикнат за следващите четиринайсет години в японски женски затвор, а там не носят чантички „Кейт Спейд“.

— Дано да оцелееш достатъчно дълго, за да ми обясниш как селяк от Юта, който звучи като Джони Кеш, успя да познае чантичка „Кейт Спейд“.

— Аз съм от Айдахо, на границата с Арканзас. Дъщеря ми ме накара да ѝ купя такава чантичка. Купих и на жена си. Сигурно вземаш добри пари. Тия неща не са евтини. Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш?

Тя не сметна за нужно да отговаря. Само го изгледа. Боб извади малката плоска бутилка от кафявото хартиено пликче, отвинти капачката, усмихна се, вдигна шишето и каза:

— Наздраве.

После изля малко на главата си и разроши косата си.

Плисна малко и на врата си.

Подаде бутилката на Сюзан.

Свали вратовръзката си, разкопча горните четири копчета на ризата и извади левия ѝ край от панталона си.

— „Основата на Пътя е заблудата“. Ягю, хиляда шестстотин трийсет и пета.

— Добре, Суогър, предавам се. Отивай да си играеш на войник.

— До скоро.

— Ще те чакам тук. Ако изобщо излезеш жив.

* * *

Нии не спираше да се удивлява. Старецът, бос и облечен в черно като някаква конте, с очила, толкова големи, че зад тях очите му приличаха на бръмбари, седеше на ниско столче върху издигната платформа. Приличаше на музикант. Седеше наведен над дългото стоманено острие, абсолютно съсредоточен, с лявата ръка притискаше метала към дървено трупче, с дясната държеше плосък камък. До десния му крак имаше кофа с вода.

Това беше крайното заглаждане. Полирането бе като бавна, мъчителна битка, започна с цял арсенал от камъни и пълно мобилизиране на въображението, издръжливостта и уменията му срещу острието, едновременно с любов и настървение, едно истинско изкуство. Мечът, от своя страна, се съпротивляваше упорито. Белезите му бяха гордо спечелени в отдавна забравени битки, повърхността му носеше следи от кръвта на много хора, някои справедливо лишени от живота им, други — не. Сякаш не искаше да се връща към церемониалното бездействие.

В тази война оръжията на стареца бяха камъните. Бяха десетки и всеки си имаше име, специфична структура и повърхност, използваше се само на определено място по острието и в определена посока: *арато, конгото, бинсуй, касисей, чунагура, кома нагура, учимугори хато, учимугори то*. Изкуството бе да знаеш мястото на всеки в този времеотнемащ ритуал. Лицето на стареца бе сбръчкано като сушена слива, но косата му беше дълга и бухнала. Приличаше повече на саксофонист, отколкото на войник, но той бе истински боец и свидетелството за това бяха проблясъците от милион метални частички, въпреки че на всеки час ги събираше с прахосмукачка,

защото някоя непокорна стружка можеше да попадне между камъка и острието и да причини поразии.

Нии наблюдаваше как от нещо съвсем банално се ражда голяма красота. Онова, което отначало изглеждаше като обикновено парче стара стомана, мръсно, с петна от ръжда, очукано и надраскано, сега представляваше празник на цветовете и повърхности с различна структура. Той не просто блестеше, той искреше, сякаш светлината идваше някъде отвътре. Някак си остарелият метал се беше махнал и мечът бе възвърнал живота и мощта си. Беше жив. Замазаната, матова линия на *хамона* преминаваше по цялото острие. Върхът, *кисаки*, беше заплашителен и свършен, пет сантиметра зловеща стомана, способна да проникне навсякъде. По-дебелият метал на *муне* проблясваше като злато, масивен и надежден, солиден, но не просто твърд и чуплив. Две бразди (казваха се *бо-хи*) придаваха на острието аеродинамични свойства и бяха причина да свири, когато прорязва с голяма скорост въздуха. Оръжието изглеждаше жадно за кръв. То бе от онези обекти, които са едновременно свещени и прозаични. Искаше само едно: да се къпе в още кръв, но в същото време бе възплъщение на гения на хората от един малък остров, които бяха създали и разпространили духа му в половината свят. Нии не знаеше тези неща. Не можеше да ги изрази. Просто ги чувстваше. За първи път нещо бе в състояние да го накара да не мисли за малки момиченца.

Старецът работеше упорито, не виждаше нищо друго, освен меч на десет сантиметра от лицето му. Бе твърде възвишен, за да забележи безвкусно обличените, вманиачени по модни дрехи млади мафиоти. С поведението си им показваше, че колкото и да се перчат и да тормозят хората, те са банални, безполезни. Той беше жив, за да свърши тази работа. Беше го приел преди няколко седмици, когато те се появиха с пистолети и купчина пари.

— Ще работиш това. Няма да се занимаваш с нищо друго. Няма да казваш на никого. Ще те наблюдаваме. Трябва да свършиш до първата седмица на декември.

— Не може да се свърши за толкова кратко време.

— Може — бе казал Кондо. — Сигурно знаеш кой съм и на какво съм способен. Не искам да проливам кръвта ти...

— Живот, смърт, не е ли едно и също?

— За теб, на осемдесет години, сигурно, но дали и децата, внуците, жена ти, приятелите ти мислят така? Можем да оставим много домове в това градче празни.

Неохотно старецът прие реалността. Отдаде се на меча. Какъв избор имаше?

Почти беше свършил. Оставаше да го заглади за последен път, да го огледа, да...

— Нии! — изкрещя някой.

Младежът вдигна очи. Старецът бе спрял да полира, което досега никога не беше правил. Това разтревожи Нии.

После чу: някой думкаше на вратата.

— Кой е този глупак?

— Някакъв *гайджин*. Чужденец с много глупав вид.

— По дяволите. Добре, ще го разкарам. А ти, старче, продължавай да работиш.

Незнайно защо старецът не продължи да работи. Вгледа се изпитателно в Нии, сякаш го виждаше за първи път или знаеше някаква тайна. После се усмихна.

За първи път от месеци заговори:

— Сега ще стане интересно.

* * *

Боб задумка на вратата. Вътре се чу шум. Пробва бравата, вратата се разклати, но не поддаде. Той отново потропа.

— Ехо! Хей, отворете, по дяволите! Искам някой да ми наточи меча!

Вътре настъпи оживление, завесата зад стъклото леко се откrehна и той долови някакво движение. Иначе вътре не се виждаше нищо особено: рафтове с някакви кутии като от обувки, а в тях — камъни: плоски, грапави, с различна форма, структура и цвят.

— Хей! — изкрещя отново той. — Мамка ви, имам меч за точене! Не искате ли да спечелите малко пари? Имам пари. Мързи ли ви да работите? Хайде, негодници, отваряйте!

Продължи да думка и да крещи още няколко минути, давайки да разбере, че пияният *гайджин* няма никакво намерение да се откаже.

— Чувам ви! Мамка ви, чувам, че сте вътре! Отворете, по дяволите!

Отново видя нещо да се движи в полумрака и след малко зад вратата се появиха двама едри младежи с костюми. Носеха черни очила и лицата им бяха безизразни. Сигурно бяха по стотина килограма и вратовете им не личаха. Късите им ръце висяха леко настрана, понеже мускулите им бяха толкова раздути, че не им позволяваха да ги приберат до тялото.

Приблжиха се и Боб чу изщракване на ключалка. Вратата се откряна на не повече от няколко сантиметра и двамата младежи закриха пролуката с телата си.

— Здравсти, имам...

— Ти се маха. Магазин затворено. Никой тук. Майстор няма. Отива си сега, моля.

— Хайде, момчета — запелтечи той като пияница, който не разбира какво му говорят. — Купих това чудо за един бон. Трябва да се лъсне. Това е мястото, нали така? Казаха ми, че тоя пич ги лъска идеално. Хайде, извикайте майстора, хайде.

Показа им меч с бяла ръкохватка и бяла ножница.

— Маха се веднага, моля. Тук никой няма. Майстор няма. Отишъл другаде. Вие няма работа тук.

— Момчета, искам само...

— Няма работа тук.

Вратата се затвори и Боб чу изщракване.

Двамата младежи се отдалечиха и се скриха в една задна стаичка.

Той изчака за секунда, после бръкна в джоба си и извади малък шперц. Изщракването му беше подсказало, че ключалката е с обикновено резе, стандартно устройство, което лесно можеше да се отвори. Пъхна шперца в ключовата дупка, напипа деликатната система от лостчета, премести ги едно по едно и накрая почувства как механизмът се освободи. Прибра шперца, извади пластмасова кредитна карта, пъхна я в процепа между вратата и касата и внимателно я придвижи нагоре, освобождавайки езичето на бравата. След две секунди ключалката изщрака и вратата се отвори.

Той влезе в тъмното помещение.

— Хей! Има ли някой? По дяволите, вратата не беше заключена, значи работите!

Чу шум зад една завеса, шепот.

Той се приближи, рязко мина през завесата и олюлявайки се, застана на входа на по-голяма стая, където го чакаше странна гледка. Дребен старец с коса като на хипи и очила като на космонавт седеше на малка платформа с меч в скута. Боб веднага позна оръжието по дължината и формата, макар че сега блестеше като рядък скъпоценен камък.

Пред него стояха шестима много едри младежи, трима с тъмни очила, но всичките с черни костюми и все още прибрани в ножници *уакидзаши*. Боб едва се сдържа да не се изсмее. Приличаха на състезатели по американски футбол, опитващи се да имитират „Блус брадърс“.

Изведнъж японците започнаха да бърборят, да приказват един през друг, докато накрая един от тях не изкрещя и явно пое нещата в свои ръце. Наведе се напред и подуши Боб.

— Ти пиан. Върви вкъщи. Върви сега, бързо.

— Искам само да ми лъснете меча, за да заприлича на онзи там. Леле, много е хубав. Господине, можете ли да направите моя като вашия?

Вдигна меча си, както беше още в ножницата, и го размаха театрално.

Шефът изръмжа някаква заповед и двама от биячите тръгнаха към Боб, наежиха се, стиснаха юмруци и мускулите на ръцете им опънаха плата на ръкавите.

— Хей, хей, без грубости, момчета, моля, моля!

Горилите спряха.

Боб погледна стареца, който също го гледаше. Намигна му. Старецът също намигна.

За момент всички застинаха неподвижно. Младежите стиснаха ръкохватките на мечовете, очите им тревожно зашариха из стаята, дишането им се учести. Боб изведнъж млъкна, заоглежда ги внимателно, преценяваше ги. Беше един миг, а му се стори вечност. Някой поет можеше да съчини хайку в това тържествено безвремие.

Боб погледна дебелия им водач.

— Искам си обратно меча. Онзи, който старецът полира. Онзи, заради който убихте Яно. А вие можете да ходите в ада.

Тогава настана хаос. Сякаш мирът и спокойствието бяха утопични понятия. Беше време за убиване.

Двамата, стоящи най-близо, посегнаха към мечовете си, но не бяха достатъчно бързи. Яйджуцу. Изкуството да реагираш мигновено. Нанасянето на удар в мига след изваждането на меча от ножницата се наричаше *нукицуке*. С невероятна скорост Суогър извади меча (острието изсъска глухо, излизайки от ножницата) и го завъртя хоризонтално в удар, който Ягю нарича „кръстосан вятър“, с една ръка, с пренасяне на цялата тежест на тялото върху предния крак. *Хидари йокогири*, старият му приятел, дясното хоризонтално посичане. В първия момент си помисли, че е пропуснал, защото усети съвсем леко закачване на острието, и за миг си представи гибелта си. Краят обаче бе за тях. Острието премина по права линия през коремите им, прерязвайки костюми, ризи, фланелки, кожа, тлъстини, черва, далак, черен дроб — всичко по пътя си; описа широка дъга, сякаш преминаваше през въздуха. След част от секундата резултатът стана ясен. Рукна кръв, силен поток, но не под налягане, както по филмите, не като струя от маркуч, просто се изсипа заедно с остатъците от две закуски. Обилна червена течност, с литри, се изля на земята с плисък почти като от морски вълни. Единият падна като чувал с картофи; другият остана прав за момент, смаян, отстъпи крачка назад, притисна корема си с ръце, опитвайки се да задържи вътрешностите си, после просто седна на земята и издъхна.

Без секунда колебание Боб използва енергията на меча, за да го вдигне високо в изчакваща позиция, известна като *ками хасо*, и така посрещна следващия нападател, който се хвърли срещу него с оръжие, вдигнато в позиция *джодан*. При такива обстоятелства повечето хора биха се уплашили — да се изправиш срещу огромен, разгневен, ококорен мъжага, тичащ срещу теб с високо вдигнат меч, набиращ скорост за размазващ удар, като обезумял психопат от филм на ужасите. Изрева оглушително. Но с очи, виждащи далечното, сякаш е близко, а близкото — сякаш е далечна планина, Боб неподвижно изчака, докато противникът му непохватно стовари оръжието си към него, и с бързо, ловко движение се отдръпна, прокарайки острието си през корема му. Нападателят се завъртя — по лицето му се четеше

вече не гняв, а ужас от онова, което се беше случило с него — коленичи, изпусна меч, после тромаво се просна по очи.

Боб не видя нищо от това. Вече гледаше другите трима мафиоти, които се бяха разделили: двама на една страна, третият — на друга, заобиколиха платформата със стареца, който безразлично наблюдаваше клането. Боб инстинктивно осъзна, че да се биеш с един е по-лесно, отколкото с двама. Завъртя се наляво към самотния нападател от лявата страна на платформата с неподвижния полировач. Този противник бе по-слаб, но по-възрастен, не изглеждаше склонен да се паникьоса или да направи някоя глупост. Със съсредоточено изражение, с насочен напред меч, той се приближаваше бавно, само наблюдаваше, чакаше Боб да допусне грешка, но той, разбира се, не бързаше, затова нападателят се опита да го предизвика. Замахна с меч настрани, в класическо *кесагири*, десен диагонален удар, но с невероятна скорост. Боб разчете мислите му — „По очите можеш да отгатнеш намеренията на противника: проблясъкът в тях е не помалко ясен от движенията на тялото му“ — и се изправи, за да парира удара, отби меч надолу и се завъртя в другата посока. Класическо уке *нагаши*, плаващ блок; пое енергията на противника, пренасочи я и я освободи, изпъна китката си и изправи максимално напред меч, стискайки го с една ръка. В гърлото. В края на дъгата острието на меч разви невероятна скорост, придаваща му убийствена енергия, цялата сила на Суогър бе съсредоточена във върха на оръжието.

Резултатът изглеждаше неприятно, дори шокиращо, но най-ужасен бе звукът, който издаде жертвата — сподавен писък, заглушен от бълбукането на кръвта, извираща през прерязания му гръклян под напора на резкия въздушен поток от белите дробове. Той обаче не падна. По някаква прищявка на природните закони последната енергия на умиращото му тяло блокира коленете му и той остана прав, изпуснал меч, с отпуснати ръце, пръскайки кръв от дупката в гърлото — но извираща бавно, не като специален ефект във филм на ужасите — очите му помътняха. Накрая се стовари като отсечено дърво, падна сред локвата от кръв с такава сила, че капки от нея изпръскаха лицата на Боб и стареца, някои достигнаха самия таван. Другите двама заобиколиха платформата и се приближиха към американеца, като леко се раздалечиха. Заеха класическа позиция *тачи* — с отпуснато тяло и насочен напред меч — плавно, с малки

крачки стъпваха в кръвта, с решителен поглед, със съсредоточено изражение, не заслепени от гняв или страх. Боб зае (кой, по дяволите, му каза, че това е най-подходящата позиция?) *камехасо* — с високо вдигнат меч, почти като при ударите в бейзбола, но с отпуснати мускули. Опитва се да запази спокойствие, докато противниците бавно идваха към него. Той дебнеше възможност да нападне, те — също, а имаха преимущество, защото можеха да се разделят по логиката, че — тъй като едва ли можеше да се сравнява с Мусаши — американецът нямаше как да се бие на два фронта. Ако се опиташе да се отбранява срещу единия, другият щеше да го посече.

Без да се замисля, Боб осъзна, че най-добрата тактика е нападението. Не достигна до това заключение логично, то просто изплува в съзнанието му като някои от решенията, които му бяха помогнали в дуела срещу момиченцето.

Замахна наляво, но слабо — целеше да отвлече вниманието на единия нападател. Подейства. Дебелият младеж отстъпи назад само за секунда, но другарят му отдясно възприе движението му като опит за нападение и заслепен от жажда за победа и слава, замахна хоризонтално, както Боб бе направил по-рано. Боб го очакваше и нанесе своя удар ниско, като приклезна, с едното коляно, изнесено напред, а другия крак — изпънат назад, наведе се. Почувства как острието на противника мина на косъм на главата му, лизна косата му; улучи нападателя в коляното, с удар, който му се стори бавен и слаб, но явно бе достатъчно силен, защото напълно преряза единия крак и той падна на една страна. Осакатеният японец изпищя и се опита да отскочи. Някои неща обаче са неизбежни и ударът бе твърде добре изпълнен: острието продължи по пътя си, макар и с доста по-малка скорост, заби се наполовина в другия крак, заседна за частица от секундата, преди раненият да падне.

Това щеше да му коства живота. Блестящият удар срещу единия от двамата противници се оказа глупав ход, защото сега дебелакът, онзи, който бе говорил през цялото време, видя възможност за пробив и пристъпи в атака, с плавни и елегантни движения като спокойна река (Боб подсъзнателно забеляза, че този нападател е отлично обучен) нанесе диагонално низходящо *кесагири*, готов да посече приклекналия *гайджин*.

„Ще умра“ — помисли си Боб, знаейки, че не може да излезе от обсега на нападателя си, дори да успееше да измъкне меча си. Онова, което се случи в следващите няколко мига, мина пред очите му като на забавен каданс. Както той, така и противникът му бяха забравили нещо много важно: хлъзгавата кръв, с която бе залят подът. За него нямаше толкова голямо значение, защото, както бе приклепнал с единия крак присвит и изнесен напред, а другия — изпънат назад, центърът на тежестта му беше ниско. Дебелият младеж обаче беше изправен и нестабилен върху хлъзгавия под. Той загуби равновесие, мечът се заклати: *Опа! Ох! Ау!* Опита се да се задържи, ритъмът му се наруши, забави се и когато най-после осъществи удара, Боб вече бе вдигнал меча си в защитна позиция, дори успя да го завърти, за да го посрещне с тъпата част на острието си, намери опора и отблъсна неговото, което му позволи да премине в *шимо басо*, с острието назад и ръкохватка нагоре. Оставаше му само да вдигне оръжието си и с тъпата част на дръжката фрасна с всички сили дебелото момче точно под едното око. Японецът падна като великана в „Джак и бобеното стъбло“, като труп се просна на пода, пръскайки кръв навсякъде. Размаха меча и с един удар на своя Боб го изби от ръката му и го изпрати в другия край на стаята. Американецът се наведе, подуши дъха на противника си, вгледа се в облялото му с пот чело, озъбената му уста, разширените ноздри, изпълнените със страх очи и го удари с ръкохватката на абсолютно същото място, където го бе фраснал и първия път. Главата на дебелака изкънтя като камбана. Той изпъшка и се просна неподвижен.

Боб се изправи, задъхваше се. Изтръска кръвта от меча си, чу как капките оплискват стената. Осъзна, че през цялото време е стискал ножницата. Беше се сражавал с една ръка, против всички правила.

Обърна се и се приближи до удивително спокойния старец.

— Сечи — каза полировачът. — Не просто реже. Рязане не достатъчно. Кръв, смърт не достатъчно бързо. Сечи.

„По дяволите — помисли си Суогър, — всеки ли ще ме поучава?“

— По-добро стъпване. Крака много оплетени — мърмореше дъртакът. — Ти се бие с двама, не добре. Отиди в доджо. Вземи сенсей. Трябва се учиш. Има късмет. Ти използвал цял късмет за този

живот и следващ. Няма повече късмет за теб. Трябва тренираш със сенсей. Трябва работиш.

— Така е — съгласи се Боб. — Наистина имах късмет. Сега, старче, дай ми това, за което съм дошъл, и ще те оставя на мира.

— Дебел — не мъртъв.

— Знам. Искам да си поговоря с него.

— Добре. Това много хубав меч. Чест да работя с него. Най-голяма чест в живот. Много благодарен. Ето, чакай свърша меч.

Потърка острието още няколко минути, погледна го на светлината, обяви, че е готов и го пхна в червена копринена торбичка. Докато върже проклетата връвчица, като че ли мина цяла вечност, но Суогър разбираше, че трябва да направи всичко по правилата.

Накрая старецът му даде оръжието.

— Не пипа острие с мазни мерикански пръсти.

— Добре. Ще се оправяш ли?

— Всичко наред. Отивам при семейство в Сапоро.

— Ако искаш, да те закараме донякъде.

— Не, хвана автобус. Всичко наред.

Боб се обърна. Отиде при единствения оцелял от клането, докато полировачът, господин Омоте, си обу някакви чехли, облече си палтото и се приготви да тръгва. Боб сръга оцелелия, който се размърда и изстена. Най-сетне отвори очи и примигна, припомняйки си неприятните преживявания от последните няколко минути.

Опипа раната под окото си, от която течеше кръв. Лицето му започваше да се подува и бузата му скоро щеше да заприлича на грейпфрут.

— Хей, ти — заговори Боб. — Слушай ме добре, или ще си поиграя пак с меч.

— Моля, не ме наранявай.

— Защо не? Забавно е.

— Ох, лицето ми — изстена младежът, който по преценка на Боб бе на около дваисет и пет.

Лицето му бе омазано с кръв, сълзи и сополи.

— Слушай ме внимателно. Трябва да предадеш едно съобщение, разбра ли?

— Да, Джо.

— Не се казвам Джо, задник такъв. Виждаш ли това? — Боб му показва червената копринена торбичка с оръжието. — Това е мечът. *Моят меч*. Дойдох и си го взех. Кондо Исами много иска да го има. Чудесно, ще му го дам. Но при едно условие. Той има нещо, което аз искам. Като го получа, ще му дам меч.

— Разбрах.

— След три дни ще пусна обява в „Джапан Таймс“. Ще бъде адресирана до „Юки“. Обявата ще е закодирана на азбуката от „Падай с достойнство“ на английски, не от японския превод. Разбра ли?

— Какво е това?

— Книга, глупако. Толкова ли е трудно да запомниш? Кондо знае какво е. Ще запомниш ли?

— Да, Джо... сър.

— „Сър“, това вече ми харесва. В обявата ще определя място за среща, най-вероятно в някой парк. Кондо трябва да ме чака там вечерта на следващия ден. Ако ми донесе, каквото искам, ще му дам онова, което му трябва.

— Добре — отвърна дебелият младеж. Погледна го озадачено. — Пари ли искаш? Много пари?

— Не ме интересуват парите, палячо сан.

— Какво тогава?

— Главата му. Кажи му да я донесе.

32.

КОНДО

Кондо беше смаян.

— Това ли каза? Наистина ли каза това?

— Да.

— Нии, кажи ми пак. Кажи ми точните му думи.

— Попитах го какво иска от вас и той отговори: „Главата му. Кажи му да я донесе.“

— Дързък мъж.

— Да, така е, *оябун*.

Бяха в апартамента на Нии. Една медицинска сестра, която работеше за Братството бе зашила и превързала раната му, а след мръкване хората му бяха почистили работилницата на полировача, бяха махнали трупове и заличили всички следи от клането — включително отсечения крак. Нии, зашит и подут, се беше върнал в апартамента си и още неколцина мъже от Шинсенгуми, с тъмни очила, черни костюми и загрижени физиономии, също се навъртаха наоколо. Кондо обаче изглеждаше въодушевен. Нещо в тази история страшно го забавляваше. Усмивката не слизаше от лицето му.

— Опиши ми го пак, моля.

— Американец. Височък, но не огромен. Спокоен. Не склонен към емоции. Очите му бяха безизразни. Знаеше къде да гледа, как да се движи. Убивал е и преди. Кръв, грозни рани... нищо не го впечатляваше.

— Разкажи ми пак как се биеше. Този път с подробности, Нии. Разкажи ми всичко.

— Беше хитър. Ние бяхме глупави.

— *Ти* си постъпил глупаво, Нии.

— Аз постъпих глупаво. Миришеше на алкохол. Думкаше, крещеше, беше необуздаем. Косата му беше разрошена. Приличаше на всеки *гайджин*, който можеш да срещнеш в Кабукичо, наумил си нещо, но незнаещ нищо. Мислех да го разкарам тихо, без да

привличаме вниманието на полицията. Знаех, че ще е трудно. Пропуснах да забележа нещо.

— Какво?

— Той отключи с шперц. Чух, че бравата изщрака, когато затворихме, но след няколко минути той влезе. Явно има опит. Тогава не можах да си спомня дали съм заключил. Сега съм сигурен, че заключих.

— Надхитрил ви е.

— Подмами ни с преструвките си. Беше гениална идея. Ако беше разбил вратата, щяха да го посрещнат шестима мъже с извадени мечове и смели сърца. Вместо това той успя да ни изненада с абсурдния си театър. Мислехме го за пиян, после изведнъж изтрезня и започна да сее смърт. Уби първите двама с един удар, безупречно изпълнен. Най-добрият му удар според мен бе, когато посече Камиидзуми. Както и да е, за една секунда двамата бяха мъртви, в следващата — Джони Хандзо. Джони загуби самообладание и се нахвърли върху *гайджина*, а той го изчака да се приближи и го прободe миг, преди Хандзо да нанесе удара си. За по-малко от три секунди трима души бяха извън играта.

Кондо слушаше мълчаливо, абсолютно съсредоточен, сякаш сцената се разиграваше във въображението му. Виждаше всичко в мрака пред себе си.

— Така останахте трима.

— Да. Обаче не можехме да заобиколим платформата със стареца, затова с Кашима тръгнахме от едната страна, а Камиидзуми — от другата.

— Камиидзуми беше най-способният от шестимата. Най-възрастен и най-опитен. Беше се сражавал и преди.

— Държеше се блестящо. Бях сигурен, че ще убие американеца или ще го рани толкова тежко, че победата ще бъде наша. *Гайджинът* обаче предвиди удара, парира меча му, използва инерцията му, за да отклони острието и после направи нещо, което не бях виждал дотогава — нанесе удар с една ръка, удивително бързо. Очаквал е накъде ще замахне Камиидзуми, направи блок, използва пролуката. Може да е било чист късмет, но улучи Камиидзуми в гърлото. Невероятно. Толкова кръв. Беше...

— Изчака ли да види как ще падне?

— Не, *оябун*. Веднага се обърна към нас, точно когато заобикаляхме стареца. Приклекна пред Кашима и преряза краката му. Тогава видях възможност. Мечът му за миг се закачи във втория крак на Кашима, защото *гайджинът* не беше очаквал да го посече толкова лесно, и не успя да го издърпа навреме. Беше блокиран. Но после Кашима падна и острието се освободи.

— Можел си да го убиеш.

— Да. Беше приклекнал, с меч, опрян в земята. Аз бях над него, замагнах към врата му. Ако се стараеш да си бърз, не постигаш бързина.

— Не трябва да се стараеш. Никога не трябва да се стараеш.

— Аз исках да съм бърз. Престарах се, *оябун*. Хлъзнах се, загубих равновесие и когато се съвзех, той беше готов. Пое удара, отклони меча ми и ме удари с ръкохватката в лицето.

— Не е било много приятно.

— Не беше. Това последното беше импровизация от негова страна. Много лошо изпълнение. Мисля, че започна да се уморява.

— На колко години е?

— Възрастен. Не е старец. Но възрастен. Около петдесетте, може и по-стар. Много мургав, загорял от слънцето. Пооплешивял. Лицето му беше безизразно, освен в последната секунда, преди да ме удари. Мисля, че това му достави удоволствие.

— Какъв мъж! Прекрасно. Казвам ти, никога не съм се бил с шестима наведнъж. Какви са силните му страни.

— Силен дух. Решителност. Не беше неспокоен, възбуден, разсеян, ядосан или друго. Не мислеше за нищо, като истински професионалист.

— Това ми харесва.

— Беше бърз. Много бърз. Особено ръцете. Трябва да кажа обаче, че се биеше много по-лесно срещу един противник, отколкото срещу двама едновременно. Лесно победи във всеки двубой, а първите двама уби с *нукицуке*. Поколеба се само когато го нападнахме двама, допусна грешка и тогава за малко да го убия.

— Отлично.

— Господарю, може ли сега да си направя сепуку?

— Не, не, не. Имаме твърде много работа за вършене. Няма с кого да те сменя. Времето напредва.

— Много ме е срам. Срамувам се от духовете на предците си, от приятелите си, от другите Шинсенгуми. Срам ме е дори да говоря с вас.

— Не бъди глупак. С това няма да постигнеш нищо. Освен това съм гледал как става и трябва да ти кажа, че боли. Грозна гледка. Може да се наложи да умреш, Нии, но нека поне да има смисъл. Погледни Камиидзуми и другите. От тяхната смърт имаше полза. Те разкриха силните страни и слабостите на врага. Умряха достойно. Ти ми съобщи информацията, която си получил благодарение на тях. Това е много ценна информация. Ако се беше самоубил след боя, нямаше да има кой да ми я съобщи. Каква полза щеше да има?

— Аз живея само за да служа. Когато вече няма да има полза от мен, ще дам израз на срама си и ще се опитам да си върна честта с кинжала.

— Да, да, ако това е което искаш. Но по-добре да си починеш и да изчукаш някоя девойка, може би това ще ти бъде достатъчно. Както и да е, Нии, чуй ме. Ще повикам полицаи за фоторобот. Искam много внимателно да му опишеш как изглежда *гайджинът*. Ще разпространим портрета му, ще го хванем и ще си върнем меча. Трябва да го намерим *преди* нощта на размяната, защото ако го оставим да владее ситуацията, ще сме в много неизгодна позиция. Не знаем за кого работи и какви са целите му. Не мога да повярвам, че това е просто *катаки учи*. Западняците не разбират смисъла на кръвното отмъщение. Може би сицилианците, но едва ли някой друг. Това е някакъв номер и може да сложат снайперисти по покривите или да извика отряд професионални войници. Рискът е твърде голям. Не искам да се замесвам сляпо в тази история.

Нии кимна сериозно. Опитва се да си спомни още подробности, да се сети още нещо полезно, нещо го глождеше. Изведнъж осъзна какво.

— *Оябун!*

— Да, Нии? — който вече си тръгваше и се двоумеше дали изобщо да каже на Шогуна за тази обезпокоителна, но в същото време провокативна случка.

— Съжалявам. Много съжалявам. Сега се сетих.

— Какво се сети?

— Сега си давам сметка. Аз познавам този *гайджин*!

— Наистина ли?

— Да, *оябун*. Съжалявам, че не го познах още в работилницата, но беше толкова невероятно, че...

— Премини на същественото, Нии.

— Да, господарю. Преди няколко месеца седях на няколко седалки от него на летището. Проследих го от дома на Яно до „Нарита“ в нощта, когато...

— *Този* гайджин ли?

— Да, *оябун*.

— Това трябва да е американецът, който донесе меча.

— Да.

— Бил е у Яно.

— Стоял е там няколко дни.

— Приятели ли бяха?

— Да, сега си спомням. Наблюдавах ги последната нощ. Прегърна ги всички, когато се сбогуваха. Проследих го на летището и изчаках да влезе в салона за излитане. Докато мине през паспортната проверка. После го оставих и дойдох с вас в къщата на Яно. С Камиидзуми, Джони Хандзо, Кашима и другите.

— Познавал е Яно — повтори Кондо, явно възхитен. — Значи това наистина е *катаки учи*! О, чудесно!

— Можем да се свържем с инспектора. Той ще ни каже името му.

— Не ми трябва името. Знам как да хванем *гайджина*. Ще го подмамя и ще го убием.

— А когато това свърши, може ли да си направя сепуку?

— Нии, не бъди такъв егоист. Мисли за своя *оябун*, не само за себе си. Намери достойнство и смисъл в службата. После, ако се представиш добре, ще ти позволя да се самоубиеш. Но като награда, Нии, първо ще ти дам едно хубаво малко момиченце.

33.

ЗАПОВЕДИ

В една обичайна порция *якитори* човек можеше да получи четири ставащи за ядене, дори вкусни шишчета и едно толкова отвратително, че направо да си умреш от смях. В ресторантчето се носеше аромат на пилешко, печено на истинска жар. Нямаше американски ресторант за пилешко, в който да ухае така. Клиентите на другите маси ядяха лакомо. Боб бе изял сърцата, месото, също и воденичките, но не можеше да се справи с коленните стави.

Може би не бяха коленните. Може би бяха от крилата. Във всеки случай, приличаха на парчета усукани, лъскави сухожилия. Дори на буйните пламъци от скарата зад щанда в „Мама сан“ не бяха променили цвета си. В интерес на истината между сплетените жили и хрущяли може би имаше някакво месо и някой много гладен би го оглозгал и би му се сторило вкусно, но Боб просто не можеше да се осмели да пробва. Вместо това се загледа към другия край на задименото помещение, над грубите дървени маси, почти очаквайки Тоширо да нахълта и да започне да избива хората с меча си. Накрая успя да привлече вниманието на Мама сан, посочи ѝ празната си чиния и някак успя да ѝ предаде мислите си: „Донеси ми още една порция“. Вдигна празната си кутия от кока-кола. Готвачката кимна. Ако не беше кока-колата, можеше да си представи, че са в четиринайсети век. Боб отново се вгледа в главоблъсканицата пред себе си.

Почти го беше измислил. През последните дни обикаляше Токио с колело, за да търси подходящо място за срещата с Кондо и най-накрая мислеше, че го е намерил: щеше да повика убиеца пред храма в Асакуса, на улицата със сергиите за сувенири. По някаква причина магазинчетата затваряха рано и в района почти не патрулираха полицаи. Щяха да се срещнат там, на улицата, и Боб да се появи едва след като се увери, че Кондо е сам, не в компанията на няколко от хората си. Не искаше пак да се бие срещу шестима или повече,

например трийсет, защото Кондо можеше да вземе колкото си иска обучени хора.

Опитваше се да измисли шифъра, като търсеше подходящи думи в „Падай с достойнство“, отбелязваше страници, абзаци, изречения, думи. Съобщението изглеждаше така: „Уважаеми Юки, 233–2–4–3“, тоест страница 233, втори абзац, четвърто изречение, трета дума. И така нататък — пълна безсмислица, ако не знаеш шифъра. Декодираното съобщение гласеше: „Акуса, Храмовата улица, днес в полунощ, сам.“

Почувства приближаването ѝ, преди да я види. Тя влезе уверено, типично в неин стил, и седна до него. Боб остана с поглед, забоден в книгата.

— Почти свърших. Вече го съчиних.

Стана готов след няколко минути и когато най-после излезе от състоянието на пълно съсредоточаване, още нещо отвлече вниманието му, защото Мама сан донесе новата порция печени пилешки дреболии и кока-колата му и попита Сюзан какво ще иска. Окада поиска само безалкохолно и готвачката се отдалечи.

— Не трябва да се навърташ около мястото на срещата тази вечер, защото може да стане напечено. Искях обаче да знаеш какво правя. Помислих, че ще искаш да си в течение.

След тези думи най-накрая Боб я погледна и веднага разбра, че нещо не е наред.

— Добре, какво има? Откакто си дошла, не си продумала.

— Спомняш ли си, когато преди известно време ти казах, че не съм свикнала да заблуждавам хората.

— Да.

— Няма да те заблуждавам и сега. Ще бъда искрена и пряма, така че каквото и да става, да няма повод да кажеш: „Тя ме подведе“.

— Бога ми, Сюзан. Това начало не ми харесва.

— Реших да те отрежа, Суогър. Край. Всичко свърши. Отиваш си вкъщи.

Той не изпита гняв, не се почувства предаден. Тя не се беше опитала да го убеди, че е на негова страна, и постоянно повтаряше, че се ръководи от това, което ѝ диктува служебният дълг, не от чувствата си. Освен това до края не одобряваше вживяването му в ролята на воин. След битката в работилницата на полировача, когато го видя с

наквасени с кръв панталони и оплискано лице, единственият ѝ коментар беше:

— Нарани ли някого?

— Убих петима души.

— Боже мой.

— Не беше като на кино. Приличаше на замеряне с торти във фабрика за колбаси. Не ми беше приятно, но ако не го бях направил, щяха да ме разфасоват. Старецът е добре и си тръгна. Мечът е у мен. Другите от бандата ще разчистят, защото не искат полицията да се меси в делата им. Няма да се вдигне шум, няма да има проблеми.

— Няма да има проблеми *този път* — измърмори тя.

После каза:

— Има три варианта. Надявам се разбираш, че е по-добре да стане още първия ден.

— Какво предлагаш?

— Ще ми дадеш фалшивия си паспорт. Ще дойдеш с мен в микробуса на посолството и ще те закараме в една американска военновъздушна база недалеч оттук. Уредих — или по-скоро посланикът уреди с доста мъки и връзки — да бъдеш закаран вкъщи безплатно с американски военен самолет, нелегално. Ще те стоварят в Калифорния, ще те придружат до изхода и ще те пуснат да си ходиш. Така ролята ти в тази каша приключва. Това, което стана тук през последните няколко седмици, все едно не се е случвало. Все едно изобщо не е имало човек на име... не помня какво пише в паспорта ти.

— Томас Лий.

— Томас Лий престава да съществува. Няма го, ти ще изчезнеш, край. Връщаш се в Арканзас.

— Айдахо.

— Няма значение. Междувременно посланикът ще потърси начин да даде информацията за твоите разкрития на някои висши служители в японското вътрешно министерство. Така ще получат известна идея какво трябва да се направи. Надявам се да вземат мерки и съм сигурна, че в министерството има хора, които ще са много заинтересовани тази история да се разнищи. Може да отнеме известно време и отначало сигурно ще изглежда, че нищо не се прави. Накрая обаче японците ще изяснят случая и убийците на Филип Яно ще бъдат

наказани. Във всеки случай, след като мечът вече е у нас, плановите на негодника, който се мисли за шогун, ще пропаднат. Той няма да спечели изборите за председател на ЯВА, позициите му ще бъдат подкопани и той ще фалира. Това е някакъв успех. Накрая справедливостта ще възтържествува.

— Знаеш, че това няма да стане.

— Има и втори сценарий. Резултатът ще е същият, само дето ще се вдигне повече шум и има опасност да направиш някоя глупост. В заведението влизат четирима яки младежи. По случайност се оказва, че са бивши служители от специалните служби на Южна Корея, които от време на време изпълняват поръчки на някои чужди посолства. Хора с голям боен опит. Имат по около четири черни колана на човек. Участвали са в много битки. Усмиряват те след кратка схватка. Ще бъде болезнено. После те замъкват в микробуса, само дето ще си с белезници и понатъртен. И така нататък, и така нататък. Суогър, моля те, не ме принуждавай да го правя. Не причинявай това на себе си, на мен, на тези момчета, на всички. Ще бъде жалко, глупаво, безсмислено. Много мъчно ще ми бъде.

— Окада сан, точно в този момент може би не се интересувам много от чувствата ти.

— Трети сценарий. Скачаш и побягваш. Ресторантът вероятно има заден вход и ти, както знаем, си изключително способен, сръчен, находчив човек, голям специалист по бягствата и маскировката. Успяваш да се измъкнеш и се опитваш да довършиш нещата, както сам си знаеш. Тогава ще те издадем на японските власти. Висок *гайджин*, който не знае японски. Шансовете ти са нищожни. Може да успееш да се скриеш за два-три дни. Накрая обаче ще те хванат, ще видят, че паспортът ти е фалшив, ще разберат, че нямаме намерение да ти помагаме, и хоп, отиваш на съд. В Япония няма съдебни заседатели. При второ престъпление отиваш в затвора. За пет, може би десет години. Ще бъде много жалко. Глупав, тъжен, абсурден край. Един военен герой не заслужава такава съдба. Далеч от жена си и детето си. Само аз ще ти идвам от време на време на свиждане, докато започна да се отегчавам и престана.

— Какво ще кажеш за сценарий номер четири?

— Няма четвърти сценарий.

— Сценарий номер четири: Изпращаш горилите в клетките им и продължаваме по плана. Трябват ми само още два дни. Ще се срещна с Кондо Исами на улицата пред храма в Асакуса в полунощ. Твоите хора от специалните служби на Южна Корея ще пазят. Аз и Кондо влизаме в дуел.

— Точно това се опитвам да предотвратя. Той ще те убие.

— Може би. Или аз ще убия него. Ако стане първото, можеш да продължиш по своя план. Ако се случи второто — също. Може би японските власти ще разобличат Юичи Мива. Може би не. Важното е, че убиецът на Филип Яно и семейството му ще си получи заслуженото. Справедливостта ще възтържествува. Или някой ще загине в името на справедливостта. Ако не успея, поне ще знам, че съм се опитал. Някой го е нарекъл „да паднеш с достойнство“. Това е светът, в който искам да живея или да умира.

— Не. Няма да стане. Вече е решено. Не можем да допуснем опасен, склонен към агресия американски гражданин да действа незаконно в тази страна, като се свърже с японския престъпен свят, положение, което не може да бъде овладяно и заплашва да причини скандал, вреди, смърт, хаос и унижение. Имаме нужда от японците като съюзници в много по-важни битки. Във война сме, ако не си забелязал.

— Филип Яно е забелязал. Загубил е окото и кариерата си в тази война.

— Станалото с Филип Яно и семейството е трагедия и жестоко престъпление. Но този лош свят е пълен с трагедии и жестокости, за които никой не може да отмъсти. Има много по-важни неща, например националната сигурност, приятелските и честни междусъюзнически отношения, много други неща, за които се грижат хората в голямата политика, а ние дори не можем да си представим.

— Какво е мнението на Окада сан? Досега чухме позицията на Държавния департамент. Какво мисли Окада сан?

— Окада сан е самурай. Тя работи за своя даймьо. Живее, за да му служи. Той определя действията ѝ. Тя се подчинява на господаря си. Взела е това решение преди много години. Чувствата ѝ не са важни. Дългът е единственото, което има значение. Сега, Суогър, моля те, дояж тия проклети пилешки карантии и ела доброволно с мен. Така е най-добре. Това е единственият начин.

— Упорита си, Окада сан. Това ти го признавам. Нищо не може да те спре. Професионалист до мозъка на костите си. Сигурна ли си, че не си служила в морската пехота?

— Ако има някакво значение, не ми харесва, че нещата трябва да свършат така. Това, което ти направи... никога не съм виждала такова нещо. Това обаче няма значение. Аз съм самурай. Подчинявам се на моя даймьо. Време е да...

Чу се някакъв странен шум.

— Мамка му — изруга тя.

Вдигна от пода странната си зелена чанта „Кейт Спейд“ и измъкна мобилния си телефон, който звънеше неистово.

— Твоят даймьо няма търпение да разбере какво е станало.

— Не е моят даймьо.

Тя вдигна.

— Ало. Да. Не, не, правилно сте постъпили. Кога? Добре, благодаря. Не знам. Просто... не знам. Не, не им се обаждайте. Не знам, трябва да помисля. Ако им се обадите, ще стане по-лошо.

Тя затвори телефона и пак го прибра в чантата.

— Е, да се качваме в микробуса — каза Суогър; — Да свършваме.

— Не. Планът: се променя.

Боб се вгледа в очите ѝ и видя проблясък като от сълзи. Дори чертите на лицето ѝ, обикновено лишено от емоция, леко се промениха. Бе станало по-сериозно, по-тъжно, по-напрегнато.

— Обади се сестра Каролина от болницата. Преди малко няколко въоръжени мъже са отвлекли Мико Яно.

34.

ОТВЛИЧАНЕТО

Момиченцето още не можеше да разбере какво става. Бе отишла у приятелката си Бени, където си направиха парти, играха си, гледаха филмче за смешен зелен човек, който живееше в гората, цяла нощ се кикотиха, а на сутринта двама странни мъже и една странна жена я отведоха в голяма къща, пълна с монахини и медицински сестри, които все бързаха нанякъде. Не ѝ харесваше там, но нямаше къде другаде да отиде.

Естествено, беше разбрала, че нещо лошо се е случило. Една сестра я заведе да се помолят и най-накрая ѝ разказа, че избухнал пожар и сега мама, тате, Реймънд, Джон и Томое са при Господ. Това беше хубаво, но тя искаше да ѝ обяснят едно нещо:

— Кога ще ги видя?

— Миличка, опасявам се, че не можеш да разбереш. Хайде пак да се помолим.

Дните минаваха, после — седмици. Всеки път, когато някой влезеше в стаята, тя вдигаше обнадеждено очи. Мислеше си: „Мама? Татко?“

Но винаги беше някоя сестра.

Облякоха я със странни дрехи. Играчките бяха бездушни и скучни, много от тях — счупени. Другите деца страняха от нея, сякаш беше болна. Чувстваше се самотна.

— Мама?

— Миличка, не. Трябва да разбереш. Мама и татко отидоха при Господ. Той ги извика. Искат да останат при него.

Във въображението ѝ само едно лице можеше да я утеши. Беше от едно филмче по телевизията, от една приказка за малко момиченце и тримата му приятели, които се бият срещу една вещица. Един от приятелите беше висок мъж със сребристо тяло и страхотен меч. Казваше се Ламаринения човек. Тя много го обичаше. Някак си той бе влязъл в живота ѝ. Свързваше го с баща си, защото той го беше довел.

Мъжът беше добър, личеше му. Тя помнеше как дойде у тях. Личеше си, че баща ѝ го обича и той обича баща ѝ, виждаше се в държането им, в начина, по който си говореха, смееха се и се гледаха. Ако мама, татко, сестра ѝ и братята ѝ вече ги нямаше, къде беше Ламаринения човек? Тя си мечтаеше да го види пак. Може би той щеше да я спаси.

Тя обаче започна да се напишква нощем и това дразнеше сестрите. Опитваха се да не издават гнева си, но децата са много чувствителни и забелязват и най-малките промени в изражението на лицето, тона на гласа, държането; тя разбра, че са ужасно разочаровани от нея. Това я натъжаваше. Не можеше да не мисли за това. Чувстваше се унижена, защото хигиената (разбира се, не знаеше тази дума, но си спомняше как майка ѝ казваше, че винаги трябва „да бъде чиста“) беше много важна, бяха я възпитали така, а сега не можеше да спре да се цапа. Не ѝ се караха, не я наказваха, не я биеха, но пък разочарованието на сестрите ѝ тежеше като непоносимо бреме.

Не знаеше кога започна да чува писъците, но след известно време вече ѝ се струваше, че винаги ги е чувала. Нямаше представа как е започнало, но понякога нощем, когато беше сама в тъмното, понякога заспала, понякога — не, започна да чува писъци.

Кой пишеше? Мама? Тате? Реймънд? Джон? Томое?

Не, не бяха те, но някой пишеше. Страшно ѝ липсваха. Защо си бяха отишли? Защо Господ толкова искаше да останат при него? Не беше честно.

— Трябва да бъдеш силна — казваха ѝ монахините.

Какво означаваше да си „силен“? Братята ѝ, особено Реймънд, който беше спортист — те бяха силни. Вдигаха гирички и имаха големи мускули, които блестяха на светлината. Шегуваха се и се закачаха за училището, момичетата, домашните и други неща; беше ѝ много хубаво с тях, само дето по онова време тя не осъзнаваше колко е хубаво и не подозираше, че съвсем скоро ще свърши завинаги.

Само че явно не тази „сила“ имаха предвид монахините. Не мускули, а нещо друго, което тя не разбираше и никога нямаше да постигне. И явно нямаше нищо общо с подмокрянето в леглото и среднощните писъци.

— Ти си тази, която пици — каза ѝ една от сестрите. — Не друг. Моля те, миличка, няма от какво да се боиш. Тук си при приятели, които ще се грижат за теб. Бъди... — отново тази дума — силна.

Един следобед писъците бяха толкова силни, че я събудиха. Тогава обаче забеляза, че не е спала. Беше ден. Нямаше сенки. Осъзна, че този път не пищи тя, нито майка ѝ, татко ѝ, Джон, Реймънд или Томое, а сестра Мария.

В този момент вратата се отвори с трясък и някакво грамадно чудовище нахълта в стаята. Беше много лошо грамадно чудовище, отдалече му личеше. От едната страна главата му беше подута и жълтеникава, долната половина на лицето му беше превързана и върху белия бинт се виждаха червени капки. Погледна я и тя се напишка от страх.

Сграбчи я.

— Момиченце — изръмжа, — ще правиш каквото ти кажа, иначе ще те пребия. Разбра ли?

Тя почувства гнева на чудовището и дори да искаше да запищи, не можа, защото бе твърде уплашена.

То я изнесе в коридора. Сестра Мария лежеше на земята, лицето ѝ беше цялото в кръв. Разтреперана от страх, несмееща да погледне нагоре, сестра Аоки бе коленичила до нея и се опитваше да ѝ помогне. Мико си помисли за Ламаринения човек. Той щеше да я спаси. Само че Ламаринения човек го нямаше.

Грамадното чудовище хукна с нея по коридора и отнякъде излязоха още две като него, със същите черни костюми.

За секунди изскочиха навън, никой не се сети да ѝ вземе яке или нещо друго.

На улицата спря лъскава черна кола и грамадното чудовище набута Мико вътре и седна до нея, като я притисна с туловището си.

— Не искам никакъв звук — предупреди то. — Само да си гъкнала, ще си изпатиш. Наведи се, за да не те видят.

Натисна я на пода, покри я с одеяло и колата отпътува със свирене на гуми.

35.

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

Точно както бе планирал Боб, в „Джапан Таймс“ се появи обява, закодирана по страниците на „Падай с достойнство“, но не адресирана от него до Кондо Исами, а от Кондо за него. Съобщението гласеше: „Портата Ясукуни, 10:00, вторник“.

— Ще те убият — каза Сюзан Окада.

— Не и ако мечът не е у мен. Тогава ще се наложи да определи втора среща. Тогава ще ме убият.

— О, това е много по-добре. Слушай, трябва да се обадим в полицията.

— Не. Знаеш, че Кондо и шефът му Мива имат хора там. Ако се обадим, Кондо ще узнае след секунди. Какво ще стане тогава? Ще убият и Мико, и мен. Трябва да отида на срещата. Ще се уговорим за следващата, ще обсъдим условията за размяната и после ще действаме.

— Той владее ситуацията и го знае. Не можеш да преговаряш с някого, който има преимущество пред теб. Ще те извика на някое безлюдно място, ще те убие, ще вземе меча, ще убие Мико и ще продължи онова, което е намислил. Те ще излязат победители.

— Може би ще успее...

— Не! Рискуваш живота на детето. Рискуваш своя живот. Мива ще постигне своето. И после какво?

— Окада сан, нека да отида на първата среща и да се върна, пък тогава ще мислим.

— Ако с нещо, което съм направила, съм застрашила живота на това дете...

— *Нищо* не си направила, само си изпълняваше задълженията. Не си виновна за нищо. Просто тези хора са решени на всичко, за да получат своето. Това е. Ние с теб имаме привилегията да се изправим срещу тях. И ще се бием. Ще ги спрем. Мислят се за самураи. Само че не са. Ние ще им покажем какво означава самурай.

Сюзан обаче не беше убедена и Боб я остави в това отчаяно настроение.

* * *

Беше станало студено. Зеленината, толкова характерна за Япония, вече я нямаше. Мразовит вятър гонеше мъртви листа по земята пред храма „Ясукуни“. От двете страни на бетонната алея дърветата с преплетени голи клони изглеждаха сурово; приличаха на ръждясала бодлива тел.

Боб стоеше под стоманената порта, издигаща се внушително над него. Двете двуметрови метални подпори бяха свързани с две хоризонтални греди, една за стабилност и една декоративна, с формата на разперени криле, символът на Япония. Церемониалната порта *тории* символизираше славата, духа, размаха, мощта, красотата, просторите на Азия. Боб погледна към синьото небе и горната греда и видя необятност.

Потрепери. Носеше черен костюм и шлифер, който бе малко тънък за това време. Зад стената на парка около храма улиците на Токио кипяха от живот, клаксони и свирене на спирачки, безкрайна тълпа от блъскащи се минувачи. Тук посетителите, обикновени чиновници и туристи, вървяха на групички към храма, към края на алеята или към самурайския музей в единия ъгъл на парка.

Боб погледна часовника си. Беше десет и петнайсет. Разбира се, отнякъде го наблюдаваха с бинокъл, искаха да се уверят, че наистина е сам.

Неочаквано от група мъже с костюми, приличащи на бизнесмени, се отдели един и тръгна към американеца.

Боб изчака да се приближи. Не знаеше какво да очаква: дали нещо необикновено, човек, излъчващ демонично обаяние. Видя най-обикновен японец, с костюм и палто, с черни очила, широко, но с нищо незабележително лице, тъмна къса коса. Стори му се, че усеща някаква енергия, излъчвана от цялото тяло на този мъж, под това безлично облекло се криеше удивителна сила и ловкост. Или пък си въобразяваше?

— Поздрави. Аз съм убиецът Кондо Исами — представи се японецът на чист, правилен английски, без никакъв чужд акцент. — За кого работиш?

След като застанаха лице в лице, на Суогър му се стори, че това лице му е много познато. Но откъде?

— За Филип Яно — отговори той.

— Не представляваш ли някоя американска фирма за развлекателни филми за възрастни? Не си ли професионалист?

— Нямам нищо общо с този бизнес. Не се интересувам от перверзни учителки. Но съм достатъчно професионалист, за да се справя с теб.

— Не представляваш ли някоя правителствена или друга официална организация?

— Не. Навремето съм работил за такива, но не ми хареса.

— Кой те научи да се биеш с меч?

— Тоширо Мифуне.

— Коя е жената?

— Приятелю, не съм дошъл да си приказваме общи приказки.

— Какъв ти беше Филип Яно?

— Достоен човек с добро семейство, който не заслужаваше такава участ.

— Той не беше нищо. Има много по-важни неща от едно жалко семейство, разчитащо на държавна пенсия.

— Бих казал: „Той беше *всичко*“. Но стига глупости и да говорим по същество. Колкото по-дълго стоим тук, толкова по-голяма опасност има да ти счупя врата.

— Живял съм известно време в Америка. Напомняш ми на капитана на един футболен отбор, който намери смъртта си като пожарникар. Глупав, гръмогласен, агресивен, но смел. Загина на единайсети септември в развалините на един от небостъргачите.

— Гади ми се, като си помисля, че се е познавал с негодник като тебе.

— Да, той беше герой, също като теб. Но по различен начин. Беше смел като самурай, импулсивен, емоционален, действащ на момента. Това мога да го разбера. Ти си имал седмици да обмислиш всичко, да осъзнаеш какво става, да намериш причина да не се намесваш. При все това не се отказваш. Какво те кара да продължаваш

тази странна лична мисия, която ще ти донесе само гибел? Предполагам, че си обмислил внимателно всичко. Наистина ми е много любопитно. Защо? Защо?

— Он — отвърна Боб.

— Он — презрително изсумтя японецът. — Какво разбираш ти от он. Дълг. Това е чисто японско понятие, безкрайно сложно и заплетено. Не означава нищо за един американец.

— Мисля, че достатъчно добре го разбирам.

— Невъзможно. Бил съм в американска гимназия. Учил съм една година в американски университет. Познавам Америка. Никой американец не може да почувства он.

— Попитай приятелите си и полировача дали не съм сериозен. Те трябва да знаят.

— Възползвал си се от изненадата. Затова може би победата ти е по-малко впечатляваща, отколкото подозираш.

— Не ми дреме дали те впечатлява или не. Искam детето.

— Аз искам меча.

— Виждаш, че не е у мен.

— Къде е?

— Когато хвана детето с едната си ръка, ще го държа с другата и ще ти отсека главата с него. Тогава ще разбереш къде е.

Кондо извади от джоба си мобилен телефон.

— След два дни в пет и половина сутринта ще ти се — обадим по този телефон. Ще ти кажем откъде да минеш. Доколкото знам, имаш мотоциклет. Ще те чакам да ми се обадиш от площада пред императорския дворец. Намира се на централно място. В пет и четирийсет пак ще ти се обадим. Ще ти кажем къде да завиеш. Така ще продължи, докато около шест часа пристигнеш на определеното място. Ще се наложи да минеш на червено на няколко места, но в твой интерес е да го направиш. Ако закъснееш, ще започна да режа пръстите на детето. За всяка минута по един пръст. Когато свърша с пръстите на ръцете, ще започна с краката. Когато и те свършат, ще започна с целите крайници. Вероятно ще умре, преди да отрежа и четирите, но ако още е жива, ще извадя очите ѝ, ще отрежа носа и езика ѝ. Нямам никакви угризения да го направя. Затова по-добре не закъснявай.

— Наистина с голямо удоволствие ще ти отрежа главата.

— Донеси меча. Ще пусна детето, когато получа оръжието. Аз контролирам положението, аз казвам какво ще се прави. Ще си тръгнеш с детето. По-късно ще ти се обадя по същия телефон и ще ти определя друга среща. Тогава ще си уредим сметките.

— Планът, разбира се, не ми харесва. Можеш да извикаш шейсет души с автомати.

— Така е. Но ако не си съгласен, мога да започна да режа пръстите на детето още сега. Не ми ли вярваш? Погледни натам.

Посочи и Боб погледна. На петдесетина метра видя едър младеж с подпухнало, превързано лице — онзи, когото бе фраснал два пъти с ръкохватката на меча си в работилницата на полировача. Мико беше с него. Мъжаката я стискаше за раменете. Изглеждаше уплашена и бледа. Той завъртя ръката си и под тънкото вратле на момиченцето проблесна кинжал. В поведението му личеше и друго, някаква сексуална възбуда. Личеше си, че близостта ѝ, миризмата ѝ, безпомощността ѝ му доставят удоволствие.

— Момчето може да я заколи за секунда. Той е истински якудза, живее, за да служи на своя оябун.

Видът на дебелия, як младеж, притиснал лъскавото острие до гърлото на уплашеното момиченце, и доволното му изражение вбесиха Суогър. Гневът обаче нямаше да му помогне.

— Впечатлен съм колко си смел, когато отвличаш малки момиченца. Това е голямо геройство. Ще те видя обаче, когато се изправиш срещу някого с по-остър меч и по-бързи рефлексии. Обзалагам се, че ще видя страх в очите ти, преди да те убия.

— Ще се видим след два дни, *гайджин*. Донеси Обезглавителя на Кира.

— Ще дойда. А когато свърша с теб, ще даря Обезглавителя на някой музей.

36.

БЯЛАТА СТАЯ

Пътуваха по улиците на Токио с огромна черна кола. Мико седеше отзад — по-точно на земята — между двете грамадни чудовища. Всички мълчаха. Тя не виждаше нищо, само усещаше кога колата спира и тръгва.

Бе познала Ламаринения човек, беше го запомнила добре, макар че не знаеше как и защо. Този път видя в очите му огромна тъга, когато я погледна тъгата се смени с гняв, но бързо очите му станаха отново спокойни. Тя обаче забеляза този кратък миг на ярост и това ѝ даваше надежда. Той знаеше, някак бе разбрал. Щеше да ѝ помогне. Щеше да я спаси. После обаче двете грамадни чудовища я върнаха в колата, като я наричаха „момиченце“, не с истинското ѝ име, сякаш беше някакво досадно доведено дете. Върнаха я в къщата, в стаята.

Грамадното чудовище я измъкна от колата. Навън успя да глътне малко чист въздух. Дворчето беше оградено с висока стена; бяха някъде в града, защото се чуваше бръмчене на коли, а от едната страна се виждаше жилищен блок. Беше пълно с мъже. Бяха навсякъде, млади мъже без жени, всичките с черни костюми, яки, готови да се бият. Плашеха я, когато ги гледаше как играят на карти или се смеят, как разглеждат списания или шеговито се блъскат един друг. Досети се, че са някаква армия.

Грамадното чудовище я качи в бялата стая на горния етаж. Тя добре познаваше всичко вътре. Имаше легло и телевизор. Нямаше играчки, книжки или кукли. Прозорците бяха боядисани в бяло. От едната страна имаше баня. Три пъти на ден ѝ носеха храна, обикновено някой от сърдитите младежи или чудовището с подутата глава, който бе главният ѝ пазач. Храната бе от някой ресторант за бързо хранене, сандвич от „Макдоналдс“ или риба, свински ребърца или нещо от този род, кока-кола в картонена чашка. След един час някой отключваше вратата, мълчаливо влизаше и отнасяше

остатъците. През цялото време тя гледаше телевизия или просто седеше сред ужасяващата белота и си мислеше, понякога плачеше.

— Момиченце — каза грамадното чудовище, — знаеш какво се иска от теб. Ще стоиш в стаята. Ще слушаш. Ако не слушаш, ще те накажа. Мисля, че малко бой ще ти се отрази добре. Родителите ти не са те наказвали достатъчно. Аз ще те накажа жестоко. Разбра ли?

— Още колко...

— Млък! Никакви въпроси. Не е нужно да знаеш нищо. Бъди послушна, иначе ще те накажем.

После излезе и я заключи.

* * *

— Нии, ела тук.

— Да, *оябун*.

— Как ти е окото?

— Добре.

— Какво мислиш сега за него?

— Без меч е обикновен човек, *оябун*.

— Изглеждаше спокоен. Това ме впечатли. Само в момента, когато видя момичето, очите му проблеснаха. Обзе го гняв. После обаче го потисна. Знаеше, че ако направи нещо, ще прережеш гърлото на момичето.

— Да, *оябун*.

— Нии, щеше да прережеш гърлото на момичето, нали?

— Да, *оябун*.

— Понякога се тревожа, Нии. От всички на теб имам най-голямо доверие. Тези момчета са смели и силни и са готови да ми се подчиняват в битка, дори новациите. Твоята работа обаче е най-трудна. Не вярвам, че *гайджинът* няма да се опита да направи нещо. Може да се наложи да убиеш детето. Трябва да бъдеш истински самурай. Трябва да бъдеш истински Шинсенгуми. Трябва да бъдеш истински якудза. Трябва да подчиниш всички чувства на волята си.

— Да, *оябун*.

— Не трябва да позволяваме да се разчувстваш в най-неподходящия момент. Разбра ли?

— Да.

— Ти си *кобун*. Аз съм *оябун*. Разбираш ли? Всички друго следва от това.

— Готов съм.

— Не вярвам да се случи, но ако ни нападнат, искам да отидеш веднага при детето и да прережеш гърлото му.

— Да, господарю.

— Сигурен ли си?

— Да, *оябун*. Защо... защо питате?

— Защото виждам, че имаш някакви чувства към момичето.

— *Оябун*, аз...

— Не, вижда се, когато тя е до теб. Не можеш да отместиш погледа си от нея. Когато пътувахме в колата, постоянно я гледаше. Когато я хванеш, виждам, че държиш ръката си в определено положение. Това ти доставя удоволствие.

— *Оябун*. Няма нищо такова. Кълна се, тя не е нищо, аз...

— Разбирам колко миловидно изглежда детето. Разбирам колко е съблазнително.

— Тя не е нищо повече от предмет.

— Нии, не ме лъжи. Аз съм твоят господар.

Нии преглътна виновно.

— Нии, чуй ме. Трябва да съм сигурен, че си в състояние да я убиеш. Защото, ако не съм сигурен, *те* също ще го почувстват. Това ще им даде кураж. Разбираш ли?

— Да, *оябун*.

— Слушай сега. Преди да я убиеш, искам да я изучукаш. След като го направиш, тя вече няма да е малка принцеса. Ще бъде обикновена курва, която си използвал за моментно удоволствие, порочна, покварена, омърсена. Няма да бъде нищо повече от онази корейска крава, която захлахме в Кабукичо. Тогава спокойно ще можеш да я убиеш.

Нии видя логиката и това му хареса.

— Чу ли, Нии. Преди да я убиеш, искам да я изучукаш.

— Чух, *оябун*.

— Ти си добър *кобун*. Добър ученик. Знам, че мога да разчитам на теб.

37.

СТРАТЕГИЯТА

— Ето най-добрият ни шанс — мрачно каза Сюзан Окада.

Седяха в кафенето „Старбъкс“ в Ропонги сред обичайната тълпа от програмисти, продавачи, майки с деца, юноши и девойки с обеци по носовете и устните.

— Добре обмислих плана и мисля, че ще свърши работа. Ще отида при посланика. Ще му обясня какво е положението, колко е спешно, как няма време. Той ще говори с министър-председателя. Ще извикат министъра на вътрешните работи. Ще поемем някакви задължения и ще дадем гаранции. Ще направим компромис, така че за никоя от двете страни да няма вредни последствия или да са сведени до минимум. Ако те се съгласят — забележи, че така пропускаме токийската полиция и цялата система, върху която Мива и Кондо имат някакво влияние — извикваме отряд от „тюлените“ в Окинава. Повечето ни войници сега са в Близкия изток, но Седми отряд е в Окинава и те са много добри. Правила са чудеса в Северна Корея и по китайското крайбрежие. И така, когато ти се обадят в пет и половина сутринта, момчетата ще бдят над теб като предпазен щит, ще те проследят до мястото на срещата и ще действат мълниеносно. Ще имаме нужда от сътрудничеството на полицията само дотолкова, доколкото районът трябва да се отцепи, за да не пострадат цивилни. Нашите „тюлени“ ще хванат Кондо и Мива, ако и той е там. Ще овладеят положението. Ще спасим момиченцето, ти ще останеш жив, Кондо и Мива ще бъдат убити или ще отидат в затвора, специалният отряд ще се върне в Окинава и всички ще са доволни и щастливи.

— Моите уважения, госпожо, но не можем да се бием с тях на тяхна територия, когато са имали време да се подготвят. Това е урок номер едно от Виетнам. Щом чуят хеликоптерите, ще убият детето. „Тюлените“ ще са още на хиляда метра над земята и ще си пият кафето. Когато се приземят, ще намерят само едно мъртво момиченце. Може би и аз ще съм мъртъв. Междувременно цяло Токио ще е чуло

хеликоптерите и за две минути на мястото ще гъмжи от телевизионни камери и репортери. Когато чуят, че Мива е замесен, японците ще побеснеят. Не, планът не струва.

— Суогър, не съм твърдяла, че е идеален. Поставени сме пред свършен факт и трябва да измислим кое е най-добро в тази ситуация. Така ще си осигурим подкрепата на правителството, ще извикаме най-опитния отряд за спасяване на заложници в света, ще хванем лошите и всичко ще свърши за секунди.

— Има безброй неща, които не могат да се предвидят.

— Няма друга алтернатива. О, освен варианта, когато ти отиваш, даваш им меча, те те убиват, убиват и Мико, защото е свидетел, изчезват и всичко става, както са го планирали, Юичи Мива бива преизбран за председател на Японската видео асоциация, прогонва американците и продължава да живее с убеждението, че е голям патриот, защото благодарение на него и занапред в японските порнофилми само японки ще въртят свирки.

— Не, има друга алтернатива. Нощно нападение. *Преди* да отидат на мястото за срещата. Влизаме под прикритието на нощта и измъкваме детето. След това, когато го закараме на сигурно място, си разчистваме сметките с негодниците. Ще го направим с мечове. Така няма да има гърмежи и няма да ни дават в обедните новини или на първата страница на „Тайм“.

Тя се изсмя:

— Шегуваш ли се? Звучи много добре, само дето: А: нямаме представа къде я държат и няма начин да узнаем бързо. Ако имах на разположение хиляда души и една седмица, можеше и да я открия, но остават по-малко от четирийсет и осем часа, а се намираме в най-големия град на света. И Бе: нямаме хора. Не мога да пратя специалния отряд, защото няма кой да одобри такава мисия. Кой тогава ще отиде? Ти сам? Знам, че си способен войник, но не си достатъчно добър. Никой не е *толкова* добър. Не можеш да отидеш сам.

— Не, не съм толкова добър.

— Връщам се на точка А. Дори да намериш хора, които да тръгнат с теб, не знаеш къде е Мико. Нямах представа къде я държат.

— Могат да бъдат намерени за десет минути.

— Стига бе.

— Може би пет.

— Суогър, пак ли си пиян? Как по дяволите, ще...

— Не съм казал, че аз ще ги намеря. Не мога. Но познавам някого, който може.

— Кой?

— Ти, Окада сан.

Тя го погледна изненадано.

— Ти си, нека да отгатна... поне заместник-началник или оперативен директор в токийския клон на Централното разузнавателно управление. Кодово име: „Свирепата кучка“.

— Боже!

— На челото ти е написано, че си от ЦРУ. Сигурно ме мислиш за пълен идиот. Цял живот съм имал работа с такива като тебе. Работил съм съвместно с Управлението в мисия за пленяването на съветски снайперист във Виетнам през седемдесет и трета. Преди шест години помагах на колегите ти във вътрешен проблем с един заместник-директор на име Уорд Бонсън, който не беше точно такъв, за какъвто се представяше. Затова познавам Управлението.

— Кодовото ми име не е „Свирепата кучка“!

— Знам. Опитах да се пошегувам.

— Името е „Марта Стюард“. Не ми харесва, но такова са ми дали.

— Някой негодник в главното управление ли те подреди така?

— Да. Имам някои врагове.

— Сигурно си добра. Както и да е, ето как виждам нещата. Ти ми кажи колко близо съм до истината. ЦРУ следи случая от самото начало. Целта е да откриете кой е убил Филип Яно и семейството му. Защото Филип Яно е бил ваш човек. Събирал е информация за някоя стратегическа цел като Северна Корея или Китай.

— Нещо такова.

— Затова е имал толкова добра кариера. Затова е учил в Америка, затова са го изпратили в Ирак и е имал възможност да участва в сражение. Дори са отложили пенсионирането му, за да може да командва. Всичко е минало по плана, ако не броем загубата на окото му.

— Беше прекрасен човек. Имах удоволствие да работя с него през последните три години от кариерата му. Никога не е предал

страната си и в същото време служеше отлично на нашата. Голям късмет беше, че работеше за нас.

— И така, две години след като се пенсионира, някой убива него и семейството му. Появява се проблем. Кой е убил Филип Яно? Дали сред вас има предател? Дали някой, който не е трябвало да знае, се е досетил? Китайците ли са го убили? Или севернокорейците? Дали някоя подмолна японска групировка? Или, което е напълно възможно, убийството няма нищо общо с кариерата му? Дали това е поредната трагична случайност в този лош свят? Проблемът се усложнява от това, че самите японци не проявяват особено желание да разнищят случая. Защо? Кой дърпа конците? Какво става? Какво означава това?

Тя кимна:

— Знаех си, че имаш усет към тези неща.

— Може би. Така... чия беше идеята да извикате неконтролируемия, случаен външен човек?

— Моя.

— Така си и мислех. Какво можех да ви помогна аз? Не знам нищо за Япония, не съм в системата, но имам предимството, че не се отказвам от това, което съм започнал, не се плаша да пребия няколко души, не ме е страх от червената течност и бях приятел на Филип Яно. Ето как Ал Ино успя да ми осигури толкова добър фалшив паспорт, ето откъде сте знаели адреса ми, за да ми изпратите доклада от аутопсията на Яно, ето защо толкова се интересувах от мен. Пък аз си мислех, че е заради сините ми очи и тесните ми дънки.

— Дънките ти са *прекалено* тесни, Суогър — измърмори тя. — Не мога да разбера как не ти стягат. Както и да е. Северна Корея. Не Китай, Фил имаше достъп до японската разузнавателна мрежа в Северна Корея и знаеше всичко за тази страна. Научаваше новините месеци преди всеки друг.

— Да, и затова преди два дни реши да ми подрежеш крилцата. Защото се разбра, че Фил Яно е бил убит, защото Боб Лий Суогър му донесе меч, който, един на милион, се оказа онзи, с който преди три века някакъв старец е отсякъл главата на друг дъртак, и това няма нищо общо със севернокорейците. Не влиза в националните интереси на Съединените щати. Не е наша работа. Нищо повече от пътна катастрофа. Трагично, тъжно, много лошо, но без връзка с твоята

кариера. Затова да спрем кранчето, край на играта, разследването е приключено и Суогър може да си ходи.

— Суогър, това решение беше взето на много високо ниво. Ако те интересува, аз бях против. Нямах представа колко съм се съпротивлявала, как всички тук бяха против. Но всички служим на нашия даймьо.

— Разбрах. И аз съм служил на даймьо. Заплатата е лоша, храната не струва и много често те раняват. Както и да е, време е даймьото да направи нещо за нас.

— Накъде биеш, Суогър?

— Нищо не бия. Седя си тук и смятам да си взема още едно капучино фрапе. Японците сигурно слагат рибено масло в кафето, затова е толкова ободряващо.

— Суогър, не мога...

— Ти си тази, която ще свърши работата. Ще се качиш в кабинета си на четиринаisetия етаж, ще извадиш онова магическо кодиращо устройство от кутията му и ще се обадиш на шефа си във Вирджиния. Ще му кажеш, че по непотвърдена информация някой тук чака пратка експлозиви от Северна Корея за терористично нападение в Токио. Смятат да взривят хотел „Хаят“, централния стадион или телевизионната кула. В Лангли ще се хванат на въдицата. Ще поискаш спешно сателитно засичане. Спътникът ще направи снимки от всички имоти на Мива в Токио и момчетата от разузнаването ще ги разгледат хубаво. Доколкото знам, става дума за седем имения, пет или шест магазина, десет склада, две-три телевизионни студия, четири-пет редакции на вестници. Най-много двайсет обекта, фокусираме голямото око от космоса върху тях и след пет минути специалистите ще забележат необичайна активност: много хора на едно място, привидно безцелно обикалящи наоколо, може би тренировки по кендо, джудо или нещо подобно. О, и необичайно струпване на коли, засилена охрана, може би дори патрули. Ще прилича на военна база. Предполагам също, че е близо до някой парк или друга открита площ с един-единствен вход, който лесно се наблюдава. Там ще определят мястото на размяната, там Кондо ще убие Мико пред очите ми само за да види ужасеното ми изражение. Там ще ме убие.

Тя го погледна изпитателно.

— Добре — заговори след малко. — Да приемем, че сме ги открили.

— Може би се интересуваш кого смятам да включа в отряда.

— Имаш ли на разположение четирийсет и седем самураи?

— Не, но ти имаш четирима бивши бойци от южнокорейските специални части, които не са служители на ЦРУ, а лична охрана на госпожица Окада. Всеки път, когато съм около теб, все едно си играем на блъскащи се колички. Младежът във втората кола е твърде агресивен. Когато се връщаме от Киото, за малко не ни размаза. Надявам се, че си го смъмрила за това. Караше прекалено близо зад нас. Познавам обаче този тип хора. Вероятно са влюбени в теб и са готови да се бият. Подходящи са.

— Прав си, вземаме ги. Това прави четирима.

— Сега идва веселата част. Ще се обадим на моите тайни съюзници.

— Какво означава това?

— Още една изненада за теб. През цялото време поддържам връзка с майор Албърт Фуджикава от Японските сили за самоотбрана. Той знае какво става и сега е в Токио с четирийсет от войниците си. Бил е заместник-командир под командването на Яно в Самауа. Филип спасил живота му, като го измъкнал от горящ бронетранспортьор. Отрядът му е разузнавателна рота в Първа военновъздушна бригада на Източната армия с главен щаб в Нарашино. Парашутисти са, но основното им занимание е да се млатят с дървени мечове. Мога да се обзаложа, че са най-добрите бойци в Япония.

— Ако ги замесим, ще нарушим всички съществуващи закони по отношение на японската армия.

— Те добре разбират значението на *он*. В тази страна някои неща са по-важни от други и верността към убития господар стои по-високо от спазването на законите на шогуна. Те са тук, въоръжени и готови за бой. Само ни дай координатите и до двацет и четири часа започваме.

Сюзан се втренчи в лицето му.

— Ти *наистина* си опасен — каза след кратко мълчание. — Замислил си всичко от самото начало, нали?

— Ще ги изненадаме. Няма да ни очакват. Всичко ще се реши за няколко минути, защото, макар да оставят много кръв, мечовете не

вдигат шум. После си тръгваме по живо — по здраво. По някое време на другия ден някой ще забележи, че около имението се въртят мухи. Тогава ще открият трупове, но ние вече ще сме си вкъщи и Мико ще е в безопасност. Главата на Кондо Исами ще е набучена на кол. Мечът ще е в сейфа на доктор Отова, където му е мястото. Ти ще станеш началник на местното представителство на ЦРУ.

— Чакай. Четирийсет парашутисти плюс майор Фуджикава и четирима души от корейските специални части прави четирийсет и пет.

— Достатъчно са.

— Не съвсем. Забрави четирийсет и шестия.

— Кой е той?

— Аз.

— Окада...

— Не ми противоречи, селяко. Дори не си *помисляй*. Няма да си седя вкъщи да пека курабийки, докато ти съсипваш кариерата ми.

— Прекалено си упорита, за да споря с теб.

— Четирийсет и шест — заяви тя. — Ако ще и само за късмет, трябва да намерим още един. Кого пропускам? А, да. Теб. Ти си четирийсет и седмият самурай.

38.

СЪНИЩАТА НА НИИ

Отдавна се беше мръкнало.

Нии беше сам с момиченцето в бялата стая. Чуваше приглушено шума от движението на другите мъже в голяма къща — шляеха се навън, крещяха, боричкаха се, играеха на карти, убиваха времето. Знаеше, че Кондо се е върнал, след като е бил по задачи, и че решителният момент ще бъде съвсем скоро; вдругиден почти със сигурност.

Чуваше минаването на колите отвън, макар че тази къща бе на тиха улица, далеч от големите пътни артерии, поддържащи живота на Токио.

Чуваше тихото свирене на вятъра в клоните и си спомни колко необичайно студено беше навън. Даде си сметка, че сезоните са се сменили, а той е бил толкова улисан в собствените си проблеми, че не е забелязал.

Не мислеше за бъдещето, нито дори за миналото; не мислеше за своя оябун, нито за неговия даймьо, за когото всички тук работеха толкова самоотвержено. Не размишляваше, че развързката почти е дошла и скоро той ще бъде равноправен и завършен член на господстващата банда на якудза в Токио, че ще бъде известен, могъщ и всички ще се боят от него.

Това не го интересуваеше сега.

Гледаше само нея.

Тя спеше неспокойно, с разперени ръце. На слабата, мъждива светлина въображението му въртеше номера. Представяше си я гола, макар да знаеше, че не е. Представяше си, че го желае, колкото той желае нея, макар да знаеше, че не е така. Представяше си, че някак двамата могат да бъдат заедно до края на живота си, макар да знаеше, че тя трябва да умре.

Нии никога не беше изпитвал такива чувства. Можеше да мисли само за нея. Това, че тя е на четири, а той на двайсет и пет, нямаше

значение; така трябваше да бъде.

Знаеше, че трябва да е така.

Виждаше как гърдите ѝ се повдигат и спускат под одеялото, слушаше музиката на дишането ѝ. Виждаше малкото ѝ, свършено краче, прекрасните ѝ пръстчета с олющените остатъци от последния лак по ноктите ѝ. Виждаше върха на носето ѝ, неспокойното ѝ лице, отпуснатите бледи клепачи. Виждаше сочните ѝ устни, като цветчета, като розови листенца; представяше си целувки, сладки като бонбон. Виждаше разширяването и отпускането на бебешките ѝ ноздри с идеална елипсовидна форма.

Нии я наблюдава, докато усети, че не издържа повече, и изтича навън да мастурбира.

„Вдругиден“ — помисли си.

39.

ШАМПИОНЪТ ПО КЕНДО

Боб спря с мотоциклета на паркинга на музея. Беше студено, скоро щеше да се мръкне. Хладната стоманена става напомняше за себе си и хълбокът му пулсираше от болка. Боб се опита да се отърси от неприятното чувство и спомените, свързани с него. Това беше решителната вечер. Трябваше да освободи ума си. Но не можеше. Никой не би могъл.

Погледна часовника си. Беше 17:45 токийско време. Шофирането бе ужасно, трябваше да се мушка насам-натам между колите, постоянно да следи огледалото, да лавира между движещи се под различен ъгъл возила. Не му беше никак приятно. Твърде много го изтощаваше.

Разбира се, всички тези лоши чувства идваха от мисълта за следващите няколко минути, когато трябваше да съобщи лошата новина на един човек, който досега само му беше помагал. Не много приятна перспектива. Толкова ли беше необходимо? Да, беше. Не можеше да изпълни плана без онова, което този човек пазеше в кабинета си.

Замисли се за участниците в тазвечерната акция. Сюзан и четиримата корейци, майор Фуджикава и парашутистите тихо се събираха в един квартал в северозападно Токио, далеч от туристическите обекти, на няколко километра от известните райони, като Гиндза, Шинджуку, Уено, Асакуса; място без големи храмове, нощни клубове, универсални магазини. Там сателитите на ЦРУ бяха установили активна дейност в един от имотите на Мива, оградено с висока стена имение близо до парка Кийосуми, някога собственост на фамилията Мицубиши, а сега една малка приказна страна в типичния стил на източните градини. Мястото отговаряше на всички критерии: бе в тих район, не привличаше вниманието, намираще се близо до парк само с един вход, беше лесно за наблюдение и оградено от околния свят.

Щяха да се срещнат в официалния салон на един близък хотел; Сюзан спешно бе наела голямото помещение, представяйки се за агентка на клуб по кендо, който организира събрание на членовете си.

Боб потрепери. Времето рязко се беше променило, температурата бе спаднала и той нямаше подходящи дрехи. Загърна се плътно с шлифера, но както връхната дреха, така и черният му костюм бяха от тънък памучен плат, предназначен за лятото, неспособен да спре прерязващия вятър.

Приблужи се към музея и отново почувства величието на огромната сграда. Беше съвременна, строена след войната, но в хармоничния стил на класическата архитектура от периода Едо. Влизайки в нея, човек се чувстваше, сякаш Япония го поглъща, както Йона бил погълнат от кита. Вътре всичко беше японско, само японско, сякаш нищо друго не съществуваше на света. Мрачната сивкава светлина придаваше на всичко стоически, достолепен вид; зад витрините гордо стояха пременени със скъпи кимона принцеси и воини с брони, представители на едно славно и кърваво минало, изпълнено с интриги и насилие, надхвърлящи човешкото въображение. В тези просторни зали сякаш историята се случваше пред очите ти, от дребните рибари, живеещи в сламени колиби, които заварили първите китайски пътешественици, до могъщите мъже, които бяха завладели Китай, разорили градовете му, разцепили го наполовина. Имаше будистки монаси и самураи. Боб чувстваше присъствието на мъже с такава сила на духа и самоувереност, че не са се колебаели да излязат един срещу двайсет противници и са побеждавали с дългите си, закривени мечове, шедьоври на най-съвършената технология за обработване на метал в света. Всичко това обаче водеше след себе си и другото: наред с тези смели мъже имаше и убийци, изпробващи остриетата под прикритието на нощта, посичайки случайни минувачи; тайни схеми как трябва да се разсече тялото при тестването, на какви места и под какъв ъгъл трябва да се разцепи черепът: Тази страна бе родила невероятните мъже, които през 1905 г. бяха унищожили руския флот за седем минути; и внуците им, които, затворени в малки самолети бомби, бяха проникнали в американския тил, търсейки достатъчно голяма цел, в която да се разбият. Същото изключително себеотдаване им бе помогнало да

потопят руските кораби, да разбият американската флотилия при Окинава и да построят небостъргачите на Шинджуку.

Служителите от охраната вече познаваха Боб и му кимнаха. Той се качи на четвъртия етаж.

— Доктор Отова вътре ли е?

— Да, да — отвърна секретарката. — Доктор Отова, Суогър сан е тук.

— О, влезте. Тъкмо се канех да си тръгвам. Мислите ли, че тази нощ ще спадне под нулата?

— Така изглежда.

— Да, вятърът щипе. Дори прерязва. Има ли нещо ново? Моля, седнете, приятелю.

Боб седна на обичайния си стол срещу възрастния мъж в стаята, пълна с мечове.

— Добрата новина е, че тази история скоро ще приключи и ако всичко мине добре, ще мога да правя с меча, каквото реша. Желанието ми е да го даря на музея. Тук знаете как да се погрижите за него. Не трябва да става притежание на един човек, а на цялата нация.

— Много мъдро от ваша страна. Надявах се да вземете такова решение.

— С най-голямо удоволствие ще го направя. Има обаче още нещо. За съжаление новината не е добра.

— Готов съм да я чуя.

— Сигурен ли сте?

— Кажете я, моля.

— Има един човек, който нарича себе си Кондо Исами. Познато ли ви е името?

— Разбира се, всеки японец го знае. Кондо Исами е бил водач на Шинсенгумите в Киото през хиляда осемстотин шейсет и седма. Участвал е в много битки и двубои. Дали е герой, или злодей, зависи от гледната точка, но несъмнено е бил невероятен боец на страната на шогуна. Привържениците на императора го екзекутирали през хиляда осемстотин шейсет и осма. Бил убит по най-позорния начин — чрез обезглавяване. Не му позволили да извърши сепуку.

— Този нов Кондо Исами също много добре владее меча. По свой начин и той служи на шогуна, като се бори срещу външното влияние. Той е наемен убиец на якудза, най-добрият в този занаят. От

името му личи, че историята на самураите му е фикс идея. Мисли се за един от тях и не се спира пред нищо. Той е убил Филип Яно и семейството му. Цялата история с меча е измислена от него. Сега мечът е при нас. За съжаление обаче хората му отвялякоха Мико Яно и тази нощ всичко трябва да се реши.

— Ще има ли кръв?

— Много.

— Вашата?

— Вероятно.

— Искате да се биете срещу този Кондо Исами.

— Ако го намеря.

— Много сте смел, Суогър сан.

— Не. Просто не виждам друг начин. Твърде е добър. Ще убие бързо всеки друг противник. Трябва да го открия и да се бия с него. Той го иска. Аз също. Затова дойдох при вас.

— Разбирам. И какво искате от мен?

— Вече ми помогнахте страшно много, но ще ви помоля за още една услуга. Знам, че е трудно, и ще разбера, ако ми откажете. Чувствам обаче, че трябва да ви помоля за това.

— Какво е то?

— Вашата благословия.

— Защо да е толкова трудно?

— Защото Кондо Исами е вашият син.

Настъпи мълчание.

— Моля бащата да ми разреши да убия сина му — продължи Боб. — Ако не ме освободите, няма да успея. Само тогава ще престана да виждам сина. Ще виждам само убиеца.

Отова го погледна мрачно.

— Нямам син.

— Значи трябва да е син на брат ви или сестра ви.

— Нямам брат, нито сестра.

Японецът погледна Суогър в очите.

— За новия Кондо се говори, че има хора, с които поддържа нормални отношения, забавлява се, води нормален живот. Понякога обаче се крие. Ако иска да се срещне с определени хора, слага маска. Или така нагласява осветлението, че да не виждат лицето му. Защо? Когато го видях, разбрах. Не може да си позволи да се покаже пред

хора, които ви познават. Позволи ми да го видя, защото няма представа, че съм се срещал с вас. Но всеки, който познава и двамата, ще види огромната прилика. По всичко напомня за вас: очите, формата на носа, формата на устата, цвета на кожата, широчината на лицето, косата. Виждал съм и друг път това лице. В доджото на Дошу в Киото видях една снимка. Вие, Дошу и момчето, вероятно на четиринайсет, с голям трофей.

— Синът ми е мъртъв — настоя Отова.

Боб не видя смисъл да говори повече. Нямаше какво да добави.

След кратко мълчание старецът заговори:

— Предполагам, че винаги съм се боял от този момент. Никой не може да нарани един баща повече от сина му и няма по-сладко отмъщение от това на сина срещу баща си.

— Не бива да се самообвинявате.

— Няма кого друг да обвиня. Снимката е правена през хиляда деветстотин седемдесет и седма, когато той беше на шестнайсет. Току-що — бе спечелил шампионската титла по кендо в състезанието на Япония за деца и юноши под осемнайсет години. Дошу му беше треньор. Пътят му бе предначертан. Щеше да спечели титлата и следващата, и по-следващата година, когато навърши осемнайсет. После щеше да се състезава в категорията на мъжете и да спечели първото място за пет поредни години. Щеше да стане национален герой, знаменитост. Можеше да отиде където поиска, да прави каквото поиска. Япония щеше да бъде на дланта му. Можеше да стане политик, бизнесмен, адмирал.

— Какво стана?

— Получих предложение за работа. Беше невероятна възможност за мен. Мислех, че това ще ми спечели слава и известност. Предпочетох собствената си кариера пред неговата. Взех го с мен в Америка за три години. Учи две години в гимназията „Скарсдейл“ и една в Колумбийския университет. Мисля, че това го настрои срещу мен — защото му отнех най-важните три години като състезател по кендо. До ден-дневен обаче не виждам как бих могъл да откажа работата, която ми предложиха. Във всеки случай, Америка го промени основно. Тя го обърка.

— Нищо чудно.

— Върна се в Япония през осемдесета, когато беше на деветнайсет. Знаеше, че е много изостанал спрямо другите състезатели в мъжката категория, но въпреки това се състезаваше упорито. Беше невероятно. Стигна до финалите. Държеше се геройски. Но загуби на косъм един мач. Случва се. За част от секундата обаче той пропиля всичко. Самурайска чест, самурайски гняв. Двамата с противника си бяха свалили шлемовете, поклониха се един на друг и тогава синът ми изпусна нервите си. Удари другия състезател с дървения си *шинай* по врата. Счупи му ключицата. Оказа се, че не съм бил достатъчно добър баща, за да го спася от най-опасния порок — алчността. Скандалът беше колосален. Нямаше надежда. Намериха дрехите и обувките му на брега край Еношима. Беше се хвърлил в морето. Не откриха трупа му.

— Много съжалявам.

— Няма защо да се извинявате. Аз сам се опозорих и трябва да изтърпя срама. Обичам сина си такъв, какъвто беше тогава, не спирам да се обвинявам за падението му и мразя онова, в което се е превърнал. Мога да разбера обаче психологическия проблем. Въпреки всичко той стана японски боец, макар и не от състезателите с бамбукови оръжия. Напук на мен и величията от кендото той стана шампион в истинския свят, където мечовете са остри и се пролива истинска кръв.

Боб мълчеше.

— Елате — каза старецът.

Заведе Боб при голата черна стена на сейфа и нагласи шифъра. Отвори масивната врата, наведе се, за да влезе, и даде знак на Боб да го последва. Вътре имаше още мечове, още по-красиви и ценни от изложените навън.

— Има много големи колекции, но никоя не е толкова голяма, колкото тази.

— Поласкан съм, че ми я показвате.

Ученият свали един меч от стената и му го подаде.

— Вземете.

Боб почувства вибрации, като от електрически ток, съвършения баланс на острието, жаждата му за кръв, удивителното майсторство на изработката.

— Може ли?

— Разбира се.

Боб насочи острието нагоре и го измъкна от ножницата. *Кошираето* — кървавочервено саго от черна акулска кожа, позлатена цуба — бяха великолепни, но дори те бледнееха пред красотата на острието.

— Това е може би най-съвършеният меч в Япония. Със сигурност е най-острият, най-здравият и най-смъртоносният.

— Господине, безценен е.

— Вземете го. Използвайте го. Бийте се с него. Може би ще ви осигури леко предимство. Синът ми ще го познае. Той знае силата му. Този меч е единственото, което би могло да го стъписа. Това е единственият ви шанс. Синът ми има вродена дарба на боец и ако я е развивал целенасочено през последните двайсет години, сигурно наистина е непобедим.

— Не бих рискувал да го загубя.

— Суогър сан, това оръжие е създадено точно с тази цел. Това е призванието му. Ако беше разумно същество, щеше сам да моли да ви защитава. Абстрахирайте се от стойността му. Абстрахирайте се от това, че е рядък. Мислете за него само като за оръжие.

— Добре. Мурамаса ли го е правил?

— Да. „Ковачът на злото“. Той е изковал меча (може би дори това е той) от известната легенда за Масамуне и потока. Листата и клонките заобикаляли острието на великия Масамуне. Мечът на Мурамаса ги привличал и разсичал без усилие. Мурамаса се възгордял, а трябвало да се засрами. Затова мечовете му имат репутация на изключително смъртоносни. Те са жадни за кръв. Освен това имат склонност да намират членовете на шогунския клан и да ги убиват или осакатяват. По време на шогуната били забранени, затова днес са толкова редки. Това е един от малкото запазени. Синът ми ще го познае и ще си даде сметка, че работи за един вид шогун. Това ще го обърка за миг. Не е много, но победата зависи от такива дребни неща.

— Благодаря. Ще ви го върна...

— Не. Ако го убиете, значи мечът е изпълнил предназначението си. Може би затова е попаднал в ръцете ми преди толкова години. Унищожете го. Премахнете го от този свят. Изпратете го в ада. Оттам е

дошъл. Той е инструмент на злото. Използвайте го и го унищожете, без да се замисляте.

— Ще го направя, доктор Отова.

— Този меч е благословията, която ви давам. Сега, моля ви, вървете си. Искам да остана сам.

40.

ГОЛЕМИТЕ ШЕФОВЕ

— Сигурен ли си? — попита Шогуна.

— По-сигурен не бих могъл да бъда. Казвам ви, господарю, този човек е решителен и хитър противник. Сега обаче е в ръцете ни.

— Опасявам се, че в парка ще бъде трудно да овладеете положението. Ще настане бъркотия, а журналистите...

— Десет от хората ми ще се скрият в храстите. Те са специалисти по маскировка. Почти като нинджи са. Аз също ще съм там. Ще бъде рано, ще контролираме достъпа до парка. Никой няма да ни пречи. Ще напомним на полицията да не се меси. Срещата ще бъде много рано, преди съмване. Ще контролираме ситуацията. Ако обича детето, няма начин да не дойде, а той го обича. Видях го в очите му. По сигнал мога да извикам още четирийсет души. Той има известни умения, признавам, но не достатъчно, за да се справи с мен и още петдесет мъже. Това става само по филмите.

— Ами ако доведе...

— Няма да може. Няма да има време. Не може да ни открие, докато не му се обадим. Ще се наложи да кара с бясна скорост през Токио. Ще наблюдаваме всички пътища към мястото на срещата и ще разберем, ако води съюзници. Дори да има обаче, няма да успеят да стигнат навреме. Планът е безупречен.

— Детето...

— Трябва да умре. Видя твърде много. Без значение е. Тя е нищо.

— Аз просто...

— Господарю, тя не представлява нищо.

— Да, Кондо сан.

Седяха в хола на голяма къща до парка Кийосуми. Наближаваше полунощ. Кондо бе посветил целия ден на приготовленията. Обучените му войни бяха около него; неговият *кобун* Нии, най-довереният му човек, бе буквално вързан за детето; имаше четирийсет

корави бойци от шефа Отани, готови да умрат за него. Не, не бяха най-добрите и предпочитаха да се бият с огнестрелно оръжие, не с мечове, но предпочитаха да умрат, вместо да се предадат, и щяха да убиват, без да се замислят. Пък ако се наложи, имаше достатъчно автомати и пистолети.

Въпреки това Шогуна беше неспокоен, личеше му. Седеше, облизваше устните си, преглъщаше, от време на време потреперваше, опитвайки се да се овладее. Това не беше стихията му. Дори нямаше нужда да е тук, но бе настоял. При все това като че ли вече малко съжаляваше.

— Иска ми се да не се беше случвало — измърмори кисело. — Нямаме време.

„Нещастник!“ — помисли си Кондо. Нямаше смисъл да му обяснява, че сега е важно само настоящето. Глупаво бе да се отдаваш на носталгия по миналото, тя не помагаше. Човек трябва да гледа само настоящето.

— Господарю, уредил съм всичко. *Кошираето* ще бъде довършено за отрицателно време. Най-трудното бе полирането. Това беше най-важната част, а доколкото разбрах, старецът е свършил отлична работа, може би най-майсторското изпълнение в живота му. Ще получите меча навреме, за да обявите намирането му, той ще ви спечели престиж и внимание, ще помогне да осъществите плановете си. Ще получите всичко, което искате, точно както беше планирано. Това непредвидено забавяне — неприятно, признавам — беше лош късмет, но сега владеем положението.

— Идеята да използваме детето беше блестяща. Така от победени станахме победители.

— Стратегията е много важна.

— Ти си гений, Кондо сан. Ще бъдеш възнаграден.

— Наградата ми е, че ви служа. Но въпреки това няма да се откажа от четирите милиона долара. Утре по това време ще бъда богат и ще съм взел главата на врага си. Мисля да отида на почивка.

— Отиди в Лос Анджелис. Ще ти дам няколко телефонни номера. Позабавлявай се с някоя русокоса красавица. Много са добри. След като преспиш с нея, ще разбереш защо това удоволствие трябва да бъде достъпно само за избрани японци. Това би развратило простолюдието и скоро самото понятие за „японско“ би изчезнало!

Трябва да запазим сексуалната мощ на нашите мъже, смиреността на жените ни и чистотата на...

Ако не го прекъснеш, можеше да продължава в този дух с часове, а Кондо искаше да поспи.

— Нямам търпение да пробвам — отбеляза той.

Мива стана да си налее още уиски. Втренчи се в чашата, докато кехлибарената течност обливаше ледените бучки. После вдигна очи и погледна през прозореца навън, където множество прожектори осветяваха широка охранявана зона.

— Кондо сан, гледай! Вали сняг.

41.

ПОДГОТОВКАТА

Външен човек наистина можеше да си помисли, че в официалния салон на хотел „Касайбаши“ на едноименната улица до парка Кийосуми в Източно Токио има събрание на някой клуб по кендо. Младежите бяха снажни, хубави, мълчаливи, със спортна фигура, ловки и всичките носеха торби, достатъчно дълги, за да поберат бамбуков *шинай*, с каквито обикновено се състезаваха. Други сакове несъмнено съдържаха броните, използвани при този спорт, а присъствието на неколцина фелдшери потвърждаваше впечатлението, защото боят дори с дървени мечове е сериозно нещо и може да причини натъртвания, ожулвания и дори рани. Треньорите им, също яки, с хубави черти, мълчаливи, в спортна форма и стройни, бяха малко по-възрастни. Всички носеха черно трико и анцузи, черни гащеризони, шапчици, затъкнати в колана, и разговаряха само помежду си, ако изобщо контактуваха с някого. Толкова много млади мъже — но явно бяха един отбор, защото нямаше подмятания, перчене, дразнене. Със сигурност предстоеше важен турнир.

Външният наблюдател би се почудил за ролята на *гайджина*, който трябва да беше някакъв консултант, защото всички го слушаха внимателно. Но каква бе ролята на стройната красива жена с очила, която явно също се ползваше с доверието на всички? Дали бе състезателка? Носеше дънки, маратонки „Ню баланс“ и черно поло — облекло почти като на състезател по кендо. И накрая, какво правеха тук четиримата корейци, с много по-широки лица от японските си колеги и с много по-набито телосложение, които само мълчаха и стояха все около жената? Доста странна компания, в крайна сметка.

Разбира се, нямаше външни наблюдатели. „Касайбаши“ беше двузвезден хотел далеч от туристическите места. В полунощ, когато хората започнаха да идват по един — по двама, като винаги минаваха през един с вид колкото на треньор, толкова и на сержант от армията, персоналът се състоеше само от един служител, изпълняващ

функцията на нощен пазач и телефонист. Посъветвах го да не любопитства много и сериозното изражение на човека, който му го каза, доста го впечатли. Изключиха и външната връзка на телефона му. Направиха всичко това изключително учтиво, но решително.

Най-накрая мъжете се събраха в голямата зала, където монтираха черна дъска, и точно в 3 през нощта събранието започна. Главният треньор ги поздрави, обеща, че това ще бъде тяхната нощ, нощта, която толкова дълго са чакали, нощта, в която отборът им ще победи. Мъжете изглеждаха напрегнати, нервни и настървени, както всеки спортист в пред състезателна треска.

Накрая *гайджинът* се изправи. Хъм, какво разбираше един чужденец от кендо? Всички обаче го слушаха внимателно, макар че явно не говореше за спорта.

— Последна проверка — заговори на английски, който повече от половината разбираха, но въпреки това жената превеждаше бързо и гладко. — Медици, имаме ли хора с медицинска подготовка, майор Фуджикава?

Майорът кимна и трима вдигнаха ръка.

— Имате кръвна плазма за преливане, достатъчно игли и конци, достатъчно съсирващ препарат, щипки и материали за кръвопреливане. Тази нощ ще има много порезни рани. Надявам се, че имате опит с шиене и кръвоспиране, защото това ще се налага да правите.

Тримата кимнаха.

— Окада сан.

Жената раздаде преснимани на ксерокс листа. Заговори на японски:

— Това са последните сателитни снимки на целта, направени преди около шест часа. Не ме питайте откъде ги имам. На тях се вижда разположението на сградата и стените. Вътре има около петдесет души. Изглежда, че се събират на приземния етаж, защото излизат все от една врата на нивото на земята. Всичките са вътре от седем часа насам. Главната порта е заключена. С маркер сме означили мястото, откъдето ще се приближите. Намира се на не повече от километър оттук.

— Нека още веднъж да преговорим плана — намеси се *гайджинът*. — Вече го знаете, но нека пак да припомним основните

моменти.

Отново обясни какво трябва да направят: на малки групи мъжете щяха да влязат в парка „Кийосуми“, да го пресекат и да се съберат от другия край на два отряда от северната и южната страна на имението на Мива. Четиримата снайперисти щяха да заемат позиции върху стената. В този момент Боб и Сюзан щяха да се приближат с нейната мазда и да спрат от западната страна, по средата между двата отряда. Щяха да изсвирят с клаксона и при този сигнал мъжете трябваше да прескочат стената.

— Капитан Танада ще командва отряда от южната страна. Майор Фуджикава ще поеме северната. Не искам да разбиваме вратата, защото ще се наложи да използваме експлозиви, а ако вътре има часови с огнестрелно оръжие, първата им реакция ще е да стрелят по портата. Когато отидат да проверят какво става отпред, снайперистите ще ги локализират и ще ги обезвредят. С Окада сан ще заобиколим от източната страна.

Ще заобиколим къщата и ще хвърлим фугасните гранати: във всеки прозорец и всяка врата. Няма да влизате, защото не знаете разположението на стаите и мебелировката. Ще влезем само аз и Окада сан и не искам да стане объркване. Когато гранатите избухнат, хората на Кондо ще излязат.

Трябва да знаете, че при битка с меч има много кръв. Не е като на филм. Кръвта ще е навсякъде. Не можеш да посечеш някого, без да прекъснеш някоя от главните артерии на тялото. Ще бъде кървава битка, ще бъде зловещо. Не допускате кръвта да ви стъписа. Когато посечете някого, той ще кърви много. Ако не падне веднага, ударете го още веднъж, за да сте сигурни, че е мъртъв, и продължавайте напред. Ако ви ранят, оттеглете се, притиснете раната и отидете при медиците, които последни ще прескочат оградата. Те ще ви превържат и ще ви прелеят плазма. В нашето тяло има много кръв. Преди да изпадне в безсъзнание, човек може да изгуби половината. Ако видите, че губите много кръв, не изпадайте в паника. Бързо намерете медиците и ще оцелеете.

Има един човек, с когото не трябва да се биете. Казва се Кондо Исами. По-възрастен е, на около четирийсет и пет. Той многократно ви превъзхожда по умения, повярвайте ми. Ако пази някого — предполагам, че това ще е Мива — обградете ги, но не се опитвайте да

го обезвредите. Ще посече поне петима-шестима, преди да го убиете, а това са недопустими жертви. Просто го пазете да не избяга. Бързо ще повикаме снайперистите и ако двамата не се предадат, ще ги застреляме. Другият вариант е да ми кажете къде е. Аз ще се погрижа за него. Сражавал съм се много и не ме е страх.

Накрая, помнете приоритетите в тази акция: най-важно е да спасим Мико Яно; второ — да отмъстим на убийците на семейството й; трето — да хванем Кондо. С Окада сан ще намерим момиченцето. Тя носи очила за нощно виждане и двамата първи ще влезем в къщата. Мислим, че детето се пази в някоя от стаите на втория етаж. След като изведем Мико навън, ще се върна да търся Кондо. Майор Фуджияма, който — командва операцията, ще търси Мива. Капитан Танада, вие просто ще се стараете да отсечете повече глави.

В залата се чу смях.

— Искам да ви благодаря. Аз съм чужденец в тази страна и хората от този отряд ме накараха да се почувствам като сред свои. Знам, че сте професионалисти. Всички целим едно нещо: възмездие за убийците на Филип Яно и семейството му и спасяване на малката му дъщеря. Хората, които убиха тези хора и сега заплашват да отнемат живота на момиченцето, са на неколкостотин метра оттук, спят спокойно, уверени, че светът е техен. Тази нощ ще разберат колко се лъжат.

Приготовлението продължи без излишен шум. Мъжете сложиха черните си шапчици, взеха торбите с мечовете и се разделиха на групички по двама-трима. Медиците, с по-големи чанти, останаха най-отзад. Командващите — Фуджикава, сержант Канда, капитан Танада, Боб и Сюзан — разгледаха за последен път плана на сградата и тръгнаха първи.

* * *

Боб и Сюзан седяха в колата й пред хотела и гледаха как последните хора от отряда се отдалечават в мрака. Акцията започваше след около десет минути. Боб погледна часовника си.

Изведнъж нещо иззвъня.

— Мамка му — изръмжа Сюзан, извади мобилния си телефон и го изключи.

— Да не би да си имала среща с ухажор и да се е ядосал, че си му вързала тенекия? — предположи Боб.

— Шефът ми е ядосан, защото вързах тенекия на *него*. Обажда ми се за петнайсети път през последните два часа. Изпрати ми и десет текстови съобщения. Исква още сега да ме види.

— Ох.

— Не може да се свърже с мен и това никак не му харесва. Бесен е, отчаян е и утре ще ме уволни.

— Можеш да отидеш.

— Абсурд. Ако кариерата ми ще отиде на боклука, искам да присъствам на последното действие. Искам да видя как нещата загрубят. Слушай, Суогър.

— Кажи.

— Може ли да те попитам нещо? Ама ще ми отговориш честно. Аз винаги съм била честна с теб. След двайсет минути може и двамата да сме мъртви, затова не ме лъжи.

— Добре.

— Суогър, след няколко минути ще получиш онова, което толкова искаше. Ти постигна своето. Хитро, внимателно, умело, с добро планиране успя да накараш един професионалист от ЦРУ и петдесет японски парашутисти от Японските сили за самоотбрана да нападнат една крепост на якудза противно на всички закони, на които се подчиняват двете организации. Не би трябвало да е възможно, но ти го постигна. Въпросът ми е много прост: защо?

— Защо ли? Ами, Филип Яно значеше много за мен. Почувствах се виновен, защото аз му донесох меч.

— Глупости. През цялото време го твърдиш, но според мен си прекалено умен, за да е истина. Ти много внимателно обмисляш всичко. Това оправдание е само за заблуда. Знаеш, че случилото се с меч е съвпадение. Нямало е начин да предвидиш последствията и затова не носиш вина за тях. Много добре го знаеш. Има и още нещо, което изглежда странно. Защо си си дал толкова труд да намериш меч? Преровил си цяла Америка за него. Значи още преди да се запознаеш с тях, семейство Яно са имали някакво особено значение за теб. Какво, Суогър. Кажи ми.

Суогър се замисли.

— Добре — каза след малко. — Не съм свикнал да говоря за такива неща и досега на никого не съм казвал, но ти заслужаваш да знаеш, Окада сан.

Отмести поглед от нея. Снегът се беше усилил, сипеше се между дърветата, покриваше земята като с одеяло, заглушаваше шумовете. Суогър се замисли за мъжете, промъкващи се в мрака към целта си, в очакване на насилието, на поредната битка. Толкова много битки имаше в това семейство.

— Баща ми никога не говореше за войната. Беше герой, един от малкото живи морски пехотинци, участвали в пет операции. Беше дебаркирал на пет острова, бе раняван седем пъти, веднъж почти фатално, но винаги се връщал на фронта. Накрая, два дни след превземането на петия остров, Йоджима, бил удостоен с Медал за храброст. Никога обаче не се хвалеше с него, дори не го споменаваше. Веднъж ми каза: „Не искам *никога* да казваш на никого за този медал.“ Това беше много важно за него.

Една вечер през хиляда деветстотин петдесет и пета обаче, няколко седмици преди да умре, бе излязъл на верандата и си приказваше с един свой приятел, окръжния прокурор Сам Винсънт, един симпатичен старец. Говореха си за войната. Сам се тюхкаше, че нищо не е постигнал, и татко му каза: „Сам, мислиш ме за голям герой, а себе си смяташ за провален войник. Нека да ти разкажа нещо и може би ще разбереш, че нещата не са толкова прости. Нали знаеш за онзи голям медал, дето го спечелих във войната?“

Сам отговори: „Ърл, всички знаят, че сам-самичък си превзел един японски бункер и си убил четирийсет души в един ден.“

„Е — отвърна татко, — не беше точно така.“ И му разказа какво точно е станало.

42.

ЛУНАТА НА АДА

Епоха шова, година двайсета, втори месец, двайсет и първи ден

21 февруари 1945 г.

Третата камера бе поела основната ударна вълна от взрива. Когато се промъкна през входа, Ърл видя голямата картечница наклонена на една страна и двама мъже, застанали над трупа на трети, да се опитват да я върнат в позиция за стрелба. Мамка им, корави бяха тия копеленца. Продължаваха да стрелят, въпреки че виждаха смъртта си, само и само да убият още няколко врагове. Заслужаваха уважение, дори когато ги убиваш, а той точно това направи — куршумите от леката картечница ги покосиха и вдигнаха облачета прах от бетона зад тях. После нахълта в помещението. С периферното си зрение мярна някакво движение, обърна се, но беше късно — някакъв японец замахваше към него с меч, нямаше как да го избегне, оръжието щеше да се стовари върху врата му.

Изведнъж обаче спря. За миг застина във въздуха, когато острието по някаква причина се закачи в тавана, и устремът му бе прекъснат.

Ърл се дръпна уплашено назад и стреля. Оръжието изгърмя три пъти и пълнителят свърши, но и трите куршума попаднаха в целта. Японският офицер падна. Сви се на кълбо, под него започна да се събира кръв, черна и лъскава на бледата светлина в бункера. Започна да стене, да се гърчи, да се мята.

„Убий го!“ — помисли си Ърл.

Хвърли леката картечница и извади пистолета си. Вдигна петлото и се прицели в главата на японеца.

„Убий го!“

Но не можеше да го направи. Човекът се гърчеше от болка, стискаше зъби. Ърл бързо прибра пистолета в кобура, бръкна в

походната си аптечка и извади спринцовка за еднократна употреба с морфин. Бързо счупи стъкления предпазител на иглата, проби с нея пластмасовата ампула и я зави на резбата. За да инжектира лекарството, трябваше само да забие иглата и да стисне ампулата.

Наведе се над ранения, смъкна яката му, допря иглата до кожата на врата му...

* * *

Американецът стреля от входа на камерата. Картечницата избълва дъжд от искри. После врагът влезе да се увери, че е убил всички, и капитан Яно замахна.

Беше го правил хиляди пъти, почувства как мускулите му се изпълват със сила, мечът, точно прицелен, набра скорост и жаден за кръв, изписа идеална дъга във въздуха. Нямаше начин да пропусне, защото нападението беше толкова изненадващо, че на косматия изрод не му оставаше друго, освен да умре. Острието щеше да счупи ключицата, да премине през гръбнака, белия дроб и сърцето, да продължи през червата; Яно спокойно щеше да разреже врага си, после да извади меча в същата равнина и...

Почувства, че пристъпвайки напред, за да замахне, е стъпил върху някаква издатина, беше с няколко сантиметра по-високо от нивото на пода и острието задра по тавана, потрепери и вибрациите се предадоха до ръката му — от *кисаки* до *накаго*. Това го забави за секунда, косматият нападател се отдръпна, завъртя картечницата и стреля.

Яно не усети как падна. Не чувстваше краката си. Усещането бе, сякаш го облива буйна гореща вода. Болката скоро се съсредоточи на три места, той се опита да притисне раните с ръце, за да спре кръвта, но не успя. Сви се на кълбо, чувствайки как животът му си отива.

Американецът се приближи. Яно почувства допира, докосването от пръсти върху кожата на врата си.

„Иска да ми пререже гърлото!“ — помисли си.

Притиснал с ръце корема си, със събрани лакти, той изведнъж осъзна, че има леко предимство: врагът го мислеше за вече мъртъв. В тази секунди с цялата си останала сила Яно замахна с лакътя си и

фрасна американеца в лицето точно под окото, изблъска го назад, нанесе му още един удар с лакът и това го замая. Освободи се от тежестта на тялото му и се нахвърли върху него.

Затъркаляха се в прахта. Яно се вкопчи в гърлото на американеца, но отнякъде върху лицето му се стовари юмрук и му изби два зъба. Той удари врага си с длан под окото, почувства силата на удара и другият мъж изохка. Продължиха да се бият с юмруци и длани, плувнаха в пот, търсеха опора върху пода.

Яно знаеше, че ще умре. Силите го напускаха, болката в корема го изгаряше.

Постепенно по-якият американец като че ли започна да надделява, но Яно си спомни философията на кендо, правилото за абсолютната пустота, и успя да го удари в гърлото. Врагът подскочи, отпусна хватката си и капитанът го изблъска, после рязко се дръпна. Подлъган от собствената си тежест, американецът се изтърколи встрани и Яно го притисна с тялото си. С дясната си ръка напипа кожената ножница, която американеца носеше на колана си, и издърпа ножа, чувствайки стъргането на метала в по-меката материя. Сграбчи врага си за гърлото, изви главата му назад и притисна ножа до гърдите му, между две от ребрата, откъдето лесно щеше да проникне в гръдния му кош. Дръжката бе от дърво и кожа, релефна, малко по-дебела от необходимото, но той бързо свикна с нея, стисна я със силните си пръсти. Почувства как острието се допира до кожата, как тя го задържа за миг, после поддава и то прониква няколко милиметра в плътта. Бе достатъчно да натисне още съвсем леко, за да прониже сърцето на американеца и да изпрати още един враг в гроба.

* * *

Той беше мъртъв. Откъде намери толкова сила този хилав японец? Ърл видя очите на нападателя си, почувства острието на ножа между ребрата си, опита се да сграбчи другия мъж за гърлото, но беше късно.

„Това е краят“ — помисли си.

„Няма надежда.

Ще ме убие.“

Затвори очи. Японецът го стискаше с всички сили за гърлото, Ърл подуши миризма на пот, мазнина и риба, почувства как двете сърца бият на сантиметри едно от друго, притиснати в смъртоносна прегръдка.

Острието на бойния нож се опря в кожата му, проби я, може би потече кръв. Лесно щеше да премине през плътта му до мускула, наречен негово сърце.

„О, Боже, Джуни, направих всичко, за да се върна при теб.“

* * *

Яно натисна ножа, но... спря.

На земята до главата на американеца видя малка спринцовка и игла, завинтена на отвора ѝ. Веднага осъзна, че това е морфин. Американецът не се беше опитал да пререже гърлото му, а да облекчи болката му.

Яно се отдръпна. Изведнъж му се стори несправедливо да убие човек, който е искал да му помогне.

Не можеше и да се предаде.

* * *

„Иска ми се да ти бях направил дете. Ужасно съжалявам, че те оставям сама. Нямаше време. Имах толкова много неща да ти кажа...“

Изведнъж Ърл почувства облекчение, острието се отдели от тялото му, японецът се отдръпна, изтърколи се настрани, дишаше тежко.

По оцапаното му със сажди лице се разля усмивка.

— Самурай.

Обърна големия боен нож и го заби в собствения си врат, в голямата артерия, снабдяваща с кръв мозъка му. Улучи я безпогрешно и от гърлото му плисна яркочервен фонтан. След няколко секунди очите му се затвориха.

* * *

— Самоубил се е — каза Сюзан.

— Да. Татко каза на Сам, че японецът вероятно е видял ампулата с морфин, която е искал да му инжектира. Била паднала на земята до тях. Или може би на Хидеки Яно му е дотегнало да убива. Или пък е искал да му каже: „Виждаш ли, аз съм по-силният. Мога да те убия или да те пощадя, ако реша, и после да отнема собствения си живот.“ Каквато и да е била причината, баща ми останал с чувството, че е изгубил битката. Японският офицер я спечелил. По някаква причина в разгара на сражението, на най-жестоката битка на света — на „луната на ада“, както са я нарекли някои — офицерът оставил Ърл Суогър жив. Ето защо баща ми отказал да вземе меч. Може би затова не искаше да говори за медала. Благодарение на това, след като се прибрал вкъщи, жена му забременяла и родила бебето Боб Лий. Ърл обичал това дете безкрайно много, помагал му в живота, учел го. Благодарение на това Боб Лий не само се появи на този свят, а и изживя девет прекрасни години под крилото на баща си, който беше невероятен човек. После, след като извървя трийсет и няколко години по безполезния си път, Боб Лий се сдобил с дъщеря, която също е прекрасен човек. И всичко това благодарение на онзи японски офицер в бункера. Затова Боб Лий е страшно задължен на наследниците на Хидеки Яно. Наречи го *он*, наречи го както искаш, но той им дължи всичко.

— Така е — съгласи се Сюзан.

Боб погледна часовника си. Беше 4:59:57.

4:59:58.

4:59:59.

— Добре — каза тя. — Напред, самураи!

43.

ЧУШИНГУРА

Последната инструкция, която получи от Суогър, бе: „След като се приземиш, изчакай за момент, сложи си очилата и премини на нощно виждане.“

В частицата от секундата, докато траеше скокът ѝ обаче, тя забрави. Приземи се по-шумно, отколкото бе очаквала: стената бе висока два метра, Сюзан се почувства, сякаш тялото ѝ се удължава като акордеон, после изведнъж — ударът, главата ѝ се разтресе толкова силно, че ѝ излязоха свитки.

Огледа се... Нищо. Не можеше да разбере какво става. Виждаше слаба светлина и сенки, но нищо не можеше да фокусира, сякаш нещата не си бяха на местата, това я обърка, сломи волята ѝ.

— Очилата — прошепна Суогър, който се беше приближил от едната ѝ страна.

Тя сложи очилата за нощно виждане (беше се научила да ги използва преди няколко години на един курс за обезвреждане на терористи във Форд Браг) и натисна копчето, което се оказа не там, където бе очаквала да бъде, а два сантиметра по-надясно — явно се бяха разместили при скока. Това допълнително я обърка, но тя бързо възвърна самообладание, нагласи ги и пред очите ѝ се проясни. Акцията беше започнала.

Всичко се виждаше зелено и размазано. Все пак Сюзан различи къщата. От лявата си страна видя някакво безформено същество като разпадаща се амеба. Това бе вторият отряд начело с Танада; войниците се прехвърляха един по един през стената, спираха само за миг, за да извадят мечовете си, и се изтегляха наляво. От другата ѝ страна се появи същото оптично явление — предният отряд начело с Фуджикава, може би съвсем мъничко зад ъгъла, се изтегляше надясно. Тя огледа къщата, не видя нищо подозрително, но в следващия момент входната врата се отвори и отвътре изскочи мъж с автомат („Калашников“, доколкото можеше да различи, осланяйки се на

знанията, които бе получила във форт Браг). Зад нея се чу странен шум... Тихо съскане, като преминаване на мокро бутало през смазана с грес хидравлична тръба, глухо изпукване, от което въздухът завибрира. Това бе пушката със заглушител на снайперист 3 и още преди шумът да отзвучи, мъжът с автомата падна, сякаш някой покоси коленете му и те вече не държаха.

Сюзан си даде сметка, че току-що е видяла как умира човек.

— Чисто е — чу се гласът на снайперист 3 над нея.

В този момент от приземния етаж се чу серия от малки експлозии и през прозорците проблеснаха искри — хората от първия отряд бяха хвърлили фугасните гранати в главното помещение на бандитите.

— Давай — прошепна Боб, но тя вече тичаше, приведена през двора към къщата.

Суогър я последва. Сюзан достигна отворената врата, прескочи трупа на мъжа с автомата и стискайки меча си в дясната ръка, се вмъкна вътре.

* * *

Капитан Танада не беше от хората, които командват отстрани; той бе свикнал винаги да води войниците си. Затова, веднага щом се приземи, той се втурна напред, а който не можеше да го настигне, да върви по дяволите. Така обаче стигна първи до къщата, без да се замисля, извади гранатата си, издърпа предпазителя и за малко не я хвърли през прозореца.

Едва се сдържа.

Още четирима от хората му дотичаха, той им направи знак с граната в ръка и всеки извади своята и повтори действията му. След като бяха готови, с издърпани предпазители, стиснали лостчето на взривателя, четиримата заеха позиции под някой прозорец и след секунда по знак от Танада разбиха стъклата с лакти, хвърлиха гранатите вътре, отдръпнаха се, извадиха мечовете си от ножниците и зачакаха врага.

Стана почти едновременно, експлозията не разтърси сградата (все пак това не бяха истински гранати), но се чу оглушителен гръм и

блесна ярка светлина, която заслепи всички вътре. Ако не знае какво става, човек съвсем основателно би могъл да си помисли, че самият дявол е хвърлил атомна бомба в стаята. Взривът можеше да причини две неща: абсолютна парализа или пълна паника. С взривяването на четири едновременно ефектът беше четири пъти по-силен.

След секунда първият от мафиотите изскочи навън, беше невъоръжен и Танада го удари с всички сили с ръкохватката на меч по главата. Появиха се още двама, Танада зашемети единия, а другият замахна с оръжието си към него. Танада с лекота избегна острието, а един от хората му обезвреди нападателя с диагонален удар. Бандитът се завъртя, изпусна оръжието си и падна, пръскайки кръв.

След части от секундата битката започна: точно такава, в каквато бяха мечтали да участват и каквато мислеха, че искат да видят; такава, каквато — освен във филмите — не беше водена в Япония от повече от едно столетие. Бандитите наизскачаха от къщата, извадиха мечове, започнаха да се разгръщат. Войниците се нахвърлиха срещу тях на бледата светлина под силещия се сняг се разигра състезание по кендо, но този път на живот и смърт, ударите бяха силни и с единствена цел да убиват, избягването им също бе трудно и от него зависеше животът на боеца. Сцената се разигра за части от секундата, но за участниците в нея сякаш преминаваше на забавен каданс.

Танада уби двама в рамките на една-единствена секунда, техниката му беше превъзходна: *кесагири*, за да посече първия, диагонално издърпване, плаващо париране на меч на втория, също опитващ да го порази с *кесагири*, което съвсем естествено доведе до хоризонтално *йокогири*. Острието се заби дълбоко в тялото на нападателя. Раненият изпъшка силно, опита се да отстъпи назад и падна.

Танада се огледа за миг, навсякъде се виждаха сражаващи се мъже и това го накара да се почувства щастлив. В следващата секунда отново се хвърли в битката.

* * *

Нии сънуваше. Мръсни сънища, с удивителни анатомични детайли, от които повечето мъже биха се засрамили, но при него само накараха члена му да нарасне до размерите на фугасна граната. Изведнъж обаче гранатата избухна и той се събуди, за да чуе, вече разсънен, втората, а след миг и последните две експлозии. Чу викове, тропане, забързани стъпки. Мъжете скачаха, някои крещяха, други търсеха оръжията си. Вратата беше отворена, някой изскочи навън и в следващия момент Нии видя как го посякоха.

„Нападат ни“ — помисли си.

Умът му бе празен, свободен от мисли. За момент го обхвана объркване, сякаш всичките му рефлексии отказаха да действат. Последваха нови две експлозии, след тях още две, но още след първата той затвори очите си и ги закри с юмруци.

Когато пак ги отвори, голямото помещение беше полупразно. Видя как някой нахълта, завъртя меча си и посече един от приятелите му с един удар. От ожесточението на нападателя му стана ясно, че тази нощ няма да има милост, щяха да се бият до смърт. В стаята нахълтаха още мъже, остриетата свистяха във въздуха, сечаха, убиваха. Някой хвърли мангал с горящи въглени срещу един нападател, който прилекна и след миг уби противника си с удар през корема.

Нии стана, готов да се сражава, но си спомни задачата си.

Да убие момиченцето.

Не беше въпрос на лично решение. Трябваше да го направи като дълг към своя оябун. Това беше единственият смисъл на живота му: удоволствието да я изчука, после да я убие и накрая да извърши така желаното сепуку и да отиде при своите предци, възвърнал честта си.

Нии се изправи, грабна меча си и докато всички други тичаха напред, към хаоса и смъртта си, той си проби път между тях, изтича до стълбите и се втурна нагоре, през горния етаж, на втория, изскочи в коридора, който беше празен. Преброи вратите, повечето отворени, през които излизаха още въоръжени мъже. Накрая стигна до стаята, където пазеха момиченцето. Извади ключа и го пхна в ключалката.

* * *

Майор Фуджикава видя, че акцията не върви съвсем по плана, фокусът на боя бе около двата входа на къщата, бойното поле приличаше на станция на метрото в пиковия час, но с пътници, размахващи мечове. Не беше хубава гледка.

Фуджикава извади от джоба си пластмасова свирка. Нямаше план; на бързия съвет в хотела не бяха обсъдили тази ситуация. Той обаче разбираше, че хората му не могат да продължат да убиват успешно с тази интензивност. Затова наду силно свирката и няколко десетки чифта очи се обърнаха към него.

— Пуснете ги навън, по дяволите — изкрещя той. — *Тогава* ги убивайте.

Каква добра идея, всички разбраха смисъла. Войниците веднага се отдръпнаха от вратите и бойците от *якудза* се изсипаха навън, под сипещия се сняг. Сцената би могла да послужи за сюжет на — поема, ако в смъртта, било то и на престъпник, може да има нещо поетично.

Една фугасна граната избухна сред биещите се мъже. За момент зад бялата завеса на спокойно падащите снежинки бойците се открииха ярко осветени, като застинали в различни нападателни или отбранителни пози. Гледката напомняше някоя от дърворезбите на Кунийоши, хармония от меки цветове и деликатна грациозност, макар и приложена към сцена на ожесточено насилие. На Фуджикава му се прииска да можеше да измисли седемнайсет срички, които да съчетае в стих, но си спомни, че е войник и отново се хвърли напред с меч в ръка, трескаво търсейки някого, когото да убие; съзнаваше, че друг път няма да има възможност да участва в истински ръкопашен бой и бе решен да се възползва максимално.

* * *

Нападението свари великия Кондо в неудобно положение. Когато първата граната се взриви, последвана от още няколко, той беше под душа: извършваше ритуала на пречистване, подготвяше се за събитията на другия ден.

Отначало си помисли: „По дяволите!“

Веднага осъзна, че по някаква магия *гайджинът* ги е открил. За момент го обхвана ярост срещу коварството на този човек, почуди се

кои му помагат и си представи главите им до тази на американеца.

„Гол, хванаха ме гол!“ — помисли си. Навлече халата си и бързо отиде при вратата. Банята беше на горния етаж, над хола. Промъкна се по коридора, като се опитваше да прецени ситуацията и да измисли как да действа. Макар че не се виждаше много, Кондо забеляза сенки откъм стълбището към долния етаж. Танцуващите силуети върху стената отразяваха действителната жестокост на боя. В този момент избухна още една фугасна граната.

Кондо случайно гледаше точно в тази посока и ярката светлина го заслепи. Не можеше да мисли, не виждаше, беше беззащитен.

„По дяволите!“

Знаеше, че не може да се върне в банята, защото така само би ускорил смъртта или залавянето си, което беше почти едно и също. Не можеше обаче и да отиде в стаята си, където бяха мечовете му, защото не виждаше.

Виковете, шумът от юмручни удари и звънът на мечове се усилваха и той разбра, че нападателите са многобройни почти колкото неговите хора. Искаше му се да изтича за мечовете, да ги вземе и да се хвърли в средата на мелето, да убива, да убива и пак да убива; знаеше, че може да обърне хода на битката.

Но блясъкът го бе заслепил трайно.

„Прозорецът на банята“ — помисли си.

Не беше високо, до земята имаше около три метра.

Слепешката се върна в банята, напипа прозореца, отвори го, опита се да си спомни точно къде се намира спрямо външния план на къщата, но осъзна, че мисленето му коства време, а не можеше повече да се бави. Затова скочи, полетя в студения въздух и падна с глухо издумкване.

— Ето един! — изкрещя някой. — Хванете го!

След секунди четирима мъже го държаха.

— Предай се, братко. Ако се предадеш, няма да те убием.

— Не ме наранявайте — изстена той, като си придаде смирено изражение. — Аз съм готвач. Моля ви, само работя тук. Не ме наранявайте.

* * *

Мива се опита да запази спокойствие. Чу суматохата навън и разбра какво става. Единствената му мисъл бе да бяга, но беше твърде уплашен, за да се опита да го направи сам. Затова предположи, че Кондо, верният му служител, ще дойде да го измъкне.

След няколко минути осъзна, че Кондо няма да се появи.

Проклинайки късмета си, той пропълзя до вратата, откряна я и видя на стената същите танцуващи сенки, които бе видял Кондо.

Това страшно го уплаши.

Опита се да преодолее паниката.

Помисли си: „Ако успея да се скрия, ще оцелея. Сигурно няма да се задържат дълго. Ще нападнат, ще убиват, после трябва да бягат. Не мога да се измъкна, но мога да се скрия.“

Измъкна се в коридора на четири крака, намери стълбището и като змия пропълзя на долния етаж, в мрака.

* * *

— Моля ви, не ме наранявайте, аз съм готвач — повтори Кондо, притиснат на земята от няколко чифта ръце.

— Тоя не е опасен — каза някой. — Акира, заведи го в двора. Продължаваме.

Трима от нападателите изтичаха към мястото на битката, която продължаваше с пълна сила зад тях.

— Хайде, нещастник — изкомандва четвъртият, — тръгвай. Леле, дори не си се облякъл. Горкият.

Наистина, не се беше облякъл, но след няколко примигвания белите петна, които още танцуваха пред очите му, понамаляха. Примигна още веднъж и зрението му се проясни. В двора бяха само той и нападателят, който държеше ръката му извита зад гърба и го водеше нанякъде.

— Моля ви, ръката ми.

— Млъквай — каза другият мъж или може би смяташе да каже, защото някъде между сричките „млък“ и „вай“ Кондо се извъртя и му нанесе драконския удар, един от основните в айкидото, повали го на земята и го фрасна силно с длан в слепоочието, без да знае дали го е убил или само зашеметил.

Младежът остана да лежи неподвижно.

Кондо взе меча му, добро, ефикасно оръжие, и изтича при стената. Прескочи я с един скок, залегна от другата страна, задъхан, изчака да види дали някой ще го последва.

Не.

Изправи се, само по халат, бос в снега. Изтича до най-близката къща, разби един прозорец, качи се на горния етаж, където завари собствениците в леглото.

— Няма да мърдате или ще ви убия. Искam дрехи и мобилен телефон.

* * *

Нии отвори вратата и влезе в бялата стая. Беше тъмно. Спомни си, че отляво има ключ и без да помисли, го натисна. Лампата светна и пред него се разкри цялата стая: разбърканото легло, телевизорът, боядисаният в бяло прозорец, навсякъде бяло, бяло и още бяло. Но къде беше детето? Обхвана го паника, после — страх. Не можеше да си позволи да се провали. Изтича при леглото, разхвърли завивките, но не намери никого. Наведе се и погледна отдолу. Нищо. Сети се да опипа чаршафите и установи, че са топли.

„Скрила се е, глупако!“ — помисли си.

Изтича при гардероба, отвори го, но не беше там. Остана само една възможност — банята. Отиде при нея, дръпна дръжката, но беше заключено отвътре. Ето къде била!

— Момиченце, отвори вратата! Много ще си изпатиш, ако не отвориш! Момиченце, прави каквото ти казвам, чуваш ли?

Вратата не помръдна.

Навън шумът от битката се усили още: стонове, викове, предсмъртни писъци, звън на мечове. На Нии му се искаше и той да се сражава. Но трябваше да изпълни дълга си.

— Момиченце! Момиченце, ще се ядосам!

Детето обаче мълчеше.

— Добре — изръмжа той. — Ще съжаляваш.

Отдръпна се и с меча започна да сече вратата, която бе типична съвременна изработка, евтина и паянтова, бързо стана на трески. Три-

четири парчета паднаха и в дървото се образува дупка с назъбени краища, достатъчно голяма, за да пхне в нея ръката и рамото си. Той бръкна, напипа резето и го дръпна.

— Не мърдай, дебелак! — изкрещя някой зад него.

Той се обърна, разгневен, и видя нещо, което приличаше на истински герой от „Костенурките нинджа“. Донатело? Или някой от другите. Леонардо? Рафаело? Сиреч натрапникът бе дребен, хилав, облечен в черно и само с едно изпъкнало око, подаващо се през дупката на маската му.

Изведнъж костенурката вдигна ръка и свали онова, което носеше на очите си. Когато маската отхвърча, косата ѝ се разпиля върху раменете: черна, буйна, дълга, красива. Нии осъзна, че това е жена.

— Кучка! — изкрещя.

* * *

Сюзан нахълта през задната врата. Очилата за нощно виждане ѝ позволяваха да се ориентира в обстановката. Отляво бяха големите помещения на долния етаж, откъдето се чуваше шумът на битката, бучаща, пулсираща смесица от ръмженето, което мъжете неволно издават, когато се сблъскат в ръкопашен бой и полагат физическо усилие да надделеят над противника. Отдясно късо стълбище водеше към коридора, а малко по-напред, на същия етаж, друго се качваше към спалните и другите помещения.

По кой коридор? Със сигурност по горния: не биха държали затворник, дори да е малко дете, на долния етаж. С няколко скока тя преодоля стълбите, Суогър я следваше неотлъчно. На горния етаж срещнаха трима мъже, но те не искаха да се бият. Бягаха панически, затова Сюзан и американецът се отдръпнаха да им направят път. Тримата — може би готвачи или счетоводители, трудно бе да се прецени, понеже бяха по пижами — избягаха навън, за да се предадат на войниците.

Изведнъж обаче от лявата страна изскочиха двама други и те бяха якудза. Суогър скочи напред, прилекна, за да избегне един удар, и фрасна първия нападател с лакът. Младежът падна. Коридорът беше

твърде тесен за бой с меч, затова американецът притисна другия и започна да го рита и блъска в стената.

— Тичай, тичай — изкрещя.

Сюзан мина покрай борещите се мъже, изрита първата врата, видя, че стаята е празна, и изтича към следващата, отвори и нея с ритник, но тя също бе празна. Напред по коридора чу крясъци.

Изтича до една отворена врата, от която като вода извираше бяла светлина. Надникна вътре и видя странна гледка, увеличена от очилата за нощно виждане, които още държеше на главата си, макар че вече беше светло. Едър мъж бясно разбиваше с меч вратата на някакъв килер или баня, навсякъде хвърчаха трески.

— Момиченце! — крещеше. — Излез, момиченце! Трябва да ми се подчиняваш, иначе ще стане лошо! Изпълнявай, момиченце, че много, много ще се ядосам!

Сюзан влезе в стаята.

— Не мърдай, дебелак!

Той се обърна и потното му лице се разкриви от ярост.

Беше огромен и зелен.

Сюзан осъзна, че още е с очилата за нощно виждане. Смъкна ги от лицето си и ластикът оскуба косата ѝ.

Фактът, че е жена, явно още повече го вбеси.

— Кучка! — изкрещя.

— Свиня! — отговори тя.

* * *

Суогър се озова в една стая с шестима, очевидно охраната на горния етаж. Размаха меча и ги накара да се отдръпнат. Сега стояха лице в лице, един срещу шестима, в сравнително тясното помещение.

„По дяволите“ — помисли си той, като се чудеше какви са шансовете му срещу тях.

Без да се замисли, зае нападателна поза — *джодан камае* — пристъпи напред, готов да нанесе удар отвисоко, чувствайки, че само чистата сила ще реши изхода от тази битка.

Оказа се прав, но не както си го представяше.

Агресивната му поза, настървението и бойният му дух („Луната в студен поток като огледало“), готовността му да убива сразиха волята на противниците му. Шест меча издрънчаха на пода и японците паднаха на колене, показвайки, че нямат желание повече да застрашават живота му.

Това беше добре, дори чудесно, защото вече не виждаше смисъл да убива, но оставаше проблемът как ще опази шестима пленници. Боб бръкна в джоба си и намери няколко чифта жълти пластмасови белезници. По дяволите! — само четири.

Заобиколи пленниците отзад и започна да слага белезниците на ръцете им, докато свършиха. Работеше с две ръце, затова се наложи да държи меча на Мурамаса под мишницата си.

Преди да сложи белезници на всеки от пленниците си, изкрещяваше:

— Кондо Исами?

Всеки път го поглеждаха и страхът в очите им се увеличаваше, лицата им пребледняваха все повече. Явно бяха чували за Кондо, но не го познаваха лично.

Ох! Времето летеше. Секундите се изнизваха, докато Боб — се занимаваше с тези момчета, безобидни, но все пак мъже, които не можеше да пусне просто така. Във всеки момент можеха да го нападнат, шестимата едновременно, да го обезвредят, да го убият. Засега обаче не показваха желание да се бият и след няколко минути и шестимата бяха вързани: четирима с белезници, двама — със собствените им колани, не че не можеха да се освободят, но това връзване имаше символичен смисъл.

Боб изблъска единия навън, посочи му коридора и ги изпрати до стълбището, от което се виждаше външната врата. Навън сражението като че ли беше позатихнало, шумът бе намалял. Той отново посочи към вратата и шестимата бавно тръгнаха натам.

Изведнъж чу крясъци — на мъж и на жена — боен вик на двама воители, нахвърлящи се един върху друг.

Единият глас бе на Сюзан.

* * *

Навън изведнъж всичко свърши.

Мечовете вече нямаха какво да секат, стоновете утихнаха, бойците дишаха задъхано и от устите им излизаха облачета пара. Всичко бе свършило. Само снежинките продължаваха да се сипят, затрупвайки двора.

Навсякъде, където погледнеше Фуджикава, хората му стояха неподвижно. Някои врагове лежах безжизнено с пресечени от червени линии тела, други — в локви от кръв, които снегът бе превърнал в червена киша. Повечето обаче бяха коленичили, с белезници, или държаха ръцете си вдигнати, за да бъдат вързани.

— Вържете ги! — изкомандва той, макар че нямаше нужда да го казва, войниците му вече го правеха. — Снайперисти?

Снайперистите още стояха на стената, гледаха за въоръжени мъже в къщата.

Те бързо докладваха:

— Снайперист едно, тук е чисто.

— Снайперист две, не виждам нищо подозрително.

— Снайперист три, всичко е спокойно.

— Снайперист четири, няма цели.

— Проверете сградата! — извика майорът; отново безсмислена команда, защото добре обучените му хора вече бяха започнали да претърсват къщата за криеци се врагове.

Танада се приближи.

— Всичко е чисто, майоре.

— Да, при мен също. Как е при сержант Канда?

Сержантът, който се беше позабавлявал да се бие с бо — метър и половина дълъг прът за дуелиране — се изправи, след като завърза здраво поредния бандит.

— Да, господин майор?

— Преброй хората.

— Слушам.

Сержантът събра командирите на отделения да докладват.

— Не мога да повярвам, че свърши толкова бързо — каза Танада.

Майор Фуджикава погледна часовника си. Бяха минали седем минути.

— Някой да е виждал Мива и детето?

— Суогър сан и американката са вътре.

— Изпратете им помощ. Бързо.
— Слушам.

* * *

Той беше бесен. Кръвта му кипеше от гняв, зареждаше мускулите му със сила, дъха му — с решителност.

Можеше да я разреже на две. Можеше да я унищожи.

Хвърли се към нея и тя към него. Бе вдигнал високо меча си и смяташе да нанесе *хидари кесагири*, ляв диагонален удар, точно като онзи, с който господарят му бе убил корейската курва. Представяше си всичко много ясно: как острието преминава през тялото ѝ, удивеното изражение на лицето, бавното движение на горната част на трупа, изхлузваща се по линията на срязването.

Аррх! Набра инерция, прицели се безупречно, стовари меча върху нея с убийствена сила, ръмжейки от усилие, белите му дробове изригнаха океан от въздух.

Беше бърза, малката кучка! Отскочи и острието я отмина на косъм.

Нии обаче се окопоти за части от секундата, завъртя се, използвайки за опора лявото си бедро, и с плоската страна на меча удари бягащата жена. Тя бе толкова лека, че ударът я вдигна във въздуха. Блъсна се в стената със силен трясък. Сигурно я беше улучил в гръбначния стълб, защото ръцете ѝ се сгърчиха спазматично. Изпусна меча и на лицето ѝ за миг се изписа ужас, преди да се свлече до стената и очите ѝ да помътнеят.

Оставаше да я довърши.

Цуки, пробождање. Нии...

— *Не!*

Някой извика на английски. Нии спря.

— Татко се прибра.

Нии се обърна.

Беше *гайджинът*.

Негодникът, който го беше унижил, сега му даваше рядък шанс да заличи срама. Войнското му сърце се изпълни с радост.

— Смърт за *гайджин* — каза той. — После дете и тази курва.

— Причината да си дебел — каза чужденецът — е това, че си пълен с лайна.

Нии се хвърли към него с високо вдигнат меч, спусна го с огромна сила и разсече въздуха. За съжаление *гайджинът* не беше на пътя на острието му.

Нии се завъртя, вдигна меча и понечи да прободне негодника.

Изпъна двете си ръце напред с намерение да набучи тялото на противника, застанал незащитен пред него. Нищо не можеше да го спре и той продължи да се навежда все по-напред и по-наред, очаквайки да почувства проникването на оръжието в плътта. Мечът трябва да беше много остър, защото тялото на американеца не му оказа никакво съпротивление и той продължи да се навежда напред.

Тогава забеляза, че мечът му го няма.

Второто, което осъзна, бе причината да не държи вече меч. Просто ръцете му ги нямаше. *Гайджинът* ги беше отсякъл от китките, и двете, чисто и почти безболезнено с удар, който Ягю нарекъл „напречен вятър“, специално създаден за отбрана срещу *кесагири* и с кулминация, наречена „удар за отсичане на двете ръце“. Чужденецът се беше оказал по-бърз от него.

Кръвта не пръсна като фонтан, просто започна да излиза на малки струйки при всяко тупкане на сърцето му. Нии погледна ръцете си и съжали, че не е съчинил предсмъртно стихотворение.

Обърна се към противника си, за да посрещне смъртта с храбра усмивка, изведнъж земята се вдигна към главата му, погледът му се замъгли и той почувства, че пада, макар че не усещаше тялото си. Тогава осемте му секунди изтекоха.

* * *

Боб се отдръпна от кървавата сцена, която сам бе сътворил.

Трупът на дебелака лежеше на кревата, завивките бяха нагасени с кръвта му. Главата му се беше изтъркаляла нанякъде.

Помогна на Сюзан, която изстена и бавно дойде на себе си.

— Боже мой.

— Всичко е наред — успокой я той. — Къде е детето?

— В банята.

Боб се обърна, отиде при разбитата врата, бръкна в дупката, но беше отключено.

— Миличка? Миличка, тук ли си? Сладурче, къде си?

— Ламаринен човек. Ламаринен човек — изписка момиченцето на развален английски.

— Ето ме, сладурче.

Изтича при Мико, която се криеше във ваната, вдигна я. Притисна я силно до себе си и почувства биенето на мъничкото ѝ сърчице.

— Грамадното чудовище още ли е там?

Суогър не разбираше японски.

— Всичко е наред. Няма го вече.

— О, Ламаринен човек.

— Слушай, миличка. Ще те изнеса оттук, разбираш ли? Всичко ще бъде наред.

Детето заговори на японски, но Сюзан беше наблизко.

— Не ѝ позволявай да гледа — предупреди тя.

— Няма.

Сюзан заговори на японски:

— Трябва да ни обещаеш нещо.

— Добре.

— Ще те изнеса навън. Искam обаче да затвориш очи и да притиснеш лицето си в гърдите ми, докато не ти кажа, че можеш да гледаш. Ще продължи само няколко минутки. Ще го направиш ли? После ще ти вземем сладолед. Не знам откъде, но ще ти купя сладолед.

— Добре, лельо. Ламаринения човек ще дойде ли?

— Да, ще дойде — отговори Сюзан на японски. Обърна се към Суогър: — Мисли, че ти си Ламаринения човек.

Вдигна детето и се обърна.

— Затвори ли си очите?

— Да, лельо.

Окада сан излезе от банята и видя двама от снайперистите си, готови да я ескортират до колата и после — където им заповяда.

— Много добре се справи, мажоретке — пошегува се Суогър.

— Ти също, селяко.

Сюзан изнесе детето. Мико послушно остана със затворени очи и така и не разбра, че стаята вече не е бяла.

44.

ПРАВОСЪДИЕ ПО ЗАКОНИТЕ НА ЕДО

Излезе на двора точно когато автобусите, които трябваше да вземат войниците, влизаха през портата. Отиде при Фуджикава.

— Дадохте ли жертви, майоре?

— Размина ни се. Има няколко тежки порязвания и сега ги шият. Няколко сътресения, изкълчвания, много синини и други леки поражения. Най-зле е един войник, когото някакъв готвач успял да зашемети, преди да избяга.

Суогър веднага се досети кой е бил това.

— Колко убихте?

— Петнайсет. Има обаче много ранени. Нашите хора сега шият раните им и преливат плазма на по-тежко пострадалите. Имат късмет, защото техните, хора щяха да ги оставят да умрат.

— Значи шестнайсет. Наложил се да убия един дебелак горе. Както и да е, изглежда, че ще успеете да се махнете оттук преди разсъмване.

— Имаме да свършим само още една работа.

Майорът се обърна и посочи. Боб видя Юичи Мива по кимоно, през което се виждаха хилавите му гърди, разтреперан, коленичил в снега. Никой не го докосваше, никой не го тормозеше, но лицето му бе посърнало и загрижено.

— Може би по-добре да не ставате свидетел на това — каза майорът.

— Няма да ми е за първи път.

— Ще постъпим според старите закони.

— Това е най-правилният начин.

— Хората ми също мислят така. Гласувахме и сме единодушни.

Кимна на сержант Канда, който се приближи, носейки грижливо завързана червена копринена торба. Беше от онези, в които се съхраняват мечове. Майор Фуджикава бързо я развърза и извади

острие, монтирано на чисто нова ръкохватка, което Боб веднага позна. Това беше мечът, който баща му бе взел от Йоджима.

Майорът се приближи до коленичилиия мъж.

Заговори на японски, но капитан Танада преведе шепнешком:

— Мива Юичи, това е мечът, използван през петнайсетата година на периода генроку от Оиши, васалът на Асано, за да обезглави Кира, който предал господаря му. Това е мечът, който този американец е донесъл на Филип Яно и е бил наследствено богатство на семейство Яно, защото е принадлежал на майор Хидеки Яно в последната му битка на остров Йоджима. Това е мечът, заради който сте наредили Филип Яно и цялото му семейство да бъдат убити, за да осигурите кариерата и амбициите си; вие, който имате всичко, но не сте се задоволили с това. Аз, Албърт Фуджикава от Първа военновъздушна бригада на Японските сили за самоотбрана и бивш подчинен на Филип Яно, според традицията съм поел дълга да отмъстя за господаря си. Давам ви право на избор. Ако искате, можете да използвате този меч, за да сложите край на живота си и така в очите на самураите да защитите името и честта си. Ако не, ще ви екзекутирам като обикновен престъпник.

Мива го погледна надут:

— Прави каквото искаш. Само знай, че убиваш един далновиден човек. Смъртта на Яно сан и семейството му бяха необходимо зло. Аз се боря да запазя Япония цяла и чиста. Аз съм защитник на стара Япония. Боря се срещу чужденците, а Яно сан, както всички знаем, беше на тяхна страна. Убий ме. Ти така си решил. Няма да се опитвам да те разубеждавам от това жалко отмъщение, което е свидетелство единствено за вашата нищожност. Когато аз умра, част от Япония също ще умре. Нека да се знае, че доброволно ти давам врата си, но след години мнозина ще съжаляват за това, което сега ще сториш.

Снежинките се сипеха, въртяха се, покриваха всичко, заглушаваха всеки шум. Настъпи пълна тишина. Дори пленниците, вързани на земята, гледаха със страхопочитание, съзнавайки важността на този момент. Старецът се наведе напред, проточи врата си не само за улеснение на екзекутора си, а и за облекчаване на своите мъки. Майорът се приготви. Подаде острието за освещаване на един от войниците си, който изсипа върху него една бутилка „Фуджи“. После офицерът зае позиция за *шинчокугири*, вертикалния прав удар,

и полираното острие изсвистя в кристалния въздух. Главата се отдели почти безкръвно. Падна с глухото издумкване на дебела книга върху дъсчен под. Тялото залитна напред, потрепери и застина. Кръвта започна да рисува нови фигури върху снега.

Майорът изпълни бързо *чибури*, изтръска кръвта и върху снега наблизо се образува ивица от червени капки. После някой засвири американския химн.

Едва към края на първия куплет Суогър осъзна, че музиката идва от него; мобилният телефон, даден му от Кондо, за който съвсем бе забравил, звънеше.

Той вдигна.

— Пет и половина е. Бяхме се разбрали да ти се обадя — каза Кондо Исами. — Имаме сметки за уреждане.

— Така е. Кажи мястото и часа.

— Не е далеч, *гайджин*. В съседната къща съм, от другата страна на стената. Много приятно място. Ще се срещнем в парка Кийосуми. При езерцето завий наляво. Погледни от лявата си страна. Ще те чакам на едно островче. Лесно ще го намериш. Ще ме познаеш по меча.

45.

ГЛАСЪТ НА СТОМАНАТА

Суогър се обърна и се отдалечи към вратата нарамил меч на Мурамаса. *Хакамата* му бе вързана по традиционния начин с въженце под формата на цифра осем на гърба му, коланът му — стегнат, платът на дрехите — все още безупречно изгладен. Свърна в уличката отдясно, извървя петдесетина метра, после зави наляво и влезе през отворената порта на парка Кийосуми в бледата светлина на зората.

Попадна в приказна страна. Всичко беше покрито с тънка снежна пелена, абсолютно спокойно в минутите преди развиделяване. Видя пред себе си езерото, гладка огледална повърхност, която се набраздяваше само от време на време от някой от декоративните шарани, проблясващ над водата за миг, преди да се гмурне отново. В единия ъгъл тръстики, все още зелени, защото по вертикално разположените им листа не се задържаше сняг, леко се поклащаха, повече от вътрешни вибрации, отколкото от някакъв полъх във въздуха. Отсреща, под бяла като слонова кост снежна глазура, се издигаше павилион с неколкоетажен керемиден покрив с изящните извивки, характерни за азиатската архитектура, крепящ се на яки махагонови колонии, между които тъмнееха матовите стъкла на прозорците. Дърветата бяха покрити по различен начин, сякаш всяко бе облякло различна бяла дреха: боровете — изцяло загърнати, върбите — по-непокорни, като тръстиките, все още зелени в по-голямата си част. Във водата плаваха патици, големите риби се показваха и отваряха усти, снегът бе хрупкав като захар, очертанията на предметите бяха ясни като изсечени от опитен резбар. Не се виждаха сгради. Сцената бе като вдъхновена от хайку: „Градина, 5:32, на зазоряване.“ Той би добавил: „1702 година“.

На едно островче отляво, на стотина метра от него, Суогър видя човешки силует. Тръгна по пътеката натам, прескочи няколко камъка, наредени за по-пряко минаване през едно заливче, наведе се, за да мине под върбите, качи се по дървено мостче, водещо към острова.

Кръглото парче земя, издигнато над водата, бе с диаметър около десет метра, брегът беше изграден от подредени с вкус камъни, някои — с тънка бяла покривка. По края растяха върби, приведени под тежестта на снега, зелени листа с бяла глазура, на места обагрене в пурпурно от слънчевите лъчи, проникващи през плътните ниски облаци. От време на време на водната повърхност се пукаше мехур, излизащ от устата на някой шаран, изплувал, за да лапне нещо или просто да се оригне.

Кондо стоеше изнесъл напред единия си крак в типична воинска поза, издаваща немалък нарцисизъм. Както Суогър, и той държеше *саята* на рамо, почти като пушка. Върху хубавото му, симетрично лице играеше подигравателна усмивка. Приличаше на джазмен, готвещ се да изпълни виртуозно парче, или на кетчър в бейзбола, очакващ да хване топката. Мускулите му бяха напрегнати и се очертаваха под черното церемониално кимоно, цялото му тяло сякаш излъчваше жизненост.

— Е — заговори той, когато Суогър се приближи, — достойно ли умря Мива?

— Не особено. Приказваше някакви глупости.

— Уви, слушал съм ги много пъти. Ти, Суогър сан, ще умреш достойно, сигурен съм.

— Съмнявам се. Мисля, че ще пицця като малко дете, но понеже не смятам да се случи в близките трийсет години, сега няма за какво да се притеснявам.

На увереното лице на Кондо се разля още по-широка усмивка. После забеляза нещо.

— О, виждам, че баща ми ти е дал меч на Мурамаса. Явно още вярва в тези глупости. С най-голямо удоволствие ще му го занеса обратно още днес. Няма да му кажа нищо, той ще се досети какво означава. Това ще е отмъщението ми към него. Представям си каква мила семейна среща ще бъде.

— Ще получи само главата ти в торба.

— Щом татко ти помага, значи те е изпратил при Дошу. Той е бил и мой учител. Това е много лошо за теб, да знаеш. С Дошу можеш да напреднеш само до определено ниво. Въображението му е ограничено. Дано да знаеш повече от осем удара, ако искаш да

оцелееш повече от минута срещу мен. А когато взема главата ти, ще се погрижа и Дошу да научи за това. Искане ми се да можех да го видя.

— Сигурно си нервен, щом говориш толкова много. Не съм дошъл да си приказваме, а да се бия.

— Не съм нервен. Нямам търпение да започнем. Това е съдбовен ден за мен. Не помогнах на Мива да спечели изборите, което толкова искаше, но какво от това? Както обичам да казвам, той бе просто един производител на порнофилми. Сега обаче ми предстои да се бия и да победея един истински самурай, за което съм мечтал от години. Така ще победея баща си и понеже той е живата памет на самураите в Япония, ще вляза в историята.

— Толкова много приказваш, че сигурно си мислиш, че цялото време във вселената е твое.

— Това е вярно. И ще ти кажа защо. Аз съм гений, а гениите винаги побеждават. Такива са законите на генетиката. В кръвта ми тече кръвта на поколения бойци. Освен това имам опит. Побеждавал съм в трийсет и два двубоя на живот и смърт. Знам какво да очаквам в един дуел. Имам сила и издръжливост. Имам информация за противника: знам осемте удара, на които Дошу те е научил, и лесно мога да парирам всеки от тях с една ръка. Знам също *твоя* личен стил: нанасяш ударите несигурно, най-добре изпълняваш *миги кириаге*, а краката ти винаги са нестабилни.

— Забравяш едно нещо: играя нечестно.

Мечовете бързо излязоха от ножниците, като змийски езици, рязкото изсъскване от търкането на полирания метал в дървото прозвуча силно в утринната тишина. Кондо беше много по-бърз. Суогър осъзна колко умно е постъпил, като е останал на разстояние — ако се беше приближил, японецът щеше да го разсече с *нукицуке* при изваждането на меч си от ножницата, още преди дуелът да е започнал.

Островът бе малък и Суогър видя в това предимство за себе си, защото колкото по-малко се налагаше да тича, толкова по-дълго щеше да запази силите си. Колкото повече се опита да се приближи до противника, толкова по-голям шанс щеше да има. Ако трябваше да тичат, размахвайки мечовете като на филм, бързо щеше да се изтощи и тогава никакви умения нямаше да му помогнат.

Реши да започне с нападение, най-печелившата му тактика, и смело пристъпи напред, бързо пресече половината остров, замахна отвисоко към врага си, който го чакаше изправен на пръсти, леко приведен, с насочен напред меч, абсолютно съсредоточен.

Боб се приближи, забравяйки правилното придвижване в залата с плъзгане на краката по пода. Това беше реалният свят, неравната земя бе покрита с туфи, навят сняг, камъни. Изкрещя: „Ай!“ и скочи напред, нанасяйки дясно *кесагири*, но Кондо, гъвкав, сякаш тялото му бе от живак, бързо отскочи встрани и контрира с много силен страничен удар, класическо *йокогири*. С бързина, от която сам се удиви, Суогър вдигна меча си навреме, за да парира, и двете остриета извъняха почти като музикален инструмент. Суогър почувства силата и точността на удара в мига, преди да отскочи на безопасно разстояние.

— Да, беше добре, на косъм, бързо действаш. И двамата знаем, че не можеш да издържиш на темпото ми. Всяка секунда е точка за мен. Не се налага да те убия бързо, достатъчно е да изчакам ръцете ти да омекнат — подигравателно каза бандитът.

В този момент раменете му се отпуснаха, сякаш смяташе да си почива, но Боб подсъзнателно усети, че е за заблуда. В следващата секунда Кондо се хвърли срещу него със страшна сила. В природата нямаше явление, на което да го оприличи, атаката не се поддаваше на сравнение. Суогър сам не разбра как оцеля след нея, защото нещо подсъзнателно пое контрол над действията му, мечът му сякаш не пожела да се дуелира с оръжието на Кондо Исами, а тромаво парира удара, от което японца лесно можеше да се възползва. Кондо обаче не продължи атаката, а се оттегли.

— Не беше зле. Бавно, неиздържано, но още си жив. Да те пробваме пак.

С *цуки*, правият удар за пробождаване, изпълнен със свити лакти, мечът на японца се стрелна към лицето му като хищник, целещ се към очите, устата или гърлото му, и този път единственото, което спаси Суогър бе някакъв животински рефлекс, запазен може би още от динозаврите, който го накара да се дръпне назад, на сантиметър от върха на меча. Направи крачка вдясно и пробва страничен удар, *йокогири*. Преряза нещо, но се оказа само плат.

— Ау! — изръмжа Кондо, силно обиден, и гневът му мигновено се материализира в ожесточено диагонално *кесагири*, което Боб отби на косъм.

В следващия момент нещо твърдо го фрасна в лицето. Японецът, който нямаше достатъчно пространство да се дръпне и да използва острието си, просто се беше извъртял и го удари с ръкохватката, целейки да го зашемети, след което по-лесно да го довърши.

Суогър обаче още нямаше намерение да умира и се вкопчи в него, фрасна с глава лицето на японеца, което би повалило по-слаб човек на земята, но Кондо използва инерцията на удара, за да отскочи назад и да заеме отбранителна поза.

Двамата се втрениха един в друг, задъхани, с разкъравени лица, търсещи слабите места на противника.

Кондо си пое леко въздух.

— Биеш се като селянин.

— Аз съм селянин — отвърна Боб.

Сега той опита *цуки*, бързото пробождање, но насочено по-ниско, към гърдите, с цел просто да прониже сърцето на врага си. Стори му се, сякаш му отне цял час. Мечът му прониза само въздуха, той се изтегли назад и направи заблуждаващо движение наляво, знаейки, че Кондо няма да използва същия трик и после да пробва удар надясно още първия път; частица от секундата по-късно противникът му рязко спря изтеглянето и нанесе нов удар отляво. Боб посрещна острието му, опита се да поеме силата на удара и да я обърне в своя полза, затова пристъпи напред, но макар че острието вече стърчеше зад него, той за момент забрави, че врагът му има две ръце, и сега с другата японецът го хвана за врата. Суогър се дръпна назад, остави се за миг Кондо да го дръпне, после се опря с едно коляно в земята и праметна противника си през рамо, като се подпря на собствения си меч.

Така успя да запази равновесие, но и освободи оръжието на японеца и докато се подготви за нападение, Кондо също бе готов; беше се претърколил ловко и отново се бе изправил сред облак от снежинки и с разрошена коса. Боб потрепери, опитвайки се да потисне за момент болката.

— Пак ме изненада. За две минути вече успя да ме разкъравиш, а още си жив.

Боб не отговори. Умираще от желание да опипа болезнената подутина под окото си и сега се налагаше да се бие срещу нов враг, освен истинския: възрастта, липсата на опит и страха си.

Пое си въздух, като се опита да не го прави много очевидно, и си припомни проповедите, които можеха да му помогнат.

„Луната като студен поток в огледало.“

Не. Не помагаше.

„Мисли си за секс.“

Лоша идея.

„Мисли си за косата, за плавните движения на острието в чистия въздух на Айдахо.“

Но докато се опитваше да мисли за косата, друго острие замахна срещу него, мощно *кесагири*, прекрасно изпълнено, може би най-съвършеното, което беше виждал, цялата сила на меча, съсредоточена в разцепващата въздуха *якиба*, и ако отново не беше извадил дяволски късмет, Кондо щеше да го разреже на две, от рамото до корема, разсипвайки всички тайни на тялото му върху снега.

Миг след това Боб отново скочи напред, пробва удар с глава, като в същото време се опитваше да спечели достатъчно пространство, за да забие собственото си оръжие в плътта на врага, но когато замахна към мястото, където бе стоял Кондо, японецът вече не беше там.

Боб се задъхваше.

Божичко, колко стар и изтощен се чувстваше.

— Страх ли те е вече? Виждам го в очите ти. Вече си се примирил с поражението. Чудесно. Мога да те довърша бързо. Няма да почувстваш нищо. Те просто падат, безмълвно. Досега не съм чувал някой да извика. За осем секунди кислородът в мозъка ти се изчерпва. Така и не успяваш да почувстваш болката.

Отговорът на Боб бе *йокогири*, насочено отляво надясно, изпълнено с церемониалния вик „Ай!“, защото рязкото издишване в подходящия момент ускорява острието. Отново прорязва само въздуха. По-дребен човек щеше да падне. Кондо се завъртя в нова отбранителна позиция, после пристъпи напред и на свой ред извиквайки „Хай!“, с невероятна скорост нанесе диагонален удар срещу Суогър, който за щастие реагира навреме и отскочи напред. С мълниеносна бързина японецът демонстрира друг мощен удар, този

път своя вариант на *йокогири*, отляво надясно, много по-елегантно от Боб, достоен да бъде заснет във филм. Върхът на меча му разреза ръкава на *хакамата* на Суогър и остави около двусантиметрова драскотина на ръката му. Боб подуши миризмата на собствената си кръв. Раната беше сериозна, имаше нужда да се зашие и за около час кръвотечението щеше да изсмуче силите му. Нямаше обаче засегнат важен орган, костта на ръката му не пострада, нямаше прекъснати нерви, просто адски болеше.

Той се завъртя наляво, блъсна се в нещо твърдо, тънкият ствол на една от декоративните върби, и това може би го забави. В този момент, изхождайки от абсолютно отпусната позиция, Кондо нанесе ново *йокогири* към него. Боб присви очи, не реагира достатъчно бързо, за да парира, бе твърде изморен, за да приклепне.

Но вместо да отвори дупка в гърлото му като в счупен водосток, острието загуби около една десета от скоростта си, забивайки се в дървото, премина през него без никакво усилие, спря и се изтегли на сантиметър от лицето на Боб.

— Майсторки удар, а? — изперчи се Кондо. — Не си го виждал във филмите, нали?

Наистина не го беше виждал. Изведнъж снегът от листата на върбата се посипа около него и дървото се стовари на земята, вдигайки облак от снежинки.

Суогър опита *кириаге*, възходящият удар, отляво надясно; това бе най-доброто решение в този момент, но беше твърде бавен.

— Виждал съм и по-добри изпълнения — каза Кондо. — Мисля, че Дошу щеше да ти се скара за такава некадърност.

Боб си пое дълбоко въздух.

— Няма ли да кажеш нещо духовито? Май се измори. Това беше последният ти удар. Вече нямаш нападение.

Суогър отново замахна, опита *цуки*, но изразходи почти цялата си енергия за изнасянето на острието, което прониза само въздуха, където допреди миг бе стоял Кондо.

Въздухът вече не му стигаше. Боже, защо силите му не се възстановяваха?

— Суогър, да приключваме вече. Рискуваш да те нараня лошо. Няма нужда да дереш гърлото си от писъци, когато червата ти се

повлекат по земята. По-добре веднага да сложа край на страданието ти.

Суогър отговори с низходящ диагонал удар, толкова непохватно и несинхронизирано, че Кондо почти се обиди. Пропусна с метри. Вече почти нямаше какво да направи.

— Остави ме да сложа край на това, стари боецо. Ще бъде чисто и бързо.

Боб не прие съвета, пробва *шинчокугири*, низходящият вертикален удар, но отново твърде бавно, без никаква опасност за противника.

— Като не успя да ме убиеш в началото, изобщо няма да можеш сега — каза Кондо.

— Добре. Предложих ти. Имаш моето уважение. Това беше велик момент. Ти си смел мъж. Но купонът свърши. От пет по-силни удара можеш да парираш най-много четири. Знам, че ще умреш достойно, като истински самурай.

— Майната ти — само това успя да роди замъгленият мозък на Боб.

— *Хай!* — изкрещя Кондо.

Ударите последваха толкова бързо един след друг, че Суогър дори не можеше да ги следи с поглед. Само благодарение на животинските си рефлекси парира първия и втория ляв диагонал, някак успя да вдигне острието във вертикален нисък блок на едно хоризонтално прерязване, отскочи надясно, за да избегне четвъртия удар, десен диагонал, и приклезна, за да посрещне последния страничен — *йокогири*.

Нямаше време.

Нямаше сила.

Нямаше скорост.

С меча си вече не можеше да издържи на дъжда от удари, които сякаш с всеки следващ още повече се ускоряваха, насочени към тялото му.

Последният бе съвършено *йокогири*, нанесено с цялата мощ и умение на японца, и както можеше да се очаква, използва един пропуск в отбраната на Боб. Кондо с кристална яснота си представяше какво ще последва.

Якиба — върхът от закалена стомана — щеше да се забие в хълбока на американеца, да продължи надолу, раздробявайки тазобедрената става, после самата бедрена кост, да пререже бедрената артерия. Кръвта от големия кръвоносен съд, щеше да рукне, обагряйки снега в червено. Острието, без да губи нито частица от инерцията, щеше да пререже плътта от другата страна, напълно ампутирайки крайника, и Боб да падне, кървейки като прасе. Смъртта можеше да не настъпи мигновено, но след осем секунди със сигурност щеше да е факт.

Но макар че по всяка логика точно това трябваше да се случи, то не стана. Вместо това капризната случайност отново се намеси и мечът му рязко спря, ръкохватката се изви, почти изскочи от ръцете му и макар че успя да я задържи навреме, в съзнанието му прозвуча един стар стих. Кой го беше казал? Къде? Кога? Защо му беше толкова познат?

„Стоманата разсича плътта, стоманата разсича костите, стоманата не разсича стомана.“

Опита се да навакса забавянето, но не реагира достатъчно бързо.

Посрещна го *мики кириаге*, отляво надясно, косаческият удар, най-добрият на Суогър, който го бе упражнявал по пустинните склонове под изгарящото, неумолимо слънце. Злобният стар Мурамаса беше дебнал през цялото време. Мечът му бе жаден за кръв. Премина малко над хълбока, през тръби и жили, през стави и кости, истински урок по анатомия през вътрешните органи, чието съдържание се изсипа на снега. Това не беше най-добре изпълненият удар на Суогър, защото не му достигна сила, за да пречупи целия гръбначен стълб, още по-малко да достигне белия дроб, но дори Дошу би го приел за достатъчно ефективен.

Боб се отдръпна и виждайки близкото, сякаш е далечно, и далечното, сякаш е близо, изненадващо грациозно зае най-логичната поза, следваща от такъв удар, а именно *касуми* („мъгла“), с хоризонтално разположен над раменете меч, с обърнати настрани китки.

— Изпита ли най-после страх? — попита той и му се стори, че наистина видя подобна мисъл, изписана върху лицето на противника си: „Аз съм смъртен, ще умра, времето ми дойде, защо, защо, защо?“

Като по магия *касумито* на Боб сякаш само, по волята на меча, премина в *цуки*, не много добре прицелено, но достатъчно, за да пробие гърлото на Кондо, разкъсвайки гръкляна и сънната артерия, почти прекърши врата му и по странен начин задържа тялото за част от секундата, преди острието да се изтегли и да го остави да падне.

Кондо се просна на земята, от раните му бликна кръв. Лицето му беше безизразно, погледът — премрежен, устата — леко отворена. Около него се вдигнаха пръски от червена киша.

Суогър се отдръпна и опипа хълбока си, където стоманената става, спомен от един руски снайперист във Виетнам преди няколко десетилетия, бе спряла безупречно прицеления удар на Кондо. Това беше единственият му коз и той бе проявил достатъчно съобразителност да го изиграе последен. Раната беше с равни краища, права, но плитка, отвътре изтичаше някаква тъмна течност, но не пръскаше като гейзер, което означаваше, че няма засегната артерия. Боб извади от джоба си шишенце с препарат, ускоряващ съсирването, и поръси с него раната. До един час трябваше да се зашие, ако му останеха сили да потърси помощ. Посипа с препарата и по-дълбоката рана на лявото си рамо.

Адски болеше!

Той се отдръпна, намери ножницата си и се подвоуми за секунда.

„Направи го по правилата — помисли си. — Благодари на проклетия меч.“

Въпреки чувството, че изглежда смешно, той вдигна оръжието хоризонтално пред себе си и се поклони леко на малкото божество, живеещо в стоманата, каза „*аригато*“ с колкото можеше по японско произношение. Забеляза някакво несъвършенство върху острието, затова рязко замахна с него надясно, за да изтръска остатъците от кръв под формата на абстрактна картина на снега — *чибури* на японски, церемониалното почистване на меча, което изглежда толкова добре на кино.

После *ното*: прибра меча, също по правилата, задържа тъпата страна на острието между дланта и пръстите на лявата си ръка, внимателно пъкна върха в ножницата, след което я издърпа нагоре, за да избегне нараняването на режещия ръб, докато с леко изтракване *цубата* не опря в дървения предпазител на ръкохватката.

Часовникът му показваше 5:39. Боб се обърна и погледна тялото, на човека, когото току-що бе убил. Кондо лежеше сред кървава каша, кръвта вече не пръскаше, изтичаше по-бавно. Някъде в езерото дебел златен шаран се показва на спокойната повърхност и като че ли се оригна, оставяйки разширяващи се концентрични кръгове, маркиращи появата му.

Суогър отново погледна трупа. Искаше му се да вземе главата, както беше обещал, но какъв смисъл имаше?

46.

ВЪТРЕШНА ПОЛИТИКА

Сюзан пристигна в американското посолство в 8:45, защото в наши дни самото минаване през охраната отнемаше петнайсет минути. Носеше, чисто нов костюм „Бърбъри“, който наскоро бе купила в „Такашимая“ — дреха от сивкав вълнен плат с тънки райета, изискана кройка; също бяла копринена блуза, перли, обувки „Кристиан Лубутен“ с висока подметка и кръгли бомбета, очилата си с рогова рамка „Армани“. Косата ѝ бе събрана на опашка; носеше фон дьо тен „Ланвен“, руж „Ревлон“, спирала „Шисейдо“ — все скъпи гримове.

Влезе в кабинета му точно в девет и разбира се, той я остави да чака десет минути, малко унижение като начало — което трябваше да я подготви за онова, което щеше да последва, ако изобщо оцелееше през следващите пет минути. Накрая я извикаха.

— Много любезно от твоя страна да ни удостоиш с присъствието си, Сюзан.

— Дъг, много съжалявам, аз...

Дъг бе завършил в Анаполис и макар че никога не беше командвал истински кораб, кабинетът му бе пълен с морски сувенири, като месингови секстанти, карти, рибарски куки. Подчинените му наричаха стаята „Мостика“, но само зад гърба му. Беше от онези хора, които искат да виждат резултати всеки ден, но на следващия не си спомнят какво е трябвало да се направи.

— Седни, настанявай се.

Тя седна срещу него. Дъг беше едър мъж с голяма глава и червендалесто лице, с десет години по-стар от нея, произлизаше от стар американски род и се гордееше, че е трето поколение служител на ЦРУ. Твърдата му прошарена коса бе подстригана късо и дори когато седеше на бюрото си, не събличаше сакото си. Представляваше грижливо поддържана имитация на онова, което Суогър притежаваше по природа, без стеснителност или колебание.

— Слушай, знам, че професионалист като теб няма нужда да го надзирават, но дявол да го вземе, трябва да мога да се свързвам с теб по всяко време на денонощието. Затова имаме мобилни телефони, пейджъри и други подобни. Не вършат работа, ако *изключиш проклетото нещо*.

— Нищо не съм изключвала. Не ти вдигах, защото ситуацията не беше подходяща.

— Би ли споделила пред прекия си началник?

— Добре, Дъг. Става дума за Суогър.

— Казах ти, че със Суогър нищо няма да се получи. Прекалено стар е, прекалено бавен, прекалено упорит, само проблеми създава.

„Искам да видя как ще го кажеш на самия Суогър, задник такъв“
— помисли си тя.

Продължи обаче да играе по неговите правила:

— Знам, че идеята да го върнем беше моя. Оказа се по-труден за контролиране, отколкото очаквах. Сега обаче нещата се наредиха, всичко върви идеално. Ще го изпратя от страната веднага щом уредя формалностите. Все пак имаше известна полза от него. Той...

— Искам писмен доклад. Още утре.

— Добре. Това ли е всичко? Защото...

— О, не. Това не е всичко, Сюзан. Не съм те извикал само за фиаското със Суогър. Това е само началото. Проблемът е много по-сериозен. Защо например си изпратила неодобрено от началството искане до САТ-Д за наблюдение на седем къщи и тринайсет търговски обекта на територията на Голямо Токио?

— А, това ли?

— Да, точно това.

— Беше свързано с мисията.

— В Лангли недоволстват.

— Взех решение, може да е грешно. Трябваше бързо да проверя нещо.

Пред егоцентрик като Дъг най-важно бе да покажеш, че се разкайваш. Непокорството просто го вбесяваше, а вбесен, вършеше още по-големи глупости, отколкото когато беше спокоен.

— Каж ми защо ти се видя толкова важно сателитите да следят японски жилищни сгради и складове, когато можеха да наблюдават

севернокорейски ракетни установки, китайски военноморски бази, талибански скривалище и Бог знае какво друго.

— Имам един информатор, дава ми все данни от втора ръка, но човек не може да е сигурен, ако не провери. Отнякъде чул слух, че определен богат японски бизнесмен имал симпатии в определена посока и можел да действа непредсказуемо. Сведенията не бяха достатъчно убедителни, за да предприемем по-активни действия. Затова не наредих да го следят и не съм се свързвала с японското разузнаване, защото щяха да го предупредят. Реших да не правя опити за проникване в къщата му или за подслушване, не съм пробвала да вкарам наш човек в организацията му. Първо трябваше да проверя.

— Изплюй камъчето, Сюзан. Стига си шикалкавила. Защо така реши?

— Дъг, в Токио има много небостъргачи. Ако някой отвлече самолет и се блъсне в един от тях, ще станем за смях. Освен това ще загинат много хора. Опитвам се да намеря златната среда между привързването и отговорния подход. Опитвам се да си върша работата. Изпратих искането, без да взема подписа ти, защото, ако чаках теб, щеше да ми отнеме седмици. Пък и доколкото си спомням, тебе те нямаше.

— Това не е аргумент, Сюзан.

— Да, Дъг. Знам. Както и да е...

— Какво откри за господин Мива?

— О, от Лангли са проучили.

— И още как. Изобщо не са доволни. Какво научи?

— Ами, честно казано, нищо. В едно от именията му забелязахме нещо, което може да се определи като необичайна активност. Струпване на много хора, коли, много движение в двора. Може да е бизнес среща, някакво фирмено мероприятие, дори семейно събиране. Хрумна ми обаче, че може да има връзка с местната мафия. Подозирам, че той има връзки с якудза. Инфрачервените скенери обаче не регистрираха струпване на експлозиви, спектроскопът не показва наличие на ядрен материал, още не сме проверили с биохимическите сензори.

— Сюзан, кажи ми, че не си направила течение на косата на Юичи Мива.

„Хъм — помисли си тя, — дали отсичането на нечия глава се брои за правене на течение на косата му?“

— Дъг, никой мой сътрудник или подчинен няма нищо общо с Юичи Мива. Наблюдавахме го дистанционно. Не можехме да бъдем по-дискретни. Ако някой узнае, то ще е, защото има изтичане на информация, което така или иначе не мога да предотвратя.

— Сигурна ли си?

— Смятах да го поставя под наблюдение за известно време, може би да го проуча дискретно, нищо повече. Само го проверявах.

Дъг се облегна назад. На лицето му личеше огромно облекчение.

— Добре, хубаво. Супер. По никакъв начин не трябва да се установява контакт с този човек, дори не трябва да го наблюдаваме. Трябва да се държим, сякаш изобщо не съществува.

— Разбира се.

— Докато не измислиш как да го премахнеш.

— Ааа...?

— *Затова* беше цялата пушилка в Лангли. *Затова* толкова те издирвах.

Той придърпа към себе си дебела папка с обичайния печат „Строго секретно“ на корицата.

— Това е досието на Мива сан. Направи ми впечатление, че преди няколко години той сериозно бил загази. Дължал много пари на якудза, дължал на банките, всичко вървяло на зле. Бил твърдо убеден, че срещу него има американски заговор, че мафията иска да унищожи японското порно, за да го разори. Смятал се за олицетворение на японското порно, едва ли не за защитник на Япония. Затова потърсил помощ при враговете на своите врагове, севернокорейците. Обещал им, ако му помогнат, вестниците му да пропагандират в тяхна полза. Те му дали пари. Народът им гладува, а те дават милиони на един японски производител на порнографски филми със сцени, които дори ме е срам да назова.

— Учителка изнасилва ученик.

— Благодаря, Сюзан. Знаех, че мога да разчитам на теб. Както и да е, той се свързел, усетил се навреме да излезе в Интернет, намерил си ниша в някои отвратителни сцени, използвал нова техника, направил сериозни инвестиции и станал милионер. Затова подозренията на твоя човек за него може да са верни.

— Разбирам.

— Сега той участва в някакви избори за един вид крал на порнографията или нещо такова. Всичко е записано в тази папка. Искате да спечели този избор, искате да се утвърди като институция. Трябва да направи нещо велико, за да привлече на своя страна всички нищожества, всички малки хора.

Сюзан леко се усмихна. Ник беше научил за това преди една седмица. Бе изпреварил специалистите от ЦРУ с цели седем дни.

— Ако го изберат, следващата стъпка е да си осигури награждаване с Върховния орден на хризантемата, най-висшето японско държавно отличие, присъждано на цивилни. От няколко месеца неговите хора в парламента подготвят почвата за това.

Аха, *ето* нещо ново.

— По този начин веднага ще се сдобие с голям престиж, влияние и така нататък. Той е севернокорейски агент. Ще им дава информация за японците и за нас, каквато досега никога не са имали.

— Японците знаят ли?

— Не. Ако кажем на японците, те ще се досетят, че имаме информатор в Северна Корея. Информацията може да стигне и до корейците. Разбираш ли?

— Естествено.

— Сюзан, *ето* начин да се реваншираш за неуспешния план със Суогър. За тази мисия ще имаш нужда от цялата си находчивост и въображение. Това ще е главният ти приоритет: да измислиш как да дерайлираш експреса на Мива, но така, че да не останат следи, водещи към нас. Трябва да излезем чисти и невинни. Трябва обаче да го спрем, преди тази голяма рекламна кампания да бъде узаконена и императорът да му връчи медала. Ще се наложи по някакъв начин да използваш японските институции, може би така, че самите те да не усетят. Няма да е лесно, но трябва някак да го направиш, Сюзан. Твоята и моята кариера зависят от това.

— Какъв е срокът? — попита тя.

— Ами, ще ти трябва около седмица за разузнаване и събиране на информатори, още една за съставяне на оперативния план, ще се наложи да получим разрешение за действие и да ни изпратят необходимите хора. Имаш най-много три месеца. Не повече. Знам, че е трудно, но понякога на човек му се пада тежък избор.

— Добре. Мисля, че ще успея да свърша до... да речем, четири и половина днес следобед?

— Какво? Сюзан, това не е шега. Това е...

— Дъг, приличам ли на човек, който се шегува?

— Ами... е, това се казва самоувереност.

— Дъг, през пролетта трябва да се върнеш в Лангли. Пак ли смятат да изпратят някоя марионетка като теб?

— Сюзан, не си права.

— Бъди реалист, Дъг. Нищо лично, но вече ми писна да ме командват марионетки. Ще имаш доклада до четири и половина днес. Разбрахме ли се? После, до пет и половина, ти ще изпратиш една от многото телеграми, в които ще настояваш да получа специално отличие и ще препоръчаш на изкуфелите дъртаци в Лангли да ме назначат за главен агент в Токио. Разбрахме ли се?

— Какво знаеш, което...

— Разбрахме ли се?

Всъщност потвърждението за смъртта на Юичи Мива по „естествени причини“ дойде в 3:25; Сюзан изпревари срока, който сама бе определила, с час и пет минути.

47. НОТО

Суогър дойде в съзнание на втория ден. Лежеше в полусъннено състояние, усещаше притискането на превръзките върху много части от тялото си, виждаше тавана и преминаващите от време на време лекари и сестри, чувстваше как времето бавно тече.

На третия ден успя да седне в леглото и спомените му започнаха да се връщат; на четвъртия започна да вижда и да разбира по-ясно. Приблизително по това време японските медицински сестри се смениха с две американчета с къси подстрижки, за които — единствено въз основа на обръщението към него („Серж“) — предположи, че са войници, изпълняваща цивилна мисия. Все пак се държаха добре и кой знае от коя секретна база ги бяха изпратили.

На петия ден мозъкът му се възстанови достатъчно, за да може да гледа телевизия. Бързо установи, че страната се намира в състояние, много напомнящо... е, не точно траур, по-скоро мрачно вцепенение, може би чувство на ирония или онова тайно задоволство, което изпитваме от чуждата трагедия. Причината бе внезапната кончина на Юичи Мива „Шогуна“, един от най-изтъкнатите майстори на синия екран, царят на порното, основателят на известната с агресивната си политика фирма „Шогуна видео“, а също собственик на вестници и радиостанции, медиен магнат, плейбой, рицар на националистическата кауза.

Суогър гледаше мълчаливо новините по един двуетичен канал. Според слуховете милиардерът, който дори можел да получи Ордена на хризантемата, умрял внезапно от удар. Суогър бе от малцината, които знаеха от кого и с какво бе нанесен този удар. Личеше си обаче, че японците не приемат твърде навътре тази загуба. Все пак Мива бе производител на порнофилми. След няколко дни интересът към събитието намаля.

Щом успя да се добере до компютър, Суогър отвори сайта на „Джапан Таймс“ и прочете статиите от първите два дни след дуела на

острова. Намери кратко съобщение в раздела за новини от страната: в парка Кийосуми бил открит неидентифициран труп, вероятно на член на якудза или човек, свързан с мафията, както можело да се предположи от тежките рани. Цитираха полицейски служител, който изразил загриженост, че макар Братството да било известно с жестокостта си, тези убийства обикновено ставали в развратните квартали като Кабукичо. Полицията се тревожеше, че появата на такъв труп сред елегантните, исторически морави в парка Кийосуми може да означава нова фаза в историята на организираната престъпност.

Нямаше други статии, никой не идваше да го види, никой не му искаше показания, мнение, коментар. Той просто си лежеше, възвръщаше силите си, четеше вестници, гледаше телевизия, ядеше студени варени яйца, сандвичи с краставички и различни видове риба и котлети.

След около седмица отново го прегледаха, смениха му превръзките, дадоха му хапчета, след което обявиха, че вече е достатъчно здрав, за да може да пътува. Младежите му донесоха нов костюм и фалшивия паспорт на името на Томас Лий.

— Серж, имам задача да те закарам на летището. Там ще те поеме някой от Държавния. Ще му дадеш паспорта си. Трябва да го унищожат. Не знам какво става, но ми казаха да ти предам, че Томас Лий също ще изчезне.

— Кои ти казаха?

— Ами, нали знаеш? Едни костюмета. Повече не знам.

— Разбрах.

Суогър се облече, взе скромните си вещи — паспорта, самолетния билет за полет в 19:00 същата вечер. Ключовете от мотоциклета ги нямаше. И без това не му трябваха вече.

Лекарите настояха да го изпишат в инвалидна количка и единият от войниците го закара в това смешно положение до спрял пред болницата микробус, тъмен „Форд“ без особени отличителни знаци. Времето бе хладно, като в Бойс през януари. Той бавно се качи в колата, използвайки здравата си ръка и здравия крак.

— Всичко ли си взе, серж?

— Достатъчно, за да мога да се върна в Щатите.

— Значи тръгваме. Скоро ще си там.

През дългото пътуване към летището никой не заговори. На практика това бе второто му депортиране от Япония и той знаеше, че е голям късметлия, задето не са го тикнали в затвора. Колите, малките, претъпкани с хора кварталчета, игрищата за голф, всичко преминаваше като на лента покрай прозореца и след два часа ниският, лъскав корпус на Терминал 2 се показва пред тях.

Суогър слезе и единият от войниците го последва.

— Бен ще отиде да паркира. Надявам се, че нямаш нищо против, защото имаме нареждане да изчакаме, докато минеш през проверката.

— Разбира се, трябва да изпълнявате.

Всичко мина гладко. Той се регистрира, показва паспорта си, получи бордна карта (виж ти, билетът му беше за първа класа) и двамата младежи го изпратиха до скенерите.

— Винаги се получава суматоха — предупреди той. — Имам метална става и алармата се задейства.

— Няма проблем. Ще уредим нещата.

Чакайте, това ли е всичко?

— Какво имаш предвид?

— Ами, никой не ме е разпитвал, дори един въпрос не дойдоха да ми зададат. Не знам какво е станало с някои от хората, с които работих. Имаше едно момиченце, което...

— Серж, ние сме само военни фелдшери. Не определяме нищо. Горе са решили да направят така.

— Пак онези „горе“.

— Съжалявам.

— Искам само да разбера дали момиченцето е добре.

— Нямам такава информация, серж. Нищо не са ми казали.

— Ох... добре, добре.

Суогър мина през скенера и този път алармата не се включи. Обърна се, кимна на двамата войници и те също кимнаха, но не помръднаха. Това бе единственият изход и явно имаха нареждане да изчакат, докато размирникът Суогър отлети.

Той тръгна към изхода за самолета, като подмина района с кафенетата и магазините, където преди няколко месеца се беше напил до безпаметност. Чувстваше се... как се чувстваше всъщност? Не доволен, не. Стар. Раните го боляха, накуцваше, трябваше да гълта хапчета, но поне не ходеше с патерици и не го возеха с количка.

Усещаше странна пустота. В чакалнята беше мрачно, много подходяща обстановка за настроението му. Чувстваше се изчерпан, безполезен, изтощен, незначителен. Може би дори разочарован. Не можеше да го определи. Приключението бе свършило и сега трябваше да се върне към реалността, към нормалния живот.

До края не престана да се надява. Може би Окада сан щеше да се появи, може би щеше да доведе малката Мико, за да се сбогуват. Така поне щеше да получи някакво чувство за завършеност. Това обаче не стана и скоро извикаха пътниците за полета му.

* * *

Острието премина през бурените, преряза гладко стеблата, вдигна сламки и листа, които се разпиляха по вятъра. Наляво-надясно, наляво-надясно, косата събаряше къпините. Боб работеше с постоянен ритъм, навеждаше се, леко се изправяше, замахваше.

Трябваше да започне отначало, разбира се, защото по време на няколкото месеца в Калифорния и Япония теренът отново бе обрасъл. Сега, под облачното зимно небе, изобщо не личеше къде е косил преди и къде не е. За четвърти ден идваше, студът щипеше, вятърът пронизваше, но по неясна дори за самия него причина той се беше върнал с косата и отново се бе заел с тази продължителна работа.

— Това не е проблемът — бе казала Джули. — Изобщо не те интересува какво ще стане с мястото. Нещо те гризе отвътре. Усещам го. Трябва да потърсиш помощ.

— Мила, нищо ми няма. Започнал съм тази работа и сега искам да я довърша.

— Трябва да поговориш с някого за случилото се в Япония. Може би не с мен, не с някого от този град, а със специалист. Не съм те виждала толкова оклюмал от деня, когато за първи път се появи надупчен от куршуми в двора ми. Боб, ако не решиш този проблем, той ще те съсипе.

— Нищо лошо не е станало в Япония. Всички казват, че е било голям успех, че сме си свършили работата. Сега съм пак при теб и всичко е наред, само трябва да свърша тази работа.

— Да, и се върна, както винаги, уморен, натъжен и с нови белези. Такива рани можеш да получиш, само когато се биеш за живота си. Но положението е по-сериозно. Усещам какво става. Някой е загинал, някой, когото си обичал, а не си намерил начин да излееш скръбта си. Скъпи, трябва да направиш нещо, за да ти олекне.

— Да, станаха лоши неща. Няколко души умряха. За съжаление не можах да направя нищо, за да го предотвратя. Но не това е проблемът. Имаше едно дете, на което много исках да помогна. И не можах. Затова сега ще остане самичко. Не умря, просто остана сираче. Това е. Някой друг път ще ти разкажа повече.

— Съжалявам. Хубаво щеше да ни бъде, ако имавме малко дете. Тази къща щеше да се съживи. Дори може би искам да имам дете. Особено, след като толкова години съм живяла с един сърдит стар мечок.

Дори Ники, която бе дошла във ваканция, не успя да го разведри.

— Измъчва го някакъв проблем с едно дете, но не иска да говори за това — каза майка й. — Пък е прекалено упорит и не ще да си почине, нито да потърси помощ.

— Ще му мине. Нали го знаеш. Всичко може да преодолее.

— Някой ден обаче няма да успее да преодолее нещо. И може би този ден е дошъл.

— Не, ще се оправи.

Но Ники сама не си вярваше. Баща й се държеше, сякаш мислите му бяха на друго място.

Дете? Какво беше това дете?

И така, тримата си живееха в хубавата къща в покрайнините на Бойс и отдалеч всичко изглеждаше идеално. Грижовен баща, милата му жена и красивата им дъщеря от време на време слизаха в града да се погледят в някой хубав ресторант или да отидат на кино. Животът им изглеждаше като песен, имаха много пари, бяха умни и привлекателни, всеки, който ги видеше, би си помислил: „Това са истински американски аристократи, не потомствени, а спечелили благосъстоянието си с труд и умения. Дарени са със здраве, кураж, дори с известно състояние, гордеят се един с друг. Идеалът на нашата страна.“

Суогър косеше ли, косеше. Първия ден беше най-зле. При всяко замахване с косата го заболяваше. Бе загубил част от издръжливостта

си, а и не беше толкова силен, колкото си мислеше. Много беше отслабнал. В края на деня едва си поемаше въздух и устните му се бяха напукали. През следващите няколко дни положението малко се подобри, на третия остана на полето, въпреки че задуха почти ураганен вятър, обсипващ го с ледени кристалчета.

Днес времето не предвещаваше да е по-добро, макар че движението бе достатъчно, за да го сгрее. В далечината се издигаше планината, тъмно виолетова, върховете се губеха в ниската облачност. Прерията и нивите бяха пожълтели, пусти, мъртви. И все пак всичко изглеждаше толкова родно; нищо общо с японските пейзажи, само хълмиста равнина до безкрайността, прорязана от самотни планини, губещи се в облаците.

Около четири часа видя пикапа на Ники. Какво го бе прихванало това проклето момиче, та да идва чак дотук? Боб я беше докарал през лятото да види новия му имот, преди случилото се в Япония, и оттогава не беше стъпвала тук, дори не бе коментирала посещението. Изненада се, че дори е запомнила мястото, защото, за да стигнеш дотам, се минаваше през лабиринт от черни пътища. Може би се беше скарала с майка си, бе решила да си тръгне по-рано и сега идваше да му каже довиждане. Нямахте да е за първи път.

Камионът спря в основата на възвишението и Суогър слезе да посрещне дъщеря си.

Ники седеше зад кормилото и се смееше. До нея седеше някой. Вратата се отвори и от камиона слезе Сюзан Окада.

Нещо потрепна в него, може би някаква надежда. Той си пое дълбоко въздух.

— Я виж ти, госпожата от посолството.

— Здравей, Суогър. Не можех да не дойда.

— Бога ми, страшно се радвам да те видя!

— Ти ми спаси живота. Не можах дори да ти благодаря.

— Ти спаси живота на детето. Така и не можах да ти благодаря.

— Животът на детето е достатъчна благодарност.

— Съгласен.

— Имаш право да знаеш как се развиха нещата.

— Да, чудех се какво е станало.

— Ами, първо властите решиха да потулят всичко. Не се разчу нищо за боя, за убитите. Нямахте скандал. Уредиха всичко

тихомълком. Не искат да стига до обществеността.

— Щеше да се наложи много да обясняват.

— Да, а те не обичат да обясняват. Два дни по-късно обаче майор Фуджикава и капитан Танада се предадоха на властите.

— Боже мой!

— Да. Решили, че това е най-правилното, което могат да направят. Японска му работа.

— Какво ще стане с тях?

— Още не се знае. Дали са показания и са пуснати в принудителен отпуск, докато началниците им решат какво да правят. Като си помислиш, осемнайсет души умряха заради тях, включително един милиардер. Но седемнайсет от тях бяха дребни мафиоти, които можеха да се простят с живота по стотици други начини, а милиардерът, Мива, няма власт, няма наследници, няма принос за страната. Оказа се също, че бил свързан с враждебно настроена чужда държава, което прави положението му много проблемно. Освен това шефовете от якудза не смятат деловите отношения за достатъчно основание да търсят отмъщение, защото той не беше един от тях. Надявам се, че историята ще се потули. Японците са специалисти в потулването.

— Можеш ли да помогнеш на офицерите?

— Няма какво да направя. Може би нещата ще се наредят сами. Поне не са им заповядали да си направят сепуку.

— Това е добра новина. Ами с теб какво става?

— Нещата се обърнаха в моя полза. Дълга история, все още информацията е секретна, но както казах, Мива имал външни контакти, които разтревожили някои хора в ЦРУ. Искаха да го елиминират. Всъщност ти го елиминира, но аз печеля. Ще получа повишение. Ще стана кралица.

— Ти си родена, за да бъдеш кралица, Окада сан. Радвам се, че ти помогнах. Искам обаче да ми кажеш за Мико... Добре ли е?

— По-добре е. Вече не се буди нощем.

— Да, това е важно. Все пак ми се искаше да я видя за последно. Накрая беше такава бъркотия, че ви изгубих от поглед. Просто изчезнахте. Стана много внезапно.

— Заведох я у нас, после я върнах в системата. Сега е в безопасност.

— Мъчно ми е, като си помисля, че живее в онази болница.

— Вече не е там.

— О, намерили ли са й дом? Е, това е хубаво. Така ще е най-добре за нея.

— Изпратиха я много далеч.

— Дали са я на чужденец?

— В Япония няма близки. Търсихме много, докато намерим някого, който да я обича.

— Надявам се да са добри хора.

— Сигурна съм, че са добри хора, Суогър сан. Ники!

Засмяна, Ники слезе от пикапа. В прегръдките си държеше малко, увито с дебели дрехи същество, което се опитваше да се отскубне. Мико!

Очите на Суогър се напълниха със сълзи.

— Мико, това е Ламаринения човек. Той те спаси. Толкова много ти помогна.

Детето го погледна, после зарови лицето си в гърдите на Ники. След малко отново се престраши да погледне, реши, че няма нищо страшно, и се усмихна.

— Здравей, миличко. Много си хубава днес! Сладка прасковка.

— Хайде, прегърни я — подкани го Ники и му я подаде.

Той притисна момиченцето до гърдите си и то се сгуши в него.

— Радвам се да те видя — каза той, като се опасяваше да не би Окада сан и дъщеря му да видят сълзите му; та нали големите мъже не плачат. — Прекрасно е, че е тук.

Опита се да се досети какво е станало. Сюзан някак бе успяла да вземе детето и сега го водеше... къде?

— Сега така приказваш, но след петнайсет години, когато ти доведе някой нахакан младеж, друга песен ще запееш.

— Какво става тук?

— В Япония много трудно дават на чужденец да осинови дете, но се оказа, че Мико отговаря на всички критерии. Когато разбрах, не се успокоих, докато не уредя нещата. Отидох при посланика, който пък отиде при министър-председателя и може би някой е пошепнал на някого за някои не много известни събития. Както и да е, все още трябва да се уредят някои документи и да се проведат няколко формални срещи, но всички засегнати бяха на мнение, че е най-добре

да я доведем тук колкото може по-скоро, пък после да се занимаваме с формалностите. Суогър сан, запознай се с новата си дъщеря.

— Боже мой! Не мога да повярвам!

— Мама е много развълнувана! — каза Ники. — Отиде да купи детско креватче, играчки и всякакви други неща.

— Добре, миличко — прошепна Суогър, като притисна силно детето до гърдите си. — Време е да се прибираме у дома.

Издание:

Стивън Хънтър. 47-ият самурай

Редактор: Димитрия Сотирова

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов —
Димо`

Издателство ЕРА, София, 2008

тел./факс 02/980 16 29

e-mail: era@erabooks.net

Печат: Експреспринт ООД

ISBN: 978-954-389-003-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.